

"Mallery's prose is
luscious and
provocative."
—*Publishers Weekly*

GREAT
BOOK!
GREAT
PRICE!

New York Times Bestselling
Author of *Sunset Blvd.*

SUSAN
MALLERY

*The
Sparkling
One*

Chia sẻ Ebooks : <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

MỤC LỤC

PHẦN MỞ ĐẦU

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

PHẦN MỞ ĐẦU

“Em hôn nó đi.”

“Không, chị hôn nó đi!”

Cô bé tám tuổi Katie Marcelli đưa ánh mắt từ hai cô em sinh đôi mới lên bảy sang con ếch nhỏ xíu màu xanh lè đang ngồi chễm chệ trên một khúc gỗ ở phía trước mặt chúng. Ánh nắng mặt trời mùa hè chiếu xuyên qua những tán lá cây, tạo nên những hình thù kỳ lạ trên mặt cỏ và khúc gỗ làm nó nghĩ đến những nàng tiên đang nhẹ nhàng lướt đi trong gió.

“Má nói là hôn một con ếch sẽ được trở thành công chúa.” Francesca nói, giọng có vẻ nghi ngờ. “Em không muốn trở thành công chúa *đến mức thế*.”

Brenna đẩy ra sau chiếc mũ Tiara làm bằng bìa các tông mà Katie đã cẩn thận cắt ra rồi dán lại bằng hồ dán và trang trí sặc sỡ màu mè. “Bọn con trai là đồ đàn độn và những con ếch cũng thế. Cả hoàng tử nữa.” Nó bắt chéo tay trên bộ trang phục tả tơi được tạo nên từ vải tuyền và đăng ten và quắc mắt lại.

(Hình minh họa mũ Tiara:

Katie không thích bọn con trai đến mức thế, nhưng hoàng tử thì khác. Hoàng tử cưới con ngựa màu trắng và đem những cô gái đến một toà lâu đài lộng lẫy, ở đó họ có thể cùng nhau ăn kem bất cứ lúc nào họ muốn và không bao giờ phải viết những tờ note cảm ơn. Nhưng Francesca có lý, tất cả những điều đó có thực sự đáng để phải hôn một con ếch không?

“Làm thế nào chúng ta biết được nó có phải là một con ếch có phép thuật hay không?” Katie hỏi.

“Theo sách thì nó có một chiếc vương miện nhỏ trên đầu. Em không nghĩ rằng con ếch này đã từng là một hoàng tử đâu.” Francesca nói với nó.

Katie cúi xuống cho đến khi mắt nó ngang tầm với con ếch. Con ếch giương đôi mắt to cỡ cộ nhìn nó nhưng không nhảy đi.

Francesca nói đúng – không có chiếc vương miện nào cả, cũng không có ánh sáng lấp lánh tràn ngập không gian. Nhưng trước đây bọn chúng chưa bao giờ nhìn thấy một con ếch nào cả – không ở một nơi đặc biệt như thế này.

Katie liếc nhìn hàng cây và thảm cỏ mềm mại, dập dềnh xung quanh mình. Ở đây nó và hai đứa em gái đang giả vờ tưởng tượng mình là những lữ khách thanh lịch đang chèo một chiếc thuyền đến một vùng đất mới huyền bí, đến nơi ở của nàng Lọ Lem, của những nàng tiên cá. Thi thoảng trò chơi của chúng quá nhiều chi tiết phức tạp nên chúng phải chơi trong vài ngày và Katie đã giúp đỡ ngoại M may những bộ trang phục thật đặc biệt. Hôm nay chúng ăn vận đóng giả làm những nàng công chúa xinh đẹp như tiên. Vào lúc chúng vừa mới quyết định xem ai sẽ là người bị Công tước Bóng tối xấu xa bắt cóc thì chúng phát hiện ra con ếch.

“Sẽ thế nào nếu nó có phép thuật và nó muốn chắc chắn rằng chúng ta sẽ tin nó.” Katie hỏi.

Brenna đảo mắt. “Thế thì hôn nó đi cho biết. Nếu nó không có phép thuật, chị sẽ bị nổi mụn cóc đầy mặt và sẽ phải trốn tiệt trong phòng bởi vì nhìn chị quá xấu xí.”

Không phải là một viễn cảnh đẹp để gì, Katie nghĩ. Nhưng nó thực sự muốn tìm được một vị hoàng tử đẹp trai và rồi yêu chàng. Nó muốn có một đám cưới thật lớn với rất nhiều đăng ten, hoa và một bầu trời lấp lánh đầy sao.

“Em tin rằng chàng là một vị hoàng tử cải trang,” nó thì thầm với con ếch, “em sẽ hôn chàng và rồi hằng đêm em sẽ chờ chàng đến tìm em. Chàng sẽ là tình yêu đích thực duy nhất của em, và chúng ta sẽ sống hạnh phúc suốt đời.”

Nó hít vào một hơi thật sâu để lấy can đảm, rồi chồm tới gần hơn và dí đôi môi của mình lên cái mặt bé xíu của con ếch. Con ếch kêu lên ộp ộp rồi nhảy đi mất.

Brenna phá lên cười trong khi Francesca cố gắng giấu một nụ cười mỉm. Katie không nản chí. Khi nó hôn con ếch, nó cảm thấy ... một cái gì đó. Như một tiếng tinh tinh. Hay một lời hứa.

“Hai em rồi sẽ thấy,” nó nói với hai đứa em, “một ngày nào đó hoàng tử của chị sẽ đến đón chị. Chàng sẽ chỉ muốn có một mình chị thôi, và hai em sẽ hối tiếc vì mình đã không hôn con ếch.”

Francesca trông có vẻ dăm chiêu, nhưng Brenna kiên quyết lắc đầu. “Chị sẽ phải chờ đợi cho đến khi chị trở nên già nua, bởi vì sẽ không có chàng hoàng tử nào xuất hiện đâu.”

“Em sai rồi. Chàng sẽ đến và chị sẽ chờ chàng ở ngay đây.”

Katie thực sự đã chờ - hàng đêm trong suốt ba năm sau đó, nó đứng bên cạnh cửa sổ và ngắm nhìn bầu trời, chờ đợi vị hoàng tử của mình xuất hiện trên lưng một con ngựa màu trắng và mang nó đi xa.

Rồi cũng đến lúc nó quên mất chuyện về con ếch, về nụ hôn và về niềm tin của mình, đó là một điều tốt, bởi vì hai mươi năm sau đó đã có thêm rất nhiều những con ếch, nhưng không hề có một chàng hoàng tử nào.

Chương 1

Katie Marcelli biết rằng với một đội ngũ nhân sự phù hợp, cô sẽ có thể lên kế hoạch cho cả thế giới. Nhưng bởi vì việc tìm được sự hỗ trợ tốt không phải là một công việc đơn giản nên cô tự hài lòng với những dự án nhỏ hơn, như là việc tổ chức những hội nghị, những bữa tiệc và những buổi seminar. Cô sở hữu công ty của riêng mình, sống một cuộc sống đứng đắn và có một kế hoạch kinh doanh trong vòng năm năm có thể làm cho 500 vị CEO (Chief Executive Officer) tài giỏi phải khóc rưng rức vì ghen tị. Cô rất cứng cỏi, tự tin và có trách nhiệm.

Đó là vẻ bề ngoài.

Ở bên trong dây thần kinh của cô lúc này đang chơi bóng chày trong dạ dày, và ai đó vừa mới đập một quả foul ball ra ngoài đường biên sau gôn ba. *(Bóng chày: foul ball: đánh bóng lỗi ra ngoài khu vực cho phép được giới hạn bởi hai đường biên, trong đó một đường biên đi qua gôn một và một đường đi qua gôn ba).* Cô ấn chặt tay vào giữa bụng mình và biết rằng bốn tách cà phê mà cô đã nuốt chửng trong xe đang bắt đầu chuyển thành axit. Cô cảm thấy căng cứng, rối loạn và đang phải bước đi trên một đôi giày cao gót có thể giúp làm mất chân của cô trông thanh nhã như một con linh nhưng cũng đe dọa khả năng của cô trong tương lai không thể đi lại mà không bị khập khiễng khập khà.

Ôi, làm ơn đi, ôi, làm ơn để mình chỉ nói ra những điều cần nói, cô nghĩ trong lúc dừng lại phía trước một khung cửa sổ rộng lớn có thể nhìn bao quát phía trên thành phố Century và ngọn đồi Beverly. Những cơ hội như thế này không phải ngày nào cũng có. Cô muốn đưa công ty của mình lên một đẳng cấp cao hơn, và công việc này có thể giúp cho điều đó xảy ra. Tất cả những gì cô phải làm là phải ... tỏa sáng.

Từ đó làm cô mỉm cười. Ồ, đúng thế. Cô là “Người tỏa sáng”. Lấp lánh, sủi bọt, như một loại rượu champagne hảo hạng ...

“Cô Marcelli? Ông Stryker sẽ gặp cô ngay bây giờ.”

Katie quay lại phía một người phụ nữ ăn mặc chỉnh tề khoảng hơn năm mươi tuổi lúc này đang giữ cánh cửa dày cộp và ra hiệu cho cô bước vào bên trong.

Katie bước từ khu hành lang được trải thảm rất đẹp vào trong một văn phòng trải-nhung-lông-lên-đến-tận-mắt-cá-chân có kích thước bằng cả hòn đảo Rhode. Một văn phòng đặt ở phía góc tòa nhà, với những chiếc cửa sổ từ-sàn-đến-trần-nhà, nhưng trang hoàng đầy những đồ nội thất kiểu truyền thống, một cặp sofa bọc da đồ sộ đặt dựa vào tường đối diện với những chiếc cửa sổ, và một người đàn ông ăn vận rất tao nhã,

đẹp trai đủ để làm rạng rỡ thêm cho một trong những bảng quảng cáo chẳng đầy Đại lộ Sunset. Zach Stryker, một trong ba điều hành viên trong hãng luật gia đình lớn nhất khu vực trung tâm Los Angeles, là người cộng sự trẻ tuổi nhất. Anh nổi tiếng là một người khắc nghiệt, không nhượng bộ và là một hung thần trong giới những người đàm phán.Ồ, và anh không chỉ là kẻ chiến thắng trong những phiên toà, những lời đồn đại nói rằng anh làm tan nát trái tim của ít nhất hai người phụ nữ trong vòng một tuần.

Dây thần kinh trong dạ dày cô ngay lập tức bỏ rơi trận bóng chày và bắt đầu bay bổng hình thành một dạng “báo động-đàn ông” và nó cảnh báo cho cô biết rằng chất caffein quá tải chưa biến chất xa đến thế. *Hoàn hảo, cô nghĩ, mình đã phóng đại khả năng giữ bình tĩnh của mình trong những cuộc họp rồi đấy.*

“Cô Marcelli?” Người đàn ông lên tiếng, giọng anh ta đủ trầm và đầy nhục cảm đủ trở thành một gia tài quý giá trên làn sóng phát thanh. “Tôi là Zach Stryker.”

“Ông Stryker. Rất hân hạnh.”

Cô cố gắng bước băng qua tấm thảm mà không làm cho hai mắt cá chân của mình xoắn lại với nhau trong lúc anh bước vòng qua chiếc bàn

làm việc có kích cỡ bằng một cái bàn bi-a, cô chuyển chiếc cặp tài liệu từ tay phải sang tay trái và bắt tay anh.

Ồ, *tuyệt, toé lửa*, cô nghĩ khi hơi nóng nhục cảm tạo thành một tia lửa điện bắn thẳng từ các ngón tay của cô lên ngực và còn đi xa hơn nữa. Quyến rũ một cách hoang dã, cao ráo, tóc sẫm màu, và một đôi mắt màu xanh da trời. Tuyệt vời L.A. Tuyệt vời vận may của cô. Không phải cô vẫn được cho là chỉ quan tâm đến công việc hay sao? *Một câu hỏi hay*, cô nghĩ khi cô ngồi xuống chiếc ghế mà anh mời ngay phía trước chiếc bàn làm việc của anh.

Thay vì đi vòng quay trở lại chiếc ghế bọc da ‘Tôi là ông chủ’ của mình, anh lại kéo ghế ngồi ngay bên cạnh cô, quay về phía cô và trao cho cô một nụ cười quyến rũ có thể làm cho trái tim một nữ tu sĩ cúi kính, tóc hoa râm ngừng đập. Katie phải tự nhủ với bản thân mình rằng cô được tạo nên từ một chất liệu cứng rắn hơn thế.

“Tôi cho là chúng ta sẽ cùng nhau tổ chức một bữa tiệc.” Anh nói.

Đúng thế. Một bữa tiệc. Lý do cô có mặt ở đây. “Tuyệt đối đúng.”

Cô mở chiếc cặp tài liệu và lôi ra một kẹp giấy màu xanh nhạt. “Trợ lý của ông đã cung cấp cho tôi những thông tin cơ bản. Hăng luật của các

ông hàng năm đăng cai tổ chức một bữa tiệc quyên góp, với số tiền thu được sẽ được đóng góp cho một vài tổ chức từ thiện gia đình ở trong bang.”

“Đúng thế. Thông thường sự kiện này sẽ được vợ của một trong những cộng sự đứng ra hợp tác để tổ chức. Vợ của John đã tình nguyện, nhưng rồi chị ấy phát hiện ra là mình đang mang thai và sẽ sinh đôi. Bác sĩ của chị ấy không muốn chị ấy làm bản thân mình căng thẳng thêm với tất cả những kế hoạch này, vì thế tôi đã đứng ra và nói rằng tôi sẽ đảm nhiệm tất cả mọi việc.” Anh gác mắt cá chân một chân lên đầu gối chân bên kia. “Vì tôi không có một cô vợ nên tôi phải tìm một chuyên gia. Đó là lý do vì sao cô có mặt ở đây.”

“Tôi hiểu.” Đó là công việc của cô - một kiểu như thế. Đúng thế, trước đây cô lập kế hoạch tổ chức các bữa tiệc, nhưng chưa bao giờ tổ chức một buổi tiệc có quy mô và tầm quan trọng như thế này. Bữa tiệc này là một kiểu tiệc đeo nơ bướm, danh sách khách mời hạng A và là độc nhất vô nhị. Cá nhân cô sẽ không bao giờ được mời đến một bữa tiệc như thế này, mặc dù cô đã được đọc về những thú thú vị và vui vẻ liên quan đến chúng trên tạp chí *In Style*.

Chẳng trách gì anh không thể yêu cầu một trong những người đàn bà của mình làm việc này. Điều đó sẽ yêu cầu anh phải giữ cô ta quanh mình

trong vòng hơn mười lăm phút đồng hồ, một tình huống chắc chắn sẽ gây ra sự bó buộc đối với phong cách vốn có của anh.

Anh đẩy một chồng kẹp hồ sơ về phía cô. “Đây là tất cả những gì cô cần biết về hai bữa tiệc trước đây, bao gồm cả danh sách khách mời. Vợ John đã lo đến phần chọn khách sạn, vì thế cô sẽ bắt đầu từ công đoạn này.”

Điều đó thực chất có nghĩa là cô sẽ phải bắt đầu từ vạch xuất phát. Cũng đơn giản, nếu cô có khoảng thời gian sáu tháng và thuê thêm ba đến bốn nhân viên nữa, cô sẽ...

“Buổi tiệc sẽ diễn ra vào tháng Năm.”

“Không thành vấn đề.” Cô nói, cố ngăn lại tiếng hét chực trào ra. *Tháng Năm? Nghĩa là chỉ còn chưa tới bốn tháng kể từ lúc này? Ôi Chúa ơi, giờ thì sao đây?*

Anh đưa cho cô ngày chính xác, và cô viết lại vào trong sổ ghi chú.

“Tôi biết là sẽ có rất nhiều thứ cần phải hỏi.” Anh nói.

“Như ông nói, ông Stryker, tôi là một chuyên gia. Đây là công việc của tôi.”

“Tôi chắc chắn là cô làm nó rất tốt.”

Ánh mắt dữ dội của anh làm cô mất nhuệ khí. Hay có lẽ đó là do hơi nóng toả ra từ anh? Cô cảm thấy như thể cô đang ngồi quá gần một lò luyện kim. Hay có lẽ là do cái cách anh hạ giọng trong khi nói, như thể họ đang có một cuộc đối thoại thân mật vậy.

Cô liếc nhìn quanh căn phòng lộng lẫy, rồi ngắm soi bộ vest được cắt may cẩn thận của anh, đôi giày đắt tiền, và nét mặt thanh lịch ưa nhìn. Uh-huh. Cô biết loại người này. Zach Stryker là loại đàn ông quen với việc luôn đạt được những gì anh ta muốn trong công việc và cả trong cuộc sống. Hàng tá đàn bà xếp hàng chỉ để được lấn mình phủ phục dưới chân anh. Cô có lẽ sẽ phải chịu đựng một chút hấp dẫn từ phía anh, nhưng không bao giờ cô lại trở thành một trong đám người đó. Vì thế cô sẽ giữ những suy nghĩ và phản ứng đó cho riêng mình. Hơn nữa, đây là công việc làm ăn.

“Nếu cô là loại phụ nữ cảm thấy thú vị với những thách thức, thì đây chính xác sẽ là những gì mà cô đang tìm kiếm.” Anh nói.

“Tôi thực sự thích những thách thức.” Cô thừa nhận. “Tôi không sợ phải mạo hiểm hay phải làm việc quá nhiều. Đó là lý do vì sao tôi thành đạt.”

“Tôi chắc chắn là thế.” Anh nhún vai và rồi lại trao cho cô một nụ cười mê hồn nữa. “Tôi không phải là kiểu đàn ông có thể lên kế hoạch cho những buổi tiệc tùng, vì thế tôi không chắc tôi có thể giúp ích nhiều cho cô. Tuy vậy, tôi sẽ làm những gì tôi có thể.” Anh chuyển sang tư thế thả hai chân xuống mặt sàn, rồi chồm tới gần cô. “Chúng ta sẽ phải làm việc gần nhau.”

Cô có cảm giác như họ đang nói về nhiều thứ khác hơn là bữa tiệc, nhưng cô sẽ không để điều đó xảy ra. “Tôi rất cảm kích sự sốt sắng muốn hợp tác của ông, nhưng điểm mấu chốt là, ông Stryker, ông thuê tôi để tổ chức bữa tiệc này trong điều kiện là tôi sẽ hạn chế đến mức tối thiểu chuyện xen vào cái thời gian biểu vốn lúc nào cũng bận rộn của ông.”

“Hãy gọi tôi là Zach.”

Hãy gọi em bất cứ lúc nào!

Thật may mắn là cô chỉ nghĩ đến điều đó chứ không nói to nó lên thành tiếng. Khi nào về đến nhà cô sẽ phải có một cuộc nói chuyện

nghiêm khắc với các học môn của mình. Trong nhiều năm qua chúng cũng đã từng nhẹ nhàng rung rinh trước một số những anh chàng không phù hợp, nhưng chưa bao giờ chúng lại đi quá đà so với sự cho phép của cô như thế này. Đàn ông như Zach chỉ nhai ngấu nghiến và rồi nhổ toẹt đi những người phụ nữ như cô cùng với tách cà phê buổi sáng mà thôi.

Cô thầm nhăm mắt trước phép ẩn dụ ghê tởm của mình, rồi quay lại tập trung sự chú ý vào công việc. “Tôi sẽ xem qua những kế hoạch từ những bữa tiệc quyên góp trước đây.” Cô nói trong lúc thu lại những kẹp giấy. “Tôi sẽ kiểm tra lại địa điểm tổ chức và đưa ra ba hoặc bốn phương án về chương trình tổ chức. Tôi sẽ liên lạc lại với anh vào khoảng giữa tuần sau.”

“Nghe có vẻ ổn đấy. Tôi sẽ thông báo với trợ lý của tôi để cô vào gặp tôi nhanh nhất có thể.”

Nói về một lời mời đi nào. “Tuyệt.”

Katie sập chiếc cặp tài liệu lại và cả hai cùng đứng dậy. Điều đó có nghĩa là họ đang đứng gần nhau. Quá gần.

Mặc dù có sự giúp đỡ của đôi giày cao gót có đầy tiềm năng làm cô trở nên què quặt, cô phát hiện ra mình vẫn thấp hơn Zach khoảng vài inch.

Anh có mùi rất tuyệt - sạch sẽ, quyến rũ, quyền lực. Đôi mắt màu xanh thăm của anh hơi nheo nheo lại ở phía khoé mắt. Cô không thể quyết định được liệu đôi mắt là nét quyến rũ nhất của anh hay là cô thích chiếc miệng của anh hơn.

Công việc, cô tự nhắc nhở mình. Khả năng chi trả của anh đối với cô có ý nghĩa hơn những đặc điểm quyến rũ nhất của anh.

“Sự kiện này vô cùng quan trọng đối với hăng luật của tôi, Katie.” Anh nói với cô. “Tôi trông chờ vào một chiến thắng.”

Một tin tức không có gì đáng ngạc nhiên. Anh ta không phải là loại người trông chờ vào một điều gì đó khác. Tuy vậy, cô có thể cam đoan với anh một lần nữa. “Tôi cũng không thoả mãn với vị trí thứ hai. Anh sẽ có được chiến thắng của mình.”

Anh mỉm cười. Cô cảm giác mọi thứ bên trong con người mình hơi nhộn nhạo. Các giác quan của cô gần như rối tung lên như thể hơi nóng đang tràn qua người cô. Nếu như anh chàng này cảm thấy mệt mỏi với công việc làm một luật sư, anh ta vẫn có thể kiếm được cả gia tài mà chỉ cần mỉm cười với những người phụ nữ.

Cô không nghĩ có một chút nào đó trong sự chú ý của anh là dành trực tiếp cho bản thân cô. Không nghĩ ngờ gì chuyện anh biết rằng anh là món quà của Chúa đối với những người phụ nữ và anh không thể nào không chia sẻ sự hào phóng đó. Cô đủ thông minh để không coi bất cứ một dấu hiệu chú ý nào đó của anh là có ý riêng tư cá nhân.

“Cảm ơn vì cô đã dành thời gian.” Anh nói khi dẫn đường ra cửa.

Katie bước theo, rồi dừng lại khi anh mở cửa. “Trước đây tôi chưa bao giờ làm việc với công ty của anh.” Cô nói, bởi vì ngoài việc phải tỏ ra mình là một người làm việc có hiệu quả, cô vẫn cảm thấy vô cùng tò mò. Sự kết hợp đó thì thoảng vẫn làm cô gặp rắc rối. “Làm thế nào mà anh biết đến công ty của tôi?”

“Một lời giới thiệu.” Anh giơ tay ra ngăn lại trước khi cô có thể lên tiếng. “Tôi không nhớ là từ ai. Tôi nhận được nó ở đâu đó. Tôi sẽ nói lại với cô sau.”

“Tôi rất cảm kích về chuyện đó. Hầu hết công việc kinh doanh của tôi đều đến từ sự giới thiệu. Vì thế tôi muốn chuyển lời cảm ơn.”

“Chắc chắn rồi.” Anh lùi lại một bước, rồi dừng lại. “Đảm bảo là Dora có số của cô nhé.”

“Dĩ nhiên rồi. Tạm biệt.”

Cô gạt đầu rồi hướng về phía hành lang dài dẫn đến khu vực thang máy sát bên cạnh bàn tiếp tân. Dora hẳn là trợ lý của anh. Bởi vì cô đã đưa cho người phụ nữ đó danh thiếp của mình nên cô biết là Zach có số của cô. Nếu như anh cần đến nó. Không hẳn là anh sẽ cần. Không có gì thêm nữa để thảo luận cho đến khi cô bắt tay vào chuẩn bị kế hoạch cho bữa tiệc quyên góp đó. Trừ khi anh muốn gọi vì một lý do nào đó khác. Quyến rũ ư? Ý nghĩ đó làm cô cười thầm. Đúng thế. Có khả năng xảy ra điều đó lắm chứ.

Khi thang máy mở ra, cô bước vào và bấm nút xuống hầm để xe.

Cô đã phải chịu đựng sự đau đớn tột cùng để che đậy một sự thật mà chỉ có một số ít người biết đến, đó là dưới bộ đồ vest văn phòng đắt tiền kia là nhịp đập của một trái tim lạnh mạn. Những người đàn ông như Zach Stryker sẽ không bao giờ đánh giá cao điều đó. Họ muốn một thứ gì đó mới mẻ, hợp thời và dễ dãi, trong khi đã hơn một lần bị cô bị cho là bất cứ thứ gì ngoài việc là một người dễ dãi.

Nếu anh muốn có một cuộc chinh phục thì cô không phải là người đàn bà của anh. Cô muốn một tình yêu đến với nhau bằng trái tim, những

bông hoa và cuộc sống hạnh phúc suốt đời cùng nhau. Còn anh lại muốn những mối quan hệ thể xác và rẻ tiền.

Khi cô bước ra khỏi thang máy, những hóc môn của cô vô cùng đau đớn nhắc lại cho cô nhớ rằng đã khá lâu rồi trong cuộc đời của mình kể từ lúc cô có mối quan hệ nghiêm túc cuối cùng dựa trên cảm xúc và rằng một mối quan hệ thể xác, rẻ tiền không phải là cách để san bằng đi những hố sâu trong tình trạng mệt mỏi rã rời của cô.

“Không phải kiểu người của mình.” Katie nói thành tiếng và mở cửa xe ra.

Ồ, nhưng nếu phải thì Zach Stryker chắc chắn sẽ là người đàn ông của cô.

Katie lái xe ra khỏi tầng hầm gửi xe và hướng về phía Tây. Nếu thông thường khoảng thời gian giữa tháng Hai trời khá lạnh và có mưa dầm ở Los Angeles thì tuần vừa rồi thời tiết thực sự quá tuyệt vời. Bầu trời California xanh ngắt, nhiệt độ dễ chịu – không sương mù và không có nguy cơ xảy ra một trận động đất nào. Đó là một kiểu thời tiết thu hút khách du lịch kéo về ùn ùn như những con ruồi bâu vào vũng mật ngọt,

đặc biệt là những người đang phải chịu đựng cảnh mưa tuyết và bão tuyết ở nơi mà họ đang sống.

Sau khi băng qua con đường cao tốc số 405, Katie rẽ trái hướng về phía Santa Monica để quay về ngôi nhà gỗ một tầng có kích thước bằng ngôi nhà búp bê của cô. Giao thông lúc này có lẽ sẽ thưa thớt hơn trong vòng một giờ nữa, bởi vì những người luật sư, những kế toán viên và những người trong giới doanh nhân sẽ sắp xếp hành lý để đi nghỉ cuối tuần. Okay, đúng thế, mới có hai giờ chiều, và đúng ra là cô vẫn phải làm việc. Nhưng này, cô vừa mới vớ được một hợp đồng béo bở, được nhận những nụ cười từ một trong những anh chàng đẹp trai nhất trong vùng LaLa, và ở một nơi nào đó ở phía Bắc thành phố đang có một chiếc bánh cannoli có tên cô ở trên đó.

*(*LaLa: là một cách gọi lóng của L.A.*

**Cannoli: một loại bánh ngọt dùng để ăn tráng miệng của vùng Sicile – Italy. Hình minh họa:*

).

Đầy háo hức khi nghĩ đến bữa tối nay, cô len lỏi lách qua đám đông đang dần trở nên nghìn nghịt hơn và về đến nhà trong vòng hai mươi phút. Sau khi thay bộ đồ vest và đôi giày cao gót bằng một chiếc váy không tay và một đôi sandal, cô túm lấy chiếc áo len đan tay, chiếc túi qua đêm đã được đóng gói và hướng về phía phòng tắm. Ở đó cô nhổ hết những chiếc ghim ra khỏi mái tóc của mình cho đến khi những lọn tóc nâu đỏ dài đến vai được xổ tung ra một cách tự do. Cô buộc túm mái tóc lại phía sau gáy bằng một chiếc dây buộc tóc. Cô dừng lại đủ lâu để phung phí đám kem chống nắng lên từng milimét da để lộ ra ngoài của cô. Cô có thể mang nửa dòng máu Italy, nhưng cô được thừa hưởng làn da Ireland của mẹ cô. Chỉ nghĩ đến mặt trời không thôi cũng đã đủ làm cho làn da của cô cháy xém đi rồi.

Trên đường quay ra cửa trước Katie瞥瞥 nhìn về phía máy trả lời tự động. Không có ánh đèn nhấp nháy nào thông báo sự háo hức của một tin nhắn đang chờ được nghe. Rõ ràng là Zach Stryker đã kiên quyết kháng cự lại sự thôi thúc mạnh mẽ muốn gọi cho cô và cầu xin cô quay trở lại văn phòng của anh ta, nơi mà họ có thể sẽ làm tình trên chiếc ghế sofa bọc da đồ sộ đó.

Khi đã ra đến lối để xe, cô xếp gọn hành lý của mình vào trong thùng xe, rồi trượt vào bên trong chiếc Sebring của mình. Mui tự động mở ra rồi xếp gọn gàng phía sau ghế ngồi. Cô chỉnh chiếc radio từ kênh NPR sang

một kênh nhạc rock để hoàn thành quá trình chuẩn bị lên đường. Đã đến giờ về nhà rồi.

Vào lúc ba giờ cô bắt đầu lái xe trèo lên đỉnh con đèo phân cách giữa L.A và thung lũng. Lối ra đường cao tốc số 101 ở phía bên phải cô. Katie len vào làn đường đó, trong suốt thời gian đó cô ngâm nga hát theo một bản nhạc thất tình mà không hề dừng lại.

Điện thoại trên xe cô vang lên.

Katie nhấn vào một cái nút trên bảng điều khiển, tắt tiếng radio và kích hoạt chiếc microphone cầm tay.

“Xin chào.” Cô lên tiếng, hét lên thật to để có thể át được tiếng gió và tiếng ồn ào của những chiếc xe khác xung quanh.

“Ồ, tuyệt. Chị đang trong xe rồi.” Cô em gái út của cô, Mia, lên tiếng với vẻ vô cùng vui sướng. “Em gọi để đảm bảo chắc chắn là chị vẫn sẽ về nhà cuối tuần này.”

“Chị đang trên đường về rồi. Ở trường thế nào?”

“Tốt. Em sắp kết thúc các lớp học và đã chuẩn bị sẵn sàng cho kỳ thi giữa kỳ rồi.”

Katie cau mày trong lúc rẽ theo qua làn đường giao nhau. “Không phải em vừa mới bắt đầu học kỳ à?”

(quarter: một học kỳ kéo dài 3 tháng)

Mia thở dài rất kịch. “Em cũng thấy thế. Em yêu UCLA (*University of California, Los Angeles*), nhưng lịch trình học ở đây quá khắc nghiệt. Em vừa mới kịp hiểu ra các lớp học nói về cái gì thì bất thành lình đã đến lúc phải thi giữa kì rồi.”

“Và cho dù áp lực cao, em vẫn làm bọn chị lóa mắt với những điểm A chứ gì?”

“Em đang cố.” Mia cười rúc rích. “Đoán xem có chuyện gì nào? Sẽ có một lời tuyên bố trong bữa tối nay đây.”

“Tuyên bố?” Katie lách vào làn đường cao tốc và tập trung chú ý vào chiếc xe bảy chỗ ngồi (*minivan*) ở phía trước cô. “Tin tốt hay xấu?”

Gia đình Marcelli có truyền thống là công bố những tin mới khi toàn thể đại gia đình tụ tập. Một khi tất cả mọi người đã ngồi vào chỗ và thức ăn đã được đưa ra, lời tuyên bố chính thức sẽ bắt đầu. Những thông tin về sinh đẻ, về bệnh tật, đau ốm đều được đưa ra và đi kèm với chúng là sự ngạc nhiên, một số thông tin được chào đón, một số thì không.

Katie nhanh chóng cân nhắc đến khả năng vườn nho bị thiệt hại, nhưng giờ mới là tháng Hai, mọi thứ lúc này vẫn còn đang ngủ đông.

“Tốt.” Mia nói và lại cười rúc rích. “Rất tốt.”

“Có muốn gợi ý cho chị một chút không?”

“Không. Thế ngày lễ Valentine của chị thế nào?”

Katie nhớ lại buổi tối yên ắng mà cô đã trải qua ở phía trước chiếc lò sưởi tí hon của mình. Cô đã ăn mừng một trong những ngày lễ mà cô yêu thích với một chai champagne, chocolate Godiva và một cuốn tiểu thuyết lãng mạn.

“Hoàn hảo.” Cô nói một cách thành thật.

“Có liên quan đến anh chàng nào không?”

“Không. Hiện tại lúc này chị đang vô cùng hạnh phúc với cuộc sống độc thân.”

Mia thở dài. “Katie, chị biết điều đó có nghĩa là rắc rối rồi đấy. Nếu chị không đang gặp gỡ một ai đó, cả nhà sẽ lại nhảy chồm chồm lên chị trong suốt mấy ngày cuối tuần cho mà xem.”

“Chị biết.”

Gia đình Marcelli có thể yêu mến và gần gũi nhau một cách khó tin, nhưng họ cũng hơi điên cuồng về chuyện hôn nhân và sinh con đẻ cái. Hai mươi tám tuổi và vẫn còn độc thân, Katie không chỉ bị coi là một bà cô già, cô còn bị cho là không bình thường và đang trong tình trạng cần được trị liệu tâm lý một cách cấp thiết.

Đó là điều mà cô không muốn nghĩ đến. “Thế lễ Valentine của em thế nào?”

“Như cổ tích ấy.”

Katie mừng tượng ra hình ảnh cô em gái nhỏ nhắn nhưng hấp dẫn, với mái tóc vàng thẳng tắp và đôi mắt thỏ. Cô cười toe. “Để chị đoán xem

nào. Bốn mươi bảy anh chàng đã phải vật lộn với nhau để nhận được vinh dự mời em bữa tối chứ gì?”

“Không. Em chỉ gặp mỗi David thôi.”

“Em đã gặp gỡ cậu ta được một thời gian rồi, đúng không?” Cô ngờ ngợ nhớ lại hình ảnh một cậu bé xinh trai lượn lờ qua lại tại lễ Giáng sinh vừa rồi.

“Uh-huh. Từ tháng Chín. Anh ấy thực sự đặc biệt, Katie. Bọn em yêu nhau.”

“Chị cảm thấy hạnh phúc cho hai đứa em.” Katie nói thật lòng. Trong lòng cô có hai phần vui sướng và một phần ghen tị. Lần cuối cùng cô biết đến cảm giác yêu là lúc nào nhỉ? Không phải tên bạn trai gần đây nhất của cô, cũng không phải anh chàng trước đó. Họ là những chàng trai thật tuyệt, nhưng không phải là người cô yêu.

“Em nên để chị tập trung vào việc lái xe.” Mia nói. “Gặp lại chị trong vài giờ nữa.”

“Chị sẽ ở đó. Gửi tình yêu của chị đến tất cả mọi người nhé.”

“Ok. Tạm biệt.”

Kết nối bị cắt đứt. Katie ấn vào chiếc nút bật lại radio, nhưng thay vì hòa mình vào bài hát thì cô lại lắc đầu. Mia yêu ư? Liệu cô em bé bỏng của cô đã thực sự đủ lớn để có thể gục ngã trước một anh chàng nào đó chưa?

Cô bật cười. Mia đã mười tám tuổi. Trong gia đình Marcelli đó là độ tuổi hoàn hảo để làm một cuộc đính hôn ngắn, tiếp theo đó là một cuộc hôn nhân kéo dài. Những cô em còn lại của Katie, Francesca và Brenna, đều kết hôn lúc mười tám tuổi, mặc dù hiện nay Francesca đã là một góa phụ trẻ và xinh đẹp. Chính bản thân Katie cũng đã đính hôn lúc mười tám tuổi, mặc dù cuộc hôn nhân đó không bao giờ xảy ra.

Những tiếng thì thầm về quá khứ như đe dọa cô, nhưng cô không có hứng thú với việc phá hỏng chuyến đi của mình, vì thế cô phớt lờ chúng. Thay vào đó cô vặn to volume radio và thả hồn mơ mộng về anh chàng luật sư mà cô vừa mới gặp. Anh ta có thể có mười lăm điểm không tốt đối với cô, nhưng chắc chắn là anh ta biết cách làm cho cơ thể cô bùng cháy lên thành ngọn lửa.

Một chiếc cổng vòm được làm bằng kim loại thông báo đã đến lối vào **Nhà máy rượu vang Marcelli**. Hàng trăm mẫu đất trồng nho trải dài hai bên con đường hai làn xe có cái tên rất buồn cười là Đường Pleasure. Đến mùa hè, những cây nho sẽ trở nên rậm rạp với nào những lá và những

quả vừa mới kết trái. Đến tháng Chín, ngay trước vụ thu hoạch, những thân cây này sẽ rũ xuống với những chùm nho nặng trĩu và chín mọng, nhưng lúc này khi mới là tháng Hai, trông chúng chỉ xám xịt và xơ xác. Khi Katie lái xe qua chiếc cổng vòm, cô phát hiện ra hoa pansie mùa đông đã nở rục rở. Khoảng một tá chậu trồng đầy hoa vây xung quanh chân cổng phủ đầy những bông hoa sắc sỡ đủ sắc màu đang rung rinh trong gió nhẹ. Cô có thể hít vào mùi hoa, mùi đất, và cả mùi biển từ phía ngoài xa.

(Hoa pansie: là một loài hoa lai giống từ loài hoa violet, hoa pansie có đủ sắc màu. Hình minh họa:

Con đường dẫn tới khu trang ấp dài khoảng ba phần tư dặm. Khu nhà chính cao ba tầng màu vàng nhạt tọa lạc ở phía cuối một con đường dài. Những hàng ban công được chế tác bằng kim loại trang hoàng phía trước công trình kiến trúc đồ sộ đó. Katie không có nhiều hứng thú lắm trong chuyện trồng nho và sản xuất rượu vang, nhưng cô tự cho mình là một fan cuồng đối với ngôi nhà của gia đình Marcelli. Quá nhiều kỷ ức hạnh phúc vẫn còn phảng phất đâu đây quanh các góc và những vết nứt của

ngôi nhà cổ này. Quá nhiều những câu chuyện cũ vẫn còn lấp đầy từng căn phòng ở đó. Quay trở lại đây lúc nào cũng làm cô cảm giác thật tuyệt.

Cô dừng xe bên hông ngôi nhà đồ sộ, đỗ bên cạnh chiếc Accord năm tuổi của Mia. Một chiếc pickup (*kiểu xe tải bốn chỗ có thùng chở hàng rời phía sau ca-bin*) sọc ngang đỗ phía bên kia, điều đó có nghĩa là Francesca cũng đã về nhà để nghỉ cuối tuần. Brenna chắc sẽ đến sau - Katie mỉm cười biết trước điều đó. Bốn chị em đã không ở cùng nhau dưới một mái nhà kể từ lễ Giáng sinh - gần hai tháng trước đó rồi.

Cô vừa mới thò đầu ra đến chỗ chiếc pickup thì cánh cửa bên hông nhà mở toang và Francesca lững thững bước ra. “Em đoán chắc rằng chị sẽ là người tiếp theo xuất hiện.” Cô phẩy tay nói. “Brenna sẽ không đến sớm được đâu. Chị ấy phải đưa Jeff ra sân bay.”

“Cậu ấy không về đây nghỉ cuối tuần à?” Katie hỏi, rõ ràng là vô cùng thất vọng. Cô cùng với những cô em gái của mình đều ngưỡng mộ chồng của Brenna. Cậu ta hài hước, tình cảm, đó là một người anh em trai mà bọn họ không bao giờ có được.

“Không. Anh ấy phải tham dự một hội nghị nào đó của các bác sĩ.”

“Chị không thể tin được là cậu ta lại thích đến đó hơn là lang thang cùng với chị em mình.”

“Em đồng ý. Ý em là, chúng ta rất quyến rũ và chúng ta có cả đồng pasta nữa. Có gì có thể chê được chứ?”

(Pasta: 1 loại thực phẩm đc trộn từ trứng, bột, và nấu chín với nhiều hình dạng khác nhau. Spaghetti, macaroni và mì (noodle) là một trong những loại pasta)

Hai cô gái cười phá lên, rồi ôm chầm lấy nhau. Katie ôm cô em gái thật chặt, giữ Francesca trong vòng tay một lúc. Khi họ buông nhau ra, cô cố gắng để không nhận thấy rằng Francesca trông tuyệt đến thế nào trong chiếc áo T-shirt ngắn cũn và một chiếc váy màu xanh nhạt. Francesca đã luôn là đứa em gái xinh đẹp ... xinh đẹp và có thân hình gần như hoàn hảo. Cô có chiều cao hoàn hảo (1m79), thân hình thon thả hoàn hảo, với sự kết hợp như chọc tức người khác giữa một bộ ngực đồ sộ và hông đẹp đến mức khó tin. Nét mặt cô hoàn hảo – đôi mắt màu nâu lục nhạt mở lớn, khuôn miệng đầy đặn, và xương gò má như thách thức bất cứ vẻ nghiêm nghị nào – những điểm đó kết hợp tạo nên một khuôn mặt không chỉ có khả năng hạ thủy hàng ngàn con tàu, nó còn có thể hàn gắn một vài vết rạn nứt mờ nhạt trong nhân cách con người. Mái tóc màu nâu dài và dày dặn buông tự do xõa xuống lưng, trong khi làn da màu oliu hoàn hảo dường như có khả năng phát ra ánh sáng.

Tất cả những đặc điểm đó và cả một bộ óc nữa, Katie nghĩ với một cảm giác yêu thương kết hợp với lòng tự hào, xen vào đó là một chút tư tưởng ganh tị thường có giữa những người chị em ruột thịt. Katie đã luôn là một người chị cả thông minh, nhưng thành công của Francesca trong khóa nghiên cứu sinh để lấy bằng Tiến sĩ đã chứng minh một điều rằng những tế bào não thực sự có năng lực vẫn đang cháy sáng phía sau đôi mắt to tròn đó.

Katie túm lấy chiếc valise của mình. “Tội nghiệp ba và ông nội Lorenzo. Họ luôn luôn mong chờ những chuyến viếng thăm của Jeff. Cậu ta giúp họ giảm bớt cái cảm giác áp lực vì tình trạng âm thịnh dương suy ở nhà ta.”

“Họ sẽ sống sót thôi, nhưng em không chắc là chúng ta có thể qua khỏi.” Francesca nói khi hai chị em đi về phía cửa sau và bước vào trong căn phòng tiện ích. “Chị cần phải chuẩn bị tinh thần đi thôi. Đang diễn ra một lễ hội về học môn sinh dục nữ trong nhà bếp đấy. Hai bà đang rất hăng hái và má thì chỉ làm cho tình hình xấu hơn thêm thôi. Nếu chị không tránh xa ra thì buồng trứng của chị có khả năng sẽ bị biến đổi đấy.”

Katie mỉm cười và thả valise cùng túi xách xuống. Cô bước vào trong nhà bếp và hít vào một hơi thật sâu. “Xin chào.”

Ba người phụ nữ đang đứng xung quanh hòn đảo trung tâm trong căn nhà bếp khổng lồ được trang hoàng bằng những viên đá lát được sơn bằng tay. Hàng tá tô chén, nồi đất và bình lọ giăng kín bề mặt quầy bếp lúc này vẫn chưa chứa những đồ ăn tươi sống và mì ống do tự gia đình làm ra. Ba cái đầu quay lại, ba cặp mắt mở lớn trong niềm vui sướng, sáu cánh tay giơ về phía Katie. Cô nhận thấy mình bị nhận chìm xuống trong một cuộc cạnh tranh ôm ấp được tô điểm bằng những tiếng răng rắc của ít nhất hai mảnh xương sườn, đồng thời điều đó cũng làm cô cảm thấy cô là người quan trọng nhất trên hành tinh này.

“Katie, cuối cùng thì con cũng đã về! Chúng ta đã rất lo lắng. Một chuyến đi dài. Một cô gái trẻ chỉ có một mình. Ai biết được chuyện gì có thể xảy ra chứ?”

Bà nội của cô véo má cô thật đau đủ để để lại một vết hằn. Katie mỉm cười mặc dù nước mắt rung rung vì đau đớn. “Nội Tessa,” cô trêu mếu lên tiếng. “Nếu nội không còn nỗi lo lắng nào nữa trong đầu thì các vị thánh sẽ phải làm gì với thời gian rảnh rỗi của họ đây?”

Nội Tessa, được sinh ra và lớn lên ở Italy, bỏ qua lời nói báng bổ đó. Bà đã quen với điều đó từ những cô cháu gái của mình.

Má Katie, nhỏ nhắn và kiểu cách trong một bộ vest được thiết kế cẩn thận và không đi giày, ôm lấy khuôn mặt cô. “Con nhìn ốm quá, Katie. Con

là một cô gái trẻ xinh đẹp. Con không cần phải làm cho mình chết đói. Con lại ăn kiêng trở lại đấy à?”

Katie hôn lên gò má mềm mại và nhợt nhạt của bà. “Con thề là con không ăn kiêng. Sự thực là cân nặng của con chính xác bằng lần trước khi má nhìn thấy con, và cả lần trước đó nữa.”

Colleen O’Shea Marcelli hắng giọng, rõ ràng là bà không cảm thấy thuyết phục. “Má nghĩ chúng ta sẽ nói chuyện đó sau. Khi ba con và má đến San Francisco, ba má đã gặp một anh chàng trẻ tuổi rất thú vị. Cậu ta là bếp phó trong một nhà hàng ở đó.”

Francesca cuộn lấy một lát pho mát. “Con nghĩ rằng tất cả những đầu bếp đều là gay cả.”

Nội Tessa vội đưa cây thánh giá treo trên chuỗi tràng hạt trên cổ bà lên môi. “Francesca, Chúa không ban cho con một vẻ bề ngoài xinh đẹp như thế để con có thể mang trong mình một trái tim đen tối. Katie cần có một người đàn ông. Và nói về chuyện đó thì con cũng cần một người đàn ông đấy.”

Francesca nhìn Katie. Cả hai chị em cùng đảo tròn mắt. Cuối cùng Katie quay sang người phụ nữ nhỏ nhắn lúc này vẫn đang ôm lấy cánh

tay cô. “Ngoại M,” Katie nói, giọng cô đầy vẻ trù mến, “Ngoại cảm thấy thế nào?”

“Ta thấy rất ổn. Ánh nắng mặt trời có tác dụng rất tốt lên bộ xương già nua này. Ta không có gì để phàn nàn cả.”

“Ngoại không phải là quá già.” Katie nhắc bà. “Hơn nữa, con đang tính đến chuyện ngoại sẽ sống mãi mãi.”

Mary-Margaret O’Shea sinh ra ở Ireland và kết hôn năm mười bảy tuổi với một người đàn ông trẻ tuổi mà bà chỉ mới gặp có hai lần. Chưa tới hai tuần sau lễ cưới, ông đưa bà rời khỏi quê hương và gia đình, đưa bà băng qua đại dương tới một vùng đất mới rộng lớn. Rồi dần dần họ an cư lạc nghiệp ở California.

Ngoại M siết chặt bàn tay cô. “Ta cũng có kế hoạch như thế, bé con.”

“Vậy là,” Má Katie nói với vẻ hi vọng, “nếu con không có hứng thú với anh chàng bếp phó đó, điều đó có nghĩa là con đã có ai đó đặc biệt rồi đúng không?”

Katie nhìn Francesca, lúc này đang giơ ngón tay lên chặn ngang họng mình và lặng lẽ giả vờ nôn ọe. Katie biết cô có hai sự lựa chọn. Một là, cô

có thể nói sự thật – rằng cô vẫn không hẹn hò với ai và rằng cô hoàn toàn cảm thấy hài lòng với điều đó. Chỉ có điều sẽ không có ai chịu tin cô. Thay vào đó hai bà và má cô sẽ âm ỉ nhặng xị cả lên và quở trách và tra tấn cô trong suốt mấy ngày nghỉ cuối tuần này. Họ sẽ đưa ra hàng loạt những cái tên của những người đàn ông chưa hề kết hôn lần nào (và một khi họ đã bốn mươi tuổi rồi mà vẫn không có một sự ràng buộc nào cả thì làm thế nào để có thể tin được là họ không có vấn đề gì không ổn chứ?), những người đàn ông vừa mới ly dị, thậm chí cả những người đàn ông mới chỉ đang nghĩ đến chuyện ly dị. Họ sẽ nói về chuyện cô đang trở nên già đi mà chỉ có một mình, về sự kỳ quặc khi đi kiếm tìm một người đàn ông sau khi đã bước sang tuổi ba mươi. Họ sẽ cố gắng ép buộc cô phải tuân theo cương lĩnh của gia đình là **‘kết hôn sớm và có thật nhiều con cái.’**

Hoặc cô có thể nói dối.

Trong trường hợp thông thường cô sẽ cố gắng nói sự thật, đó là những lần cô thực sự liều mạng.

“Gần đây con có gặp một anh chàng rất tuyệt.” Cô nói.

Hai bà lại nhảy bổ vào cô lần thứ hai, trong khi má cô mặt bừng lên rạng rỡ.

“Nói cho chúng ta biết mọi chuyện đi.” Má cô khẳng khẳng. “Cậu ta trông thế nào?”

“Tên anh ấy là Zach Stryker và anh ấy là một luật sư rất thành đạt.”

“Ôi, một anh chàng với một sự nghiệp,” má cô kêu lên hạnh phúc. “Nghĩa là cậu ta có tiền.”

Katie không có tí manh mối nào, nhưng trừ khi Zach sử dụng tất cả những ngày nghỉ cuối tuần của mình để trang hoàng lại căn nhà của anh ta ở Neiman Marcus, còn lại thì anh ta hẳn là phải có cả đồng tiền. “Chắc chắn rồi. Anh ấy rất tuyệt vời và quyến rũ, con nghĩ rằng anh ấy thực sự đặc biệt.”

Francesca gần như chết nghẹn với miếng pho mát của mình. Katie thò tay ra phía sau lưng và bắt chéo hai ngón tay. “Anh ấy thuê con tổ chức một chương trình quyên góp rất lớn cho công ty của anh ấy. Đó là một công việc béo bở và nó sẽ nâng công ty của con lên danh sách những công ty loại A, nhưng điều đó gần như không kích thích bằng việc gặp được người đàn ông lý tưởng của mình, mọi người biết đấy.”

Francesca vẫn đứng phía sau hai bà, lúc này cô đang nhai miếng pho mát cuối cùng và giơ hai tay tóm lấy cổ họng, như thể đang tự siết cổ

mình. Katie biết rằng cô đang cường điệu lên một chút, nhưng rõ ràng là cô đã thành công.

Cô thở ra nặng nhọc. “Anh chàng đó rất lực lưỡng.”

Đúng lúc đó tiếng chân dậm lên sàn nhà lát bằng gỗ cứng trong phòng ăn vang lên huyền ảo. Katie gần như cảm thấy thất vọng vì bị cắt ngang. Cô có thể ba hoa thêm năm phút nữa về những ưu điểm gần như không thể có của Zach.

Tất cả mọi người đều quay về phía âm thanh vang lên trong khi Mia lao ào ào vào trong nhà bếp. Như thường lệ, cô bé mặc một chiếc quần jean và một chiếc áo sơ mi ngắn cùn, đó là phong cách mà Mia thích. Lốp trang điểm đậm làm nổi bật lên đôi mắt màu nâu của cô. Cô trông như thể một người trang điểm rất tồi, nhưng vẫn rất đáng yêu và đầy sức sống làm cho Katie không thể không mỉm cười.

“Em phải bắt đầu học cách phối màu thôi.” Katie nói, bước về phía cô em gái út của mình và ôm chầm lấy cô bé. “Đó là lý do vì sao Chúa phát minh ra Q-tips.”

(Q-tip: bút dùng để trang điểm)

Mia thở hỗn hển qua bờ môi bóng loáng, rồi thở dài một cách cường điệu. “Em vẫn đang thử nghiệm để tìm ra phong cách riêng của mình. Không phải tất cả chúng ta ai cũng có thể hoàn hảo được như Francesca hay tự chủ được như chị.” Mia chỉ tay vào chiếc áo len của Katie. “Ý em là, chị rất đồng bộ, vì Chúa.”

Nội Tessa lại đưa ngón tay lên chuỗi tràng hạt. “Mia Theresa Marcelli, cái miệng của con làm ô nhục toàn thể gia đình ta.”

Mia cúi đầu xuống đầu hàng với một vẻ chế giễu. “Con xin lỗi nội. Con không có ý định bôi tên của Đấng tối cao vào những chuyện phù phiếm như thế này.”

Chưa bao giờ là một người tỏ ra ăn năn quá lâu, cô nhanh chóng đứng thẳng người lại. “Brenna đã đến chưa? Con thực sự, thực sự muốn thông báo cho mọi người tin mới của con. Ba và ông nội Lorenzo đâu?”

“Họ sẽ quay về trước bữa tối.” Bà Tessa nói. “Con sẽ phải chờ thôi.”

Katie nhe răng cười. Bảo Mia chờ trong khi con bé đang muốn một cái gì đó thì có tác dụng như là nỗ lực muốn thay đổi trục quay của trái đất vậy. Dù có cố gắng thế nào thì điều đó cũng sẽ không thể thay đổi.

“Ôi, c...” Mia liếc nhanh nhìn bà nội của mình và nhanh chóng sửa lại câu chữ phát ra. “Ôi, cứ vui đi. Con sẽ nói với mọi người ở đây, và rồi chúng ta có thể nói cho những người còn lại biết khi họ quay về.” Cô cau mày.

“Không phải em đang thực hiện kế hoạch cai trị thế giới đấy chứ?” Katie hỏi cô em út của mình. “Nhớ nhé, chị sẽ chỉ tổ chức lại nó thôi. Em có trách nhiệm phải thống trị nó.”

“Không phải hôm nay.” Mia hít vào một hơi thật sâu, rồi nhìn xung quanh một lượt. Cô vỗ hai tay lại với nhau và cười toe toét.

“Con có tin tốt nhất. Con sẽ kết hôn!”

Chương 2

Má Colleen và hai bà nhảy bổ vào Mia như những con chim ưng lao xuống một con chuột kém may mắn. Katie bật cười trong lúc cô em út của cô luân phiên bị siết chặt, bị hôn, bị véo má và bị thủ thỉ vào tai. Mia giơ bàn tay trái của mình ra, khoe với mọi người chiếc nhẫn đơn giản có nạm một viên kim cương duy nhất.

“Rất đẹp.” Katie nói và chồm người tới liếc nhanh qua chiếc nhẫn.

“Kết hôn” Nội Tessa nói với sự sung sướng rõ ràng, “với cậu bé dễ thương David đó ư? Thằng bé không phải là người Italy nhưng vẫn rất đẹp trai. Gia đình nó có theo đạo Thiên chúa giáo không?”

“Má Tessa, má lo lắng quá nhiều rồi,” Má Colleen lên tiếng trong lúc bà hôn lên trán cô con gái út của mình và vén mái tóc nhuộm hi-light của cô bé ra khỏi mặt. “Con gái cưng của má sắp kết hôn. Má mừng quá.”

Katie chứng kiến màn trình diễn và cố đấu tranh với bản thân để những giọt nước mắt hạnh phúc không trào ra. “Tiến lên đi, em gái.” Cô kêu lên khi Mia ngẩng lên nhìn cô. “Hãy làm kỳ nghỉ cuối tuần này trở thành của riêng em.”

Mia cười toe. “Em rất háo hức, Katie.”

“Đó là tất cả những gì quan trọng.”

Francesca rời khỏi quầy bếp mà nãy giờ cô vẫn tựa vào và tham gia vào cái đám đông đang tranh nhau bày tỏ cảm xúc đó. “Chúc mừng Mia.”

“Chị đừng buồn” Mia nhìn với vẻ van nài rồi túm lấy hai tay Francesca và siết nhẹ. “Nhé, Francesca.”

“Chị không buồn.” Francesca phản đối. “Chị sướng phát điên thay cho em thôi.”

Katie biết rằng Francesca đang nói sự thật, cho dù hai bà có không tin điều đó đi chăng nữa. Tám năm về trước theo đúng kế hoạch, Francesca và Brenna – người chị sinh đôi của cô, đã lấy chồng và tổ chức một buổi lễ kết hôn kếp rất dễ thương. Trong khi lúc này Brenna vẫn đang sống cuộc sống hôn nhân hạnh phúc với Jeff thì Francesca đã trở thành góa phụ từ khi cô mới hai mươi một tuổi. Bận rộn với việc học tập, Francesca thích cuộc sống độc thân và tự lập hơn - một phương châm sống đã phá vỡ tất cả những gì mà chị em cô đã được dạy bảo từ khi còn bé.

Ngoại M vỗ tay yêu cầu mọi người trật tự. “Lễ cưới sẽ diễn ra lúc nào?”

Một sự im lặng bao trùm cả căn nhà bếp. Francesca và Katie liếc nhìn nhau. Katie nhớ đến buổi tiệc quyên góp mà cô vừa mới nhận lời tổ chức và cố gắng để không tỏ ra hoảng sợ. *Đừng có sớm quá*, cô thầm nghĩ. Bữa tiệc quyên góp sẽ chiếm hết thời gian rảnh rỗi của cô cho mà xem.

Mia nhón lấy một miếng khoai tây màu anh đào và thả vào miệng nhai nhóp nhép. “Bọn con cũng chưa biết chắc.” Cô nói sau khi đã nhai xong. “Hè này. Có thể là một ngày nào đó trong tháng Bảy.”

Katie nhắm tít. Bữa tiệc quyên góp diễn ra vào cuối tháng Năm, điều đó có nghĩa là nếu như lễ cưới diễn ra vào giữa tháng Bảy thì cô sẽ chỉ còn có sáu tuần. Có nghĩa là cô sẽ không được ngủ nhiều kể từ giờ cho tới lúc đó.

Ngoại M gật đầu. “Chúng ta sẽ phải bắt tay vào việc này ngay lập tức.”

Nội Tessa thở hắt ra. “Tháng Bảy nơi đây sẽ rất đẹp với cánh đồng nho và cây lá. Con sẽ là một cô dâu bé nhỏ vô cùng xinh đẹp cho mà xem.”

Má Colleen túm lấy một tờ giấy ghi chép từ chồng giấy phía dưới chiếc máy điện thoại treo tường. “Chúng ta cần phải lập một bản danh sách. Có bao nhiêu người? Những loại thức ăn nào? Mia, con đã nghĩ đến

thiếp mời chưa? Má cho rằng chúng ta sẽ cần phải có ngày cụ thể để đặt thiệp.”

“Trong trường hợp mọi người có hứng thú, David và bố anh ấy sẽ đến ăn tối cùng nhà mình tối nay.” Mia nói.

Điều đó tạo nên một cơn bão những hoạt động dồn dập diễn ra sau đó. Hai bà quay trở lại tập trung vào công việc nấu nướng. Má Colleen kêu the thé một điều gì đó về chuyện bàn ghế ở phòng ăn chưa được kê tử tế và rồi lao ra khỏi bếp. Francesca xin phép rút lui để lại còn mỗi Katie và Mia không có việc gì để làm.

Mia rụt rè nhìn lên Katie. “Chị nghĩ thế nào? Ý em là thực sự ấy.”

“Chị nhớ cái ngày mà em được sinh ra.” Katie nhẹ nhàng nói. “Ba và má mong ngóng đến tuyệt vọng có một thằng con trai, nhưng chị lại muốn em là một đứa em gái bé nhỏ. Ba má thậm chí còn để chị đặt tên cho em nữa. Và giờ em đã trưởng thành. Chị không thể tin được cô em gái bé bỏng của chị lại sắp sửa kết hôn rồi.”

Đôi mắt sẫm màu của Mia mở to. “Thế chị có cảm thấy vui cho em không?”

Katie nghĩ về chuyện Mia luôn luôn biết chắc chắn mình muốn cái gì đó như thế nào từ khi còn rất nhỏ. Con bé không chỉ đủ thông minh để được coi là một thiên tài, nó còn có một khả năng rất phi thường là luôn chọn được chính xác con đường đi đúng đắn cho bản thân mình. Mia đã tìm được chàng hoàng tử đẹp trai cho nó. Liệu còn có thể có điều gì tuyệt vời hơn nữa chứ?

“Chị thấy sướng điên lên cho em.” Katie nói. “Chị muốn em sẽ có một đám cưới hoành tráng hơn bao giờ hết, và chị muốn em được tận hưởng niềm vui trong suốt quãng đời còn lại của em.”

“Em sẽ được như thế. David rất tuyệt vời.”

“Cậu ta bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám, bằng em. Bọn em gặp nhau trong buổi định hướng chuyên ngành.” Mia nhăn nhăn sống mũi. “Anh ấy là sinh viên năm nhất, chuyện đó hơi kì cục một chút, nhưng rồi cũng ổn thôi.”

Katie nuốt khan. Mười tám ư? Vì lý do nào đó mà cô đã cho rằng vị hôn phu của em gái mình phải lớn tuổi hơn thế – có thể là một sinh viên đã tốt nghiệp. Mia bắt đầu học Đại học năm lên mười sáu tuổi, điều đó có nghĩa là con bé và David không học cùng lớp. “Nhưng em đã là sinh viên

năm thứ ba rồi. Chuyện gì sẽ xảy ra khi em tốt nghiệp? Em vẫn muốn đến Georgetown để học cao học chứ?”

“Chắc chắn rồi.”

“Thế còn David thì sao? Lúc đó cậu ấy chưa hoàn thành khóa học ở trường Đại học. Chuyện đó không phải sẽ rắc rối sao?”

Mia xua sự lo lắng của Katie đi bằng một cái búng tay điệu nghệ. “Bọn em sẽ giải quyết được chuyện đó.” Vẻ mặt của cô trở lại vẻ van nài. “Hãy chúc phúc cho em, Katie. Em thực sự cần điều đó.”

Katie mỉm cười chịu thua. Cô chưa bao giờ có thể từ chối Mia bất kỳ điều gì. Nếu em gái cô muốn kết hôn thì Katie sẽ đảm bảo rằng điều đó chắc chắn sẽ xảy ra.

“Em thắng rồi, nhóc con.” Cô nói.

“Chị sẽ giúp em lên kế hoạch cho buổi lễ chứ? Và giúp em khi ngoại M muốn trèo lên em một chiếc váy cưới với một đồng diềm đăng ten và đuôi váy dài mười mét đã lỗi thời từ cách đây hai mươi năm rồi chứ?”

Katie làm một dấu X phía bên trên ngực trái của mình. “Chị thề. Chị sẽ bảo vệ em chống lại những chiếc váy cưới kinh hoàng. Chúng ta sẽ chọn ra một mẫu nào đó thực sự đặc biệt và tất cả mọi người sẽ may váy cho em. Đây sẽ là một đám cưới tuyệt vời nhất từ trước đến nay.”

“Cảm ơn chị.” Mia ôm chầm lấy cô. “Chỉ còn một chuyện nữa thôi.”

Katie bật cười. “Tại sao chị lại không ngạc nhiên chút nào nhỉ?”

“Bởi vì chị và em có một mối liên hệ đặc biệt và nó luôn luôn tồn tại ở đó.” Mia liếc nhìn xung quanh để đảm bảo là họ chỉ có một mình, rồi ghé sát lại gần Katie. “Chị có thể tiếp bố David hộ em tối nay không? Em đã gặp ông ấy và ông ấy thực sự rất tuyệt vời, nhưng ông ấy, chị biết đấy, là một người cha.”

“Và?”

Mia thở dài. “Katie, thôi nào. Đó là về chúng ta – về nhà Marcelli. Chúng ta không bình thường chút nào. Hai bà sẽ rối rít nặng xị lên, ba má có thể sẽ muốn kiểm tra răng của ông ấy hay cái gì đó tương tự. Em không muốn nghĩ đến những gì ông nội Lorenzo sẽ nói về chuyện em phải tính đến kế hoạch có con ngay lập tức. Chị là một người rất chuẩn mực, chị chỉ cần từ từ với ông ấy thôi. Chị biết đấy, hãy tỏ ra duyên dáng.”

Katie nhớ lại chuyện bố David vẫn còn độc thân. “Tuyệt lắm. Vậy là em định sử dụng chị làm mồi nhử chứ gì?”

“Chỉ là một cách để làm mất tập trung thôi. Nhớ không, chị là người luôn rất tốt với mọi người. Vì thế hãy làm cho ông ấy bận rộn để những người còn lại trong nhà mình không làm ông ấy phát điên lên.” Cô nhún mày lại. “Ông ấy không đến nỗi quá già và thực sự rất dễ thương. Ừm, trên phương diện là một người cha, có thể chị sẽ thực lòng thích ông ấy.”

“Có thể lắm.”

Dĩ nhiên, chuyện này sẽ có chút rắc rối đối với vấn đề thuyết phục những người phụ nữ trong gia đình cô tin chuyện cô đã gặp một anh chàng hoàn hảo dưới hình thức là Zach Stryker. Tuy vậy, cô cũng không thể phản đối lại chuyện giúp đỡ cô em gái của mình.

“Chị sẽ xem chị có thể làm được gì.” Cô nói.

“Tuyệt. Chị là người cừ nhất.” Mia xoay tròn tại chỗ. “Tối nay sẽ trở nên không thể tin được cho mà xem.”

Zach cố gắng thả lỏng bàn tay mình trên vô lăng. Trong lúc đang đều đều lái xe về phía bắc cùng với cậu con trai của mình, anh phải đấu tranh để tìm ra những từ ngữ thích hợp và làm thế nào để nói ra những từ ngữ đó một cách hợp lý.

“Con nghĩ là con đang làm cái chết tiệt gì thế?” xuất hiện trong đầu anh, đi kèm với *“Con có thể thành công hơn trong chuyện xới tung cuộc sống của mình lên không?”*

Anh tự nhắc nhở mình rằng sự tức giận và những lời mĩa mai sẽ chỉ làm cho David thêm quyết tâm không chịu lùi bước. Con trai của anh đã được kế thừa rất nhiều những phẩm chất tốt từ bố nó, nhưng nó cũng thừa hưởng cái tính bướng bỉnh ngoan cố của dòng họ Stryker. Về phương diện luật pháp Mia và David đều đã trưởng thành, không có có gì để ngăn cản chúng bỏ nhà trốn đi cùng với nhau cả. Zach đã quyết tâm sẽ chặn đứng lại chuyện này ngay từ ban đầu, điều đó có nghĩa là anh sẽ phải đối phó với vụ đính hôn này ... ngay từ bây giờ.

“Con đã từng gặp gia đình Mia chưa?” Anh hỏi.

“Chắc chắn rồi.”

“Bố mẹ con bé có biết về cuộc đính hôn này không?”

Sự tự tin tuổi teen của David như thể bị lung lay một chút. “Con, à, con không biết. Mia nói rằng hôm nay cô ấy sẽ nói với mọi người, bố biết đấy, trước khi chúng ta đến đó.” Cậu bé cựa quậy vẻ không thoải mái trên ghế ngồi.

Sự căng thẳng của Zach được xoa dịu đi phần nào. Nếu bố mẹ Mia không biết về cuộc đính hôn ngu ngốc này thì vẫn còn có cơ hội họ sẽ phản đối. Những cặp cha mẹ bình thường sẽ mong muốn điều gì khi đưa con gái mười tám tuổi của họ kết hôn với một cậu bé không có một chút kinh nghiệm sống nào và cũng không có nghề nghiệp gì chứ? Mia là người bạn gái đầu tiên của David, vì Chúa. Thằng bé biết về việc trở thành một người chồng trong gia đình nhiều như là nó biết về chuyện giải quyết vấn đề nóng lên trên toàn cầu vậy.

“Chúng ta sẽ phải xem xem chuyện này sẽ diễn biến thế nào.” Zach nói, cố gắng để không cam kết điều gì. “Hãy kể về gia đình đó cho bố nghe xem nào.”

David vén mái tóc quá dài ra khỏi trán và lún người sâu vào trong ghế ngồi. “Mia là em út trong số bốn chị em gái. Katie là chị cả. Brenna và Francesca nhỏ hơn chị ấy một tuổi, họ là chị em sinh đôi nhưng họ không giống nhau chút nào.”

“Đã có ai trong số họ kết hôn chưa?”

“Brenna. Chồng chị ấy là bác sĩ. Con không biết nhiều về Francesca ngoại trừ việc chị ấy rất nóng bỏng. Mia nói là chị ấy đáng lẽ đã có thể tham gia vào lĩnh vực người mẫu, nhưng chị ấy không đến nổi nông cạn thế.”

David tiếp tục kể về ba má và ông bà của Mia nhưng Zach không để tâm lắng nghe. Không có thông tin nào mới đối với anh cả. Khi David lần đầu tiên thú nhận là nó đang có ý định nghiêm túc đối với một ai đó, Zach đã không quan tâm – không hề cho đến khi cậu con trai mười tám tuổi của anh hỏi xin tiền từ phần tài sản ủy thác của mình để mua cho cô bé kia một chiếc nhẫn đính hôn.

Vì lý do đó mà Zach đã rất muốn nhốt David ở trong phòng trong vòng năm năm tới hoặc cho đến khi nó nhận thức ra được vấn đề, tùy thuộc vào trường hợp nào xảy ra trước. Tuy nhiên thực tế đã thẳng thắn, thay vì tìm ra một nơi nào đó an toàn, anh đã điều tra nhiều nhất thông tin về gia đình Mia trong khả năng của mình và nghĩ ra một vài kế hoạch để ngăn chặn đôi uyên ương hạnh phúc kia không trói buộc đời mình vào với nhau. Một trong những kế hoạch đó đã được tiến hành - Katie Marcelli không phải được thuê một cách ngẫu nhiên. Cô sẽ phải dành cho anh một lượng lớn thời gian để thực hiện hợp đồng mới của mình, và anh

có ý định sẽ tận dụng ưu thế của chuyện đó cho mục đích của bản thân anh.

Zach quyết tâm ngăn cản David không xới tung cuộc đời của nó lên. Nếu cậu bé muốn kết hôn trong vài năm nữa ... như mười hay mười hai năm ... khi nó đã xây dựng được sự nghiệp và chắc chắn được điều mà nó mong muốn thì thật là tuyệt. Chứ không phải bây giờ. Không phải như thế này.

“Đó là lối ra.” David nói và chỉ vào bảng hiệu phía trên con đường cao tốc. Cậu rút một tờ giấy ra khỏi túi trước của chiếc quần bằng vải ka ki và đọc to những chỉ dẫn.

Zach lái xe dọc theo con đường hai làn. Trời đã tối và rất khó để đọc được những tấm bảng chỉ đường nho nhỏ. Một cục đá bắn vào sườn xe của anh nghe một tiếng ‘cách’, anh nhăn mặt với ý nghĩ về một vết xước mà anh sẽ phải sơn lại. Anh không có nhiều sở thích cá nhân trong cuộc sống lắm, nhưng chiếc BMW 540i màu xanh thẫm mới được một năm tuổi này là một trong số những sở thích ít ỏi đó. Họ rẽ trái sau vạch phân cách với đường ray xe lửa, rồi đi thêm ba dặm nữa. Cuối cùng David cũng chỉ vào một chiếc cổng vòm làm bằng kim loại được chiếu sáng và một con đường nhỏ được đề tên là *Đường Pleasure*.

“Đây rồi.”

Zach đi chậm lại. Ánh đèn xe của anh chiếu sáng một cánh đồng nho trải dài tít tắp. Anh nhớ lại vô số những đơn chào hàng của Nhà máy rượu vang Marcelli tại các cửa hàng bán rượu vang trong khu anh ở. Thậm chí loại rượu rẻ nhất cũng bán với giá hơn mười đô la. Không có một cuộc điều tra nào anh đã tiến hành về gia đình này và nhà máy rượu vang cho thấy họ gặp bất cứ rắc rối nào về tài chính. Với khoản tài sản thừa kế của nhà Marcelli và quỹ tài sản ủy thác của David thì có lẽ sẽ phải có một hợp đồng tiền hôn nhân cực kỳ rắc rối đây.

Năm phút sau anh đỗ chiếc xe của mình cạnh một vài chiếc xe khác. Cánh cửa bên hông nhà bật mở toang ra và Mia Marcelli lao ra trong đêm tối.

“Hai người đây rồi. Em đã nói với mọi người về chuyện đính hôn và họ đang rất háo hức. Chào chú Stryker.”

Đó là tất cả những gì Zach nghe được. David đã lao ra khỏi xe và chạy về phía vị hôn thê của mình. Đôi uyên ương tuổi teen ôm chầm lấy nhau, rồi hôn nhau. Ruột gan Zach quặn thắt lại với cảm giác giận dữ hòa lẫn với thất vọng.

Anh chậm rãi bước ra ngoài vào trong bóng đêm lạnh lạnh của một ngày tháng Hai. Ánh sáng hắt ra từ phía bên trong ngôi nhà. Anh nhìn thấy vài người đang đứng cạnh cánh cửa đang mở toang, rõ ràng là họ đang cố gắng nhìn thấy mặt người đàn ông đã sinh ra một cậu nhóc điên rồ như thế. Anh muốn bảo vệ con trai mình và cả bản thân anh, nhưng điều đó sẽ không đạt được bất cứ điều gì có ích cho anh cả. Thay vào đó anh sẽ phải tỏ ra tử tế, cư xử thật thân thiện, và thúc đẩy những mâu thuẫn. Một khi anh phát hiện ra ai là người đứng về phía anh, anh sẽ đề nghị người đó cùng anh nghĩ ra một kế hoạch để phá vỡ cuộc đính hôn này.

Katie nghe thấy Mia chạy ra bên ngoài. Những người còn lại trong gia đình tập trung quanh cửa hậu trong lúc cô bắt đầu mở nắp những chai vang đã được chọn để dùng trong bữa ăn tối nay.

“Chuyện đó sẽ làm cho David và bố cậu ta phải hét toáng lên trong bóng đêm” Francesca nói khi cô tỳ người tựa vào quầy bếp. “Những gia đình như gia đình mình chỉ nên được phép đón khách theo từng nhóm hai người một thôi.”

Katie bật cười. “Mia cũng đã toát mồ hôi về chuyện đó. Nó nhờ chị tỏ ra tử tế với bố của David. Thực ra thì chị nghĩ rằng chị là một vật hi sinh

nhằm gây ra sự sao nhãng để hai bà không dọa cho ông ta sợ chết khiếp lên.”

Francesca nhướn mày lên. “Không phải điều đó sẽ gây khó khăn đối với sự quan tâm vô cùng kiên định của chị đối với bản hợp đồng mới và anh chàng lực lưỡng đóng hợp mà chị đang làm việc cùng hay sao?”

Katie biết là Francesca chỉ đang đùa bỡn, nhưng cô vẫn cảm thấy xấu hổ. “Chị biết, chị không nên nói dối, nhưng họ làm chị phát điên lên. Nếu chị nói với họ là chị đang không gặp gỡ ai cả, họ sẽ không ngừng tra tấn chị. Hơn nữa, anh chàng đã thuê chị đúng như tất cả những gì mà chị đã mô tả, và còn hơn thế nữa.”

“Như cái gì?”

“Như là một tay chơi hạng nhất. Anh ta hẹn hò những ngôi sao, người mẫu và những người thuộc tầng lớp thượng lưu. Từ những gì mà chị đọc được, không có mối quan hệ nào kéo dài được quá ba mươi lăm giây.”

“Có vẻ như không phải là thể loại người có thể làm cho trái tim lãng mạn của chị đập điên cuồng.”

Katie ước sao điều đó là sự thật. “Tin xấu là anh ta cực kỳ sexy. Chị không thể giải thích được phản ứng hóc môn của chị trước anh ta, nhưng nó thực sự mạnh mẽ một cách đáng ngạc nhiên. Làm thế quái nào mà chị lại có thể khao khát một người mà thậm chí là chị còn không thích cơ chứ?”

“Chị đã biết anh ta đủ nhiều để đưa ra những lời phán xét như thế chưa đấy?”

Katie nhún vai. “Chị hoàn toàn có lý do để tự tin là chị sẽ không thích anh ta cho dù bọn chị có biết về nhau nhiều đến mức nào đi chăng nữa.”

“Miễn là chị không vội vàng phán xét trước các tình huống.”

Katie bật cười. “Ý hay. Chị sẽ cố gắng duy trì một cái đầu cõi mở, trong lúc kiềm chế cái mong muốn xé tan quần áo trước mặt anh ta.”

Ở bên ngoài có tiếng cửa xe dập mạnh. “Họ đến rồi kìa.” Francesca nói rồi rời khỏi quầy bếp. “Em sẽ để chị ở lại để xoa dịu bố David. Em phải gọi điện cho thầy hướng dẫn của em.”

“Đồ con gà.”

Francesca liếc lại qua vai mình. “Không hề. Chỉ là một sự đúng lúc ngẫu nhiên thôi.”

“Em là người muốn cứu giúp mọi người mà,” Katie kêu lên phía sau cô. “vậy hãy cứu chị đi.”

“Đây dứt khoát là giây phút phải-tự-cứu-bản-thân-mình-trước. Em ra khỏi đây đây.”

“Vào đi, vào đi.” Ông nội Lorenzo kêu lên từ chỗ ông đang đứng trên ngưỡng cửa ra vào. Katie vẫn ở lại trong nhà bếp, ở đó cô tiếp tục mở nắp những chai vang dành cho bữa ăn tối của họ. Nhà bếp của nhà Marcelli thông thường là một nơi ấm cúng hạnh phúc, nhưng hôm nay nó mang không khí tiệt tùng. Như thể rượu vang cùng với bữa tối vẫn là chưa đủ, ba của các cô gái còn đặt thêm vài chai champagne hảo hạng nhất của họ vào trong chiếc tủ lạnh con con chứa rượu vang được đặt phía dưới quầy bếp ở phía trong góc nhà.

Cô liếc nhìn lên và nhìn thấy ba má mình đang vây quanh Mia và David khi đôi trẻ nhỏ bước vào trong nhà. Bố David vẫn chưa xuất hiện. Katie nhìn mái tóc vàng hoe và làn da nhợt nhạt của David và cố gắng

tưởng tượng ra người đàn ông đó. *Có lẽ sẽ là bản sao già hơn của cậu con trai*, cô nghĩ. Nếu Mia cảm thấy lo lắng về ông ta thì hẳn là ông ta phải khá bền lễn và ít nói. Cô cau mày khi chợt nhận ra là cô không biết ông ta làm nghề gì. Có thể là một giáo sư chẳng? Cô sẽ thích điều đó. Họ có thể nói chuyện về sách và...

Một người đàn ông bước vào trong nhà bếp và dường như nhìn thẳng trực tiếp vào cô. Ngay lập tức dạ dày cô trôi tuột xuống tận đầu ngón chân. Cô đã đọc về tình trạng này trong sách và không bao giờ tin nó có thể xảy ra, nhưng vào giây phút đó tất cả những cơ quan nội tạng của cô đã trôi tuột xuống theo căng chân và chất thành đống trên bàn chân cô.

Cô không thể thở, không thể suy nghĩ, điều đó có lẽ lại là một điều tốt. Nỗi hoảng sợ như bao trùm lấy cô. Trong khi cô đang sẵn sàng chấp nhận bị trừng phạt vì đã dối trá, cô lại cảm thấy phẫn nộ vì sự trừng phạt đó không tương xứng với tội lỗi mà cô đã gây ra. Chuyện này quá là bất công.

Zach Stryker - một kẻ nguy hiểm bóng mờ, một luật sư quyền lực, và là khách hàng mới nhất của cô - đang đứng giữa căn nhà bếp của gia đình Marcelli.

Sự khiếp đảm gia tăng cùng với nỗi hoảng hốt khi cô nhớ lại tất cả những gì mà cô đã nói với má và hai bà của cô về anh. Cô muốn hét lên. Cô muốn bỏ chạy. Cô muốn biến mất trong một làn khói màu đen.

Thay vì thế cô ép mình đứng nguyên tại chỗ, bất động với những bắp thịt đông cứng, trong khi Zach nhướn một bên mày lên với vẻ ngạc nhiên rõ ràng.

“Katie?”

Má Colleen nhìn cô. “Hai người biết nhau à?”

Trước khi Katie có thể nghĩ ra được một lời nói dối hay ho nào đó để lấp liếm đi lời nói dối mà cô đã nói trước đó thì Zach đã lên tiếng. “Hãng luật của tôi vừa mới thuê Katie lên kế hoạch tổ chức một bữa tiệc từ thiện lớn cho chúng tôi.”

Katie chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng điều đó cũng không có tác dụng gì. Không hề khi mà nội Tessa lút cút chạy ào tới và túm chặt lấy cánh tay Zach. “Ôi, thế ra cậu là anh chàng đẹp trai mà con bé đã nói với chúng tôi đấy à?”

Zach nhướn nốt bên mày còn lại, Katie thầm rên rỉ trong khi hơi nóng bốc ngùn ngụt từ má lên đến chân tóc cô. Ôi, Chúa ơi, giờ thì sao đây?

Đó, cuộc sống của cô đó, càng ngày càng tồi tệ hơn.

Ngoại M túm lấy cánh tay còn lại của Zach. “Katie của chúng tôi nói rằng cậu là một người rất đặc biệt.”

“Tôi...”. Cô nuốt khan và cố gắng lên tiếng. “Không hẳn là thế.”

Zach nhếch mép lên với một vẻ châm biếm. “Cô không nghĩ là tôi đặc biệt sao?”

“Không. Ý tôi là...”

“Katie.” Ánh mắt của ngoại M có vẻ quở trách. “Đừng có xúc phạm vị khách của chúng ta chứ.”

Cô chỉ muốn chết thôi.

Để làm cho hoàn hảo cái giây phút đáng sợ đó, cả hai bà cùng thả Zach ra và để lại cô ở đó một mình với anh. Cô ôm chặt chai Cabernet cuối cùng vào ngực và tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô dùng chai rượu đó tự

đập vào đầu mình. Zach đút tay vào trong túi chiếc quần thụng. “Thế giới thật nhỏ bé.” Anh nói với vẻ thoải mái.

Dĩ nhiên, anh ta thì thoải mái rồi, cô nghĩ với vẻ cay đắng. Anh ta được mời đến tham gia một màn trình diễn sống động và hoàn toàn miễn phí cơ mà.

“Chỉ là vận may của tôi thôi,” cô lẩm bẩm rồi thở dài. Hành động khôn ngoan nhất lúc này là phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. “Thế ra anh là bố của David?”

“Chính xác.”

“Nhưng anh quá...” Cô ngập ngừng, không biết làm thế nào để nói lên cái điều hiển nhiên đó.

“Tôi mới mười bảy tuổi khi David được sinh ra.” Anh nói với cô, trả lời thắc mắc của cô mà không cần cô phải nói ra. Rồi anh chồm tới gần cô. “Cô nói với gia đình là cô cho rằng tôi rất hot, hử?”

Cô nhăn mặt trong khi hơi nóng trên mặt cô bắt đầu quay trở lại. “Những từ ngữ đó chưa bao giờ phát ra từ miệng tôi.”

“Nhưng tương tự như thế?”

Rõ ràng là anh chàng này quá đề cao cái tôi của mình. Nhưng thật không may lúc này cô gần như không được ở cái thế để có thể quăng anh ta về đúng vị trí của mình. Trong một giây cô đã nghĩ đến chuyện giải thích cho anh ta lý do vì sao cô đã nói ra những điều mà cô đã nói, nhưng không có vẻ gì là anh ta sẽ tin cô cả. Đàn bà cứ tự nguyện xông vào Zach, tại sao anh ta lại phải nghĩ về cô khác đi chứ?

“Tôi sẽ hồi phục thôi.” Cô nói, cố gắng đấu tranh để có thể có được giọng điệu vui vẻ, thoải mái. “Đừng có toát mồ hôi.”

“Có lẽ tôi lại muốn thế.”

Giọng anh khàn khàn lướt qua da cô tựa như nhung. Đàn ông ời là đàn ông, anh ta có lẽ không phải là kiểu của cô, nhưng rõ ràng là anh ta biết cách sử dụng những gì anh ta có để chiếm được ưu thế lớn nhất về phía mình.

“Giữa chúng ta có mối quan hệ công việc,” cô nói với anh. “Tôi định sẽ tôn trọng điều đó.”

“Tất cả chỉ là công việc và không có chơi bời...”

“Sẽ có nguy cơ tôi trở thành kẻ điên.”

“Có muốn cá là tôi sẽ làm cô thay đổi ý định không?”

Có! Hóc môn của cô đã biểu quyết và đưa ra ý kiến của chúng. Một phần trong cô không thể tin được là anh lại có ý định quyến rũ cô. Và trong khi cô chưa bao giờ bị thu hút vào một mối quan hệ chỉ có sex mà không có tình cảm thì đột nhiên lúc này cô lại hoàn toàn run rẩy tự hỏi liệu chuyện đó có chút tích cực nào bù đắp lại hay không?

Cô được cứu thoát khỏi câu trả lời khi ba cô xuất hiện và kéo Zach đi. “Hãy để công việc bếp núc cho các cô các bà.” Ông nói. Ông nội Lorenzo cũng tham gia cùng con trai mình, nội vỗ vào lưng Zach rồi dẫn anh vào trong phòng làm việc.

Katie đặt chai rượu xuống và thở hắt ra nhẹ nhõm. Cô vừa mới sống sót và trải qua một nỗi nhục nhã lớn nhất trong đời và lúc này cô xứng đáng được hưởng một phần thưởng bù đắp nào đó. Thay vào đó, ngoại M nháy mắt với cô. “Bố David dường như rất tử tế. Một anh chàng khỏe mạnh.”

Nội Tessa hát tiếp đoạn điệp khúc. “Thông minh nữa. Một luật sư. Nội có thể thấy được vì sao con thích cậu ta.”

Katie muốn phản đối lại rằng từ ‘thích’ đó không phải là từ đúng để miêu tả những gì cô cảm thấy, nhưng không thể làm điều đó vào giây phút muộn màng này nữa. Thôi được – nếu Chúa đang cố gắng muốn chỉ cho cô biết vì sao dối trá là ngu ngốc thì cô đã học được bài học cho bản thân mình rồi.

Má Colleen tỳ vào phía đối diện bên kia quầy. “Mia kể là David nói với nó rằng Zach chưa bao giờ tái hôn sau khi vợ anh ta bỏ đi. Có khi nào anh ta có một trái tim tan vỡ không?”

“Thời gian sẽ hàn gắn vết thương.” Ngoại M nói.

“Một người đàn ông đã từng một lần yêu rất có khả năng sẽ yêu lần nữa.” Nội Tessa tuyên bố.

“Một cuộc hôn nhân kéo theo một cuộc hôn nhân khác.” Má cô cười rạn vỡ với cô.

Katie tỳ khuỷu tay lên quầy bếp và hai tay ôm lấy mặt. “Dừng lại, con cầu xin mọi người đấy.”

Ngoại M vỗ vỗ vào cánh tay cô. “Ngoại sẽ sắp chỗ cho cậu ta ngồi đối diện với con trong bữa tối. Cậu ta sẽ trải qua cả buổi tối ngắm nhìn đôi mắt xinh đẹp của con, và đến lúc ăn tráng miệng thì cậu ta sẽ là của con.”

Không biết nên khóc hay nên cười, Katie tự làm mình hài lòng bằng một tiếng rên nghèn nghệt. “Không có từ ngữ nào có thể miêu tả sự vui sướng của con.” Cô thì thầm.

Ngoại M hôn lên má cô. “Ta biết, bé con.”

Chương 3

“Món bánh cannoli không thể chờ mãi được.” Nội Tessa phàn nàn trong khi kiểm tra chiếc đĩa đựng thịt hầm ở trong lò vi sóng. “Con bé đó đâu rồi nhỉ?”

Katie đang định giải thích về chuyện Brenna phải đưa chồng ra sân bay thì cánh cửa hậu bật mở ra và Brenna lướt như gió vào trong nhà.

“Con xin lỗi vì đã về trễ.” Cô nói. “Con bị tắc đường kinh khủng ở bên ngoài thành phố. Đúng là thứ Sáu.”

Brenna hôn hai bà và má rồi ôm chầm lấy Katie. “Em nhìn thấy một chiếc Beamer đậu ở ngoài kia. Ta có khách nào thế?”

(Beamer: tiếng lóng dùng để gọi xe BMW).

Katie bật cười khi hai bà vội lao về phía cửa sổ và liếc nhìn ra ngoài bóng đêm.

“Ngoại không thể nhìn thấy nó.” Ngoại M phàn nàn, bà đứng thẳng người lên và quay lại nhìn Brenna. “Nhìn đẹp không?”

“Bá cháy.”

Hai bà trao cho nhau một cái nhìn thỏa mãn, rồi quay sang Katie. “Đẹp trai và giàu có.” Nội Tessa nháy mắt nói. “Thật tốt cho con, Katie.”

Brenna đưa mắt nhìn thắc mắc. Katie lôi cô em gái ra ngoài phòng ăn. “Em nhớ bạn trai của Mia không? Em đã gặp cậu ta đợt Giáng sinh vừa rồi. Cao ráo, tóc vàng, mắt xanh, gầy nhom.”

“Chắc chắn rồi.”

“Bọn nó đã đính hôn. Cậu ta và ông bố đã đến đây và sẽ ăn tối cùng nhà mình, và lúc này chúng ta đang chuẩn bị các thứ để ăn mừng.”

“Wow! Thật tuyệt. Nhưng sao điều đó lại tốt cho chị?”

Họ bước vào trong phòng ăn. Một chiếc bàn có thể ngồi được hai mươi người được kê ngay ngắn giữa phòng. Hai dãy lều thức ăn xếp hàng dọc theo một bức tường gạch, trong khi một kệ bát đĩa được kê tựa vào bức tường đối diện. Hai chùm đèn treo làm bằng kim loại chiếu sáng lấp lánh những đồ đạc làm bằng pha lê và sứ. Katie ngồi xuống một chiếc ghế tựa phụ đặt ở phía dưới khung cửa sổ cao cao.

“Chúa đang trừng phạt chị.” Cô nói, và rồi kể cho Brenna nghe về chuyện cô đã cố gắng nỗ lực như thế nào nhằm tránh sự phiền nhiễu về tình trạng không có bạn trai hiện thời của mình. Brenna bịt chặt miệng để không phá ra cười.

“Chuyện đó không buồn cười chút nào.” Katie càu nhàu với cô.

“Em xin lỗi, nhưng nó thực sự buồn cười. Những chuyện như thế chỉ có thể xảy ra với chị thôi. Thế nó tồi tệ đến mức nào? Hai bà có làm chị nhục nhã không ngẩng mặt lên được khi anh ta bước vào đây không?”

“Tuyệt đối.”

Brenna ngồi thụp xuống bên cạnh cô. “Ôi Katie, em rất tiếc.”

Katie lừ mắt nhìn cô em gái. “Đúng thế. Rất tiếc vì em đã bỏ lỡ show diễn đó chứ gì.”

“Ừm, cả điều đó nữa.” Brenna vỗ nhẹ vào cánh tay cô. “Em có thể làm gì để giúp chị không?”

“Bắn chết chị đi.”

Francesca bước vào trong phòng ăn. “Ra là hai người trốn vào đây. Em đã bỏ lỡ chuyện gì à?”

Brenna đứng lên và ôm chầm lấy cô em sinh đôi của mình. “Katie đang kể cho chị nghe về nỗi nhục nhã mà chị ấy vừa mới phải gánh chịu. Chị cho là nó khá buồn cười.”

“Ha ha.” Katie ủ rũ lên tiếng.

Francesca nhún vai. “Vậy là anh ta biết rằng chị nghĩ là anh ta rất hot. Thế vấn đề là gì nào?”

Katie không thể tin được là cô em mình còn phải hỏi chuyện đó. “Chị còn phải làm việc với anh ta đấy.”

“Anh ta sẽ quan tâm đến đôi chân của chị hơn là những gì chị nói cho xem. Ý của chị là gì?”

“Là anh ta không hề có một chút hứng thú nào dù là tối thiểu đến đôi chân của chị. Điều đó sẽ làm cho tất cả những chuyện này không chỉ là sự nhục nhã, mà nó còn trở nên vô cùng bi đát.”

“Ồ, em sẵn sàng cá là anh ta có hứng thú.” Brenna ngồi xuống trở lại và nắm lấy bàn tay của Katie. “Em nghĩ là chị nên ngủ với anh ta.”

Katie trở mắt ra nhìn cô. “Gì cơ?”

“Ngủ? Làm tình? Ân ái? Không phải là đã quá lâu đến nỗi chị quên mất những từ này rồi chứ?”

“Chị biết ý em là gì, chị chỉ không thể tin được là em lại nói ra điều đó. Zach không phải là một anh chàng tử tế. Anh ta *nông cạn và hời hợt*.”

“Về mặt nghĩa đen thì hai tính cách đó thực ra là giống nhau.” Francesca lên tiếng lý luận. “Và đó là những phẩm chất tuyệt hảo dành cho những cuộc tình một đêm. Hơn nữa, chị không biết anh ta đủ nhiều để có thể chắc chắn về điều đó.”

Katie lờ mắt nhìn cô, rồi quay lại Brenna. “Tại sao tự nhiên em lại gợi ý chuyện đó?”

“Bởi vì rõ ràng là chị muốn thế. Katie, suốt cuộc đời chị đã là một cô gái ngoan. Tất cả chúng ta đều thế. Có thể giờ là lúc tỏ ra hư đốn một chút.”

Katie rút tay lại. “Chị không nghĩ thế. Nếu sự trừng phạt dành cho một lời nói dối nho nhỏ của chị lại tức thời và khắc nghiệt đến thế thì chị ghét phải nghĩ liệu chuyện gì sẽ xảy ra nếu như chị thực sự làm một điều gì đó sai trái.”

“Nếu Zach giống như tất cả những gì mà chị đã kể thì có thể điều đó cũng đáng lắm chứ.”

“Em mất trí rồi.” Katie nói với Brenna. “Trí não của em đã rơi khỏi đầu trong lúc em đang ngủ rồi à?”

Francesca ngồi thẳng người lên. “Đừng bỏ qua gợi ý của Brenna. Zach có thể sẽ không đem lại cho chị một cuộc sống lãng mạn hạnh-phúc-đến-cuối-đời mà chị hằng mơ ước, nhưng anh ta rất thích hợp cho những cuộc ái ân nóng bỏng và nhanh gọn. Brenna đã kết hôn và em thì không hẹn hò gì, vì thế chị có nhiệm vụ phải cung cấp cho tất cả bọn em những thể loại cảm xúc để bọn em được gián tiếp trải nghiệm.”

“Điều đó là không thể xảy ra. Vì một lý do, anh ta là khách hàng mới của chị. Hợp đồng này rất lớn và có thể dễ dàng đưa công ty của chị lên một đẳng cấp mới. Chị sẽ không làm đảo lộn mọi thứ lên bằng chuyện đó đâu. Một lý do khác nữa – trong trường hợp bọn em quên mất – con trai anh ta sắp cưới em gái của chúng ta. Điều đó sẽ làm anh ta trở thành thông gia của nhà mình. Chị sẽ không thể nào chịu được cảnh ngồi đối diện với anh ta trong những ngày lễ Giáng sinh và Lễ tạ ơn trong vòng bốn mươi năm tới trong khi biết rằng bọn chị đã từng nhìn thấy nhau trần truồng.”

“Nhưng...” Francesca định lên tiếng phản đối, nhưng Katie phẩy tay cắt ngang. “Chuyện đó như thể giải phân cách kép ấy.” Katie nói.

(double yellow line: giải phân cách kép màu vàng giữa hai làn đường trên đường cao tốc.)

Brenna và Francesca quay sang nhìn nhau, rồi quay lại nhìn cô. “Có muốn giải thích điều đó không?” Brenna hỏi.

“Chắc chắn rồi. Em có thể băng qua một giải phân cách, không vấn đề gì cả. Nhưng nếu em vượt qua hai giải phân cách, mọi việc sẽ trở nên khủng khiếp.”

Francesca nhăn nhó cười. “Katie yêu quý, chúng ta đang nói về sex chứ không phải nói về chuyện vi phạm luật giao thông.”

Katie muốn giộng đầu hai đứa em vào với nhau. Thật may mắn cô được cứu thoát khỏi việc phải nghĩ ra một câu trả lời khi Brenna bỗng rên lên. “Geez, Francesca, em có cần phải thon thả quá đáng thế này không? Em lại giảm cân nữa, đúng không? Để chị đoán xem nào, em đã quá bận nên quên mất việc ăn uống?”

“Chuyện đó có xảy ra.” Francesca nói, nghe có vẻ chỉ hơi phòng thủ một chút.

“Không phải với chị.” Brenna chọc chọc vào đùi mình. “Chị có thể thẳng thắn thừa nhận rằng chị chưa bao giờ bỏ lỡ một bữa ăn nào vì lý do quá bận. Luôn có thời gian cho món mì ống. Đó là vì cái gen Italy trong người chị. Mà bất cứ thứ gì chị nhét đầy vào mồm cũng hướng thẳng đến cái eo của chị. Tại sao chị lại không thể nào giống ngoại M như em chứ?”

Katie quan sát hai cô em gái của mình. Francesca thì cao hơn, thon thả hơn cô chị sinh đôi của mình, khung xương nhỏ và đôi mắt sáng màu hơn. Brenna thì giống nội Tessa và Lorenzo, xương to hơn với chiều cao 1m73. Cô có mái tóc sẫm màu dày thịch, đôi mắt màu nâu và làn da màu oliu. Ngoài cái tên đặc chất Ireland của mình, vẻ bề ngoài của cô hoàn toàn là một người Italy.

“Đừng có rên rỉ nữa,” Katie nói, “cả hai đứa em cùng xinh đẹp cả.”

“Đúng thế, và em thì nặng hơn cô em sinh đôi vốn cao hơn em đến gần ba mươi pound (*khoảng 13kg*).” Brenna nhăn nhó. “Chị trông cũng rất thon thả. Em ghét cả hai người.”

Tiếng bước chân vang lên từ dãy hành lang cắt ngang cuộc nói chuyện. Ba của các cô gái và ông nội Lorenzo bước vào cùng với Zach, Mia và David. Katie giới thiệu Brenna và Francesca, rồi ước gì cô có thể tự cho phép mình trốn tiệt sang phía bên kia trái đất. Nhưng không. Vài giây sau đó ngoại M đã thúc giục mọi người ngồi vào bàn. Và đúng như ngoại đã hứa, ngoại xếp Katie ngồi đối diện với Zach để đưa cháu gái lớn nhất của ngoại có thể trải qua cả bữa tối mà không thể quên đi nỗi nhục nhã của mình.

Ăn tối với gia đình Marcelli cứ như thể là một cảnh diễn trong phim Merchant Ivory vậy, Zach nghĩ gần một giờ sau đó. Sự dàn dựng hợp lý cùng với những nhân vật hơi kỳ cục nhưng rất thân thiện và thú vị trong những bộ quần áo rất đẹp, tất cả diễn ra trên nền một bản opera cổ điển. Đột nhiên anh có khao khát muốn tìm một tách Starbucks và gọi một cuộc gọi từ chiếc điện thoại di động của mình.

*(*Merchant Ivory: là một hãng phim của Mỹ được thành lập năm 1961. Cụm từ “Merchant Ivory film” thường được sử dụng để đề cập đến một thể loại phim hơn là những bộ phim được làm ra bởi hãng phim này. Thời hoàng kim của thể loại phim này là vào những năm 1980 và 1990. Một bộ phim theo thể loại “Merchant Ivory film” đặc thù là một bộ phim về những năm đầu thế kỷ 20, thông thường là về các triều đại vua Edward của Anh,*

nổi bật với sự đầu tư phung phí cùng những diễn viên hàng đầu của Anh trong vai những nhân vật thuộc giới thượng lưu phải chịu đựng cuộc sống mà các ảo tưởng bị tan vỡ và rồi lún sâu vào bi kịch...

**Starbucks: một tập đoàn bán lẻ chuyên kinh doanh cà phê và quán cà phê có trụ sở ở Seattle, Washington DC)*

Họ đang tham gia một bữa tiệc gồm mười một người tại một chiếc bàn ăn dành cho số người lớn hơn như thế rất nhiều, vì thế có rất nhiều khoảng trống giữa những chỗ ngồi. Hàng tá các đĩa thức ăn được đặt thẳng hàng ở chính giữa bàn - mỗi đĩa đều chất đầy một thứ gì đó dường như thơm lừng bắt mắt hơn những thứ bên cạnh. Anh không biết là lại có nhiều cách chế biến pasta đến thế. Và thậm chí còn tuyệt vời hơn những đĩa thức ăn nữa - đó là rượu vang.

Anh uống thêm một ngụm và tấm tắc với hương vị nồng nàn của chai Cabernet, rất thơm và ngọt lịm. Gia đình Marcelli đã đưa ra những loại rượu của chính gia đình họ. Nhãn hiệu viết tay trên những chai rượu chứa đựng những thông tin về năm thu hoạch, vị trí thu hoạch trong cánh đồng nho, loại thùng chứa, và tuổi của loại rượu đó.

Lorenzo Marcelli nhận ra sự thích thú của Zach. “Chúng tôi đã làm một vài thùng vang theo phương pháp cổ xưa,” ông già đứng đầu gia đình giải thích, giọng ông cất cao để mọi người có thể nghe thấy vì ông ngồi ở

tít đầu bàn. “Chúng được ép riêng từ vụ thu hoạch chính và rồi được đem cất đi qua nhiều năm. Những thùng đó là để dành cho gia đình.”

Mia, lúc này đang ngồi cạnh Zach, khúc khích cười. “Ý của ông nội là người ta đã dậm nho bằng chân đấy.”

Brenna mỉm cười với cô em gái. “Mia không nói đến quá trình - mà chỉ nói đến sản phẩm thôi. Ép nát nho bằng tay ... hoặc dậm bằng chân, bởi vì đó là cách khéo léo hơn cả để đạt được thành phẩm tốt nhất, nước nho sẽ bị thất thoát ít hơn. Hầu hết sản phẩm thu hoạch sẽ được ép bằng những chiếc máy khổng lồ và chúng có thể nghiền nát nho thành mùn cưa. Chúng tôi không làm đến mức như thế, nhưng đối với việc kinh doanh thì phương pháp cổ xưa sẽ quá tốn kém và chậm chạp.”

Lorenzo quay sang Brenna. “Con vẫn còn nhớ.”

Cô thở dài. “Con vẫn yêu cánh đồng nho, nội à.”

“Vậy thì tại sao con không ở đây? Làm việc với ta? Trong tất cả các chị em thì con là đứa duy nhất say mê với những gì mà gia đình chúng ta làm.”

“Con phải sống ở LA, nội biết điều đó mà. Khoá đào tạo y khoa của Jeff diễn ra ở đó và giờ anh ấy cũng phải thực tập ở đó. Con đã kết hôn. Chỗ của con là ở bên cạnh chồng con. Không phải nội luôn dạy bọn con điều đó hay sao?”

Lorenzo khịt mũi, rõ ràng là ông không cảm thấy thuyết phục. Vợ ông lúc này đang ngồi ở phía đối diện cuối bàn ăn, vẫy vẫy chiếc khăn ăn về phía chồng và cháu gái mình. “Zach không muốn tìm hiểu về cách thức làm rượu vang đâu. Hai người có thể nói những câu chuyện nhàm chán đó vào lúc khác. Tối nay chúng ta phải ăn mừng cho đôi uyên ương trẻ tuổi.”

Nụ cười hạnh phúc của bà làm Zach cảm thấy không thoải mái. Nửa tiếng ngồi với ba và ông nội Mia không đủ để tạo cơ hội cho anh phát hiện ra bất cứ đồng minh tiềm năng nào cả. Thay vào đó Lorenzo cứ nói về vùng đất của gia đình họ và chỉ cho Zach xem một tấm bản đồ của nhà máy rượu vang. Tuy vậy, kể từ khi ngồi vào bàn dùng bữa tối, toàn thể gia đình họ đã liên tục nâng chén chúc mừng hạnh phúc của Mia và David. Không lẽ không có một ai khác nghĩ rằng cuộc hôn nhân này là một ý tưởng cực kỳ ngu ngốc hay sao?

Anh quan sát những thành viên khác trong gia đình. Ba má Mia dường như cứ dán mắt vào nhau, cả Mia và David cũng thế. Vì không muốn theo

dôi niềm hạnh phúc phơi phới của đôi trẻ nhỏ nên anh có rất nhiều thời gian để liếc qua những người còn lại trong gia đình.

Anh liếc nhìn những cô con gái nhà Marcelli. Francesca có gương mặt và thân hình của một người mẫu. Cô làm anh nhớ đến Ainsley - vợ cũ của anh – và ngay lập tức anh gạt cô sang một bên với sự cảnh giác cao độ. Brenna, cô con gái duy nhất có chồng, dường như bị xé làm đôi giữa sự tận tâm mà cô dành cho người chồng và sự thu hút đối với công việc kinh doanh trong gia đình. Người còn lại là Katie.

Katie - người ngồi đối diện với anh nhưng nhất quyết không nhìn anh. Katie - người rõ ràng là đã nói với toàn bộ gia đình mình về buổi gặp mặt với anh theo cái cách mà hai bà của cô đã tô vẽ những đường hoa văn trên các đồ đạc bằng sứ. Katie - người có một đôi chân tuyệt hảo và một đôi môi có thể làm cho một người đàn ông mang trong mình ảo tưởng muốn được chiếm tiện nghi với chúng.

Kathleen Elizabeth Marcelli – hai mươi tám tuổi, chưa kết hôn lần nào. Cô có bằng cử nhân kinh doanh của trường UCLA, và đã tham gia làm việc cho một Công ty tổ chức/lên kế hoạch cho các bữa tiệc trong suốt những năm học Đại học. Năm năm sau Katie mua lại danh sách khách hàng và thành lập **Trung tâm Tổ chức Sự kiện**. Cô có ba nhân viên làm việc toàn thời gian và bảy nhân viên bán thời gian. Không có một hoạt động bất hợp pháp nào - theo những gì mà anh đã điều tra,

không hề có một khuyết điểm nào. Cô thông minh, có tổ chức, thành đạt một cách hợp lý, và mặc dù cô vẫn thường xuyên thăm hỏi gia đình mình nhưng cô lại không sống với họ. Anh đã thuê cô với mục đích kéo cô về phía mình. Dựa trên những cuốn hút nảy sinh giữa họ, anh có thể nói tất cả vẫn đang diễn ra theo kế hoạch của mình.

Ít nhất thì lễ cưới cũng chưa diễn ra trong vài tháng tới. Điều đó sẽ cho Zach đủ thời gian để ngăn chặn mọi chuyện. Cậu con trai của anh quá quan trọng đối với anh nên anh không thể thua trong trận chiến này. Anh luôn là người cừ nhất trong những chuyện mà anh quyết tâm thực hiện dựa trên sự mạch bảo của lý trí.

“Vậy là, Zach” Lorenzo nói và ra hiệu bằng ly rượu vang của mình. “Chúng ta sẽ có một lễ cưới thật lớn vào mùa hè này, và rồi năm tới sẽ là *bambinos*, hử?”

Trẻ con? Zach gần như sặc. Chính bản thân Mia và David vẫn còn là những đứa trẻ con. Chết tiệt thật. Điều cuối cùng trên đời này anh cần lúc này là chuyện Mia có thai.

Mia đảo tròn mắt. “Ông nội à, con còn đi học. Con sẽ không có con cho đến khi con lấy được bằng đâu.”

Tessa cau mày. “Nhưng việc trở thành một bà mẹ quan trọng hơn rất nhiều so với mấy cái lớp học vớ vẩn ở trường đại học. Con là đàn bà, Mia, chứ không phải là máy tính. Con không cần phải nhồi nhét vào đầu thêm một đồng kiến thức nữa. Con là một đứa con gái thông minh. Không lẽ con không muốn có vài đứa con sao?”

“Còn rất nhiều thời gian cho chuyện đó.” Zach vội vàng nói và nhận được một nụ cười biết ơn từ Mia.

“Tôi không đồng ý.” Collen Marcelli, mẹ của các cô gái, lên tiếng. “Tôi sinh Katie khi tôi lên mười chín tuổi và hai đứa sinh đôi ngay năm sau đó. Nhưng mãi cho đến mười năm sau Mia mới ra đời. Tôi phải khẳng định việc có thai là vô cùng khó khăn. Cơ thể người phụ nữ được cấu tạo là để sinh con sớm.”

Ngay cả người bà nhỏ nhắn Mary-Margaret cũng có ý kiến. “Ta cho là nếu hai con định chờ đến hè này mới tổ chức đám cưới, nghĩa là không có hi vọng gì sẽ có tin vui ngoài mong đợi đúng không?”

Zach gần như chết ngẹn.

“Chúng ta cần một đứa con trai.” Lorenzo nói và giọng nắm đấm xuống mặt bàn.

Zach liếc nhìn từ ông già sang người vợ ngang tuổi của ông. Thậm chí với tất cả những tiến bộ trong nghiên cứu về khả năng sinh sản, không có dấu hiệu nào cho thấy điều đó có thể xảy ra.

“Brenna,” Lorenzo quay sang nhìn cô cháu gái của mình. “Con đã kết hôn chín năm rồi mà vẫn chưa có đứa con nào.”

“Ông nội à, chúng ta đã thảo luận chuyện này trước đây rồi. Jeff phải vượt qua được hết các khoá đào tạo y khoa trước đã.”

“*Bambinos* là ưu tiên số một.” Lorenzo khẳng định. “Hơn nữa, giờ Jeff đã là một bác sĩ rồi. Sao mà con vẫn còn gầy trơ xương như thế?”

“Giá như được thế.” Brenna lẩm bẩm.

“Các cô gái của ta, tất cả các con làm ta thất vọng. Katie – Katie xinh đẹp của ta. Tại sao con vẫn chưa tìm được một anh chàng tử tế hả?”

“Lorenzo,” nội Tessa cảnh cáo, “để mấy con bé yên.”

Ông phớt lờ bà. “Francesca – con có một khuôn mặt như một thiên thần. Đã nhiều năm qua con đau khổ khóc thương người chồng đã mất,

nhưng đã đến lúc con phải bước đi tiếp rồi.” Ông ra hiệu về phía chiếc bàn. “Chỉ có mỗi Mia bé bỏng đã không vì bản thân mình mà làm tan vỡ trái tim của những người già chúng ta.”

“Cha à, đừng lại đi.” Marco nói với ba mình. “Nếu mấy đứa nó hạnh phúc thì tất cả chúng ta cũng hạnh phúc.”

Lorenzo không có vẻ gì là đã bị thuyết phục.

Zach liếc nhìn các cô gái. Vẻ mặt của họ tro ra hết như nhau cho thấy họ đã phải chịu đựng chuyện này trong một thời gian dài rồi. Rõ ràng đây không phải là một sự bột phát bất thường gì. Mặc dù vậy, anh vẫn cảm thấy một nhu cầu mãnh liệt muốn được túm cổ David lôi ra ngoài xe để có một chút thời gian riêng tư.

Má của các cô gái ngời thẳng lên trên ghế. “Chúng ta gần như đã dùng xong những loại rượu mới. Chúng thật ấn tượng.” Bà nói, và rồi đột nhiên tất cả mọi người trong gia đình lại nói chuyện về rượu vang.

Mia ghé vào tai Zach. “Chào mừng chú đến với gia đình. Không phải lúc nào cũng như thế này đâu, chỉ khi nào có ai đó đề cập đến chuyện gì đó liên quan đến đám cưới thôi.”

Tuyệt. Vậy là thêm vào chuyện lo lắng David sẽ làm đảo lộn cuộc sống của nó lên, Zach còn phải quan tâm đến tình trạng thần kinh bất ổn định của thể hệ già trong gia đình này nữa.

Khi bữa ăn kết thúc, các chị em gái nhanh chóng dọn sạch bàn ăn. Rượu brandy được đưa ra cùng với những khay bánh ngọt.

“Đem ra ít giấy viết đi.” Colleen gọi vọng vào. “Tôi không biết khi nào chúng ta mới lại có thể ngồi cùng với nhau lần nữa. Hãy thảo luận một số chi tiết về đám cưới trong lúc chúng ta có cơ hội.”

Zach thầm nguyên rủa trong bụng. “Không phải là còn rất nhiều thời gian cho chuyện đó sao? Có lẽ chúng ta nên tận hưởng cái không khí đính hôn này thêm một thời gian nữa.”

Colleen nhìn anh như thể anh đã đánh mất thủy não trước của mình. “Zach, tôi chắc chắn rằng anh là một tay rất cừ trong phòng xử án, nhưng như những người đàn ông bình thường khác, anh không biết chút gì về vấn đề lên kế hoạch tổ chức đám cưới cả. Hãy nghĩ chuyện này như là chuyện xâm chiếm một vùng lãnh thổ nho nhỏ. Chúng ta cần phải lên kế hoạch, phải tổ chức...”

“Mua sắm.” Katie gợi ý khi cô bước quay trở vào trong nhà ăn. Cô mang theo một tập giấy viết và một đồng bút. Thay vì đi vòng sang phía chỗ ngồi của cô, cô dừng lại bên cạnh chiếc ghế của anh, và lần đầu tiên kể từ khi bữa tối bắt đầu, cô thực sự nhìn thẳng vào anh. “Anh có lẽ sẽ cần phải ghi chép lại, chỉ là để sau này khi cuối cùng anh đã về đến nhà, anh sẽ không phải cố gắng thuyết phục mình rằng đây chỉ là một cơn ác mộng.”

Một nụ cười trêu chọc xuất hiện từ khóe khuôn miệng đầy đặn làm anh chỉ muốn mỉm cười lại với cô. Khi anh gặp cô trong văn phòng của mình, anh nghĩ rằng cô thật hấp dẫn và cực kỳ sexy. Giờ anh lại bị ấn tượng bởi khả năng hồi phục của cô. Hầu hết những người phụ nữ mà anh biết sẽ không thể nào vượt qua được những chuyện như bị gãy móng tay trong khoảng thời gian ít hơn hai mươi tư giờ. Katie đã sống sót qua một chuyện mà ngay cả anh cũng phải thừa nhận là một trải nghiệm vô cùng nhục nhã, vậy mà cô đã vượt qua được với một vẻ duyên dáng và rất có phong cách. Cô thật cứng cỏi, và anh thích điều đó. Anh cầm lấy một tờ giấy từ tay cô cùng với một cây bút. Khi cô quay đi, anh nhìn theo thán phục những đường cong trên hông cô và chiều dài của đôi chân trần lộ ra dưới chiếc váy của cô. Cứng cỏi, có tổ chức và không chỉ là một khuôn mặt đẹp. Chính xác là loại đồng minh mà anh cần có để giữ an toàn cho cậu con trai của mình.

Những cô gái còn lại quay trở lại vào trong phòng ăn. Tất cả những người phụ nữ đều cầm lấy những tờ giấy từ Katie. Mia quỳ trên chiếc ghế của mình. “Chúng ta đã nói đến tháng Bảy.” Cô nói và vẽ một trái tim thật lớn vào giữa tờ giấy. “Có lẽ sẽ là ngày mười chín.”

Sáu cây bút sột soạt ghi lại ngày tháng một cách nghiêm túc. Tính hài hước trong Zach nhạt dần đi. Đồng minh hay không, anh sẽ phải làm thế nào để có thể ngăn chặn cái đám cưới chết tiệt này bây giờ?

“Hai con sẽ tổ chức lễ cưới ở đây,” Marco, ba của Mia nói, “Cánh đồng nho lúc đó sẽ rất đẹp, hoa sẽ nở rục rở.”

“Một chiếc cổng vòm ở khu vườn phía đông.” Colleen nói.

“Chính xác.”

Vợ và chồng mỉm cười nhìn nhau. Ruột gan Zach thắt lại. Cho tới lúc đó Marco vẫn không nói gì nhiều, và Zach đã nuôi hi vọng rằng ít nhất sẽ có một người trong gia đình Marcelli vẫn còn có đầu óc bình thường. Thật không may Marco dường như cũng rất hưởng ứng cái ý tưởng về đám cưới như tất cả những người còn lại.

Anh liếc nhìn David. “Chuyện này diễn ra khá nhanh. Con có thấy ổn không đấy?”

Con trai anh cười rạng rỡ. “Nó thật tuyệt, bố à. Không phải con đã nói với bố đây là gia đình tuyệt nhất sao?”

Ồ, đúng thế. Thật xuất sắc, Zach ừ ừ nghĩ.

“Chúng ta sẽ tính đến chuyện tổ chức hôn lễ vào buổi chiều.” Mia tiếp tục sau khi hôn lên má David.

“Chiều muộn.” Tessa lên tiếng từ phía cuối bàn. “Hai con sẽ mong muốn có một buổi tối tuyệt diệu cho mà xem. Chúng ta có thể tổ chức bên ngoài. Lorenzo, ta có đủ champagne không?”

Ông phẩy tay gạt bỏ câu hỏi đó. “Tôi là loại người gì nếu như tôi không chuẩn bị đủ champagne cho lễ cưới của đứa cháu gái bé nhất của tôi chứ?”

Trong một khoảng thời gian ngắn đến ngạc nhiên, toàn thể gia đình đã thông qua một loạt chi tiết quan trọng. Theo tốc độ này thì lễ cưới có khi sẽ được diễn ra vào lúc mười giờ tối hôm đó mất. Nếu họ chuẩn bị mọi việc nhanh như thế, anh sẽ phải hành động nhanh hơn.

Mia vẽ thêm nhiều trái tim hơn lên tờ giấy của mình. “Con vẫn chưa có thời gian để bắt đầu tìm kiếm ý tưởng về váy cưới, ngoại M, có lẽ chúng ta sẽ đi shopping vào tuần tới.”

Người bà nhỏ nhắn người Ireland của Mia lắc đầu. “Tay ta giờ không còn vững nữa,” bà lặng lẽ nói, “Đã đến lúc ai đó khác phải nhận trách nhiệm này rồi.” Bà quay sang cô cháu gái ngồi bên cạnh bà và nắm lấy tay Katie. “Katie sẽ may váy cho con.”

May? Zach nhấp nháy mắt một cách ngớ ngẩn. Họ không thể chỉ cần mua nó ... và rồi đem trả lại khi đám cưới bị huỷ bỏ hay sao?

Một giây im lặng tuyệt đối, kéo theo sau là một cảnh náo loạn nổ ra. Mia lao vòng qua David để ôm chầm lấy và hôn chị gái của mình. Colleen lau giọt nước mắt trên má. Katie thì đơn giản là vô cùng choáng váng.

Chắc chắn là không phải thế này, Zach thầm nghĩ một cách dứt khoát.

“Ngoại có chắc không?” Katie hỏi.

“Ta chắc chứ. Con luôn luôn là đứa kiên nhẫn nhất và là cô thợ may giỏi nhất. Con sẽ may cho em gái con một chiếc váy cưới thật lộng lẫy.”

Mia kéo Katie ra khỏi ghế ngồi và lại ôm chầm lấy cô. “Chúng ta có thể đi shopping cùng nhau và tìm ra mẫu áo cưới đẹp nhất rồi quay về nhà và may nó. Em vui quá.”

Những chiếc ghế bị đẩy ra khi cả gia đình cùng xúm lại trong cái ôm tập thể. Một lần nữa tất cả những gì Zach muốn làm là tóm lấy cậu con trai trẻ người non dạ của mình và nuốt chửng nó để được giải thoát khỏi chuyện này. Thay vào đó là ngoại M với cánh tay cứng như thép đến mức ngạc nhiên kéo anh đứng dậy và rồi anh bị kéo vào đám đông đang tụ tập đó. David nợ anh vì chuyện này, anh tự nhủ khi Lorenzo tóm lấy cả hai cánh tay của anh và hôn lên má anh. David nợ anh rất nhiều.

Chương 4

Phải đến sau nửa đêm Zach và David mới trốn thoát khỏi gia đình Marcelli, mặc dù Zach không nghĩ là cậu con trai của mình cho rằng đó là

sự trốn thoát. David dường như buồn bã thực lòng khi phải ra về. Zach tự khen bản thân mình vì đã đoán được từ trước mà yêu cầu trợ lý của mình – Dora - đặt phòng ở một khách sạn gần đó. Sau khi dùng vài ly brandy sau bữa ăn tối, đó là còn chưa kể đến một bài hát ngẫu hứng đi kèm với bản *Barber of Seville* từ đĩa CD, lúc này anh không có tâm trạng đâu để đối mặt với chuyện phải lái xe một quãng đường dài quay trở về Los Angeles.

(Barber of Seville: một bản opera có hai đoạn, là một ví dụ đặc trưng về phong cách Italy của nhạc sĩ Rossini.)

Thay vào đó anh và David đến ngủ ở hai phòng liền kề nhau trong một khách sạn nhỏ hướng ra bờ biển, khách sạn đó hẳn là rất lịch sự sang trọng trong những năm 1940s. Anh vừa mới tắt đèn và xoay người trên tấm đệm hi vọng ngày mai sẽ tươi sáng hơn thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân loạt xoạt trên tấm thảm, anh vội tay bật đèn lên.

David hiện ra trên ngưỡng cửa giữa hai căn phòng. Thi thoảng con trai anh trông như đã là người trưởng thành. Nó là người dám làm và có khả năng. Nhưng tối nay, trong chiếc áo choàng quá khổ của khách sạn, với mái tóc rối bù và hàng ngàn thắc mắc trong đôi mắt, nó trông như là một đứa nhóc con. Zach đẩy vài chiếc gối ra phía sau lưng để anh có thể ngồi dậy và ra hiệu về phía chiếc ghế bành duy nhất trong phòng.

“Hãy nói chuyện một chút.” Anh nói.

David lóng ngóng cựa quậy, rồi chậm chậm bước về phía chiếc ghế bành màu xanh thẫm. Cậu ngồi xuống, hai chân dặng ra, hai bàn tay để tựa lên đầu gối. “Bố nghĩ thế nào?” Cậu hỏi mà không nhìn thẳng vào mặt bố mình.

Zach cân nhắc câu hỏi một lát. Anh không có cách nào nói với con trai mình những gì anh thực sự nghĩ trong đầu. “Họ là những người tốt bụng.”

“Đúng thế.” David ngẩng nhìn lên, vẻ mặt cậu tràn trề hi vọng. “Con thực sự thích tất cả bọn họ.” Cậu thừa nhận. “Ý con là Mia rất tuyệt và con yêu cô ấy rất nhiều, vì thế gia đình cô ấy chỉ như là một phần thưởng đi kèm thôi, bố biết đấy.”

“Chắc chắn rồi. Kiểu như là tìm được một chiếc xe đua bằng nhựa trong hộp ngũ cốc ấy chứ gì?”

David cười toe. “Chính xác. Con thích đến đó chơi.” Cậu bé ngập ngừng. Zach kiên nhẫn chờ đợi, anh biết rằng đến lúc rồi thì David cũng sẽ đề cập đến chuyện mà nó phải nói ra.

“Con không nhớ rõ về bà nội lắm.” David nhẹ nhàng thừa nhận, cậu nhắc đến mẹ của Zach.

“Con mới lên, bao nhiêu nhĩ, sáu tuổi, khi bà mất đúng không?”

David gật đầu. “Và con chưa bao giờ gặp ông nội, hay là ông bà ngoại.”

Zach cho rằng không cần phải suy nghĩ về Ainsley hay gia đình thông gia cũ của anh thì ngày hôm nay cũng đã đủ tồi tệ lắm rồi.

“Con thực sự thích có một gia đình thật lớn, bố à.” David tiếp tục. “Con phải đến chơi ba lần mới mừng tượng ra được về con người của ông bà Mia. Ông nội Lorenzo thì lúc nào cũng nói về rượu vang và cánh đồng nho. Con không hiểu hết những thứ liên quan đến rượu vang, nhưng nghe nói về nó cũng rất thú vị. Ông kể những câu chuyện tuyệt vời về chuyện quay trở lại Châu Âu trong suốt thế chiến thứ hai và chuyện vận chuyển lậu những cánh nho giâm từ những cánh đồng nho ở Pháp và Italy. Ông bà Mia đã tìm thấy những bản vẽ kiến trúc cực kỳ cổ xưa dựa trên một ngôi nhà nào đó của một nhà quý tộc Tây Ban Nha và sử dụng chúng để thiết kế ngôi nhà hiện nay.”

Zach lắng nghe mà không nói gì cả. Anh chỉ là một ông bố đơn thân - một luật sư làm việc trong văn phòng. Không có cách nào anh có thể đấu được với một nhà quý tộc Tây Ban Nha và những câu chuyện về chiến tranh cả. Anh muốn giộng nắm đấm vào tường và yêu cầu một cuộc chiến

công bằng. Anh đã cố gắng hết sức trong khả năng của anh. Ainsley là người ít có khả năng làm mẹ nhất trên đời này, và khi cô ta bỏ đi, cô ta để lại anh cùng với một đứa trẻ. Anh và con trai đã lớn lên cùng nhau. Thi thoảng Zach thậm chí còn cho phép bản thân nghĩ rằng mình đã làm nên được một kỳ tích tuyệt vời.

“Bố cũng là con một,” anh lên tiếng, “Bố biết cảm giác mong muốn có một gia đình lớn là thế nào. Nhưng bố con ta vẫn làm mọi việc rất tốt đó thôi.”

David nuốt khan một cách không thoải mái. “Con không có ý phàn nàn gì cả.”

“Bố biết là con không phàn nàn. Con đang cố nói rằng con bị Mia cuốn hút không chỉ bởi vì con bé là một cô gái xinh đẹp đã làm cho trái tim con đập nhanh hơn.”

David gật đầu.

Zach không muốn nghe điều đó. Nó có nghĩa là việc chia cắt hai đứa nhỏ sẽ trở nên khó khăn hơn so với suy nghĩ ban đầu của anh.

“Tối nay bố thực sự rất tuyệt,” David nói, “Con có thể nói rằng bố hơi có chút, bố biết đấy, không thoải mái, nhưng bố đã thể hiện rất tốt.”

Zach không biết anh nên cảm thấy hài lòng hay bị xúc phạm với lời khen đó. “Gee, cảm ơn con.”

“Không, con nói thật đấy. Bố đang cố gắng cởi mở đầu óc với tất cả mọi thứ.”

Tiếng chuông cảnh báo vang lên trong đầu Zach. “Ý con là gì?”

David bắt chéo chân, rồi lại duỗi ra. “Chỉ là về chuyện bố không phải là fan ruột của những thứ liên quan đến tiệc tùng cưới hỏi. Ít nhất là theo suy nghĩ của con.” Cậu cười toe. “Bố, bố đã không nói gì cả. Nhưng con là con của bố, con hiểu bố. Con sẽ là một đứa đầu đất thực sự nếu không đoán ra được rằng bố có đôi chút căng thẳng về chuyện con kết hôn. Có thể bố còn muốn quăng con lên một con tàu đi đến một hòn đảo ở một nơi nào đó phía bên kia trái đất cũng nên. Con rất cảm kích vì bố đã thực sự chịu nghe con nói, nghe những gì con mong muốn.”

Cậu đứng dậy và hướng về phía cánh cửa mở giữa hai căn phòng. “Một số các bậc cha mẹ khác sẽ áp đặt luật lệ, nhưng bố sẵn sàng để con đi theo con đường mà con đã lựa chọn. Con biết bố nghĩ rằng con đang

phạm sai lầm, nhưng bố sai rồi. Mia chắc chắn là người phụ nữ dành cho con. Vì thế con cảm ơn bố vì bố đã tỏ ra thông cảm.” Cậu vẫy tay. “Chúc bố ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Zach chỉ có thể nói như thế, có chuyện gì với cái họng nghèn nghẹt của anh thế? Khi David trèo lên giường và tắt điện, Zach cũng tắt bóng điện trong phòng mình, nhưng anh không đuổi người nằm ra giường ngay. Thay vào đó anh nhìn chăm chăm vào trong bóng tối và trong đầu lẩm nhẩm qua tất cả những câu chửi thề mà anh đã từng nghe thấy.

Anh không lừa gạt được David một giây phút nào cả. Anh cho rằng đó là bằng chứng về sự thông minh của con trai anh ... hay có thể đó chỉ đơn giản là anh do đã không khéo léo lắm trong việc che giấu cảm xúc của mình. Cho dù là khả năng nào đi chăng nữa thì từ giờ anh cũng phải cẩn thận hơn. Nếu David đã được báo động thì anh cũng phải đề phòng. Zach vẫn quyết tâm ngăn chặn cái đám cưới này bằng mọi giá. Thử đoán của anh là phải làm thế nào để David nghĩ rằng đó chính là ý muốn của nó.

“Thân chủ của tôi có điểm trung bình xuất sắc khi bà ấy còn ở trường Đại học.” Zach nói.

Wayne Johnson, luật sư của phía đối lập, thở dài với vẻ mỉa mai châm biếm. “Bà ta học về nghệ thuật điêu khắc. Không phải anh đang cố gắng nói với chúng tôi là bà ấy có ý định sẽ lấy bằng thạc sĩ trong ngành điêu khắc đấy chứ? Tôi không biết là có nhiều cơ hội cho những chuyên gia điêu khắc đến thế. Hay vì đó là nữ điêu khắc?”

Zach phớt lờ câu hỏi. Anh biết Wayne. Họ đã là đối thủ của nhau trên bàn đàm phán rất nhiều lần rồi. Điều mà Zach thích nhất về Wayne là tên ngố này không biết rút kinh nghiệm. Hắn ta vẫn chưa nhận ra rằng Zach đã luôn luôn chiến thắng.

Zach liếc nhìn thân chủ của mình, một người phụ nữ nhỏ nhắn, lặng lẽ đã hơn bốn mươi tuổi. Chồng bà ta, một kế toán thành đạt chuyên làm việc cho các ngôi sao điện ảnh và bác sĩ, đã bỏ bà vì một người phụ nữ trẻ hơn rất nhiều. Ông ta muốn đá người vợ đã có tuổi và đã bị sử dụng để cưới chiến lợi phẩm của mình. Rõ ràng là ông ta không cảm thấy bận tâm chút nào với chuyện bà Allen Franklin tương lai chỉ hơn cậu con trai lớn nhất của mình có hai tuổi.

Zach quay lưng lại với Wayne và nói với vị thẩm phán lúc này đang giám sát cuộc đàm phán của họ. “Bà Franklin là một nghệ sĩ trẻ có tiềm

năng vào lúc bà ấy gặp ông Franklin. Lúc đó bà ấy vừa mới nhận bằng cử nhân và đang chờ để bắt đầu khoá học cao học vào mùa thu. Bà ấy đã có hai cuộc trưng bày, bán được một vài bức tượng, và đã được nhận học bổng. Khi ông Franklin cầu hôn, ông ta đã đề nghị hai người ngay lập tức làm đám cưới và yêu cầu thân chủ của tôi từ bỏ niềm đam mê nghệ thuật của mình.”

“Bà ta đã có thể nói không.” Wayne chỉ ra.

“Đúng là bà ấy có thể, cũng như ông Franklin đã có thể tôn trọng tài năng của bà ấy. Thừa thắm phán, yêu cầu của thân chủ tôi rằng chồng bà ấy phải hỗ trợ bà ấy quay trở lại trường Đại học để lấy bằng cấp cao hơn không có gì là bất hợp lý. Bà ấy dự định sẽ lấy bằng thạc sĩ trong khoá đào tạo cơ bản, bằng cách đó bà ấy sẽ có thể tìm được một công việc và có thể trở thành một thành viên có ích cho xã hội.” Zach biết rằng yêu cầu đó có chút khác thường, nhưng đó là những gì thân chủ của anh mong muốn.

Wayne quăng vài tập giấy lên mặt bàn. “Thừa thắm phán, ông Stryker và thân chủ của ông ta đã chuyển từ biết điều sang quá tham lam. Việc giúp đỡ bà Franklin có thể tự lập được chỉ là một chuyện, nhưng đối với cái yêu cầu đòi hỏi phải cấp dưỡng và phân chia tài sản cực kỳ vô lý đó thì ông Franklin mới là người cần phải được giúp đỡ.”

Vị thẩm phán quay sang nhìn Zach. Anh nhún vai. “Tôi rất lấy làm tiếc là ông Franklin lại cảm thấy không cần thiết phải hỗ trợ vợ mình.”

“Ông ấy không cần phải làm thế.”

Zach rút một file hồ sơ ở phía dưới cùng trong chồng hồ sơ trước mặt anh và đặt lên phía trên. “Có lẽ nếu ông Franklin thanh lý một số tài sản mà ông ấy đã mua để phục vụ cho lối sống mới của mình thì ông ấy sẽ không cảm thấy vấn đề tài chính bó buộc ông ấy quá nhiều.” Zach lơ đãng đẩy file tài liệu về phía vị thẩm phán. “Những tài sản mà ông ấy đã mua dưới dạng tài sản sở hữu chung, thừa thừa phán. Thực ra thì, theo luật California, rõ ràng một nửa trong số đó là của bà Franklin.”

Zach mỉm cười với Wayne. Cả vị luật sư lẫn thân chủ của hắn ta đột nhiên tái mặt. Ông Franklin giận dữ tranh luận với luật sư của mình với một giọng không được nhỏ cho lắm như đáng lẽ phải nên như thế. Zach tình cờ chớp được một vài câu chọn lọc đại loại như là “Anh nói với tôi là không ai có thể phát hiện ra về căn nhà trên bờ biển” và “Ý anh là tôi phải trả cho cô ta một nửa số nữ trang mà tôi đã mua cho Sara ư?”

“Ông Franklin không hào phóng như khả năng ông ta có thể với điều kiện tài chính của mình.” Zach nói một cách không cần thiết.

Nhưng vị thẩm phán không cảm thấy hài hước.

Một giờ sau họ đạt được sự thoả thuận mà theo đó bà Franklin sẽ được đảm bảo có một số tiền dư giả để sinh sống trong lúc bà ta theo học để lấy được bằng cấp cao hơn. Nếu bà ta không chuyển đến sống ở Rodeo Drive, bà ta sẽ không cần phải đi làm trở lại.

Sau khi Wayne và một-ông-Franklin-vô-cùng-giận-dữ hậm hực đi qua họ, Zach quay lại thân chủ của mình. Bà lắc đầu. “Tôi không nghĩ là anh lại có thể chiến thắng.”

“Bà đưa cho tôi danh sách những đòi hỏi của bà. Tôi chỉ làm việc hết sức để đạt được những mong muốn đó. Chồng của bà thực sự ngu ngốc, giấu tiền của dưới dạng tài sản sở hữu chung sẽ chỉ đảm bảo làm cho toà án nổi giận thôi. Khi tôi phát hiện ra những gì ông ta đã làm, tôi đã biết rằng chúng ta sẽ thắng.”

“Nhờ vào anh cả.”

“Hãy cho tôi một ân huệ.” Anh nói.

Bà ta mỉm cười. “Để tôi đoán xem. Trả hoá đơn của anh đúng hạn à?”

“Tôi sẽ đòi chồng cũ của bà khoản tiền đó. Đừng quên là thẩm phán đã ném hết các khoản chi phí vào mặt ông ta. Thực ra thì, ân huệ đó là - trước khi bà định kết hôn một lần nữa, hãy gọi cho tôi. Tôi sẽ soạn thảo một hợp đồng tiền hôn nhân có thể bảo vệ bà để bà không phải đấu tranh quá mệt mỏi vào lần sau.”

“Tôi sẽ không tái hôn đâu.”

“Được rồi. Chỉ cần gọi cho tôi thôi.”

Họ bắt tay rồi chào nhau. Zach bước về phía chiếc thang máy sẽ đưa anh thẳng xuống tầng hầm đỗ xe. Anh có thể bỏ tiền ra cá rằng cả hai người họ rồi sẽ tái hôn trong vòng hai năm tới và rồi sẽ lại ly dị trong năm tiếp theo đó. Anh đã chứng kiến chuyện đó xảy ra cả nghìn lần rồi. Một mặt thì điều đó giúp cho công việc kinh doanh của mình... mặt khác, đó là một cách tồi tệ mà thế giới đang vận hành.

Katie bước vào phòng chờ ba phút trước cuộc hẹn gặp của cô với Zach. Cô nhồi nhét đầy ứ các thứ vào trong chiếc cặp tài liệu, nhưng tất cả những ghi chép của cô sẽ không thể nào làm dịu đi nỗi hoảng sợ đang sôi réo ầm ầm trong dạ dày cô.

Không có đủ từ ngữ trong vũ trụ này có thể diễn tả được chuyện cô không muốn có mặt ở nơi này nhiều đến thế nào. Không sau những gì đã xảy ra cách đây gần một tuần ở trang ấp. Cô vẫn còn co rúm người lại mỗi khi nghĩ đến chuyện đó, phải đến khoảng bốn mươi bảy lần một ngày ấy chứ.

Vấn đề là, cô không thể nói với Zach tất cả sự thật. Nếu cô giải thích vì sao cô đã nhắc đến anh trước gia đình cô, anh sẽ nghĩ là cô đang nói dối, đang cố gắng không thừa nhận chuyện cô bị anh cuốn hút. Nói rằng cô không bị anh cuốn hút cũng có nghĩa là nói dối, và cô thì không định thách thức thêm bất cứ sự can thiệp nào của các lực lượng siêu nhiên mang tầm cỡ vũ trụ nữa. Nói rằng cô bị anh cuốn hút, nhưng không chắc chắn là cô có thích anh hay không, lại chỉ là một cách bào chữa vụng về.

“Thở thật sâu, bình tĩnh lại.” Cô lẩm bẩm với chính mình. “Mình là người tự tin, chuyên nghiệp, và còn hơn cả sẵn sàng để đối đầu với thách thức này.”

Sau khi ưỡn thẳng lưng lên, cô tự nhắc nhở mình về mục tiêu lớn hơn trước mắt. Buổi tiệc quyên góp này sẽ đặt công ty của cô vào danh sách những nhà tổ chức tiệc từng hạng A. Một khi đã đạt được điều đó cô sẽ có thể mở rộng, xem xét và lựa chọn những hợp đồng, và bắt đầu tiết kiệm để mua một căn nhà. Tất cả những điều đó đáng giá hơn rất nhiều so với

vài giây ngưng nghỉ trước mặt một vị khách hàng. Hơn nữa, cô nên nghĩ đến những gì cô phải làm hơn là cứ nghĩ mãi về những gì cô đã làm. Tổ chức một sự kiện từ thiện với quy mô và tầm quan trọng lớn như thế này trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như thế sẽ làm cho cô và các nhân viên của mình phải làm việc đến phát rồ. Nếu cô muốn đổ mồ hôi vì một chuyện gì đó thì cứ lo lắng về bữa tiệc này sẽ là một giải pháp hữu hiệu nhất.

Cảm giác hoàn toàn bình tĩnh và tập trung, đó là chưa kể đến vẻ hấp dẫn nhưng cũng rất chuyên nghiệp của cô trong một bộ vest màu xanh lá cây và một đôi giày cao gót giết người khác, Katie bước tới bàn tiếp tân và đọc tên mình. Người phụ nữ trẻ ngồi ở đó bảo cô vào ngay lập tức. Ông Stryker đang chờ cô. Trợ lý của Zach ngồi ngay phía bên ngoài văn phòng của anh. Bà đứng dậy khi Katie bước tới và quan sát chiếc cặp tài liệu căng phồng của cô.

“Tôi không thể tin được chuyện cậu ấy tình nguyện chịu trách nhiệm về bữa tiệc từ thiện hàng năm này.” Dora Preston nói với vẻ phấn khởi. “Nếu cậu ta bắt đầu có dấu hiệu lơ đãng khi cô trình bày các chi tiết thì cứ vỗ cái gì đó thật mạnh xuống bàn cà phê. Những tiếng ồn lớn sẽ giữ cho cậu ta được tỉnh táo.”

“Cảm ơn. Tôi sẽ ghi nhớ lời khuyên đó.”

Katie thực sự cảm kích thái độ thân thiện tự nhiên của người phụ nữ lớn tuổi đó, nhưng cô không cho rằng cô sẽ áp dụng lời khuyên đó. Nếu Zach cảm thấy buồn ngủ trong lúc cô trình bày, cô sẽ xem đó như là một dấu hiệu cho thấy rằng anh nghĩ là cô nên bỏ chạy và biến mất vĩnh viễn.

“Vào luôn đi.” Dora nói.

Katie gật đầu, hít vào một hơi thật sâu, làm dịu lại ruột gan và mở cánh cửa văn phòng của Zach. Anh ngồi phía sau chiếc bàn làm việc, đang miệt mài với đồng giấy tờ trên bàn.

“Cốc, cốc.” Cô nói khi bước vào.

Anh liếc nhìn lên rồi đứng dậy. Thậm chí nhìn anh còn đẹp trai hơn những gì cô nhớ. Khi anh mỉm cười, cô gần như loạng choạng suýt ngã, có chuyện gì xảy ra khi những mạch máu đang rần rần chảy quanh người cô như những chiếc xe hơi bị mất giảm xóc như thế chứ?

Cô cảm giác thật tuyệt hơn là khó chịu và xấu hổ. Không phải nỗi hoảng sợ về lần gặp mặt vừa rồi giữa họ đã xóa đi những phản ứng hóc môn và phản ứng của các cơ quan nội tạng cực kỳ vô lý của cô rồi hay sao? Chuyện này có công bằng không?

“Katie.” Anh trông có vẻ rất vui khi gặp cô.

“Chào.”

“Cảm ơn vì đã đến đây.” Anh vòng qua chiếc bàn và bước về phía cô.

“À, không có gì.”

Cô gần như đã định chỉ ra rằng cuộc gặp mặt này là ý kiến của cô thì anh đã đặt một bàn tay lên cánh tay cô và dẫn cô về phía chiếc sofa bọc da ở phía góc phòng.

“Cà phê, trà, soda?” Anh hỏi khi cô ngồi xuống chiếc ghế êm ái.

“Không cần gì đâu.” Cô nói và đặt chiếc cặp tài liệu bên cạnh mình.

“Cho tôi biết nếu cô thay đổi ý định nhé.”

Zach ngồi thụp xuống trên chiếc sofa bên cạnh cô. Bởi vì cả hai người họ đều cùng ngồi ở phía gần góc bàn nhất nên thực ra là họ ngồi rất gần nhau. Những chiếc đầu gối rất có khả năng va vào nhau. Dĩ nhiên cô nhận thấy điều đó. Trong khoảng ba hay bốn giây gì đó cô nghĩ đến chuyện giả vờ như buổi tối hôm nọ chưa bao giờ xảy ra. Nhưng giữa họ

không chỉ có mỗi vấn đề về bữa tiệc cần phải xem xét. Sau khi David và Mia kết hôn, Zach sẽ trở thành bố của em rể cô. Cô không cần phải ngấm ngầm chịu đựng chuyện này trong vòng năm mươi năm tới.

“Tôi phải giải thích một chuyện.” Cô nói.

Anh chồm về phía cô, cẳng tay anh đặt trên đùi. Vẻ mặt của anh rất chăm chú, đôi mắt màu xanh sẫm như dán chặt vào cô. “Tôi nghe đây.”

Cổ họng cô bỗng nhiên khô khốc. “Tôi, ừm. Tôi cần phải xin lỗi vì những gì đã xảy ra. Anh biết đấy. Ở trang ấp nhà tôi.”

Một bên khoé miệng của anh co lại, rồi phía bên kia cũng thế. Và rồi toàn bộ miệng anh cong lại và nở thành một nụ cười. Một lọn tóc màu sẫm rơi xuống trán anh với vẻ quyến rũ và rối bù làm cô chỉ muốn giơ tay vén nó trở về chỗ cũ.

“Ý cô là chuyện cô đã nói với gia đình cô rằng cô cảm thấy nóng người lên vì tôi à?”

Cô nhăn mặt. “Đó không phải chính xác những gì tôi đã nói, nhưng đúng là chuyện đó. Tôi thật không chuyên nghiệp một chút nào với chuyện đó.”

“Tôi lại nghĩ chuyện đó rất hấp dẫn”

“Thật ư? Tôi đã nghĩ là một người đàn ông như anh hẳn phải cảm thấy phát mệt với những người phụ nữ nói ra những điều như thế chứ. Trên thực tế họ xếp hàng để được anh để mắt tới. Chuyện đó không phải quá nhàm rồi sao?”

Ngay khi câu nói vừa thốt ra, cô chỉ muốn thu lại ngay lập tức. Cô vội giơ tay lên bịt miệng nhưng như thế là không đủ. Ôi, Chúa ơi, không phải thực sự cô đã nói ra điều đó chứ? Nỗi hoảng sợ và sự nhục nhã trộn lẫn với nhau trở thành một cảm giác quen thuộc.

Zach tựa lưng vào chiếc sofa và lắc đầu. “Tôi thấy là cô đã tiến hành điều tra về tôi.” Anh nói với giọng đều đều.

Cô không chắc là anh chỉ cảm thấy bức bối hay là hoàn toàn giận dữ. “Đại loại thế. Một chút thôi. Tôi thực sự muốn biết về những người mà tôi sẽ làm việc cùng, và anh thì cũng khá nổi tiếng.” Cô lắc đầu. “Nhưng tôi không nói theo hướng tiêu cực. Tôi xin lỗi. Dường như tôi không thể khớp trí óc với cái miệng của tôi lại với nhau.”

Anh nhìn cô. “Đó là vì hoàn cảnh hay vì tôi?”

“Tôi không biết. Có lẽ là cả hai.”

Sự hóm hỉnh trở lại làm đôi mắt anh tươi tỉnh hẳn lên. “Có muốn bắt đầu lại không? Quên đi những chuyện ngớ ngẩn từ cả hai phía nhé?”

Trong trường hợp này cô mong muốn được bắt đầu lại hoàn toàn từ đầu; cô muốn quay ngược lại thời gian và làm lại tất cả mọi việc từ giây phút đầu tiên. Nhưng bởi vì điều đó là không thể nào, cô đành phải chấp nhận những gì anh đề nghị.

“Dĩ nhiên rồi.”

Anh giơ tay ra. “Thế thì chúng ta sẽ quên đi cái sự kiện cô nghĩ rằng tôi quyến rũ không thể cưỡng lại được, còn tôi sẽ cố gắng hết sức để không quyến rũ cô. Thoả thuận chứ?”

Cô gần như đã đặt tay mình vào bàn tay của anh thì những gì anh nói tổng thẳng vào cô. Quyến rũ cô? Như thế là anh nghĩ rằng cô rất ..., ừm, hấp dẫn?

Không phải là cô đánh giá thấp bản thân mình. Đàn ông thường vẫn thấy cô cuốn hút. Cô cũng vẫn hẹn hò, có bạn trai. Nhưng Zach không

phải là một anh chàng thông thường nào đó. Anh là một tay chơi tầm cỡ thế giới. Những cô nàng của anh là các ngôi sao và người mẫu. Trong bữa ăn phong phú bao gồm những cô nàng đầy hứa hẹn dành cho anh, cô chỉ hơn món khai vị một chút mà thôi.

“Thoả thuận.” Cô nói và đặt bàn tay mình vào tay anh.

Hơi nóng bùng lên, cùng với tia lửa điện bắn thẳng lên cánh tay cô làm cô gần như bật cười. Okay, một vấn đề đã được giải quyết, nhưng công việc xử lý những hóc môn ương ngạnh của cô cần phải tốn nhiều công sức hơn.

Cô rút tay mình ra và với lấy chiếc cặp tài liệu. “Đã sẵn sàng nói về bữa tiệc chưa?”

“Chắc chắn rồi. Nó sẽ làm tôi bớt tập trung hơn vào cái ngày tồi tệ của tôi.”

“Một vụ đau đầu à?”

“Hoà giải.” Anh thả tay mình xuống đùi. “Một cặp vợ chồng đã kết hôn được hơn hai mươi năm. Bà vợ ở nhà để chăm sóc con cái. Ông chồng đã

bước sang tuổi bốn mươi và quyết định là ông ta muốn có một cô vợ mới-và-hiện-đại. Một trường hợp tiêu biểu.”

Katie không biết chắc nên làm gì với mẩu thông tin đó. “Anh đại diện cho ai?”

“Bà vợ. Bà ta đạt được một giải pháp phù hợp. Tôi cho rằng câu hỏi thực sự là vì sao bà ta lại đồng ý kết hôn với người đàn ông đó ngay từ đầu.”

“Có lẽ là bởi vì bà ta yêu hẳn.”

Zach trở mắt nhìn cô. Đôi mắt màu xanh sẫm của anh dường như ánh lên vẻ giận dữ, và anh nhếch mép lên với vẻ hoài nghi. “Tôi không thấy nhiều lắm chuyện đó trong sự nghiệp của mình. Trong thế giới của tôi, các mối quan hệ không có ý nghĩa gì, và những đứa trẻ gần như luôn phải trả giá cho điều đó.” Anh lắc đầu. “Xin lỗi. Tôi sẽ dừng bài diễn thuyết của mình lại ngay.”

“Không sao đâu. Rõ ràng là anh có quan tâm đến những thân chủ của mình. Tôi cho rằng điều đó rất tốt.”

Anh mỉm cười. “Katie, tôi là một luật sư nham hiểm, cứng đầu, cầu toàn, một tên khốn nạn. Tôi không có cái khái niệm ‘quan tâm’ đâu.”

Anh nói đúng – cô đã nghe nói rằng anh là một đối thủ khó nhằn. Người ta nói rằng anh thông minh, tàn nhẫn và không bao giờ từ bỏ bất cứ một lợi thế nào. Giữa chuyện đó và cái tiếng tăm của mình trong chuyện đàn bà, cô cho rằng anh là loại người chỉ biết quan tâm đến mình và là người cô chắc chắn sẽ không thích. Nhưng anh làm cô ngạc nhiên đến hai lần trong vòng chưa tới năm phút. Đầu tiên là sự lịch thiệp của anh khi đề nghị quên đi những gì đã xảy ra ở trang ấp nhà cô, và vừa mới đây xong với những nhận xét của mình về chuyện những đứa trẻ phải chịu hậu quả trong những rắc rối của bố mẹ chúng. Có lẽ cô đã phán xét anh quá sớm. Có lẽ có tồn tại một con người thực phía dưới bộ da cá mập kia. Có lẽ là cô thích anh.

“Okay. Nói về luật pháp thế là đủ rồi. Tôi có một bữa tiệc từ thiện rất lớn cần phải lên kế hoạch đây.” Cô kéo ra một vài kẹp giấy từ trong cặp hồ sơ. “Tôi đã xem qua những điểm ghi chú mà anh đã đưa cho tôi và đã đến kiểm tra cái khách sạn đã được đặt trước. Rõ ràng là chưa ai soạn thảo hợp đồng cả, vì thế chưa có gì là chắc chắn.”

Dây thần kinh của cô có cảm giác hơi nhồn nhột chạy rần rần qua ngực cô, nhưng cô phớt lờ điều đó. Ở đây cô là một chuyên gia, Zach đã

thuê cô để tổ chức thành công bữa tiệc quyên góp này. Và đó là những gì cô dự định sẽ làm.

“Tôi muốn thay đổi địa điểm.” Cô nói với anh. “Khách sạn ban đầu thì lâu đời hơn, kiến trúc của nó rất bắt mắt nhưng phòng khiêu vũ của nó lại không lớn lắm. Nếu cân nhắc đến một lượng khách lớn lên đến hai nghìn người thì không gian là rất quan trọng. Chúng ta cần những căn phòng có hiệu ứng lan toả. Hơn nữa, tôi nghĩ sẽ rất thú vị nếu làm cho nơi gặp mặt trở thành phần chính của bữa tiệc chứ không chỉ làm nền.”

Cô liếc nhìn Zach để tìm kiếm một chút phản ứng nào đó, nhưng vẻ mặt của anh là không thể đọc được. Cho rằng im lặng có nghĩa là đồng ý, cô đưa cho anh một cuốn sách giới thiệu.

“Khách sạn Hoàng gia miền Tây?” Anh hỏi. “Nó là một khách sạn mới, đúng không?”

“Tân trang lại thôi. Điều làm tôi thích nhất về khách sạn này là khuôn viên của nó. Nó bắt đầu từ khu vực phòng khiêu vũ và trải dài bao quanh hết cơ ngơi đó. Anh chàng chịu trách nhiệm ở đó là một nhà thực vật học. Anh ta đã làm một công việc đáng kinh ngạc. Có người đã huỷ đặt chỗ vào đúng dịp cuối tuần mà chúng ta tổ chức bữa tiệc. Họ hiện nay đang có một chỗ trống lớn trong thời gian biểu của mình, và họ sẵn lòng đàm

phần để lấp đầy chỗ trống đó. Họ chào chúng ta với một mức giá tuyệt vời để chúng ta có thể sử dụng những phòng mà chúng ta cần.”

Zach giở lướt qua quyển sách giới thiệu. Khách sạn đó được xây dựng theo phong cách Art Deco.

“Ý cô là gì khi nói đến những căn phòng?” Anh hỏi. “Ở đó không có phòng khiêu vũ sao?”

Okay, giờ là đến phần ăn khách đây. Đây chính là chỗ mà cô sẽ chứng minh cô đáng giá với những gì anh sẽ phải chi trả cho cô. “Có thể có. Phòng khiêu vũ ở đó khá truyền thống. Tôi đã đọc những bài báo về những bữa tiệc quyên góp khác được tổ chức ở Los Angeles. Chúng được xếp hạng từ những bữa tiệc hiện đại với thức ăn hữu cơ và những vị khách đi chân không tới những bữa tiệc đeo nơ bướm lịch sự. Tôi muốn làm một cái gì đó khác biệt, một cái gì đó đặc biệt, một cái gì đó thật thành công. Với mục tiêu đó, tôi đang nghĩ tới một *bữa tiệc hai tầng*.”

Zach nhướn mày lên. “Gì cơ?”

“Giá vé là một nghìn đô la một cặp, đúng không?”

“Đúng thế. Các cộng sự quyết định mức giá.”

“Thế thì mức giá đó có thể giữ nguyên. Chi phí của bữa tiệc là khoảng hai trăm đô la một người, nghĩa là còn lại một số tiền lớn dành cho mục đích từ thiện. Nhưng trong số hai nghìn đến hai nghìn rưỡi người sẽ tham dự bữa tiệc đó thì có ít nhất là ba trăm và nhiều nhất là năm trăm người là những tay chơi nghiêm túc trong trò chơi từ thiện này. Họ bỏ ra hàng triệu đô la mỗi năm. Tại sao số tiền đó lại không dành cho bữa tiệc từ thiện của anh chứ?”

“Chúng ta không thể nào mời họ đến bữa tiệc và rồi lại cầu xin họ quyên góp thêm một khoản nữa được.”

“Đồng ý. Nhưng anh có thể tính phí họ thêm từ trước.”

“Gì cơ?”

Cô giơ một tay lên. “Tôi đang gợi ý là khoảng vài trăm khách mời đặc biệt sẽ được nhận một lời mời tham gia bữa tiệc quyên góp, nhưng thực ra họ được mời đến một bữa tiệc đặc biệt hơn được tổ chức vào cùng một thời gian. Họ và những vị khách còn lại sẽ có bữa tối giống nhau và được giải trí như nhau, nhưng sẽ có những hoạt động riêng rẽ cho họ cả trước và sau bữa ăn.”

“Ví dụ như?”

Katie mở một kẹp giấy màu xanh nhạt và lôi ra một tờ sơ đồ của khách sạn. Cô chỉ vào phòng khiêu vũ chính, và những mảnh vườn trước đó, rồi chỉ vào một phòng khiêu vũ nhỏ ở bên cạnh phòng chính.

“Tôi đã nghĩ đến những trò chơi may rủi,” cô nói, “nhưng không phải cờ bạc, như thế là quá trớn. Nó giống như những trò chơi trong các lễ hội hơn, nhưng thay vì nhận được cá vàng trong trò ném vòng, anh có thể nhận được một chiếc vòng đeo tay nạm kim cương trị giá, xem nào, khoảng năm nghìn đô. Chúng ta có thể tổ chức những trò như chơi trượt tuyết ở Gstaad và du lịch bằng kinh khí cầu ở Pháp. Nếu chúng ta duy trì phần thưởng trong khoảng năm đến mười nghìn đô một món và đặt giá hai mươi lăm nghìn đô la một cặp vé thì chúng ta vẫn có thừa ra một khoản quyền góp lên đến hàng nghìn đô la một xuất.”

Cô không thể đọc được nét mặt của anh. Anh đang lắng nghe và vẫn chưa có dấu hiệu gì sẽ hét toáng lên. Cô cho rằng đó là tín hiệu tốt.

“Tiếp tục đi.” Anh nói đều đều.

“Okay. Ừm, tôi nghĩ chúng ta sẽ tiến hành bữa tiệc với chủ đề **chấm-mút-vì-từ-thiện** bao trùm. Thực đơn sẽ bao gồm các loại đồ ăn chấm và

đồ ăn bốc tay. Rất nhiều loại kabobs, điều đó có nghĩa là những vụn thịt nướng sẽ được trải khắp mọi nơi. Chúng ta có thể làm ra đủ các loại thịt và những loại kabobs chay lạ mắt dành cho những người không ăn thịt. Chúng ta có thể nướng bánh mì và bắt đầu khai vị theo phương thức tự phục vụ, sau đó tráng miệng bằng các thể loại chocolate trên khắp thế giới trong những bình nước sốt. Chúng ta tổ chức các tiết mục giải trí ở trong phòng khiêu vũ, và rồi cho dựng lều trong vườn. Mỗi lều sẽ cung cấp một loại thức ăn khác nhau.”

Cô ngừng nói và lén lút bắt chéo hai ngón tay. Đúng thế, đó không phải là kiểu tiệc tùng thông thường, nhưng Katie nhận định rằng cơ hội thành công tốt nhất của cô là tổ chức sự kiện này theo cách của riêng mình hơn là cố gắng làm theo những gì mà tất cả các nhà tổ chức tiệc tùng khác trong thành phố đã từng làm và đã làm rất tốt.

Zach gõ nhẹ nhẹ lên cuốn sách giới thiệu về Khách sạn Hoàng gia miền Tây. “Trước đây chúng tôi chưa bao giờ tổ chức một bữa tiệc như thế.”

“Tôi biết. Khác biệt có thể sẽ đem lại thành công.”

“Tôi phải hỏi qua ý kiến của các cộng sự khác.”

“Dĩ nhiên rồi.

Anh mỉm cười - một nụ cười chậm rãi làm cho khoé mắt anh nheo lại và nhịp tim của Katie đột nhiên như rơi vào tình trạng nhảy aerobic.

“Tôi thấy thích ý tưởng đó.” Anh nói.

Cô gạt đầu một cách nhanh chóng, quyết tâm không để anh nhận ra cảm giác nhẹ nhõm hẳn đi ở cô. “Tôi rất sung sướng. Tôi nghĩ rằng bữa tiệc sẽ rất vui. Ít nhất một nơi tổ chức rộng rãi hơn sẽ làm cho bữa tiệc không có cảm giác đông đúc chật chội quá. Điều đó dường như là một vấn đề lớn đối với những sự kiện tầm cỡ hàng triệu đô.”

Anh quăng cuốn sách giới thiệu lên bàn và ngồi trở lại trên ghế sofa, gác một chân lên đầu gối chân kia, anh trông rất nguy hiểm và nam tính ... hoặc có thể hai đặc điểm đó đi liền với nhau. Có khi nào một người đàn ông trông nam tính lại không thể hiện ra là nguy hiểm hay không? Cô nhận ra rằng cô không thể nào rời mắt khỏi anh, đặc biệt là khi anh bắt đầu nói lỏng cà vạt của mình. Chỉ là một chiếc cà vạt bằng vải tơ không đến nỗi dài quá, nhưng cái cách ngón tay anh chạm vào nút thắt, rồi giật mạnh nó ra khỏi cổ làm cho đùi cô như cháy bùng lên.

“Tôi sẽ trình bày ý tưởng của cô với các cộng sự trong khoảng ngày mai và sẽ thông báo lại cho cô ngay.”

“Tốt. Khách sạn sẽ giữ chỗ lại cho chúng ta đến cuối tuần này. Miễn sao tôi nhận được quyết định trước thứ Sáu là chúng ta có thể đặt chỗ được.”

“Khá thuận lợi.”

Cô thu lại những kẹp giấy của mình nhưng để lại cho anh quyển sách hướng dẫn. Công việc của họ đã kết thúc, Katie cảm thấy cô nên thoát ra khỏi đây càng nhanh càng tốt, trước khi cô lại phạm phải một sai lầm ngớ ngẩn nào khác. Tuy vậy, vẫn còn một việc làm cô thắc mắc. “Tôi cảm thấy khá ngạc nhiên vì sự trùng hợp trong tất cả những chuyện này.” Cô nói. “Anh thuê tôi lên kế hoạch tổ chức bữa tiệc này. Rồi con trai anh lại đính hôn với em gái tôi. Có chuyện gì kỳ lạ ở đây thế nhỉ?”

Tư thế thoải mái của anh không thay đổi, nhưng cô có thể thề rằng có cái gì đó trong anh hơi dao động. Anh nhún vai. “Những chuyện như thế vẫn xảy ra.”

Cho tới lúc đó cô không hề nghĩ về bất kỳ chuyện gì khác, nhưng đột nhiên cô tự hỏi liệu có tồn tại một âm mưu nào đó đằng sau tất cả những việc này?

Đừng có điên, cô tự nhủ. Điều đó là không thể nào... đúng không?

“Vậy nghĩa là anh không thuê tôi vì mục đích nào đó?” Cô hỏi, chậm chậm nhả từng từ. “Anh không thuê tôi bởi vì Mia sẽ kết hôn với David?”

“Tại sao tôi lại phải làm thế?”

“Tôi không biết.” Cô thật thà thừa nhận.

“Trừ khi tôi cần điều gì đó ở cô.”

Cô đông cứng lại. Tất cả các dây thần kinh tiếp tục báo động và không phải với chiều hướng tích cực. “Ý anh là gì?”

“Con trai tôi là cả thế giới đối với tôi, Katie. Nó là một đứa trẻ ngoan. Nhưng không có lý do quái quỷ nào mà nó lại có thể sẵn sàng để kết hôn cả.”

Cô chớp mắt vài lần. “Cái gì? Tại sao anh lại nói với tôi điều này?”

Anh chỉ thẳng vào chồng hồ sơ của cô. “Công việc này sẽ đem lại một đồng tiền cho công ty của cô. Nó có thể thay đổi cả cuộc đời cô. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như thông tin rò rỉ ra rằng cô không đủ khả năng để đảm nhiệm công việc?”

Ngực cô thắt lại. Những câu nói ẩn ý đó loé lên trong đầu cô. Không có gì có ý nghĩa cả. “Anh đang đe dọa tôi đấy à?”

“Tôi có phải làm thế không?”

Sự bối rối chuyển thành giận dữ. “Để tôi nói huých toẹt ra nhé. Anh cố ý thuê tôi bởi vì tôi là chị gái của Mia. Giờ thì anh nói với tôi rằng nếu tôi không kéo Mia ra khỏi cuộc hôn nhân với con trai anh bằng một cách nào đó thì anh sẽ huỷ hoại công ty tôi?”

“Như thế nghe hơi cường điệu.”

Không đối với cô. “Tôi có hiểu sai không?”

“Tôi sẽ giúp cô đạt được mục tiêu của cô. Tôi hi vọng là cô sẽ giúp tôi đạt được mục tiêu của tôi.”

Cảm giác bị xúc phạm trộn lẫn với cơn thịnh nộ. “Mia yêu David. Anh muốn tôi hi sinh hạnh phúc của em gái mình chỉ bởi vì anh không chấp thuận chuyện đó?”

Anh chồm tới phía trước và ghim cô lại bằng một ánh mắt có thể cắt đứt được kim loại. “Đây không phải là vấn đề chấp thuận. Đó là về tương lai của con trai tôi. Cô có biết những thứ thống kê vớ vẩn về một cuộc hôn nhân có thể kéo dài trong vòng năm năm không? Bất cứ cuộc hôn nhân nào? Chỉ có chưa tới 10% đối với những người kết hôn dưới hai mươi tuổi. Nếu cô lo lắng quá đến hạnh phúc của em gái cô như thế thì hãy nghĩ đến chuyện làm thế nào nó có thể sống sót được sau một cuộc ly dị ấy.”

“Zach, tôi...”

“Không. Chuyện này không phải là về quan điểm cá nhân, Katie. Tôi nghĩ rằng Mia rất tuyệt. Nhưng David còn quá trẻ để có thể kết hôn với bất cứ ai.”

“Cậu ta đã mười tám tuổi. Không phải đó là quyết định của cậu ấy hay sao?”

“Về mặt luật pháp thôi, đó chính là lý do vì sao tôi không đưa ra một tối hậu thư.”

Dĩ nhiên rồi. Bởi vì vội vàng đi trước không phải là phong cách của anh ta. Katie nghiêng răng lại, nghĩ về chuyện cô đã cảm thấy ăn năn vì đã vội vàng phán xét anh. Cô đã bị thu hút vào những cử chỉ lịch lãm chứng tỏ ta đây là một anh chàng tử tế của anh, nhưng anh ta chính xác là một tay chơi thối tha như những gì cô đã nghĩ về anh ta từ lúc ban đầu. Và anh ta đang cố gắng huỷ hoại cuộc sống của đứa em út bé bỏng của cô. *Đồ con hoang.*

Cô đẩy đồng hồ sơ vào trong cặp tài liệu và đóng sập nó lại. “Tôi đánh giá cao việc anh lo lắng về David. Anh quan tâm đến cậu ta, giống như tôi quan tâm đến Mia. Nhưng vấn đề là, tôi sẽ không bám theo lắng nghe sau lưng em gái tôi. Nó yêu con trai anh và nó muốn kết hôn với cậu ấy. Đối với tôi thế là đủ.” Cô đứng dậy và trừng mắt nhìn anh. “Nếu anh nghĩ rằng anh có thể ép buộc tôi làm những gì anh muốn như là cái giá phải trả cho công việc này thì anh sai rồi. Và nếu điều đó có nghĩa là anh đang cố gắng huỷ hoại tôi thì cứ việc tiến hành đi. Bất cứ người nào cảm thấy lung lay bởi những quan điểm của anh đều không có một tí ý nghĩa chết tiệt nào đối với tôi cả.”

Cô bước về phía cửa. Đôi giày cao gót của cô và tấm thảm nhung lông dày cộp làm cô chậm lại, vì thế không có gì ngạc nhiên khi Zach bắt kịp cô. Anh tóm lấy cánh tay cô, giữ cô lại cho đến khi cô đứng lại và đối mặt với anh.

“Gì?” Cô hỏi.

Miệng anh nhăn nhúm lại. “Cô đang nói rằng không thể mua được cô?”

“Thật đáng ngạc nhiên, đúng không?”

Anh làm cô choáng váng bằng một nụ cười. “Cô cứng rắn hơn nhiều về bề ngoài của cô.”

“Gee, điều đó nghe cũng tuyệt như là tôi thông minh hơn về bề ngoài của tôi.”

“Cả điều đó nữa.”

“Anh là đồ con hoang, Zach.”

“Thực tế thì không đến nỗi, nhưng có lẽ linh hồn là thế.” Anh thả cô ra và đút hai tay vào trong túi quần. “Tôi phải thử, Katie. Nó là con trai tôi. Tôi yêu nó.”

Hai giây trước đó cô có thể thề rằng không có điều gì anh nói ra có thể làm cô muốn làm bất cứ điều gì khác ngoài chuyện đập vào đầu anh bằng một cục đá có kích thước 2x4. Nhưng với vài từ đơn giản, anh đã tổng kết cơn điên ra khỏi người cô.

“Vậy thì hãy nói với cậu ta là anh lo lắng. Cậu ta có lắng nghe không?”

“Không. Nó đã biết tôi nghĩ gì rồi.” Zach lắc đầu. “Tôi cố gắng giấu nó, nhưng tôi đã không thành công cho lắm. Nó quyết tâm cưới em gái cô, và tôi biết rằng điều đó sẽ trở thành một thảm họa.”

“Sẽ thế nào nếu như anh sai?”

“Tôi chưa bao giờ sai.”

Cơn điên quay trở lại. “Tôi đoán là chưa có ai từng buộc tội anh là đồ cao ngạo.”

“Chưa hề.”

“Tôi chẳng ngạc nhiên.” Cô chuyển chiếc cặp tài liệu sang tay bên kia. “Tôi sẽ không xen vào giữa hai đứa chúng nó. David và Mia muốn kết hôn, và tôi nghĩ rằng đó là một ý tưởng thật tuyệt.”

“Cô có cho tôi cơ hội thuyết phục cô không?”

Cô ghét cái ý nghĩ đầu tiên của cô lại là về vấn đề tình dục. Người đàn ông này thật đều giả, thế mà cô vẫn thấy anh ta hấp dẫn và quyến rũ. Chắc chắn là có điều gì đó không ổn với cô rồi.

“Tôi sẽ lắng nghe,” Cô nói, “nhưng chỉ khi nào anh dành đủ thời gian để nghe những điều ngược lại.”

“Thế là công bằng.”

Bởi vì anh dành những lý lẽ sống động về phía mình, điều đó không làm cô cảm thấy công bằng một chút nào.

“Cô sẽ vẫn tổ chức bữa tiệc này chứ?” Anh hỏi.

Cô nheo mắt lại. “Anh định đe dọa tôi nữa đấy à?”

Nụ cười quay trở lại. “Tôi đã lừa cô đấy. Tôi muốn xem xem tôi có thể đẩy cô đi được bao xa.”

Đó là sự lừa phỉnh? Anh ta sẽ làm gì nếu như anh ta nghiêm túc?
“Đừng bao giờ làm thế nữa.”

“Đồng ý.” Anh nhìn cô. “Là bạn bè chứ?”

Cô bước về phía cửa. “Chỉ là những người cộng tác kinh doanh khó chịu thôi.”

“Tôi đã hi vọng được hơn thế.”

“Bỏ hi vọng đó đi.” Cô nói rồi bước vào trong hành lang và tiến về phía thang máy.

Chương 5

Mia bước ra khỏi phòng thử đồ trong cửa hàng cho thuê váy cưới và bước về phía chiếc bục đặt trước tấm gương ba chiều. Chiếc váy bằng vải sa tanh cứng xoắn xuống quanh người cô lắc lư theo mỗi bước đi.

“Đi giày vào sẽ ổn hơn.” Katie nói, tay cầm một đôi cao ba inch từ hàng giày dép dành cho cô dâu đặt phía trước tấm gương.

Mia nhắc chân váy lên rồi xỏ chân vào đôi giày. Chúng quá to, trông cô như thể đang chơi trò chơi thử quần áo, cô lê một vài bước đến chỗ chiếc bục và bước lên. Katie đi vòng quanh cô và điều chỉnh chiếc váy.

“Hai người thế nào rồi?” Người bán hàng hỏi khi bà lướt qua phía trước tấm gương. Bà nghiêng đầu quan sát Mia. “Cô bé trông thật đáng yêu. Chiếc váy thật đẹp.”

Katie đồng ý với bà ta ở cả hai vế. Chiếc váy bằng vải sa tanh không có dây ôm gọn bộ ngực đầy đặn, lồng ngực và eo của Mia trước khi xòe ra quét trên sàn nhà. Lốp vải nặng trĩu rủ xuống làm thành đuôi váy. Chiếc váy hơi rộng so với Mia, vì thế Katie vội lấy một hộp đựng ghim đặt trên một chiếc giá ở bên cạnh tấm gương bên hông.

“Chúng tôi muốn xem nó sẽ thế nào nếu vừa người.” Cô nói với người bán hàng, “Được chứ?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Người phụ nữ đứng nhìn hai chị em một lúc, rồi mỉm cười. “Có vẻ như cô biết chính xác cô đang làm gì. Tôi sẽ để hai người bàn bạc các phương án với nhau.”

Katie xoay Mia một vòng, thắt túm lại một chút ở quanh eo, rồi vuốt phẳng chân váy. “Em nghĩ thế nào?”

Mia nhìn vào mình qua gương. “Em thích kiểu này, nhưng có cái gì đó không ổn.”

Katie gật đầu. Mia trông như một nàng công chúa, mặc dù cô có mái tóc nhuộm hi-light và đôi mắt to tròn. Vải sa tanh trắng làm nổi bật làn da cô, nhưng trông nó vẫn không ... hoàn hảo.

“Em muốn nó như thế nào?” Katie hỏi.

Mia nhún vai. “Cái này không có dây, em thích có dây đăng ten buộc.” Cô vuốt tay lên lớp đăng ten được may ngang qua eo kéo lên phía trên ngực. Ở phía chân váy và đuôi váy được trang trí nhiều đăng ten hơn.

Katie nheo mắt nhìn, cố gắng tưởng tượng cô em gái của mình bước xuống lối đi trong nhà thờ, tưởng tượng cái cách cô bé di chuyển và chiếc váy sẽ di chuyển theo cô. Cái cách lớp vải sẽ rủ xuống. Cái cách...

“Vải sa tanh quá nặng.” Cô tuyên bố. “Nó trông không ổn lắm đối với em. Đáng lẽ chúng ta phải nhận ra điều đó từ trước mới phải. Em chỉ cao có 1m61 và mặc dù em có bộ ngực vĩ đại nhất trong gia đình thì trông em vẫn thực sự nhỏ bé. Đứng yên nhé.”

Cô nhanh chóng quay trở lại phòng thử đồ, ở đó họ đã thử mặc vào và rồi cởi ra năm chiếc váy khác nhau. Cô quay trở lại với một chiếc váy phủ bên ngoài bằng vải tyn và đăng ten. Đó là một chiếc theo phong cách hở vai làm cho cổ của Mia trông to như cổ của một anh chàng hậu vệ. Nhưng vải của nó thì thật hoàn hảo. Lớp đăng ten trang trí kín phần thân của chiếc váy và thưa dần về phía chân váy. Một dải đăng ten được tủa tốt cẩn thận kết thúc ở đường viền chân váy.

“Hãy tưởng tượng chiếc váy em đang mặc,” cô tiếp tục, “nhưng với chất liệu vải này. Nó nhẹ hơn nên sẽ rủ hơn, và nó sẽ không nuốt chửng thân hình em. Chị sẽ làm một dải sa tanh ở phía trên thân váy để nó tôn thân hình của em lên, nhưng phần còn lại của chiếc váy sẽ làm bằng loại vải tyn pha đăng ten này. Em nghĩ sao?”

Mia đá đôi giày ra khỏi chân mình và quay vòng vòng trên bục. “Đúng thế. Đó chính xác là cái váy em thích. Chiếc váy như thế cũng sẽ rất hoàn hảo trong mùa hè. Em thích tất cả những thứ làm bằng đăng ten.” Cô rạng rỡ cười với Katie. “Chị là người tuyệt nhất.”

“Rồi, rồi, chị biết.” Katie không ngăn được nụ cười. “Okay. Nếu em đã chắc chắn thì vào thay váy ra đi và chúng ta sẽ kiểm chút gì đó ăn trưa. Sau đó, chị muốn đưa em đi chọn vải đăng ten.”

Bốn mươi lăm phút sau đó họ ngồi đối diện nhau trong một quán rượu nhỏ ở Beverly Hills. Bởi vì Katie thông thường không đi mua sắm ở khu vực này của thành phố nên cô muốn Mia được đi xem váy cưới càng nhiều càng tốt trước khi đưa ra quyết định.

“Em đã chắc chắn về chiếc váy cưới chưa?” Katie hỏi sau khi họ đã gọi món. “Chúng ta có thể đi xem tiếp.”

Cô em út của cô vén mái tóc dài tới vai ra sau tai. “Em thề, em rất thích ý tưởng của chị về chiếc váy. Mặc dù vậy em sẽ phải bắt tay vào xử lý cánh tay của em để nó có thể sẫm màu đi một chút.”

“Giờ nó cũng đã khá sẫm màu rồi.”

“Cảm ơn chị.” Mia cầm cốc soda của mình lên và uống một ngụm. “Em không thể chờ được đến lúc thấy vẻ mặt của David khi anh ấy nhìn thấy em bước dọc theo lối đi trong nhà thờ. Anh ấy sẽ chết cho xem.”

“Hãy hi vọng điều đó không xảy ra.”

Mia nhăn nhó cười. “Chị biết ý em là gì mà.” Nụ cười của cô nhạt đi một chút. “Katie, chị có ổn không? Hôm nay hình như chị không được tập trung lắm.”

“Chị ổn mà.”

“Thật chứ?”

Katie gật đầu bởi vì không có cách nào để cô có thể nói thật. Những gì Zach đã làm ngày hôm qua vẫn còn làm cô điên tiết mỗi khi nghĩ đến, mà điều đó thì lại quá thường xuyên xảy ra. Okay, anh ta yêu con trai mình và lo lắng cho cậu bé, nhưng điều đó không bào chữa được cho việc anh ta đe dọa cô hay mong muốn cô phản bội lại gia đình mình. Cho dù kế hoạch của anh ta là gì thì cũng vô ích thôi, bởi vì lúc này cô quyết tâm hơn lúc nào hết phải chứng kiến cho bằng được lễ cưới hạnh phúc của Mia và David.

“Chúng ta có phải e sợ chất béo không nhỉ?” Cô hỏi để làm sao nhãng cô em gái của mình.

Mia lắc đầu. “Không một chút nào.”

“Tốt.”

Katie lật chiếc khăn ăn màu trắng phủ lên chiếc rổ đựng bánh mì đặt giữa hai người họ và rên lên khi mùi thơm của những cuộn bánh mì mới nướng xộc vào mũi cô. Cô đưa chiếc rổ cho Mia và cầm lấy một cuộn bánh cho mình. Vỏ bánh mì vỡ ra rơi xuống thành vụn nhỏ khắp nơi khi cô xé chiếc bánh mì làm đôi. Katie đã sẵn sàng cho giây phút thiêng liêng này. Thêm một miếng bơ thơm phức nữa làm cho khoảnh khắc đó trở nên hoàn hảo. Cô cắn một miếng.

Thiên đường. Thực sự là thiên đường. Ai cần đàn ông khi mà thế giới vẫn còn những chiếc bánh mì Pháp hoàn hảo thế này cơ chứ?

Và nói về đàn ông...

Hình ảnh Zach nháng qua trong đầu cô. *Biến đi*, cô nói với hình ảnh đó. Cô phản đối chuyện thừa nhận anh ta là người hấp dẫn sau tất cả

những gì anh ta đã làm. Anh ta không đẹp trai, không quyến rũ, và tuyệt đối không phải là mẫu người của cô.

Một trong ba điều đó, cô nghĩ một cách mỉa mai. Lợi thế không tồi lắm. Anh ta là một tên khốn, và cô đủ khôn ngoan để quên anh ta đi. Chỉ có một vấn đề - một số điều mà anh ta đã nói ra thực ra là có lý. Ồ, cô không muốn thừa nhận chuyện đó, nhưng đúng là nó có tồn tại. Những cuộc hôn nhân của những người trẻ tuổi thường không thành công lắm.

“Em có bao giờ nghĩ thật là lạ lùng khi mà ba má cứ luôn luôn ép bọn mình phải kết hôn quá sớm thế không?” Cô hỏi Mia.

Mia nhún vai. “Em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Thực ra thì không phải là ba má, chủ yếu là do nội Tessa và Lorenzo. Đó là truyền thống Italy mà.”

“Đúng thế, và cả chuyện họ muốn có một người đàn ông để thừa kế nhà máy rượu nữa.”

Mia bật cười. “Ngoại M cũng có tư tưởng như vậy. Em không thể tin được ngoại có vẻ rất thất vọng khi em nói là em không có thai. Hầu hết các bậc ông bà khác sẽ nhẹ nhõm khi nghe điều đó.”

“Nhưng không phải ông bà của chúng ta.”

Katie nghĩ về tất cả những lời gợi ý bóng gió tế nhị và cả không tế nhị chút nào mà cô đã nhận được trong suốt những năm qua. Về chuyện cô sẽ hạnh phúc hơn nhiều như thế nào nếu như cô kết hôn và có những đứa con của riêng mình - trong đó con trai được ưu ái hơn.

Mia chồm về phía cô. “Tại sao họ không để lại nhà máy rượu cho Brenna nhỉ? Chị ấy rất quan tâm đến chuyện sản xuất rượu và những thứ liên quan đến nó.”

“Brenna sống ở LA. Điều đó gây khó khăn trong việc điều hành công việc hàng ngày. Chị thì có công ty riêng của chị, Francesca thì đang theo học tâm lý học và xã hội học, và...”

“Và em thì đang lên kế hoạch thống trị thế giới.” Mia nhẹ nhàng nói. “Brenna là người hợp lý nhất, nếu như chị hỏi ý kiến của em. Giờ khi mà Jeff đã tốt nghiệp trường Y, anh ấy có thể tìm chỗ thực tập ở đâu đó gần trang ấp. Hơn nữa, lúc đó chúng ta sẽ có thể gặp họ nhiều hơn.”

“Ý hay. Chị tự hỏi không biết bọn họ đã thảo luận về chuyện này chưa. Hay là liệu Jeff có hứng thú với chuyện đó không?”

“Em không biết.” Mia chống khuỷu tay lên bàn. “Đó là một điểm mà em thích ở David. Anh ấy rất công bằng với em. Anh ấy biết em thông minh và có khả năng, và rằng em có những mục tiêu của riêng mình. Anh ấy không phàn nàn gì về chuyện đó cả.”

Những lời của Zach trôi lững lờ qua đầu Katie. Cô có thể nghe thấy tiếng anh nói rằng Mia và David còn quá trẻ để có thể kết hôn.

“Em đã có một quyết định khá quan trọng.” Cô nói, mặc dù cô ghét khi phải là người đưa ra vấn đề này trước. “Hôn nhân là chuyện cả đời. Chị ghen tị vì em biết được rằng chuyện đó với em là đúng.”

Nụ cười của Mia nhạt đi và cô rướn người lên nắm lấy tay Katie. “Có phải nói chuyện về tất cả những thứ liên quan đến đám cưới này làm chị nhớ đến Greg không?”

Oops. Đó không phải là điều mà cô muốn hướng cuộc nói chuyện này đến. Vị cựu hôn phu của cô phải được quên đi. Cô siết nhẹ những ngón tay của Mia. “Chị ổn với chuyện của Greg. Chân thành mà nói, chị không hề thấy tiếc nuối gì về chuyện bọn chị đã không kết hôn. Chị không nghĩ là cuộc hôn nhân đó sẽ thành công. Chị quan tâm chỉ bởi vì em còn cả cuộc sống rất dài ở phía trước. Chị chỉ muốn biết chắc là em kết hôn với David bởi vì đó là những gì em mong muốn chứ không phải bởi vì áp lực của gia đình hay là vì cảm giác của em cho rằng đã đến lúc phải kết hôn.”

Cô cười toe. “Xét cho đến cùng thì sẽ dễ dàng hơn cho em nhiều trong việc điều hành thế giới nếu như em còn độc thân.”

“Em nghĩ là em có thể xử lý được một cuộc hôn nhân và cùng lúc đó cai trị thế giới. Em là một người đa năng tuyệt hảo.” Mia quan sát cô. “Katie, em yêu anh ấy. Anh ấy là tất cả những gì mà em từng mong muốn. Về vấn đề áp lực gia đình thì chúng ta không thể nào thoát được. Chị biết rồi đấy, chị đã luôn bị quấy rầy mỗi khi chị bước qua cánh cửa về nhà mình.”

“Chị cũng thấy thế. Chị thề là chị đã từng hẹn hò với tất cả các anh chàng độc thân ngoài độ tuổi hai mươi trong vòng bán kính năm mươi dặm. À, ngoại trừ những vị linh mục đã được phong chức.”

“Nếu nội Tessa không nghĩ đó là tội lỗi, nội cũng sẽ lôi cổ họ về nhà cho chị cho mà xem.”

“Một ngày nào đó chị sẽ tìm được người đàn ông của chị.”

Mia mỉm cười. “Chàng hoàng tử đẹp trai của riêng chị chứ gì?”

“Chắc chắn rồi.”

“Em hi vọng thế. Em đã tìm được chàng hoàng tử của em.”

Katie nhìn vào khuôn mặt xinh xắn của cô em gái út. Sự mãn nguyện toát ra từ vẻ mặt của cô bé và niềm hạnh phúc làm đôi mắt cô sáng bừng.

“Dĩ nhiên là em sẽ hạnh phúc với David rồi.” Katie nói, trong lòng tự hỏi vì sao cô lại từng suy nghĩ khác đi. Zach có thể có lý do riêng của anh để mà lo lắng - dựa trên quan điểm của anh về công việc, ai có thể đổ lỗi cho anh đây? Nhưng những con số thống kê là dành cho những người khác. Những cuộc hôn nhân của gia đình Marcelli luôn kéo dài mãi mãi.

Mia lấy thư, là một bản copy về Cosmo bằng tiếng Pháp, và chạy lên cầu thang về căn hộ của mình. Cô đã nhìn thấy chiếc xe tải của David đang đỗ trên đường, vì thế cô biết là anh đang chờ cô. Cô xông ào vào từ cửa trước.

“Bọn em đã chọn được mẫu váy rồi.” Cô thông báo và quăng lá thư và ba lô lên sàn nhà rồi sập cánh cửa đóng lại phía sau lưng. David đang nằm duỗi người trên ghế sofa. Anh nhăn nhó cười với cô và ra hiệu cho cô tới gần. “Chào em.”

“Chào.”

Cô đá đôi giày Nikes ra khỏi chân và lao tới ngồi dạng trên người David, rồi cúi xuống hôn anh. Cánh tay anh ôm quanh người cô.

Cô thích nhìn vào gương mặt anh. Đôi mắt xanh biếc, sâu thẳm của anh làm cô tan chảy từng chút một bên trong con người cô mỗi khi cô nhìn vào chúng. Trong vòng tay của anh cô cảm thấy chắc chắn và an toàn. Trong khi tất cả mọi người trên trái đất này đều nghĩ rằng cô thông minh và có khả năng, họ lại không thấy một điều là cô luôn cảm thấy sợ hãi chuyện mình chỉ là một đứa trẻ con. Cô đã là một đứa trẻ con trong suốt quãng đời đã qua của mình, tự mình thoát ra khỏi chuyện đó và lớn lên không phải là chuyện dễ dàng. Khi có David ở bên mình, cô không phải lo lắng quá nhiều về điều đó.

“Kể cho em nghe về ngày hôm nay của anh đi.” Cô nói và lại cúi xuống lướt trên môi anh một lần nữa để cảm thấy hơi nóng như lấp đầy cơ thể cô.

Anh nhắm nháp môi dưới của cô. “Kể cho anh nghe về chiếc váy đã.”

“Em không thể. Anh biết điều đó mà. Nó phải là một điều ngạc nhiên. Nhưng nó rất đẹp và bọn em đã chọn xong chất liệu vải và đăng ten. Katie

sẽ vẽ mẫu dựa trên một vài mẫu khác nhau. Trong lúc đó, bọn em sẽ bắt đầu khâu chuỗi.”

“Chuỗi gì?”

“Tất cả diềm đăng ten sẽ được khâu lại bằng tay. Những cánh hoa sẽ được viền bên ngoài bằng hạt ngọc trai và may đầy bên trong bằng những chuỗi đăng ten nhỏ. Đó là những gì bọn em sẽ làm. Anh biết đấy – là truyền thống rồi.”

“Tuyệt.” Anh hôn lên cằm cô. “Thế Robert Anderson là ai?”

Cô ngẩng đầu lên. “Ai cơ?”

“Anh hỏi trước. Hẳn ta gọi khi em ra ngoài. Có một tin nhắn. Chuyện gì đó về chuyện hẳn ta tới LA trong một vài tuần tới và muốn biết là em có muốn đi ăn tối cùng không.”

Mia nhảy ra khỏi ghế sofa, đứng thẳng dậy và phóng về phía máy điện thoại. Rõ ràng là ánh đèn đỏ đang nhấp nháy một cách đều đặn.

“Ông ấy đã gọi!” Cô bi bô. “Ông ấy đã gọi, ông ấy đã gọi, ông ấy đã gọi.”

David từ từ ngồi dậy. “Mia, người đàn ông đó là ai?”

Cô xoay vòng và rồi nhìn anh cười toe toét. “Ôi, đừng nhìn em bằng ánh mắt như thế. Cái này không có gì riêng tư cả. Đó là về sự nghiệp của em. Robert Anderson là người đàn ông mà em đã gặp mùa hè năm ngoái ở khóa học tiếng Ả rập ấy. Anh nhớ không? Ông ấy cũng đến Georgetown. Bọn em đã trao đổi qua email và ông ấy nói nếu ông ấy đến đây, bọn em có thể gặp nhau. Ông ấy sẵn lòng viết cho em một bức thư giới thiệu đến cả Georgetown và Văn phòng Chính phủ.”

“Ừm, đúng rồi.” David trông không có vẻ gì là bị thuyết phục.

“David, đừng có như thế. Người đàn ông này đã hơn bốn mươi tuổi rồi. Ông ấy có một cô con gái gần bằng tuổi em. Hơn nữa ông ấy đã kết hôn và em đã gặp vợ ông ấy, họ là một đôi cực kỳ tuyệt vời. Họ đã dẫn em đi ăn tối một vài lần.”

David trông vẫn không có vẻ gì là bị thuyết phục.

Cô nhanh chóng bước về phía chiếc ghế sofa và chui vào lòng anh. “Anh là người mà em yêu.”

“Anh không thích cái ý tưởng em đi ăn tối với gã nào đó khác.”

Mia thực sự, thực sự muốn đảo tròn mắt, nhưng hành động đó sẽ không bao giờ có ý nghĩa đối với một người khác giới. Cô cũng muốn tát một phát vào đầu David - một ý tưởng tồi tệ khác. Thay vào đó, cô hôn lên gương mặt anh và liên tục thì thầm những từ như là “con bồ câu bé bỏng” hay “thương thương”... Cách đó thường vẫn có hiệu quả, nhưng hôm nay thì không. Anh nhắc cô ra khỏi lòng mình và đặt cô ngồi trên chiếc ghế sofa ở bên cạnh anh. David có thể cao và gầy, nhưng chắc chắn là anh có thể bế cô đi vòng quanh mà không đổ một giọt mồ hôi nào, đó là một trong những điều mà cô thực sự ghét về chuyện mình quá thấp.

“Mia, anh nghiêm túc đấy.” Anh nói.

Cô thở dài. “Em cũng nghiêm túc, David. Robert Anderson là một người có thể giúp đỡ em. Em đã là sinh viên năm thứ ba rồi, điều đó có nghĩa là em sẽ phải nộp hồ sơ vào trường cao học sau mùa hè này. Đến được Georgetown không phải là một chuyện đã chắc chắn. Robert có thể giúp. Nếu anh quá lo lắng là chuyện này có thể có cái gì hơn thế nữa thì hãy đi ăn tối cùng bọn em. Em không ngại chuyện đó.”

Ngay lập tức mặt David sáng bừng lên. “Em không phiền khi có anh ở đó à?”

“Như người ta vẫn nói ở Thung lũng, đúng thế. Dĩ nhiên là anh được chào đón. Bữa tối đó sẽ khá tẻ nhạt, nhưng nếu anh thích đến đó, vậy thì cứ đến.”

“Okay, tuyệt lắm.”

Anh giơ tay với lấy cô, nhưng thay vì ngã vào trong vòng tay anh, cô đứng dậy và bước về phía cửa sổ. Một khi đã đến đó, cô đưa mắt nhìn ra bên ngoài đường phố và những tòa nhà trong tầm mắt của cô.

“Em không biết vì sao anh không tin em.” Cô nhẹ nhàng nói, hai tay khoanh trước ngực. “Anh sẽ phải vượt qua chuyện đó, David, hoặc nếu không chúng ta sẽ gặp rắc rối.”

“Anh thực sự tin em mà.”

Mia không nói gì. Mặc dù cô và David bằng tuổi nhau, thì thoảng cô cảm thấy mình già hơn. Có lẽ tất cả những câu chuyện rác rưởi về chuyện con gái trưởng thành nhanh hơn con trai không hoàn toàn chính xác là rác rưởi như cô đã từng nghĩ.

“Em biết mọi thứ đối với anh có sự khác biệt.” Cô nói, trong lòng không muốn tranh cãi. “Anh mới học năm thứ nhất đại học. Anh thậm chí vẫn còn chưa chọn chuyên ngành cho mình.”

“Rất nhiều người vẫn chưa chọn.”

“Em biết.” Cô quay lại đối mặt với anh. “Em không có ý định chỉ trích. Ý em là, những cô cậu nhóc con thường không biết họ muốn gì khi họ mới bước chân vào trường đại học. Ngẫu nhiên em lại là một trong những người biết điều đó.”

“Em cũng đã bắt đầu học đại học khi em mười sáu tuổi. Tất cả những chuyện này là cái gì thế?”

Anh nhăn nhó cười khi anh nói, nhắc cho cô nhớ rằng đó là một phần quen thuộc trong những cuộc thảo luận của họ. Anh buộc tội cô là quá thông minh trong khi cô gọi anh là một kẻ vô công rồi nghề lười biếng, một người không thể chọn được một chuyên ngành học cho bản thân mình.

Nhưng sẽ thế nào nếu như họ không đùa bỡn?

Mia không biết ý nghĩ đó xuất hiện từ đâu. Cô cũng không hề thích nó.

“Em yêu anh.” Cô nói một cách nghiêm túc.

David đứng dậy và bước ngang qua căn phòng. Khi anh đến chỗ cô, anh kéo cô lại gần. “Anh cũng yêu em. Anh muốn được ở cùng em trong suốt quãng đời còn lại của mình.”

Cô tựa vào người anh, hé môi ra trước nụ hôn của anh. Khi anh bế cô lên và đưa cô vào trong phòng ngủ, cô nhận ra rằng thi thoảng cô cũng khá thích thú cái sự thật là anh to lớn hơn cô đủ để có thể bế cô đi vòng quanh.

Chương 6

Cậu bé giao hàng từ cửa hàng đồ ăn Thái đến trước Katie ba mươi giây. Zach thanh toán hóa đơn và boa cho cu cậu một khoản hào phóng vì đã giao hàng khá tốc độ, rồi đứng chờ bên cạnh cửa trước trong lúc Katie

đổ chiếc mũ trần của mình phía trước nhà anh. Cô tắt máy rồi vợ lấy chiếc cặp tài liệu căng phòng hơn bao giờ hết và bước ra ngoài đường phố.

Đã gần bảy giờ và trời đã tối một lúc lâu. Ban đêm thật mát mẻ và ẩm ướt. Mùa đông - như nó vẫn thường như thế - đã quay trở lại miền Nam California, giữ cho nhiệt độ ban ngày trong khoảng từ năm mươi đến sáu mươi độ (*độ này là độ F, tương đương với 10-15 độ C*). Để phù hợp với điều kiện thời tiết giao mùa, Katie mặc một chiếc áo khoác nhẹ bên ngoài. Khi cô tới gần, ánh đèn đường hắt xuống chiếu sáng mái tóc đỏ rực của cô.

“Tôi không chắc là cô sẽ đến.” Zach nói vọng ra.

Cô bước vào con đường đi bộ. “Đây là công việc. Hơn nữa, tôi không dễ dàng bị dọa dẫm như thế.” Cô liếc nhìn chiếc túi to đựng mà anh đang cầm. “Tôi đến quá sớm à? Tôi nghĩ là anh hẹn lúc bảy giờ.”

“Đúng thế.” Anh xách chiếc túi lên. Mùi thơm của đồ ăn Thái đã làm cho anh chảy nước miếng. “Đây là một cách để giảng hòa.”

Cô khịt mũi, rồi mỉm cười. “Có lẽ tôi đã bị thuyết phục.”

Anh đã hi vọng rằng cô sẽ nói thế.

Zach dẫn cô vào trong ngôi nhà cao và hẹp của anh. Lối đi vào được chia làm nhiều đoạn dẫn xuống căn phòng khách chính và phía trên là khu vực phòng ngủ.

“Anh sống ở đây bao lâu rồi?” Cô hỏi trong lúc liếc nhìn xung quanh. “Nơi này giống như trong truyện cổ tích ấy.”

“Cách bờ biển hai tòa nhà với một tầm nhìn hoàn hảo.” Anh nói. “David và tôi chuyển tới đây hai năm trước. Chúng tôi đã sống ở khu vực phía Tây trong một vài năm và muốn có sự thay đổi.”

Họ bước vào trong nhà bếp và Katie đặt chiếc cặp tài liệu của mình lên mặt quầy lát bằng đá granite. Hai hàng tủ làm bằng gỗ bu lô màu trắng dọc theo hai bên tường. Ngoài chiếc tủ lạnh Sub-Zero và một cái bếp lò sáu kiềng, người sở hữu trước đó đã để lại một hầm chứa rượu vang được xây ở phía dưới quầy bếp và một mặt bếp Jenn-Air đặt trên chiếc bàn soạn đặt ở chính giữa phòng.

Katie chậm chậm quay lại. “Tuy không phải là một đầu bếp vĩ đại, nhưng ngay cả tôi cũng ghen tị với cách bố trí ở đây.” Cô liếc nhìn anh. “Để tôi đoán xem, anh chỉ gọi đồ ăn sẵn thôi đúng không?”

“Đại loại thế.” Anh đặt thức ăn lên quầy. “Để tôi cất áo khoác cho cô.”

Anh bước ra phía sau cô trong lúc cô tuột chiếc áo khoác ra khỏi người, phía bên trong cô mặc một chiếc quần màu đen và một chiếc áo len dài tay màu ngọc lục bảo trông khá mềm mại. Cô búi mái tóc dài lên trên đầu, để lộ chiếc cổ trần của mình.

(Màu ngọc lục bảo:

) Zach vắt chiếc áo khoác qua cánh tay mình, phớt lờ mùi hương từ cơ thể Katie và hơi ẩm còn lưu giữ trên áo. Anh treo chiếc áo vào trong chiếc tủ đặt ở hành lang và quay trở lại nhà bếp. Anh phải giữ đầu óc mình tập trung vào công việc, ít nhất là lúc này. Nhưng khi anh nhìn thấy cô đang dựa người vào quầy bếp, mắt nhìn vào mấy bức ảnh của David phía bên trên tủ lạnh, anh cảm thấy ý nghĩ về công việc như trôi dạt dần đi. Thay vào đó anh tập trung vào những đường cong trên hông cô khi cô dồn trọng lượng của mình lên một chân, và vào cái cách các ngón tay của cô

duyên dáng lướt qua những bức ảnh đó. Anh có thể tưởng tượng những ngón tay đó lướt trên những thứ khác – chính là anh. Đổi lại anh cũng sẽ chạm vào cô. Trần truồng, anh nghĩ. Anh muốn cô trần truồng.

Anh thầm thui cho mình một quả. Đây là lúc để sao nhãng một chút. “Vậy là cô đã không gọi tôi lại và bảo tôi cút xuống địa ngục đi.” Anh nói.

Cô liếc nhìn anh. “Anh nghĩ tôi sẽ làm thế à?”

“Cô đã có thể làm như thế. Cô đã điên tiết lên.”

“Tôi luôn thiên về kiểu người *‘sống tốt là sự trả thù tốt nhất’* hơn. Tôi sẽ ném anh vào một buổi tiệc kỳ lạ không thể tin được, anh sẽ phải rút lại những lời nói của mình.”

Anh đánh giá cao chuyện cô đã lật ngược tình thế giành lại lợi thế cho bản thân mình và chuyện cô muốn là người chiến thắng. “Trong lúc chờ tới lúc đó thì hãy ăn món Thái này đã.” Anh nói, túm lấy chiếc túi đồ ăn và bước về phía chiếc bàn ở góc nhà. “Cô có sẵn lòng gạt công việc sang một bên cho đến khi chúng ta ăn tối xong không?”

“Chắc chắn rồi.”

Anh lấy cho cô món mì dẹt và gà Thái, trong lúc đó hỏi cô những câu hỏi như kiểu là lớn lên ở một nhà máy rượu vang thì như thế nào.

“Bốn cô gái,” anh nói, “có lời than phiền nào về chuyện không có một cậu em trai không?”

“Chuyện đó đúng là hơi đau lòng một chút.” Cô thừa nhận trong lúc xúc thêm một ít mì. “Ông bà tôi vẫn còn khá lạc hậu và muốn có một người thừa kế là đàn ông. Đó là lý do vì sao ở gia đình tôi luôn có chút áp lực về việc kết hôn và sinh con đẻ cái. Jeff, chồng Brenna, là một anh chàng dễ thương và tất cả chúng tôi đều ngưỡng mộ cậu ấy, nhưng cậu ấy không có hứng thú với rượu vang. Thay vào đó cậu ấy muốn trở thành một bác sĩ, nếu như anh có thể tin được chuyện đó.”

“Cô chưa bao giờ kết hôn.”

Đôi mắt nâu của cô mở to. “Đó là một câu hỏi hay một câu khẳng định?”

“Cái nào giúp tôi tránh được rắc rối?”

Cô mỉm cười. “Tôi nghĩ giờ đã quá trễ cho chuyện đó. Về chuyện kết hôn của tôi, tôi đã đính hôn lúc lên mười tám, nhưng mọi chuyện không diễn ra theo kế hoạch.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Cô cắn một miếng thức ăn, rồi nhai, sau khi nuốt xuống, cô nói. “Anh ta đi nghĩa vụ quân sự ba ngày trước lễ cưới. Tôi luôn nghĩ Greg khá là không khôn ngoan khi lại có hứng thú với cái khả năng tham gia quân đội hơn là chuyện kết hôn với tôi.”

“Hắn ta đá cô?”

Cô nhướn mày. “Cảm ơn vì đã bình luận về chuyện này quá tế nhị như thế, nhưng đúng là thế.”

“Cô đã vượt qua được chuyện đó chưa?”

“Chuyện đó xảy ra đã mười năm rồi. Tôi đã xoay xở được để tiếp tục sống tiếp.”

“Mà không hề kết hôn.”

Cô đặt chiếc nĩa của mình xuống. “Hôn nhân là một trong những chủ đề mà có lẽ hai ta nên tránh đề cập tới.”

Cô thủ thế với anh – anh thích điều đó. “Vậy thì hãy nói về tôi.”

“Chủ đề ưa thích của anh à?”

“Đúng thế. Cứ hỏi tôi bất cứ chuyện gì.”

“Anh muốn đại diện cho ai trong công việc của anh?” Cô hỏi và ngả người tựa vào lưng ghế. “Chồng hay vợ?”

“Tôi nhận lời với người nào thuê tôi trước.”

“Thế nghĩa là anh không quan tâm đến chuyện anh có đứng về phe đúng hay không?”

“Chúng ta đang nói về chuyện li dị. Gần như không có phe nào gọi là ‘đúng’ ở đây cả. Tôi chưa thấy một cuộc hôn nhân nào đổ vỡ mà tất cả lý do là vì một bên hoàn toàn xấu xa cả. Thông thường cả hai bên đều có lý do nào đó và đổ lỗi cho bên kia. Trong trường hợp nghiện thuốc hay nghiện rượu, người chồng hay vợ không nghiện thường không giải quyết

các rắc rối của mình bởi vì vấn đề thực chất nằm ngoài khả năng kiểm soát của hai người họ, nhưng điều đó không có nghĩa là nó không tồn tại.”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó.” Katie thừa nhận. “Gia đình tôi không có vụ ly hôn nào cả. Tôi đoán là chúng tôi khá may mắn.”

“May mắn có ích đấy. Trong công việc thì tôi không gặp nhiều trường hợp như thế lắm.”

“Tại sao anh lại làm luật sư ly dị? Có rất nhiều cách để một luật sư có thể sống được ở thành phố này. Tại sao anh lại chọn mảng đó?”

“Hãy chuyển sang phòng khách trước đã.” Anh nói và ung dung đứng dậy, rồi kéo chiếc ghế ra cho cô. “Ở đó sẽ thoải mái hơn.”

Cô với lấy chiếc đĩa trống trên bàn, nhưng anh gạt tay cô đi. “Tôi sẽ tính đến nó sau.” Cô nhìn anh với vẻ ngạc nhiên, anh nhún vai. “Tôi có thể làm việc nhà nếu như hoàn cảnh đòi hỏi.”

Anh đặt bàn tay mình lên chỗ hõm ở lưng cô. Cô không tránh đi. 1-0 nghiêng về phía anh, anh thầm nghĩ và cảm thấy hài lòng vì cô thích ở gần anh. Anh cũng không cảm thấy chuyện ở gần cô là một thử thách gian khổ gì, điều đó có nghĩa là việc anh tỏ ra dễ thương để đạt được mục đích của

mình sẽ có nhiều tác dụng. Điều kiện làm việc thoải mái luôn giúp cải thiện thái độ cư xử của anh.

Phòng khách thấp hẳn xuống và quay mặt về hướng Tây, với kiểu cửa sổ kéo dài từ sàn đến trần nhà. Katie bước về phía những khung cửa sổ đó.

“Anh hẳn là được ngắm bình minh đẹp tuyệt trần.” Cô nói và nhìn vào bóng tối.

“Nếu tôi ở nhà vào lúc đó.”

“Nếu tôi sống ở đây, tôi sẽ đảm bảo là sẽ luôn ở nhà đúng lúc.”

“Trang ấp nhà cô hướng về phía Thái Bình Dương. Cô cũng nhìn thấy bình minh từ đó chứ.”

“Đó là nơi tôi lớn lên, vì thế nó khác.”

Cô bước quay về chiếc ghế sofa tách rời. Khi cô băng qua chiếc bàn cao tới hông, cô bỗng dừng lại. Anh nhìn thấy ánh mắt cô chăm chú nhìn vào mấy khung ảnh. Zach rút tay vào trong túi quần và chờ đợi những câu hỏi. Cho tới lúc này mọi việc vẫn diễn ra theo đúng kế hoạch.

Một cô nàng tóc vàng xinh đẹp mỉm cười từ một trong những bức ảnh. Cũng cô nàng đó cười tươi trong hai bức ảnh khác. Cô ta và một anh chàng Zach trẻ hơn rất nhiều đứng cùng nhau trong bức ảnh thứ tư.

“Cô ấy gây ấn tượng rất mạnh.” Katie nói với một giọng ẩn chứa những câu hỏi.

“Mẹ của David đấy.”

“Ồ, cô ấy thật đáng yêu.”

“Về bề ngoài thôi. Ở bên trong...” Anh nhún vai. “Cô ta bỏ David khi nó lên bốn, và tôi không nghĩ là cô ta gặp lại nó nhiều hơn hai lần kể từ lúc đó.”

Đôi mắt nâu điểm vàng của Katie mở to. “Tôi không hiểu. Làm thế nào mà cô ấy lại không muốn sống cùng con trai của mình chứ?”

“Cô ta chưa bao giờ muốn có con.”

Anh do dự, phần nhiều là vì cân nhắc xem nên nói đến đâu hơn là vì anh miễn cưỡng kể lại quá khứ của mình. Anh thường không vạch áo cho

người xem lưng đối với những người mà anh mới gặp, nhưng hoàn cảnh không bình thường đòi hỏi những phương án không bình thường. Anh cần Katie trở thành đồng minh, nhưng anh cũng cần phải cẩn thận.

Zach ra hiệu về phía chiếc ghế sofa. Katie thả người xuống trên những chiếc nệm. Anh ngồi xuống đối diện với cô. Vẻ mặt của anh như muốn nói lên một điều *‘Tôi lo lắng nhưng tôi ổn cả’*.

“Tôi gặp Ainsley ở trường trung học. Cô ấy là đội trưởng đội cổ vũ, nữ hoàng khiêu vũ. Cô biết kiểu người đó rồi đấy.”

“Tôi đã gặp một hay hai người như thế.” Katie nói và cười nhẹ.

Zach gật đầu. “Tôi đã nghĩ Ainsley là một nàng công chúa. Vì thế tôi theo đuổi và چرا đồ được cô ta. Con trai gặp con gái, con trai mê tí con gái, con trai làm con gái có thai.”

Katie nhăn mặt. “Lúc đó anh bao nhiêu tuổi?”

“Mới mười bảy tuổi. Chúng tôi kết hôn. David được sinh ra chín tháng sau đó. Đó không phải là những gì tôi đã lên kế hoạch cho mùa hè sau khi tốt nghiệp trung học. Nhưng chúng tôi đã học cách trở thành cha mẹ. Điều đó không dễ dàng một chút nào.”

Anh không đi vào chi tiết. Không có tác dụng gì khi kể về những cuộc cãi vã, về sự tức giận đã bùng lên giữa họ mỗi khi họ cãi nhau về chuyện chăm sóc đứa con trai. Cả hai người họ đều cảm thấy mình bị rơi vào bẫy. Tất cả sự đam mê mà họ đã từng một thời chia sẻ với nhau lúc đó đã nhanh chóng biến mất.

“Tôi có một ít tiền trong quỹ tài sản ủy thác.” Anh tiếp tục. “Chỗ đó trang trải cho cuộc sống của chúng tôi, mặc dù cũng không còn lại nhiều nhận gì mà chỉ đủ cho những nhu cầu thiết yếu. Bố mẹ Ainsley trả tiền học đại học cho cô ấy. Tôi thì có học bổng. Cả hai bà nội ngoại giúp chúng tôi chăm David vào ban ngày. Nhưng mọi việc vẫn rất khó khăn.”

Khó khăn không phải là từ để miêu tả những gì đã xảy ra. Ainsley đã làm cho cuộc sống của anh trở thành địa ngục. Cô ta ghét David và ghét chuyện phải kết hôn. Cô ta vẫn còn trẻ và xinh đẹp, và cô ta muốn được bay nhảy ra bên ngoài thế giới.

“Cái ngày tôi tốt nghiệp đại học, Ainsley cho người gửi đến tôi giấy tờ xin ly hôn.” Anh nói thẳng thừng. “Cô ta thuê một trong những luật sư giỏi nhất trong thành phố. Luật sư của tôi là do một người bạn giới thiệu, ông ta không cùng đẳng cấp với đối thủ. Ainsley đã có được tất cả mọi thứ. Tôi đấu tranh giành quyền nuôi David, và điều đó cuối cùng lại hóa ra không phải là vấn đề khó khăn gì. Cô ta không chỉ là không muốn gặp

con trai mình, cô ta còn muốn được bồi thường vì sự đau đớn và những gì cô ta đã chịu đựng vì phải sinh con ngay từ đầu. Cô ta khai rằng cô ta đã muốn phá thai và rằng tôi đã thuyết phục cô ta không làm điều đó. Thậm chí cô ta còn có cả giấy khám của bệnh viện nơi mà cô ta đã tới khám trong lúc cô ta có thai nữa.”

Katie cau mày. “Tôi không hiểu. Cô ta muốn phá thai à?”

“Tôi không biết. Cô ta chưa bao giờ nói bất cứ điều gì với tôi cả. Vào lúc đó cô ta nói với tôi cô ta có thai, rồi cô ta tuyên bố là chúng tôi sẽ kết hôn. Tôi được dạy là phải tin vào chuyện một người đàn ông luôn phải nghiêm túc gánh lấy trách nhiệm của mình, vì thế tôi chưa bao giờ nghĩ khác đi.”

Anh thả lỏng khuỷu tay trên đầu gối. “Nói về chuyện Ainsley đòi bồi thường, tôi đã phải trả hết một lần bằng số tiền trong quỹ tài sản ủy thác của tôi khi tôi lên hai mươi lăm tuổi. Cô ta có tất cả và không phải trả tiền nuôi con. Khi mọi chuyện đã xong luật sư của cô ta kéo tôi sang một bên. Ông ta vỗ vào lưng tôi và bảo tôi lần sau cần phải thuê một luật sư giỏi hơn. Vào lúc đó tôi đã thề là tôi sẽ trở thành một luật sư giỏi.”

Katie trông có vẻ choáng váng. Zach biết đó không phải là một câu chuyện hay ho gì, nhưng tất cả mọi điều anh nói đều là sự thật.

“Vậy là Ainsley đơn giản chỉ là biến mất khỏi cuộc đời anh?”

“Cô ta xuất hiện trở lại để lấy tấm séc của cô ta, nhưng khi cô ta đã lấy hết số tiền mà cô ta được hưởng, cô ta liền biến mất. Tôi nghe nói là cô ta đã quay trở về phía Đông. Tôi không quan tâm cô ta đang ở đâu.”

“Tại sao anh không bỏ ảnh của cô ta đi?”

“Chúng có ý nghĩa với David. Đã một lần tôi đóng gói chúng cất đi, nhưng thằng bé yêu cầu tôi để chúng lại đó. Nó gặp khó khăn trong việc nhớ mặt cô ta và những bức ảnh có thể giúp nó chuyện đó.”

Katie chưa bao giờ có con, vì vậy cô không thể hiểu được tình cảm sâu sắc mà Zach dành cho David. Tuy vậy, trong đầu cô không có một chút nghi ngờ nào về chuyện người đàn ông này yêu con trai của mình với mọi tế bào trong con người anh. Sự quyết tâm, sự dũng dõ ở anh không chỉ làm cô rung động tận tâm can, nó còn khẳng định lại niềm tin của cô rằng Mia đã có một sự lựa chọn đúng đắn. David Stryker có một tấm gương tuyệt vời dẫn dắt cậu ta trong cuộc sống. Giờ khi cô đã nghe câu chuyện cuộc đời của Zach, cô hiểu được sự quan tâm của anh đối với cuộc đính hôn giữa hai đứa trẻ. Cô chấp thuận sự quan tâm đó mặc dù cô không đánh giá cao thủ đoạn của anh.

“Anh kể những chuyện này để giải thích thái độ của mình hay là để lôi kéo tôi về phía anh?” Cô hỏi.

“Cả hai.”

“Bởi vì đe dọa tôi không có tác dụng ư? Giờ anh dùng chiến thuật đánh vào trái tim à?”

“Tôi có tiến lại gần được chút nào không?”

“Không, nhưng tôi tuyệt đối tôn trọng tài năng của anh tại các phiên tòa. Anh có nhìn thấy các luật sư khác run rẩy không hay là họ giấu được điều đó?”

Anh cười toe toét. “Họ cố gắng tỏ ra thật lạnh lùng.”

Katie ngả người ra ghế sofa. “Vậy nếu anh quá thông minh như thế, tại sao anh lại tiết lộ âm mưu của anh với tôi.”

“Tôi đã nói với cô rồi, tôi muốn xem liệu cô có bắt thóp được tôi không.”

“Nếu tôi nhượng bộ, anh hẳn là sẽ coi rằng mình đã chiến thắng.”

“Dĩ nhiên rồi. Và giải quyết cái vụ rắc rối cưới xin.”

Katie không thích cuộc đính hôn của em gái cô lại bị nhắc đến như là ‘*rắc rối cưới xin*’, nhưng cô hiểu ý Zach muốn nói gì.

“Anh có cần nhắc đến chuyện tôi có thể lôi kéo toàn bộ gia đình đứng về phía tôi không?” Cô hỏi.

“Tôi cũng có nghĩ tới chuyện đó, nhưng tôi không lo lắng.”

“Vì sao?”

Anh mỉm cười ranh mãnh. “Cô không thể mạo hiểm để hai bà và má cô căm ghét tôi. Sẽ thế nào nếu đám cưới vẫn diễn ra? Tôi sẽ trở thành một phần trong gia đình. Cô sẽ không muốn phải chịu trách nhiệm về chuyện làm xấu đi mối quan hệ đó.”

Miệng cô trễ xuống, rồi cô ngậm lại và suy nghĩ thật tỉnh táo, nhưng điều đó cũng không làm cô thoát khỏi cơn choáng váng. “Làm thế nào anh nhận ra điều đó?”

“Đàn ông dễ bỏ qua mọi chuyện. Đàn bà thì thù dai.”

Anh nói đúng, cô nghĩ và vẫn còn thấy choáng váng. Đối với tất cả những chuyện như thế này, bản năng đầu tiên của cô hẳn là muốn gọi điện về nhà và báo cho tất cả mọi người biết những gì mà Zach đang lên kế hoạch. Nhưng rồi cô sẽ cân nhắc lại khi cô nhận ra rằng má cô và hai bà sẽ căm ghét Zach ngay từ giây phút cô nói ra điều đó. Anh là người thông minh, có thể là quá thông minh. Cô không sánh được với anh trên nhiều phương diện chứ không phải chỉ một. Anh cũng làm cô bực mình bởi vì lúc nào anh cũng đi trước cô một bước.

Zach đột nhiên đứng dậy và chìa tay ra. “Đi nào. Tôi sẽ lấy cho cô cái gì đó để uống và chúng ta sẽ thảo luận về những kế hoạch của cô về bữa tiệc.”

Phải mất một giây sau cô mới quyết định được liệu cô có muốn đứng dậy hay không. Nhưng tranh cãi nhau để được cái gì chứ? “Thực ra thì tôi nghĩ rằng anh sẽ nói với tôi là tất cả mọi người đều thích cái ý tưởng của tôi, rằng họ nghĩ rằng tôi quá xuất sắc đến nỗi mà có lẽ là họ nên trả thêm cho tôi, và rằng họ đang nín thở chờ đợi đến ngày diễn ra sự kiện đó.”

“Làm thế nào mà cô lại nghĩ như thế?”

Sau khi đã tự nhủ với bản thân là không được làm điều gì ngốc nghếch, Katie đặt tay mình vào tay anh. Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần với sự đụng chạm đó, cô vẫn cảm thấy tác động của nó chạy rần rần xuống tận đầu ngón chân cô. Nhịp tim của cô như nhanh gấp bốn lần, làn da cô đỏ bừng và lý trí của cô như biến mất. Cô có thể không tin anh, nhưng điều đó không có nghĩa là không tồn tại những liên kết hoá học giữa hai người họ.

Zach dẫn cô quay trở lại vào trong bếp. Anh thả tay cô ra, điều đó cho phép cô có thể lấy lại hơi thở của mình và cố gắng nhớ lại cảm giác khi trở thành người lớn là như thế nào. Trong lúc anh dọn sạch bàn, cô kéo giấy tờ hồ sơ ra khỏi cặp.

Tin tốt là sự đan xen giữa cảm giác bức bối và kích thích do Zach gây nên giúp cho cô thoát khỏi tình trạng căng thẳng đối với việc lên kế hoạch cho bữa tiệc.

“Chúng ta uống gì đây?” Anh hỏi trong lúc mở chiếc tủ búp phê trong đó có vài chai đồ uống.

“Tôi sẽ phải lái xe nên tôi xin kiếu, nhưng anh cứ uống chút gì đó đi. Nếu anh rót cho tôi một ít nước lạnh vào trong một chiếc cốc xinh xắn, tôi có thể giả vờ là tôi đang uống một thứ gì đó thật mạnh.”

“Theo ý cô vậy.”

Họ ngồi vào bàn. Katie trải vài tập giấy ra, rồi quay sang Zach. Họ ngồi gần nhau đến nỗi cô có thể nhìn thấy những nếp nhăn nhỏ xíu ở phía khoé mắt của anh và những hình dáng khác nhau tạo nên lòng đen trong đôi mắt xanh sâu thẳm của anh. Anh rất đẹp trai và có mùi rất dễ chịu. Một sự kết hợp thật khó mà cưỡng lại được.

“Nào giờ hãy nói chuyện.” Cô nói với anh. “Nói cho tôi biết sự thật – tôi có thể chịu được.”

Anh nhắm nháp một ngụm từ ly scotch mạch nha mà anh vừa rót ra cho mình. “Họ thích ý tưởng của cô. Người vợ đang mang thai của John nghĩ rằng mọi thứ, tôi trích nguyên xi nhé, ‘quá tuyệt diệu đến nỗi không thể nói nên lời’. Đó là một tin tốt.” Anh nói thêm. “Chị ấy cũng muốn gọi cho cô. Chị ấy có tên vài nhà thiết kế trang sức sẽ rất vui lòng nghĩ ra một số mẫu độc đáo để làm những phần thưởng khác nhau.”

“Tuyệt. Thực ra thì tôi cũng không lo lắng lắm, nhưng tôi phải thừa nhận là lúc này tôi thấy nhẹ cả người.”

“Tôi lại tin tưởng tuyệt đối.”

Cô chớp mắt nhìn anh. Liệu cô chỉ tưởng tượng, hay là anh vừa mới xích đến gần cô hơn?

“Tôi sẽ, à, gọi cho khách sạn vào sáng mai và chốt hợp đồng với họ. Thực đơn sẽ là vấn đề tiếp theo. Anh có muốn lên kế hoạch cho tất cả mọi người cùng đến ném thử không?”

“Không, cảm ơn cô. Tôi tin vào quyết định của cô. Và tôi không muốn có một cuộc tranh cãi ầm ĩ về hoa hoè, màu khăn ăn hay cách sắp xếp bàn ghế.” Anh ghé sát vào cô. “Cô là một chuyên gia. Cô làm tôi loá mắt.”

“Theo ý anh vậy.” Cô nói. “Tôi sẽ dàn xếp mọi việc, chọn lựa một chút, và rồi anh sẽ phải điều hành mọi việc. Trong khi tôi đồng ý với chuyện bỏ qua công đoạn ném thử đó thì có vài thứ tôi muốn anh trả lời.”

“Tôi sẵn sàng nghe đây.”

Giọng nói trầm ấm và quyến rũ của anh làm cô nghĩ đến những tấm khăn phủ giường nhàu nát, champagne và chocolate. Có còn sự kết hợp nào hấp dẫn hơn không nhỉ? Lao vào vòng tay của một anh chàng đẹp trai ... tốt nhất là không mặc gì cả, với một thái độ từ-háo-hức-đến-thích-thú, và một buổi tối như thế không thể nào hoàn hảo hơn được nữa.

Có điều đó không phải là buổi tối của cô.

“Vậy là nếu những lời đe dọa và những câu chuyện tâm tình không có tác dụng gì, anh sẽ cố gắng thử quyến rũ tôi?” Cô hỏi.

Anh trông có vẻ muốn phá lên cười hơn là bối rối. “Liệu điều đó có tác dụng không?”

“Đối với tôi thì không.”

“Quá tệ.”

Một anh chàng kém cỏi hơn sẽ cảm thấy bối rối, cô nghĩ. Nhưng không phải là Zach. Rất điển hình.

“Okay.” Cô nhét đám hồ sơ vào trong cặp và đóng lại. “Đó là tất cả những gì tôi cần lúc này. Tôi sẽ không phiền nhiễu anh nữa để anh có thể có cả buổi tối làm bất cứ chuyện gì mà anh muốn.”

Cô nửa mong muốn anh mời cô ở lại, và khi anh không làm điều đó, cô cố gắng cảm thấy nhẹ nhõm hơn là thất vọng. Cô đã thành công được khoảng năm mươi phần trăm.

Zach lấy chiếc áo khoác từ trong tủ rồi đưa nó cho cô. Trong lúc khoác áo vào, cô nói. “Tôi biết anh lo lắng về chuyện Mia và David, nhưng tôi mong là anh có thể bớt căng thẳng đi. Tôi đã nghĩ rất nhiều về những gì anh đã nói, về những cuộc hôn nhân thất bại của những cặp đôi trẻ tuổi và tôi biết là điều đó có xảy ra, nhưng không phải với tất cả mọi người. Tôi đến ra từ một gia đình gồm những người rất thành công với hôn nhân.”

“Tôi là một người cha luôn lo lắng.” Anh nói và nhìn sâu vào trong mắt cô làm cô chỉ muốn lao vào vòng tay anh. “Tôi không thể khác đi được.”

“Anh cũng là một người cha tốt.” Thay vào đó cô nói. “Hãy tin vào điều đó và tin vào con trai anh. Nếu anh không làm được điều đó, hãy tự nhắc nhở mình rằng những cuộc hôn nhân trong gia đình Marcelli không bao giờ tan vỡ. Tôi hứa với anh đấy.”

“Và nếu như cô sai thì sao?”

“Tôi sẽ không sai. Anh có thể...”

Anh cắt ngang cô bằng một nụ hôn. Katie nghĩ rằng đáng lẽ cô phải biết điều đó sẽ xảy ra, nhưng cô đã không nghĩ tới. Một giây trước họ

đang nói chuyện, giây tiếp theo cô đã ở trong vòng tay anh, và rồi miệng anh tham lam chiếm lấy miệng cô.

Đôi môi anh quét nhẹ lên môi cô làm các giác quan của cô rơi xuống theo đường xoắn ốc. Hơi nóng bao quanh cô khơi dậy nhu cầu và nỗi đam mê. Anh không hôn sâu hơn, điều đó chỉ làm cho cô muốn nhiều hơn nữa, và khi anh bước lùi lại, cô cảm thấy không thể nói nên lời.

Anh nhặt chiếc cặp tài liệu của cô lên và đặt tay mình sau lưng cô, rồi dẫn cô ra cửa trước. Khi họ đến cửa, cô đã lấy lại được năng lượng để lên tiếng.

“Tại sao anh lại làm thế?” Cô hỏi.

“Anh muốn thế. Anh có nên xin lỗi không?”

“Anh có thật lòng xin lỗi không?”

“Không.”

Cô cố gắng tỏ ra phần nộ để bảo vệ phẩm giá của mình, nhưng cô vẫn còn quá choáng váng. “Zach, chúng ta có một mối quan hệ làm ăn.”

“Anh không thể cưỡng lại được.”

“Anh nói dối.”

“Anh nói dối ư?”

Thật thống thiết, cô muốn anh sẽ nói thật. Đúng thế. Bởi vì cô chính xác là mẫu người của Zach. Không phải thế.

“Anh không thể dùng sex để đạt được những gì anh muốn ở tôi.” Cô nói với anh.

“Thế anh có thể dùng nó để làm gì?”

Cô phớt lờ anh và túm chặt lấy cái cặp tài liệu rồi hiên ngang bước ra khỏi nhà.

“Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh.” Anh kêu lên phía sau cô.

“Biến xuống địa ngục đi.”

Anh bật cười. “Anh cũng đã có một khoảng thời gian vui vẻ, Katie.”

Cô nổi đoá lên trên đường ra xe. Khi đã vào trong xe, cô cắm chìa khoá vào trong ổ. Anh chàng đó làm cho cô trở nên mất trí.

Cô không muốn gặp lại anh ta.

Những hạt ngọc trai sẽ như nhân lên nhiều lần vào buổi đêm. Ít nhất đó cũng là kết luận của Katie vào buổi sáng thứ Ba khi cô quăng những chiếc túi đựng ngọc trai lên chiếc bàn ăn ở trang ấp. Cùng với những hạt ngọc trai là những hạt đăng ten bé tí và hàng xấp vải ren.

Bốn cặp mắt quay lại và nhìn với vẻ buộc tội từ cô sang Mia. Cô bé mười tám tuổi nhún vai. “Nghĩa là chiếc váy sẽ có rất nhiều đăng ten. Nó sẽ rất đẹp.”

Nội Tessa lướt ngón tay qua xấp vải đăng ten rồi quay sang nhìn đứa cháu gái. “Chúng ta sẽ phải khâu cả mấy tháng mới xong. Ngón tay của nội sẽ rời ra mất.”

Mia vẫn không nao núng. “Con là cục cưng của nội. Nội yêu con. Con muốn chiếc váy của con phải thật lộng lẫy.”

Nội Tessa mỉm cười. “Tất cả mấy chị em con đều là cục cưng của nội, nhưng đúng thế, nội thực sự mong muốn con sẽ có chiếc váy lụa lầy nhất từ trước tới giờ. Ai cần ngón tay chứ, đúng không?”

Mia bật cười và ôm chầm lấy nội. “Con biết là nội sẽ hiểu mà.”

Francesca không dễ dàng bị lung lay như thế. “Làm thế nào chúng ta có thể giặt bỏ vết máu đi được?”

Katie bật cười. Francesca có rất nhiều phẩm chất tuyệt vời, nhưng cô không thể xỏ được một cây kim, và bất cứ khi nào cô khâu vá thì cũng đều có rải rác những vết lấm tẩm đỏ trên bề mặt tấm vải mềm mại. Thật là một điều thần kỳ khi cô không bị chảy máu đến chết khi cô tham gia một lớp học may hai năm về trước. Nhưng Francesca là một con nghiện những sở thích lẻ tẻ. Nếu có một lớp học thủ công/nấu nướng/trang trí trong vòng bán kính năm mươi dặm, cô sẽ tham gia ngay.

“Chị có thể giặt sạch nó. Đừng lo chuyện đó.”

Katie liếc nhìn đồng hồ và cau mày. Brenna lại trễ. Có lẽ giao thông lại bị tắc nghẽn từ trong thành phố.

“Bắt đầu đi nào.” Katie nói. “Con sẽ cho Brenna xem mẫu khi nó đến đây.”

Cô mở quyển vở nháp, trải ra bản vẽ mà cô đã vẽ cho chiếc váy của Mia.

“Đẹp quá.” Ngoại M nói. “Thật tinh tế. Rất hoàn hảo đối với con, Mia.”

“Đó đúng là những gì con nghĩ.”

Má Colleen lướt ngón tay qua xấp vải đăng ten. “Má muốn biết cách con định đính những lớp đăng ten này lên thân váy.”

Ngay cả Francesca cũng phải thừa nhận là chiếc váy trông rất đáng yêu trước khi làu bàu về khối lượng công việc mà tất cả bọn họ sẽ phải làm.

Mia vốn biết rõ gia đình mình, cô phớt lờ những lời đùa cợt và thay vào đó bàn luận về kiểu tóc và dép guốc.

Katie với tay lấy mảnh đăng ten đầu tiên. “Nó khá đơn giản.” Cô nói. “Viền ngoài những cánh hoa là hạt ngọc trai. Chuỗi hạt đăng ten sẽ lấp

đầy phần cánh hoa. Con đã thử làm một bông hoa vào cuối tuần vừa rồi, mất khoảng bốn giờ.”

Cô đã trải qua bốn giờ đó mà không hề nghĩ về chuyện con người Zach phức tạp như thế nào và cô thực sự ghét chuyện cô thích nụ hôn của họ nhiều ra sao.

Im lặng tuyệt đối. Francesca là người chớp mắt đầu tiên. “Cho một bông hoa à? Có bao nhiêu hoa thế?”

“Khoảng sáu mươi hay bảy mươi cho phần chân váy, một trăm năm mươi ở đường viền chân váy, khoảng hai mươi lăm bông cho phần thân.”

“Thế thì tốt hơn hết là chúng ta nên bắt đầu luôn đi.” Má Colleen nói và với lấy một vài chuỗi hạt ngọc trai cùng với các túi hạt dẻ ten.

Ngay lúc đó Brenna lao ầm ầm vào trong phòng. Katie quay lại định mắng mỏ cô em vì đã chậm trễ, nhưng vẻ mặt thất thần của Brenna làm cô khựng lại trước khi kịp lên tiếng.

Má Colleen bước về phía Brenna. “Brenna, con yêu, có chuyện gì thế?”

Nước mắt trào ra trên đôi mắt sẫm màu của Brenna rồi lăn dài xuống má. “Jeff đã b-bỏ con,” cô cố lên tiếng khi một tiếng nức nở chặn ngang cổ họng cô. “Sáng nay. A-anh ấy nói anh ấy muốn l-ly dị.”

Chương 7

Khi mọi người đã hết xôn xao và ngoại M đi pha trà, những tiếng nức nở đã chuyển thành nấc cụt. Bảy người phụ nữ tụm lại với nhau trong phòng khách, với Brenna ngồi ở giữa trên chiếc ghế sofa đặt cạnh cửa sổ, hai bên là má Colleen và nội Tessa. Katie ngồi trên chiếc bàn trà phía trước chiếc ghế sofa, Francesca ngồi bên cạnh cô, mỗi người nắm lấy một tay của Brenna. Mia và ngoại M thì lượn lờ qua lại.

Katie cảm thấy ruột gan quặn lại. Làm thế nào mà chuyện này có thể xảy ra? Brenna và Jeff đã luôn luôn hạnh phúc như thế cơ mà.

“Kể cho mọi người nghe chuyện gì đã xảy ra,” má Colleen kiên quyết nói, “bắt đầu từ đầu.”

“Con không biết nó bắt đầu từ khi nào,” Brenna nói, rồi rút tay lại và túm chặt lấy những tờ giấy ăn nhàu nát trong lòng. “Con đã nghĩ tất cả mọi chuyện thật tuyệt, con không biết...” Cô cố nhắm chặt mắt lại, nhưng điều đó cũng không ngăn được những giọt nước mắt tràn ra từ hai khóe mắt. Cô chùi nó đi một cách thiếu kiên nhẫn, rồi nuốt khan. “Jeff đã làm việc rất nhiều, nhưng anh ấy luôn như thế. Khóa thực tập của anh ấy là khóa mới và anh ấy phải làm quay vòng ở bệnh viện. Con chưa bao giờ nghi ngờ...”

Katie há hốc miệng. Không! Cô không muốn tin vào điều đó. Chỉ chuyện muốn ly dị thôi cũng đã đủ làm Jeff trở nên tồi tệ lắm rồi. “Một người phụ nữ khác ư?” Cô hỏi với vẻ không thể tin được.

Brenna gật đầu và cúi gằm xuống ngực. “Anh ta nói là anh ta yêu con bé đó một thời gian rất lâu rồi.”

Katie quay lại nhìn Francesca, lúc này trông cũng bàng hoàng thất vọng không kém gì chị mình. Nước mắt rưng rưng trên mắt cô. “Chuyện này không thể nào xảy ra.” Francesca thì thào.

“Nó đã xảy ra rồi đấy.” Brenna vừa nói vừa nức. “Quá đau đớn vì nó là sự thật.”

Katie ấn một tay vào bụng. “Cô ta là ai?”

Brenna liếc nhìn cô, rồi nhún vai. “Em không biết chính xác, anh ta không nói gì nhiều, trừ chuyện...” Giọng cô khàn đi, “cô ta trẻ hơn rất nhiều. Cỡ hai mươi.”

Brenna bật dậy và bước nhanh ra theo đường giữa chiếc ghế sofa và chiếc bàn trà. Cô đi đi lại lại quanh phòng, vẫn còn xoắn những tờ giấy ăn trong tay. “Em không thể tin được chuyện đó. Không thể tin được. Em đã phải từ bỏ tất cả vì hắn ta. Em yêu nhà máy rượu vang. Em là người duy nhất trong bốn chị em ta có niềm đam mê chết tiệt đó, và em đã bỏ nó lại sau lưng chỉ vì hắn. Em đã làm việc quần quật, em cung phụng hắn và quan tâm đến hắn, và cuối cùng hắn ta bỏ em.”

Nội Tessa nửa muốn đứng dậy, nhưng lần này bà không trách mắng cháu gái bà vì từ ngữ báng bổ mà cô đã dùng. “Brenna, mọi chuyện không phải như thế đâu. Con đã kết hôn, lúc đó Jeff sắp vào học trường Y. Hỗ trợ chồng theo cách của con là một dấu hiệu cho thấy con là một người vợ đáng yêu.”

Brenna lại lau những giọt nước mắt đang trào ra và lắc đầu. “Đó là dấu hiệu cho thấy con là một con ngốc. Con không thể tin được con lại ngu ngốc đến thế. Con hi sinh cả cuộc đời con vì hấn ta và hấn ta bỏ rơi con vì một con bé trẻ hơn. Con đúng là một con vẹt hai mươi bảy tuổi đầu.”

Cô sụm xuống trên chiếc ghế bành có tay dựa. Hai bà và má Colleen chạy tới bên cạnh cô. Katie trao đổi cái nhìn với Francesca, cả hai người họ không biết phải nói gì. Katie cũng có những người bạn đã ly dị, nhưng điều đó khác. Bạn không phải là gia đình. Chồng của bạn không phải là Jeff.

Francesca hít vào một hơi. “Chúng ta yêu quý hấn ta như một người anh em ruột thịt.” Cô lẩm bẩm. “Chúng ta vui đùa với hấn và tâm sự với hấn. Hấn đã phản bội tất cả chúng ta.”

Katie gật đầu nhưng không thể lên tiếng. Cô cảm giác như thể cô sắp nôn đến nơi.

Nội Tessa vuốt mái tóc của Brenna. “Ta biết chuyện này giống như thể là ngày tận cùng của thế giới đã đến, nhưng không phải thế đâu.” Nội thì thầm. “Những người đã kết hôn thì thoảng nói những điều kinh khủng về nhau, hay là làm những chuyện tồi tệ. Đôi khi người đàn ông bị lạc lối. Thời gian sẽ chữa lành – chúng ta phải tha thứ.”

Brenna phát ra một âm thanh nửa như là một tiếng nấc nghẹn nửa như là một tiếng cười ghê rợn. “Đừng có nuôi hi vọng, nội Tessa. Không có cách nào mà con có thể tha thứ cho Jeff.”

Nội Tessa chặc lưỡi, rồi kéo chuỗi tràng hạt luôn luôn có mặt trong túi áo ra và hôn lên cây thánh giá. “Đừng nói những điều như thế. Con được nuôi dạy không phải để nói những lời độc địa như thế. Chồng con sẽ quay lại. Ta nghĩ hai đứa con cần nói chuyện về việc có con. Chuyện đó sẽ giải quyết mọi rắc rối giữa hai đứa.”

Katie cảm thấy lời khuyên của nội Tessa thật không đúng lúc một chút nào. Đó là còn không kể đến chuyện nó mang màu sắc lạc quan thái quá. Má cô cũng không đồng ý với lời khuyên đó.

“Má Tessa,” Colleen nói và liếc nhìn má chồng. “Chỉ một lần này thôi hãy gạt chuyện con cái sang một bên đi.”

“Nhưng *bambinos*...”

Ngoại M kéo Brenna lại gần. “Ôi, cháu yêu tội nghiệp. Nỗi đau khổ trên thế gian hôm nay dường như lớn hơn thường ngày, đúng không?”

Brenna nính lấy bà. “Ngoại không hiểu đâu,” cô cay nghiệt nói, “sẽ không có một đứa con nào cả. Sẽ không có bất cứ cuộc hôn nhân nào hết. Jeff nói với con hấn ta đã nộp đơn xin ly hôn, và khi mọi việc giải quyết xong, hấn ta sẽ làm đám cưới - với con bimbo đó.”

(bimbo: được sử dụng để chỉ những người phụ nữ có hình dáng bên ngoài rất xinh đẹp nhưng đầu óc rỗng tuếch.)

Một tràng nức nở bất thành hình ập đến. Katie xoa xoa hai bên thái dương, cố đấu tranh với cơn đau đầu bất chợt. Ngay cả Mia lần này cũng yên lặng. Chuyện này không thể xảy ra - không phải với Brenna, không phải với gia đình này. Francesca nói đúng, Jeff đã phản bội tất cả bọn họ. Cô muốn giết chết hấn.

Brenna ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào Katie. Cơn thịnh nộ dữ dội trong đôi mắt cô. “Em muốn chị gọi cho Zach.”

Katie cứng người lại. “Gì cơ?”

“Em cần một luật sư và em muốn có một người thật giỏi. Chị nói anh ta là một con cá mập. Đó là những gì em muốn. Em muốn Jeff phải hứng chịu đau khổ.”

Nội Tessa nhăn mặt. “Brenna, làm ơn đi. Con có cần phải vội vàng thế không?”

Brenna phớt lờ bà nội. “Em muốn thế, Katie. Chị sẽ giúp em chứ?”

Ý nghĩ đầu tiên của Katie là phản đối lại. Zach là người tàn nhẫn. Anh là một người đàn ông cực kỳ nhẫn tâm và sẽ không từ bất cứ một thủ đoạn nào để chiến thắng. Đó là còn chưa kể đến chuyện cô vẫn chưa sẵn sàng đối diện với anh sau vụ hôn đó. Rồi cô nghĩ đến em gái mình và nỗi đau đớn mà Brenna phải chịu đựng. Tàn nhẫn trong trường hợp này có vẻ là hợp lý.

“Chị gọi anh ấy luôn đây.”

“Tốt. Nói với anh ấy em cần gặp anh ấy càng sớm càng tốt.”

Lộc trời cho, Zach nghĩ khi anh gác điện thoại xuống. Thế là quá nhiều cho lời hứa của Katie về chuyện những cuộc hôn nhân trong gia đình Marcelli sẽ không bao giờ tan vỡ. Anh gọi Dora – trợ lý của mình – và bảo bà hủy tất cả các lịch hẹn của anh chiều hôm đó. Ngay sau cuộc họp với các cộng sự lúc mười một giờ, anh sẽ đi về hướng bắc.

Cuối cùng lúc gần một giờ anh đã rẽ vào làn đường cao tốc và đến gần ba giờ thì anh đã đi hết con đường. Những hàng nho thẳng tắp trải dài tít tắp về mọi hướng xung quanh anh. Một dấu hiệu lạ lẫm đặt tại góc giao nhau hình chữ T chỉ đường cho các du khách đến những tòa nhà chung của nhà máy rượu vang và cho biết là các tòa nhà đó mở cửa cho họ vào nếm thử sản phẩm bảy ngày trong một tuần, ngay cả trong mùa đông. Zach rẽ sang hướng ngược lại và nhanh chóng thấy mình đang đi qua phía bên dưới chiếc cổng vòm đồ sộ vắt ngang qua con đường dẫn về khu nhà chính. Ngôi nhà chính ba tầng màu vàng nhạt tọa lạc ở trên đỉnh một ngọn đồi nhỏ. Lần đầu anh đến đây là vào buổi tối, lúc đó anh không thể nào trầm trồ khen ngợi màu sắc bắt mắt của công trình kiến trúc lớn này và những tòa nhà xung quanh. Những chậu hoa được treo trên những khung cửa sổ. Những bông hoa màu đỏ và màu cam tiếp với màu mái ngói. Những thứ làm bằng sắt tạo nên sự đối xứng, những thanh kim loại màu đen ánh kim được cuộn lại và uốn thành những hình thù phức tạp tạo thành hàng tay vịn ban công và những cây cột đèn dọc trên lối vào. Anh dừng xe bên hông nhà và đỗ lại đó. Katie hẳn là đang chờ đón anh bởi vì cô đã xuất hiện ở trên hiên trước thậm chí trước cả khi anh đóng cửa xe lại. Vẻ mặt cô vừa buồn bã vừa mệt mỏi, rõ ràng cô đã nghĩ rằng anh sắp sửa nói *‘Tôi đã nói với cô rồi.’*

Zach không định tốn công vào một điều rõ ràng hiển nhiên như thế.

“Cảm ơn anh rất nhiều vì đã đến.” Cô nói như là để chào anh, rồi vội vàng bước xuống các bậc thềm và bước tới đứng trước mặt anh.

“Tôi sẽ không nói là tôi rất vui khi có mặt ở đây.” Anh nói với cô, nhận thấy vẻ mặt lo lắng bồn chồn của cô làm đôi mắt cô tối sầm và cái cách cô bặm chặt môi dưới. Mi mắt của cô vẫn còn ướt và sưng húp. Cô đã khóc.

“Tất cả những chuyện này thực sự tồi tệ.” Cô thừa nhận. “Tất cả mọi người đều yêu quý Jeff. Tôi biết Brenna mới là người mà hấn ta ly dị, nhưng tất cả chúng tôi đều cảm thấy như bị đá đít.”

“Tôi rất tiếc.” Anh nói, và nhận ra mình thực sự có cảm giác đó. “Chuyện này không bao giờ là dễ dàng đối với bất kỳ ai.”

“Anh hấn là biết rõ điều đó.”

Anh vòng tay quanh người cô. “Tôi biết nói thế này chỉ là sáo rỗng, nhưng thời gian sẽ chữa lành. Mọi chuyện đều trở nên tồi tệ hơn trước khi nó khá lên, nhưng nó sẽ khá lên.”

Cô liếc nhìn anh. “Anh hứa chứ?”

Anh nghĩ đến lời hứa của cô về chuyện những cuộc hôn nhân của nhà Marcelli luôn kéo dài mãi mãi, nhưng anh không nhắc đến chuyện đó. “Dĩ nhiên rồi.”

Cô trông như thể một phiên bản trưởng thành hơn của Alice sau cuộc hành trình đến xứ sở Thần tiên. Một giải băng buộc đầu giữ cho mái tóc dài và gọn sóng của cô không xõa xuống mặt. Cô mặc một chiếc váy cotton đơn giản, một chiếc áo len đồng bộ và một đôi sandal.

“Giữ được bình tĩnh là điều rất quan trọng.” Anh nói. “Brenna cần điều đó. Cô ấy đang bị shock và sẽ phải mất vài ngày thì cô ấy mới có thể hoàn toàn nhận thức được chuyện gì đang xảy ra.”

Katie lắc đầu. “Brenna không phải là người duy nhất bị shock.” Cô ngẩng lên nhìn ngôi nhà. “Có lẽ chúng ta nên vào trong.”

Cô dẫn đường vào trong nhà. Tất cả những phụ nữ nhà Marcelli đang túm tụm lại với nhau trong phòng khách, không nói gì nhiều trong lúc khâu vá. Chỉ có Brenna đứng riêng một mình, cô quay lưng vào trong phòng và mắt đắm đắm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Zach nhìn ánh sáng lóe lên từ những chiếc kim xuyên qua những hạt đăng ten. Những sợi chỉ gần như không thể nhìn thấy được xuyên các hạt lại

với nhau, giữ chúng ở đúng vị trí. Ánh sáng làm nổi bật những hạt ngọc trai lóng lánh, phản chiếu ánh sáng của chúng trông như ánh mặt trời chiếu sáng những hạt sương trên một tấm mạng nhện. Anh hơi khựng lại, những người phụ nữ này trông như những con nhện đang dệt một tấm mạng để bẫy con trai của anh.

Mia ngẩng lên và nhìn thấy anh. “Zach! Chú đây rồi.”

Cô đứng dậy và vội bước về phía anh. Cả hai bà cũng đứng dậy nhưng đứng yên tại chỗ, Francesca cũng thế. Colleen băng qua căn phòng.

“Zach, cảm ơn vì anh đã đến.” Bà chạm vào cánh tay anh. “Chúng tôi rất cảm kích vì anh đã lái xe cả quãng đường dài đến đây để giúp đỡ.”

Zach không chắc chuyện đại diện cho Brenna khi cô tiến hành ly dị chồng mình có thực sự được coi là một sự giúp đỡ không, nhưng anh cũng không phản đối câu nói của Colleen. Anh ở đây bởi vì anh muốn gia đình này phải nợ anh. Anh dự tính sẽ tạo ra một món nợ cực kỳ lớn. Khi đến lúc, anh sẽ đòi lại món nợ đó - giành lại David, và thoát khỏi đây.

Brenna là người cuối cùng quay lại phía anh. Anh nhận ra sự hoài nghi choáng váng trong đôi mắt cô. Cô là một người phụ nữ đang có cảm giác như thể cô vừa mới bước qua một vùng đất chém giết trong chiến

tranh. Việc của anh là phải nói với cô tất cả những gì cô đã trải qua chỉ là sự mở đầu của trận đánh đầu tiên. Cuộc chiến tranh thực sự vẫn còn rất dài ở phía trước.

“Cậu có đói không?” Nội Tessa hỏi. “Có pasta đấy.”

Anh có cảm giác hình như luôn có pasta trong ngôi nhà này. “Tôi không đói.”

“Trà nhé?” Ngoại M hỏi. “Pha trà thì nhanh thôi.”

Brenna bước về phía anh. “Đừng có dìm Zach trong thức ăn thức uống,” cô nói. Khi cô đến gần hơn, anh có thể nhìn thấy mắt cô đỏ hoe và miệng cô run run khi cô lên tiếng.

“Tôi rất cảm kích vì sự hiếu khách của các vị, nhưng không cần thiết đâu.”

Brenna nuốt khan. “Anh đến khá nhanh. Sau khi Katie gọi, tôi nhận ra có lẽ tôi không nên yêu cầu anh xuống tận đây.”

“Trong công việc của tôi, những cuộc gọi đến nhà không phải là quá bất thường.” Thực ra họ phải đến tìm anh, nhưng cô không cần phải biết

điều đó. Anh có thể tận dụng ưu thế trong một hoàn cảnh đáng thương để tìm ra cách ngăn chặn con trai mình không làm đảo lộn cuộc sống của nó lên, nhưng điều đó không có nghĩa là anh sẽ không làm hết sức mình để giúp Brenna.

“Có chuyện gì đó không bình thường lắm khi những luật sư ly dị phải đến nhà thân chủ còn bác sĩ thì không.” Brenna nói. “Hãy giải quyết việc này cho xong đi.”

“Chắc chắn rồi.”

Cô liếc nhìn quanh những người trong gia đình, rồi chỉ về phía hành lang. “Có một thư viện ở đằng kia. Phòng thứ hai bên trái. Tôi nghĩ đó là nơi nói chuyện tốt nhất.”

Colleen bước tới chặn cô lại. “Con có muốn có ai đó vào cùng con không? Má hay Francesca hay Katie?”

“Không. Không có ai chứng kiến thì chuyện này cũng đủ kinh khủng rồi.” Cô nhìn má mình và run run mỉm cười. “Con sẽ ổn thôi.”

Nội Tessa kéo chuỗi tràng hạt ra và bắt đầu lẩm bầm cầu nguyện. Colleen ôm lấy con gái. “Hãy gọi nếu con cần bất cứ thứ gì.”

“Con sẽ gọi.”

Brenna dẫn đường về phía hành lang. Cô và Zach bước vào một căn phòng rộng rãi với những chiếc giá sách dựng dọc theo ba bức tường. Một chiếc bàn làm việc lớn đặt cạnh cửa sổ lồi ra ngoài và hai chiếc ghế sofa kê đối diện với một chiếc lò sưởi bằng đá.

“Chúng ta có thể tiến hành việc này một cách chính thức luôn.” Brenna nói và ra hiệu về phía chiếc bàn. “Anh ngồi xuống đi.”

Zach đặt chiếc cặp táp lên trên mặt bàn, nhưng thay vì ngồi xuống trên chiếc ghế tựa, anh lại tựa người vào góc bàn. Brenna bước về phía cửa sổ, rồi lại quay trở lại chỗ cửa phòng mà cô đã đóng lại khi họ bước vào. Cơ thể cô gào thét dữ dội. Cô so vai lại như thể vừa bị đánh, và trông rất giống những cô vợ khác mà anh đã gặp trong nhiều năm qua. Những người vợ bị bỏ rơi, những người vợ không biết chắc là liệu họ muốn trả thù hay là muốn có một cơ hội khác.

“Tại sao tôi không bắt đầu trước nhỉ?” Anh nhẹ nhàng nói, như thể họ đang chuẩn bị nói chuyện về thời tiết. “Tôi sẽ nói với cô là tôi muốn xử lý mọi chuyện như thế nào, và cô có thể nói cho tôi biết nếu điều đó phù hợp với suy nghĩ của cô.”

Cô gật đầu mà không nói gì cả, những bước chân của cô cũng không hề dừng lại.

“Cô không cần phải ly dị.” Anh bắt đầu. Những lời này rất quen thuộc – anh đã nói bài diễn văn này không biết bao nhiêu lần trong đời. Nó có hai tác dụng. Thứ nhất, để anh bắt đầu mọi việc trước thường làm cho thân chủ của anh bớt căng thẳng. Thứ hai, anh rất thông thạo về quá trình ly dị, nó thường gây ra cú shock đối với người trong cuộc và đem lại cho họ những mâu thuẫn trong tư tưởng đối với cuộc hôn nhân của mình trong vòng một đến hai năm sau đó. Ly dị rất kinh khủng, tiêu cực và vô cùng tốn kém. Những người vẫn chưa chắc chắn về chuyện ly dị không nên dính dáng vào nó.

“Nếu cô quyết định là cô muốn ly dị thì hôm nay cô chưa phải làm bất cứ điều gì cả.”

Brenna bước về phía cửa sổ và quay lại nhìn anh. “Nếu đây là tiêu chuẩn làm việc của anh thì làm thế nào mà anh có thể duy trì được công việc kinh doanh của mình nhỉ?”

“Đó không phải là vấn đề.”

Cô thở dài. “Để tôi đoán xem. Bởi vì thế gian này vẫn còn đầy những người phụ nữ ngu ngốc kết hôn với những tên đểu cáng?”

“Đại loại thế.” Anh chờ đợi, và khi cô không nói gì cả, anh lại tiếp tục. “Bất cứ chuyện gì cô nói với tôi cũng sẽ là riêng tư. Đặc quyền của những khách hàng của luật sư là tôi sẽ không thảo luận vấn đề riêng tư của cô với bất cứ một ai.” Anh mỉm cười nhẹ nhàng. “Ngay cả với gia đình cô.”

“Họ có cách riêng của họ làm người khác phải nói ra.”

“Tôi khá rần.”

“Katie nói anh là người cừ nhất.”

“Tôi không sợ phải đối mặt với những vấn đề thương tâm. Nhưng tôi biết điều này: ly dị sẽ thay đổi cuộc đời của cô theo những cách mà cô không thể tưởng tượng được. Tôi sẽ bắt đầu công việc nếu và chỉ khi cô nói rằng cô muốn ly dị. Tuy nhiên, nếu cô đổi ý, tôi sẽ dừng lại mà không phàn nàn gì cả.”

Cô dừng bước và nhìn anh chăm chăm. “Anh là một luật sư ly dị. Tại sao anh không khuyến khích tôi làm điều đó?”

“Bởi vì nếu chúng ta quyết định tiến hành vụ ly dị này, tôi sẽ cần có sự hợp tác của cô. Chuyện đó sẽ không xảy ra nếu như cô vẫn còn mâu thuẫn trong tư tưởng.”

Anh tiếp tục với bài diễn thuyết quen thuộc của mình, nhắc đến tất cả mọi thứ từ chuyện sẽ mất một khoảng thời gian khá dài cho đến sự tan vỡ của cuộc hôn nhân, rồi sự may rủi tiềm tàng khi có trát đòi hầu tòa để phân chia tài sản. Brenna lắng nghe một cách chú ý và không hề nhăn mặt khi anh nêu mức phí theo giờ của mình.

Khi anh kết thúc, anh bước ra phía sau chiếc bàn và ngồi xuống. “Giờ cô nói đi,” anh nói, “cô có thể nói với tôi rằng cô cần thêm thời gian, bảo tôi cút xuống địa ngục, hoặc chỉ khóc thôi cũng được.”

Một bên khóe miệng của cô khẽ nhếch lên, như thể cô gần như mỉm cười. “Anh hẳn là đã quen với nước mắt phụ nữ lắm rồi.”

“Tôi có khá nhiều thân chủ là nam giới cũng đã rơi nước mắt.”

Cô bước về phía một trong những chiếc ghế tựa phía trước mặt anh và ngã vào trong lớp da bọc mềm mại. Anh đoán cô trẻ hơn Katie khoảng một đến hai tuổi, nhưng vào lúc này cô trông già hẳn đi và rất mệt mỏi.

“Không có chút băn khoăn nào về chuyện ly dị,” cô nói thẳng thừng, “Jeff đã lừa dối tôi.”

“Chuyện đó không cần phải trở thành tội ác đáng treo cổ.”

“Đối với tôi thì có đấy.” Cô nhìn anh. “Hắn không ăn năn và hắn sẽ không quay trở lại. Hắn nói với tôi rằng hắn đã nộp đơn xin ly dị rồi.”

Zach lôi ra một tờ giấy. “Điều đó có nghĩa là cô sẽ được thông báo vào khoảng ngày mai. Hãy chuẩn bị tinh thần cho chuyện đó.”

“Tuyệt. Vậy là những cú đòn sẽ tiếp tục được tung ra?”

“Tôi có thể giúp cô phản công lại, nếu đó là những gì cô muốn.”

“Trả thù nghe có vẻ thực sự tuyệt vào lúc này. Tôi cho rằng điểm sáng duy nhất trong tất cả những chuyện này là tôi không phải đổi lại họ. Tôi chưa bao giờ đổi sang họ của hắn. Một giọng nói phía bên trong con người tôi đã bảo tôi đừng làm điều đó. Tôi đoán là có một thông điệp lớn hơn mà đáng lẽ tôi nên nghe theo.”

Zach chồm người về phía trước. “Tôi cần phải hỏi cô rất nhiều câu hỏi về cuộc hôn nhân của cô, tài sản hai người sở hữu, những thứ kiểu như thế. Cô có muốn làm việc đó bây giờ không?”

Cô gật đầu.

Anh rút ra một tờ mẫu in sẵn và đưa nó cho cô. “Tôi sẽ cần những thông tin này ngay khi cô có được chúng.”

Cô đọc tờ giấy. “Số tài khoản ngân hàng và số dư, tài khoản thẻ tín dụng, thông tin bằng lái xe.” Cô liếc lên nhìn anh. “Tôi đoán là anh muốn biết rất nhiều thông tin cá nhân.”

“Tòa án cũng sẽ làm thế nếu như chúng ta không thể tiến hành hòa giải một cách riêng tư. California là một bang thừa nhận chế độ đồng sở hữu tài sản. Tất cả mọi thứ sẽ được chia đôi 50-50.”

“Được đấy.”

“Tốt. Giờ hãy kể cho tôi về mối quan hệ giữa hai người.”

Brenna muốn cuộn tròn lại như một quả bóng và lãng quên toàn bộ thế giới xung quanh mình. Một dạng mất trí nhớ không có vẻ gì là tồi tệ -

ngay lúc này. Một phút trước tim cô đập điên cuồng đến mức cô nghĩ rằng nó có lẽ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực cô thì phút sau đó cô thậm chí còn không thể cảm thấy một nhịp đập nào cả. Cô cảm thấy vừa nóng vừa lạnh, cơ thể đau đớn. Chưa tới hai mươi tư giờ trước cô vẫn là một người hạnh phúc vui vẻ. Ngu ngốc, nhưng hạnh phúc. Hai mươi tư giờ trước cô vẫn đang làm một công việc mà cô căm ghét để có thể chi trả cho khóa học y khoa của người chồng trong khi hẳn ta bận ngủ với một người khác. Cảm giác giận dữ trào lên trong cô. Giận dữ, thất vọng điên cuồng và tủi hổ. Cô cảm thấy bị xúc phạm. Cô cảm thấy già nua và bị lợi dụng. Không có điều gì trong số đó có thể giúp Zach Stryker trong vụ ly dị của cô. Vì thế cô làm theo như những gì anh yêu cầu và đưa cho anh một bài viết ngắn gọn phác họa cuộc hôn nhân của cô với người mà sớm sẽ trở thành chồng cũ của cô.

“Hai người vẫn sống chung một nhà với nhau?” Anh hỏi.

“Cho đến khi tôi bước ra khỏi nhà vào sáng nay.”

“Và chung một giường?”

Cô nhìn anh chăm chăm, nhưng anh không nhìn cô. Thay vào đó anh nguệch ngoạc ghi chú lên tờ giấy của anh. Má cô nóng bừng lên. Vào lúc đó cô muốn quỳ xuống và cảm ơn Chúa vì cái ghen Italy trong người cô.

Nó có thể làm cô có một cặp đùi mũm mĩm, nhưng ít nhất làn da màu oliu của cô cũng giúp cô che giấu được khá nhiều khi cô đỏ mặt.

“Nếu anh hỏi tôi là chúng tôi có ngủ cùng nhau không, thì có. Tất cả các đêm.” Cô cau mày. “Trừ khi hẳn ta phải đi dự hội thảo.” Cô nhớ là chuyện đó xảy ra khá thường xuyên trong thời gian gần đây. Nước mắt như sôi lên trên mắt cô. “Còn nếu anh hỏi về sex thì không đều đặn lắm.” Thậm chí còn không có lấy một lần trong vòng bốn tháng qua, cô tự nhắc nhở mình. Jeff đã đưa ra rất nhiều những lời bào chữa thực sự hợp lý. Hai tay cô nắm lại thành nắm đấm khi nghĩ đến chuyện hẳn đã phải tốn thời gian để nghĩ ra những lý do để tránh việc làm tình với cô. Tất cả những gì hẳn phải làm là chỉ cần nói với cô sự thật. Nếu cô biết về một người phụ nữ khác, cô hẳn sẽ chẳng buồn bận tâm đến chuyện đòi hỏi.

Nỗi nhục nhã như cào xé cổ họng Brenna. Đó là những chuyện mà đáng lẽ cô đã phải chú ý, đó là những chuyện đáng lẽ cô phải thắc mắc. Cô biết có chuyện gì đó không ổn, và như một con ngốc cô đã cho rằng đó là do áp lực của việc hẳn cuối cùng đã hoàn thành khóa học hoặc là sự căng thẳng của những cuộc phỏng vấn với các bác sĩ khác nhau về chuyện tham gia vào các khóa thực tập của họ.

“Cô và Jeff không có đứa con nào với nhau, đúng không?”

“Đúng thế.”

“Hiện giờ cô có thai không?”

Câu hỏi phóng qua đầu cô như một dòng điện. Da cô dường như co rút lại và cô cảm thấy vô cùng khó thở.

“Tại sao anh lại muốn biết điều đó.”

“Bởi vì có một đứa trẻ sẽ làm cho tất cả mọi chuyện trở nên phức tạp về mặt pháp luật. Cô có thai không?”

“Không.”

Cô mím môi lại với nhau để duy trì sự kiểm soát, nhưng điều đó vô ích. Nước mắt lăn dài trên má cô. Cô bật dậy và đi vòng quanh chiếc bàn. Một hộp giấy ăn đặt trong ngăn kéo cuối cùng. Cô lôi chiếc hộp ra và quay trở lại chỗ ngồi.

“Xin lỗi.” Cô nói, giọng cô khản đặc.

“Không sao. Tôi biết đây là một chủ đề nhức nhối.”

“Đúng thế.” Cô hỉ mũi và lau sạch nước mắt. “Tôi muốn có con, Jeff cứ nói rằng chúng tôi phải đợi. Đợi cho đến khi hẵn ta hoàn thành khóa học ở trường Y, rồi lại đợi cho đến khi hẵn làm xong khóa thực tập nội trú. Rồi lại đợi cho đến khi hẵn có thể tự mình thực hành. Tôi làm việc tám mươi giờ một tuần, vì thế không có vẻ gì là tôi có thời gian để ủ ê suy nghĩ hay cái gì đó tương tự, nhưng lạ Chúa,” cô ngả người ra sau ghế và nhắm mắt lại, “tôi muốn có con.” Cô vẫn còn muốn điều đó. Sự khác biệt là giờ cô không còn có một người chồng nữa. Không chồng, không con. Trái tim cô thắt lại.

“Có hợp đồng tiền hôn nhân nào không?”

Cô ngồi thẳng dậy và nhìn anh chăm chăm. “Không. Chúng tôi chưa bao giờ nói về chuyện đó.”

“Có ai trong số hai người đem theo bất cứ khoản tiền nào khi kết hôn không?”

Cô bật cười vẻ khô khan. “Không. Mặc dù vậy Jeff đem theo rất nhiều các khoản nợ - các khoản vay để đi học ở trường đại học. Những khoản đó ngày càng lớn dần lên theo thời gian.”

“Vậy là về cơ bản cô hỗ trợ anh ta trong việc theo học khóa học y khoa và trả những món nợ của anh ta đã phát sinh từ trước khi hai người kết hôn?”

“Anh hiểu đúng rồi đấy.”

“Anh ta có đi làm không? Việc bán thời gian hay việc mùa hè ấy?”

“Không. Hắn ta chỉ học. Chúng tôi đã đồng ý rằng đó là công việc của hắn.” Bởi vì cô đã ngu ngốc một cách quá đáng, cô nghĩ. Trở thành một người vợ hoàn hảo, đáng yêu, biết thông cảm là tất cả những gì mà cô đã ao ước. Nếu điều đó có nghĩa là phải làm hai công việc cùng một lúc và không có thời gian rảnh rỗi, thì này, cô đã kết hôn rồi cơ mà. Cô rời khỏi gia đình, rời bỏ cánh đồng nho, và vì điều gì? Cô cuộn tròn tờ giấy ăn mà cô đang cầm. “Hắn đã không làm gì cả. Tôi làm việc, tôi nấu ăn, tôi dọn dẹp, tôi lấy quần áo giặt là.” Chỉ nói về chuyện đó thôi cũng làm cô nổi cơn thịnh nộ. Cô đứng dậy và bước về phía cửa sổ. “Tôi không thể tin được chuyện này. Tất cả những năm qua trong cuộc đời tôi đã trao hết cho hắn, và đổi lại tôi không có một thứ gì để khoe khoang cả. Tôi dĩ nhiên là đã không học đại học. Tôi không có học, không có gì cả. Tôi không có cuộc sống, ngoại trừ chuyện là vợ của hắn.” Cô quay lại đối diện với Zach. “Tôi đã trao cho hắn toàn bộ sự sống của tôi và đây là phần thưởng mà tôi nhận được.”

“Cô đã yêu hắn.”

“Tôi là một con ngốc.” Cô chà xát hai bên thái dương. “Tôi không thể tin được tôi đã giúp chồng tôi hoàn thành khóa học ở trường Y và giờ hắn ta bỏ tôi vì một con bé trẻ hơn tôi. Điều đó không thể nào xảy ra trong ít nhất là mười năm nữa.”

Zach không trả lời. Brenna biết không có gì mà anh có thể nói lúc này. Thay vào đó anh hỏi. “Cô muốn điều gì từ Jeff?”

“Máu.” Cô nói thẳng thừng. “Tôi muốn hắn ta trả giá. Hắn ta đã lợi dụng tôi và rồi quăng tôi sang một bên.” Tệ hơn, hắn ta đã làm cô tổn thương, nhưng cô không định nói ra điều đó. Sự mỉa mai trong tình huống này vẫn chưa buông tha cô. Jeff là một bác sĩ chuyên khoa tim – hắn ta biết cách chính xác làm thế nào để làm tan nát trái tim của cô.

“Cô có chắc chắn là sẽ không có cơ hội nào cho chuyện hòa giải không?”

Cô cố gắng cười. “Hắn ta không có hứng thú. Hắn đã chuyển đi. Tôi cũng không có hứng thú. Hắn đã ngủ với một con bimbo nào đó – có thể là trên giường của tôi cũng nên. Cứ để cho cô ta có hắn.”

“Hắn có thể đổi ý.”

“Tôi không nghĩ thế. Tôi nghĩ cơ hội để hắn rời bỏ con điểm của hắn để quay về với một cô vợ già nua và bị lợi dụng như tôi là khá xa vời.”

“Còn cô thì sao? Sẽ thế nào nếu hắn ta suy nghĩ lại và nhận ra rằng hắn là một kẻ ngốc nghếch. Sẽ thế nào nếu hắn cầu xin cô để cho hắn quay lại? Cô có cho phép hắn không?”

Brenna cân nhắc câu hỏi. Sáng nay khi Jeff bất chợt tuyên bố rằng cuộc hôn nhân của họ đã chấm dứt, rằng hắn đã nộp đơn xin ly hôn, và ồ, nhân tiện, liệu cô có vui lòng để lại tấm vé giặt khô trên bàn khi cô rời khỏi đó hay không, cô đã cảm thấy như thể một ngôi sao băng đã phá hủy toàn bộ thế giới của cô. Cô đã bị nghiền nát – vỡ tan thành hàng nghìn mảnh nhỏ mà không có chút hi vọng nào có thể hàn gắn lại được như cũ nữa. Vào lúc đó có lẽ cô sẽ làm bất cứ thứ gì để có thể phục hồi lại cuộc sống của mình. Rồi sau đó cô đã phải trải qua tình trạng như đang chơi voi trên đoạn đường ray nguy hiểm về cảm xúc, thăng rồi trầm, rẽ quặt với tốc độ nguy hiểm cho đến khi cô không biết được cô muốn điều gì hay cuối cùng cô sẽ đi đến đâu. Nhưng cô biết một điều với một sự chắc chắn tuyệt đối.

“Tôi không muốn hắn quay trở lại.” Cô nói với một vẻ kiên quyết đến từ trong sâu thẳm con người cô. “Nó không chỉ vì sự không trung thành

mà tôi không thể tha thứ được, nó còn là vì hấn ta thậm chí còn không sẵn lòng để cố gắng. Tôi không được đưa ra ý kiến và cũng không được lắng nghe. Hấn quyết định là mọi việc đã kết thúc, vì thế hấn nộp đơn xin ly hôn. Tôi sẽ không bao giờ có thể tin tưởng hấn trở lại. Những gì đã vỡ không thể hàn gắn lại được.” Cô nhìn xuống và chăm chăm nhìn Zach. “Tôi muốn hấn ta bị trừng phạt.”

Zach gật đầu. “Tôi có thể làm điều đó. Đó là thứ mà tôi làm rất giỏi.”

Chương 8

Chiếc máy in nhả giấy ra từng tờ từng tờ một. Mia liếc nhìn David, lúc này trông cũng thiếu não y hệt như cô. Người phụ nữ ăn vận hoàn hảo trong **Phòng Đăng kí quà cưới** (*Bridal Registry Department*) mỉm cười trong lúc chị ta xé một cái gì đó trông như một bản danh sách dài vô tận.

(Bridal Registry: cái này ở Việt Nam không có. Đây là một dịch vụ do các cửa hàng bán lẻ cung cấp nhằm giúp đỡ các cặp trai gái đã đính hôn trong việc cung cấp thông tin về các món quà yêu thích cho các vị khách được mời đến đám cưới. Cô dâu chú rể đến và lựa chọn những mẫu hàng hóa từ một cửa hàng được lựa chọn, sau đó lên một danh sách các mặt hàng mà mình ưa thích và giao lại cho cửa hàng đó. Bản danh sách đó sẽ được gia đình của cô dâu chú rể hoặc chính cửa hàng đó cung cấp cho các vị khách được mời đến đám cưới. Khi những mặt hàng trong bản danh sách đó đã được ai đó mua, bản danh sách quà tặng cũng ngay lập tức được cập nhật. Ngoài việc cung cấp những thông tin quý giá đến người mua, dịch vụ này cũng giúp tránh được tình trạng mua lặp các món quà hay là mua đính món quà không được trông đợi, giúp tiết kiệm thời gian và công sức cho cả người tặng lẫn người được tặng.)

“Đây chỉ là một vài gợi ý. Dĩ nhiên hai người không cần phải đăng kí cho tất cả mọi thứ có trong bản danh sách này.”

Mia cầm lấy tờ giấy được đưa ra cho cô. “Okay. Tuyệt. Chúng tôi sẽ, ừm, đi xem loanh quanh một chút đúng không?”

“Chính xác. Viết lại những lựa chọn của mình khi cô quyết định. Tôi sẽ có mặt ngay nếu như cô có bất cứ câu hỏi nào.” Chị ta lại mỉm cười, gương mặt được trang điểm hoàn hảo của chị ta gần như không nhúc nhích. “Cô có cần bút chì không?”

Mia vỗ vào chiếc túi xách nhỏ đeo trên vai mình. “Tôi có rồi, cảm ơn.”
Rồi cô túm lấy cánh tay David và nhanh chóng bước ra khỏi đó.

“Chị ta thật đáng sợ.” Mia lẩm bẩm khi họ đã ra ngoài tầm nghe.
“Không phải là gương mặt thường sẽ phải chuyển động khi người ta nói hay sao?”

Nhưng David không chú ý. Thay vào đó anh nhìn chằm chằm vào khu vực trưng bày đồ sứ rộng lớn với vẻ nhiệt tình của một người ăn chay đang đối mặt với một bữa tối toàn thịt nướng.

“Vậy là chúng ta phải chọn hàng à?” Anh hỏi, sự tuyệt vọng bao trùm giọng nói của anh.

“Về cơ bản là thế.” Cô liếc qua bản danh sách. “Ôi Chúa ơi. Chỉ riêng về mục chén bát – mà họ gọi là đồ sứ - cũng đã được chia làm nhiều mục con khác rồi. Đĩa, tô, đĩa phẳng, đĩa đựng đồ tráng miệng, fruit nappies.”

(Fruit nappy: đĩa đựng trái cây.)

David trở mắt nhìn cô. “Fruit nappy là cái chết tiệt gì?”

Mia cười khúc khích. “Người Anh không gọi tã lót là nappy à? Có lẽ nó là một loại tã lót trái cây kỳ quặc nào đó.”

David đảo tròn mắt. “Ồ, đúng thế.”

Cô tiếp tục liếc qua bản danh sách. “Đồ dùng trong ăn uống. Giờ chúng ta chuyển qua các loại đồ dẹt. Em nghĩ đó là những thứ kiểu như dao hay nĩa.Ồ, còn có cả đồ gồm hoặc sứ dùng hàng ngày nữa, về cái này em đoán nghĩa là chúng ta sẽ phải có hai bộ.” Cô nghĩ về gian bếp có kích thước như một con tem thư của mình. “Em không nghĩ là chúng ta có đủ chỗ để cho tất cả những thứ này.”

David giật lấy bản danh sách. “Cốc uống nước, ly uống rượu, ly highball, cốc vại. Highball là cái gì?”

“Một thể loại cocktail.” Cô hít vào một hơi thật sâu. Vì một lý do nào đó cô đã nghĩ rằng đi chọn hàng cho danh sách quà cưới sẽ vui vẻ hơn thế này. “Okay, hãy bắt đầu với mục đồ sứ. Chúng ta không có chỗ cho một bộ đầy đủ chứ đừng nói là hai, vì thế chúng ta có thể tìm mẫu hàng mà chúng ta thích và sẽ chỉ sử dụng mẫu đó mà thôi. Sau này, khi chúng ta có nhà hay cái gì đó tương tự, chúng ta sẽ tính đến chuyện hai bộ sau. Như thế được không?”

“Tuyệt.” Anh liếc nhìn bức tường đang trưng bày hơn một trăm mẫu hàng khác nhau. “Em thích cái gì?”

Hai mươi phút sau đó Mia đã sẵn sàng để siết chết vị hôn phu của mình. Cô thích hoa, anh thì không. Cô thích màu sắc sặc sỡ, anh lại nghĩ màu be là đủ sặc sỡ cho bất kỳ ai rồi. Rồi anh chọn một mẫu hàng với ba loại quả đơn giản làm cho cô chỉ muốn nôn ọe. Họ phát hiện ra rằng đĩa đựng trái cây về cơ bản chính là loại tô có kích thước bằng hộp ngũ cốc, và rằng cả hai bọn họ cùng ghét những thứ có viền vàng, nhưng ngoài chuyện đó ra, họ không thể tiến đến một sự đồng thuận nào cả.

Thay vì phải đổ máu ngay giữa gian hàng đồ sứ, Mia đề nghị một sự thỏa hiệp. “Hãy bắt đầu với một thứ gì khác đi.” Cô nói, rồi cuộn bản danh sách xuống phần có tiêu đề **‘Trang trí nhà bếp.’** “Những dụng cụ đơn giản trước nhé?”

“Nghe có vẻ hay đấy.”

Họ bước về khu vực dụng cụ nhà bếp và băng qua khu vực đồ dệt. Nếu họ đã không thể chọn được đồ sứ, Mia cho rằng tốt hơn hết họ nên tránh tất cả các quầy hàng có chứa những con dao sắc nhọn. Tuy nhiên, đồ dùng nhà bếp lại bao gồm cả dao. Nó cũng chứa hàng tá thứ dụng cụ mà cô chưa bao giờ thấy trước đây, và cô cũng không có bất kỳ ý tưởng nào về mục đích hay ích lợi của các loại dụng cụ đó. Cô đứng lại phía

trước một dụng cụ được xếp thành nhiều tầng được cho là dùng để sấy khô hoa quả.

“Ai ăn hoa quả sấy?” David hỏi.

“Em.” Mia quan sát chiếc máy. “Sẽ đơn giản hơn là phải đi mua về ăn.”

“Hay ăn bim bim đi.” David chọc chọc vào một chiếc hộp to đựng chứa một chiếc máy làm pasta. “Bố không nấu nướng gì nhiều. Anh chắc chắn là không học được gì từ ông ấy.”

“Đừng có nhìn em thế. Ở nhà em hai bà luôn luôn làm công việc bếp núc.”

Anh choàng một cánh tay quanh người cô và nhảu nhở cười. “Em sắp trở thành một người vợ, Mia. Anh cho là em sẽ phải học.”

Cô nhún vai và thoát ra khỏi vòng tay của anh. “Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Đừng có nghĩ là bởi vì em là đàn bà nên em sẽ phải chăm sóc cuộc sống cho anh. Theo như những gì em biết thì công việc nhà cửa sẽ được chia đôi 50-50, trong đó bao gồm cả nấu nướng nữa.”

Đột nhiên David không còn cười nữa. “Anh sẽ không học nấu nướng đâu.”

“Vì sao?”

“Anh còn bận học.”

“Còn em thì không ư? Trong khi anh vẫn còn cố gắng tìm ra chuyên ngành học của mình thì em đã nộp hồ sơ vào trường cao học, nhận lớp học thường xuyên, và làm việc bán thời gian tại một trong những tòa lãnh sự quán, đó là giả sử như em được nhận vào trong cái chương trình thực tập nội trú đó.”

“Mia, anh là đàn ông.”

Cô nhìn trừng trừng về phía khu vực trưng bày dao ở bức tường gần đó. Nhưng như ba cô vẫn thường nói, bạo lực chỉ là một cách để bào chữa cho sự thiếu năng lực.

“Em đoán là nếu anh không nấu ăn và em cũng không thì chúng ta sẽ phải gọi đồ ăn ngoài rất nhiều.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Anh thì ok thôi.”

“Tin tốt là có hàng loạt các cửa hàng đồ ăn sẵn ở gần trường đại học. Và khi chúng ta chuyển đến D.C rồi thì sẽ có những cửa hàng hoàn toàn mới để chúng ta thử xem sao.” Cô nhìn thấy một quầy chứa máy pha cà phê. “Này, em có thể cần một cái mới. Anh nghĩ sao?”

Nhưng David không bước theo cô đến quầy hàng đó. Thay vào đó anh đứng ở giữa lối đi, hai chân chạng ra, tay đút trong túi quần, một lọn tóc bướng bỉnh rơi xuống vạt ngang trán.

Cô quay lại phía anh. “Có chuyện gì thế?”

“Em đang nói đến Georgetown.”

“Dĩ nhiên rồi. Em biết em phải nộp hồ sơ vào những trường khác nữa, nhưng đó là trường mà em thực sự muốn học.” Cô cau mày nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của anh. “David, tin này đâu phải mới mẻ gì.”

“Em có nộp hồ sơ vào UCLA không?”

Cô có cảm giác như mặt đất biến thành bể cát lún. Thực ra thì cô sẽ không nộp vào đó. Mặc dù cô vẫn rất thích thú khoảng thời gian học đại học ở đây, nhưng cô muốn chuyển sang một trường khác để tiếp tục sự

nghiệp học hành của mình. Tốt nhất là một nơi nào đó ở khu vực bờ biển phía đông.

“Em vẫn chưa quyết định.” Cô trả lời quanh.

“Khi em tốt nghiệp, anh vẫn còn hai năm học nữa ở đây.”

Cô bồn chồn chuyển từ chân này sang chân kia, ghét cái cảm giác gần như có tội trong cô. “Em biết.” Cô biết thật. Cô chỉ không muốn nghĩ về nó thôi. Rồi cô nhắc nhở bản thân mình rằng cô không có gì để cảm thấy có tội cả. Đây là cuộc sống của cô, giấc mơ của cô, sự nghiệp của cô. Cô muốn tham gia làm việc ở Văn phòng Chính phủ ngay từ lần đầu tiên cô tìm hiểu nó là cái gì từ sáu năm trước. Cô đã từng thỏa hiệp rồi. Không phải giờ đến lượt anh hay sao?

“Nghe này,” Cô nói, “Em muốn tham gia khóa học tiếng Nhật ở Nhật Bản, và anh đồng ý là chuyện đó sẽ rất thú vị. Chúng ta đã nói về chuyện sẽ kết hợp đi tuần trăng mật trong khoảng thời gian đó. Rồi anh đổi ý và không muốn đi nữa. Vì thế chúng ta đã chuyển dự định sang D.C. Giờ em đang tham gia lớp học ngôn ngữ và anh sẽ chỉ phải lang thang trong vòng sáu tuần. Em thoải mái với chuyện đó. Tại sao anh không chấp nhận chuyện em không theo học cao học ở UCLA chứ?”

“Bởi vì điều đó có nghĩa là anh sẽ phải chuyển trường.”

“Về điều đó thì anh đã từng nói là anh sẽ không sao.” Cô cố gắng để không hét lên. “Tất cả những chuyện này tất cả là vì anh hết hay sao? Anh cần một người vợ biết nấu nướng, anh cần một người vợ không theo học ngoại ngữ ở nước ngoài, và anh cần một người vợ không có giấc mơ của riêng mình, trong khi bản thân anh cũng không có bất cứ giấc mơ hay kế hoạch nào. Anh thậm chí còn chẳng có lấy một chuyên ngành chết tiệt nào nữa.”

Họ trừng mắt nhìn nhau. Mia không chịu là người chớp mắt trước.

David thở dài, rồi nhún vai. “Anh không biết anh cần gì, Mia. Em là người lúc nào cũng có sẵn câu trả lời. Có lẽ em nên nói cho anh biết.”

Đột nhiên chuyện đi chọn hàng cho danh sách quà cưới của họ dường như không phải là một ý tưởng hay ho gì. Cô cẩn thận gấp các tờ danh sách lại làm đôi.

“Nghe này. Em có một bản báo cáo cần phải hoàn thành. Anh có muốn làm việc này vào một lúc khác không?”

David nhún vai. “Chắc chắn rồi.”

Họ bước về phía thang máy. Mia có một cảm giác cực kỳ không bình thường làm cô không thể thở được. Không ai nghĩ mọi chuyện sẽ trở nên như thế này, cô điên cuồng tự nhủ. Đúng không? Cô và David đã đính hôn. Không phải là họ nên tận hưởng hạnh phúc hay sao?

Lần đầu tiên Katie bước vào văn phòng của Zach là lúc cô đang rất háo hức về một hợp đồng béo bở có ý nghĩa đối với cả cuộc đời cô. Lần thứ hai cô phải đau đầu với chuyện đối mặt với sự nhục nhã mà cô gặp phải trước đó. Lần này cô lại phải vật lộn với cái sự thật rằng anh không chỉ là khách hàng của cô và là một ông thông gia trong tương lai, mà anh còn là người đã làm rung chuyển cả thế giới của cô chỉ bằng một nụ hôn nhẹ nhàng (thật khó chịu nhưng đó là sự thật). Anh cũng là vị luật sư xử lý vụ ly dị cho em gái cô. Nếu như họ còn dính dáng với nhau trong bất cứ chuyện gì khác nữa, họ sẽ trở thành những cá thể sống cộng sinh với nhau. Cô quyết tâm phải đảm bảo để điều đó không xảy ra. Cô sẽ thận trọng, đề phòng, và trở nên tuyệt đối chuyên nghiệp. Không một phản ứng nào mang tính bản năng được cho phép ở đây.

Dora Preston ngồi phía bên ngoài văn phòng của Zach. Bà mỉm cười khi nhìn thấy Katie. “Cậu ấy đang chờ cô,” bà nói, “vào luôn đi.”

“Cảm ơn.”

Katie vươn thẳng lưng, lẩm nhẩm câu thần chú *‘Ta là người cừ nhất’* để lấy lại bình tĩnh và rồi bước vào trong hang ổ của cá mập.

Zach đứng dậy khi anh nhìn thấy cô. Rồi anh mỉm cười. Và bởi vì cô vẫn chưa được tiêm liều vắc xin chống lại nụ-cười-của-Zach, cô cảm thấy mình ngay lập tức tan chảy.

Dừng lại! Không tan chảy gì cả, cô tự nhủ với bản thân. Không được tỏ ra háo hức khi gặp lại anh ta. *Nhất quyết không!*

“Katie, thật là hân hạnh.”

Anh bước vòng qua chiếc bàn làm việc và tiến tới chỗ cô. Thay vì bắt tay, anh siết nhẹ cánh tay cô và tỏ ra vui mừng một cách thật lòng khi gặp lại cô. Uh-huh. Chắc chắn rồi. *Lạnh lùng*, cô tự nhủ. Cô là một tảng băng.

“Tôi đem giấy tờ đến.” Cô bình tĩnh nói, giơ cao chiếc cặp tài liệu bị lèn chặt. Tay bên kia cô cầm một hộp đựng hồ sơ xách tay.

Zach dẫn cô đến phía bàn làm việc rồi mời cô cà phê, cà phê thì cô đồng ý. Trong khi anh bước về phía một chiếc khay nhỏ đặt cạnh chiếc kệ

và rút ra cho cô một tách thì cô mở chiếc cặp táp và lôi ra những file hồ sơ.

“Kem? Đường?”

“Đen thôi.” Cô nói.

Khi anh quay trở lại và ngồi xuống bên cạnh cô, cô đã trải ra vài mẫu giấy mời.

“Chúng ta cần phải đặt mẫu với nhà in.” Cô nói. “Tôi thích mẫu này.” Cô chỉ vào một tờ giấy mời giấy thiệp có viền màu đen và vàng.

Zach bật cười. “Những tờ giấy mời cuối cùng mà tôi chọn có hình những chiến binh đồ chơi ở trên đó. Tôi nhớ đó là giấy mời cho lễ sinh nhật lần thứ mười một của David. Em cứ chọn kiểu nào mà em thích.”

“Tôi rất vui lòng chọn, nhưng anh có muốn chọn qua cùng với các cộng sự của anh không?”

“Không một chút nào.”

Cô tự đánh mất bản thân trong một giây và mỉm cười. “Okay. Rõ ràng anh không phải là một người biết lên kế hoạch tiệc tùng.”

Cô lôi ra bản danh sách chính và đánh dấu vào số thứ tự của mẫu giấy mời. “Giờ thì, trước khi tôi có thể làm được điều gì đó, tôi sẽ cần anh làm một chuyện, đó là phê chuẩn về tài chính.”

Một tập gồm năm trang giấy liệt kê ra tất cả những chi phí có thể phát sinh, mặc dù một vài khoản, ví dụ như đồ uống, chỉ là dự đoán. Zach cầm lấy tập tài liệu và xem qua.

“Em rất chu đáo.” Anh nói sau đó một phút.

“Tôi cố gắng để có thể chu đáo. Như tôi đã ghi chú ở dưới cùng, có thể sẽ có một khoản chi phí ngoài dự kiến lên khoảng hơn ba trăm đô la, tôi sẽ gửi bản thông báo bằng giấy ngay lập tức.”

“Khá thuận lợi.” Anh đọc thêm một lúc nữa. “Túi kẹo cho người lớn. Đây không phải là một thứ giành cho trẻ con hay sao?”

“Không hề. Tôi sẽ đặt loại túi nhỏ hơn, rẻ hơn cho những khách thông thường và loại bằng dynamite cho những khách đặc biệt.” Cô nhún vai. “Tôi không thể giải thích chuyện này, nhưng khi người ta được nhận một

cái gì đó miễn phí, họ luôn có cảm giác cực kỳ sung sướng. Trên thực tế thì tôi đã từng nhảy chân sáo vì vui sướng khi người trang điểm ưa thích của tôi tặng cho tôi những món đồ mẫu, ngay cả khi chúng là thứ gì đó mà tôi sẽ không bao giờ sử dụng đến. Tôi nghĩ rằng một cái túi đựng bánh kẹo sẽ là một cách hay ho để lại cho các vị khách của chúng ta một cảm giác ấm áp mơ hồ khi họ nghĩ về bữa tiệc.”

Anh tiếp tục nghiên cứu bảng chi phí. Cô quan sát anh trong lúc anh đọc. Có cái gì đó rất quyến rũ trong đôi mắt của anh, cô nghĩ. Và dĩ nhiên, cả nụ cười của anh nữa. Cô cũng thích cái cách trông anh lúc nào cũng rất thoải mái trong cái vỏ bọc của mình.

Cô thầm rên rỉ trong bụng. Chết tiệt thật. Có chuyện gì xảy ra với quyết tâm phải trở thành một tảng băng thối? Phớt lờ anh ta đi. Điều đó thật sự nói dễ hơn là làm, nhất là khi cần nhắc đến chuyện anh chàng này đã làm cô kích thích như thế nào. Sự quyết tâm của cô dường như có sức bền như những lát khoai tây chiên.

Anh quăng bảng chi phí lên mặt bàn. “Tôi sẽ đưa cái này cho các cộng sự của tôi ngay. Khi nào thì em cần sự phản hồi?”

“Trong vòng một tuần. Giấy mời cần phải được dập nổi, một số loại thức ăn cần phải đặt hàng trước, và tôi sẽ đỡ phải đau đầu trong chuyện lựa chọn hoa hòe.”

“Đừng,” Anh ngả người ra sau chiếc ghế bành. “Tôi đoán điều đó có nghĩa là tôi phải đem bộ vest tuxedo của mình đi gặt là.”

“Đừng có phàn nàn với tôi về chuyện đó.” Cô nói với anh. “Anh biết chính xác anh sẽ mặc cái gì, trong khi tôi thì gặp phải thử thách là phải chọn được chiếc váy hoàn hảo. Tôi cần phải ăn mặc phù hợp, nhưng lại không được giống như một vị khách.”

Anh nhướn mày lên. “Thế bạn hẹn của em thì sao?”

Cô không cần phải nhận thêm áp lực nữa. “Tối hôm đó tôi làm việc.”

“Không có Quý ông Hoàn hảo nào à?”

Cô không thể chắc là anh đang tán gẫu như một người vô công rồi nghề hay đang cố gắng tìm hiểu xem liệu cô có đang hẹn hò ai đó không. Khả năng thứ hai làm cho đùi cô ngứa ngáy như bị kim chích.

“Ngay cả một gã tầm tầm cũng không có. Còn anh? Anh sẽ đưa ai tới đó?”

“Tôi vẫn chưa quyết định. Brenna thế nào rồi?” Anh hỏi.

“Nó đang ở trạng ấp. Tâm trạng của nó dường như đang chấp chới giữa sự khao khát mạnh mẽ muốn trả thù và cảm giác bị tàn phá.”

“Sự mất mát trong một cuộc hôn nhân tan vỡ giống như cái chết ấy. Sẽ mất nhiều thời gian để có thể vượt qua được giai đoạn đau khổ này.”

Sự thiếu hiểu của anh làm cô cảm thấy ngạc nhiên cho đến khi cô tự nhắc nhở mình rằng đây là những gì người đàn ông này làm để kiếm sống. Dĩ nhiên anh phải rất quen thuộc với tình trạng này rồi.

“Brenna nói rằng hai người sẽ không gặp nhau trong vài tuần tới.”

Anh gật đầu. “Chúng tôi vẫn nói chuyện thường xuyên, nhưng không cần phải gặp trực tiếp. Tôi đã nộp hồ sơ rồi. Chúng tôi sẽ phải tiến hành hòa giải trước, và đó là những gì sắp diễn ra theo kế hoạch.”

“Anh có biết luật sư của Jeff không?”

Zach lại mỉm cười, nhưng lần này không có một chút thân thiện nào. “Tôi đã làm việc với hắn ta trước đây rồi. Không phải lo lắng. Tôi giỏi hơn hắn rất nhiều.”

“Anh có nghĩ rằng tôi thực sự là một con chó cái nếu tôi nói ‘*Tuyệt!*’ không?”

“Không. Cô ấy là em gái của em. Cô ấy đau khổ và em muốn chuyện đó phải được trả bằng máu.” Anh quan sát cô. “Em không thể có được tất cả mọi thứ, Katie. Em không thể phàn nàn về thủ đoạn của tôi, rồi sau đó lại sử dụng những thủ đoạn đó vì lợi ích của chính bản thân mình.”

“Thực ra thì tôi có thể làm thế, nhưng như thế thì thô thiển quá.” Cô liếc qua đám giấy tờ mà cô đã mang đến, rồi lôi ra thêm ba tập bản ghi chi phí. “Cái này là để anh không cần phải đi photo lại.”

“Rất chu đáo.”

Cô quay trở lại với vấn đề ly dị của em gái mình. “Mặc dù đã có sự rạn nứt trong cái lý thuyết ‘*Tất cả những cuộc hôn nhân của nhà Marcelli đều kéo dài mãi mãi*’, tôi vẫn sẽ không đứng về phía anh trong âm mưu phá hỏng cuộc hôn nhân của Mia và David đâu.”

“Tôi chấp nhận điều đó. Tuy nhiên, tôi bảo lưu quyền sử dụng bất cứ phương pháp nào theo cách của tôi để làm em đổi ý.”

Không có gì là mới mẻ, cô nghĩ một cách mỉa mai. “Tại sao lại là tôi?”

Anh ngả người ra sau ghế và cân nhắc câu hỏi. “Có hai lý do. Không, ba lý do. Thứ nhất, tôi có cơ hội tiếp cận tốt nhất với em. Điều đó có nghĩa là tôi có rất nhiều thời gian để sử dụng sự quyến rũ của mình.”

Cô mở to mắt ngạc nhiên. “Thế này là quyến rũ ư? Tôi không nhận ra đấy.”

Anh cười nhăn nhở. “Thứ hai, gia đình em nghe theo em. Nếu tôi thuyết phục được em, em sẽ thuyết phục họ, hay ít nhất là Mia, mà con bé là nhân tố quan trọng nhất.”

“Không có chuyện đó đâu.”

“Tôi sẽ cá.”

“Chắc chắn là anh sẽ thế rồi. Thế thứ ba là gì?”

Ánh mắt của anh hoàn toàn tập trung vào cô. Đôi mắt màu xanh sẫm hơi nheo lại, và vẻ mặt của anh trở nên nham hiểm. “Em là người nhà Marcelli mà tôi quan tâm nhất.”

Hai phần phần khích và một phần hoảng sợ, cô cố gắng hết sức mình để tỏ ra không quan tâm. “Ý anh là nếu anh trải qua nhiều thời gian như thế này với ông nội Lorenzo thì sẽ không tốc được váy của anh lên?”

“Tôi không mặc váy, nhưng nếu có thì đúng là không.”

“Đó là những lý do nghe rất hoang đường. Cảm ơn vì đã chia sẻ với tôi.” Cô bắt đầu đóng chiếc cặp táp lại.

“Về sớm thế ư?”

“Tôi có một cuộc họp khác.”

“Sẽ thế nào nếu tôi muốn có thêm vài phút nữa để tiếp tục cái công việc thuyết phục em?”

“Không, cảm ơn.”

Anh khúc khích cười. “Em còn chưa nghe xem trong đầu tôi có dự định gì.”

Ồ, nhưng cô có thể tưởng tượng được. “Tôi không cần biết.”

“Em đang cảm thấy tò mò.”

“Không hề một chút nào.”

Cô có cảm giác cả hai người họ đều biết rằng cô đang nói dối. Cô đóng cặp lại và quay sang hộp tài liệu. Khi cô làm xong, cô quay lại phía anh. “Cảm ơn vì đã dành thời gian gặp tôi hôm nay, Zach.”

Anh chồm tới và đặt tay lên tay cô. “Tôi luôn cảm thấy rất vui khi gặp em, Katie. Em biết điều đó.”

Là do cô cảm thấy hay thực sự nhiệt độ ở nơi đây đang nóng lên?

“Nghe thật tuyệt.” Cô nói một cách nghiêm túc và đứng dậy. Cô tự hỏi không biết liệu anh có hôn cô lần nữa không. Khi anh không làm điều đó, cô tự nhủ với bản thân là cô cảm thấy hạnh phúc. Thực thế.

Anh đứng dậy. “Em không được thoải mái.”

“Câu đó không giống một lời khen lắm, nhưng dù sao cũng cảm ơn anh.”

Anh cười toe. “Tôi cũng không thoải mái. Nếu chúng ta có thể xoay sở để vượt qua được hai tháng tới mà không chém giết lẫn nhau thì có lẽ tôi sẽ thích em trở thành bạn hẹn của tôi trong bữa tiệc quyên góp đấy.”

Câu nói *‘chỉ chạm nhẹ một cái mà cũng ngã’* bỗng nhiên trở nên thích hợp hơn bao giờ hết. Hẹn hò ư? Với Zach ư? Chỉ có một con ngốc mới nói vâng.

“Tôi sẽ phải làm việc.” Thay vào đó cô trả lời.

“Với tôi thì không sao.” Anh nháy mắt. “Tôi thích ngắm nhìn.”

Zach chưa bao giờ nghỉ làm sớm và anh hầu như chưa bao giờ đi theo đường cao tốc Pacific Coast để về nhà. Nhưng vào lúc ba giờ chiều hôm ấy, anh làm cả hai việc trên. Anh lái xe về phía Tây ra phố Lincoln rồi rẽ về phía nam. Con phố đông chật ních người giao với PCH tại Marina Del Rey. Đó là một buổi chiều nắng ấm, với thoang thoảng mùi muối trong không khí. Anh mở mui xe cũng như cửa sổ, hít vào thật sâu.

Không nghĩ đến thời gian biểu bận rộn của mình nhưng anh vẫn cảm thấy bồn chồn. Khi anh lái xe về hướng sân bay, anh nhìn thấy những

chiếc máy bay cất cánh bay về phía đại dương, hướng về phía Tây. Họ đang đi đâu nhỉ? Ai đang có mặt trên máy bay và họ sẽ làm gì khi tới nơi? Anh không muốn đi cùng họ, nhưng anh thực sự muốn một điều gì đó... Một người phụ nữ chẳng?

Anh đã có câu trả lời cho câu hỏi đó ngay cả trước khi anh hỏi nó. Đúng thế. Một người phụ nữ. Và không chỉ là ở trên giường, mặc dù anh sẽ không lấy gì làm phiền lòng với một hay hai giờ vui vẻ trong một vòng tay rộng mở. Không, những gì anh muốn còn hơn cả tình dục. Anh muốn nói chuyện với ai đó đủ lâu để có thể có cảm giác dễ chịu. Anh muốn sự đồng điệu, đúng đắn và gần gũi. Đã bao lâu rồi kể từ khi anh có một mối quan hệ kéo dài hơn hai lần hẹn hò? Một năm? Lâu hơn thế, anh nghĩ. Mặc dù anh chưa bao giờ có hứng thú với việc tái hôn - Ainsley và niềm tin của anh về chuyện những mối quan hệ dài hạn sẽ không tồn tại đã giúp anh thoát khỏi cái mong muốn đó – nhưng anh luôn thích thú khi có những người phụ nữ đi cùng. Thường là chỉ một người trong một khoảng thời gian, và thông thường thì chỉ khoảng vài tháng, rồi anh chia tay. Anh có thể không kết hôn, nhưng anh cực kỳ nghiêm túc tôn trọng chế độ một vợ một chồng.

Đã rất lâu rồi kể từ khi có người cuốn hút được anh lâu hơn một hoặc hai đêm. Anh không thể nhớ được người đàn bà cuối cùng có thể làm anh ngạc nhiên và thách thức được anh. Một phần điều đó là do lỗi của anh. Vị thế của anh trong một hãng luật danh tiếng và số dư trong tài khoản ngân

hàng của anh không ngừng tăng lên đã thu hút một loại phụ nữ nào đó - những người có hứng thú vào những gì anh có hơn là chuyện anh là ai. Anh đã hẹn hò với đủ người trong số họ để làm cho mình trở nên nổi tiếng rồi. Và vì anh đã hẹn hò với những kẻ nông cạn nên những người có đầu óc không cho rằng anh xứng đáng để họ phải cố gắng. Điều đó có nghĩa là anh sẽ phải đi tìm họ.

Hoặc chờ đợi vào định mệnh.

Đó có phải là những gì đã xảy ra với Katie Marcelli? Có phải định mệnh đã thả cô rơi vào vòng tay anh? Có thể đúng, có thể không. Dù là khả năng nào thì anh cũng dự định sẽ tận dụng lợi thế trong tình huống này, bởi vì đó là những gì anh làm. Định mệnh có thể đem cô đến với anh, nhưng anh sẽ là người đưa cô lên giường mình.

Chương 9

“Có lẽ chúng ta có thể hình dung ra một cách nào đó mà em chỉ cần mượn hông và đùi của chị.” Brenna nói trong lúc cựa quậy để tìm được tư thế thoải mái hơn trên chiếc giường đôi gập ghềnh của em gái mình. Không chỉ bởi vì chiếc đệm trông giống một con đường lát đá hơn là chỗ để ngủ và nghỉ ngơi mà còn vì ánh sáng duy nhất trong phòng được tỏa ra mờ mờ từ những chiếc chao đèn nặng trĩu, làm Brenna gặp khó khăn trong việc khâu chuỗi hạt được ngay ngắn như ý muốn. Cô biết chắc chắn rằng nếu cô làm công việc đó không hoàn hảo thì Katie sẽ loại những chuỗi của cô ngay lập tức.

Francesca mỉm cười như là một cách trả lời cho câu nhận xét của Brenna, cô không nói gì mà tiếp tục làm việc với gương mặt của mình - không phải là lớp trang điểm ... mà là gương mặt. Trong khi ánh sáng trong phòng ngủ chỉ mờ mờ giống như ánh sáng phát ra từ hộp đêm thì ánh sáng trong phòng tắm lại có thể so sánh với một căn phòng phẫu thuật. Vài bóng đèn từ tất cả các góc chiếu thẳng vào tấm gương trong phòng tắm. Francesca đã đặt một tấm bảng rộng mười tám inch phía trên bệ lavabo để có thể tạo nên một khu vực làm việc cùng với hàng hà sa số đồ mỹ phẩm được bày ra la liệt.

Trong lúc Brenna cảm thấy thú vị với các thể loại loại bình, lọ và bút chì khác nhau thì cái thực sự làm cô nhú ý nhất chính là bộ đồ vest to uỳnh đang treo ở trên ngưỡng cửa ra vào. Các miếng xấp... gì nhỉ, cô nghĩ – Vải? Hồn hợp? Những trang bị - bao gồm đệm vai, đệm ngực, một chiếc

bụng phình lên và cặp đùi mồm mồm. Thực ra đó là tất cả những gì mà Brenna cảm thấy ghét cay ghét đắng về cơ thể mình. Giá như cô có thể bỏ bớt đi mười lăm hay hai mươi pound ra khỏi cơ thể mình thì tốt biết mấy.

Chỉ có điều thần kỳ mới làm được điều đó, cô ủ rũ nghĩ.

Cô với lấy một hạt đăng ten khác từ chiếc túi nhỏ và xâu nó vào đúng vị trí. Cho đến lúc này cô đã hoàn thành mười lăm bông hoa bằng đăng ten. Cô đã không quay trở lại LA kể từ khi Jeff tuyên bố là hắn muốn ly dị. Cô đã gọi điện xin nghỉ cái công việc mà cô đã luôn căm ghét nhưng phải nhận nó chỉ bởi vì tiền lương ở đó khá cao. Cô nghiêng răng lại. Chỉ cần nghĩ đến những gì mà cô đã phải trải qua vì Jeff đã lại làm cô nổi điên lên. Cô muốn hét lên. Cô muốn ném một thứ gì đó. Cô muốn đâm một chiếc dùi đá xuyên qua trái tim hai ngăn của hắn.

(Ice-pick: dùi đá là cái này, dùng để chọc/phá vỡ/đập đá, ở VN ta hình như không có:

)

Thay vào đó cô xâu qua những hạt đăng ten và nổi điên lên. Bởi vì nếu cô để cho cơn giận dữ của mình nhạt đi, cô sẽ cảm thấy mình bị bỏ rơi và cô độc, đó là còn chưa kể đến nỗi hoảng sợ lo lắng về tương lai của bản thân mình.

Cô liếc nhìn quanh căn phòng ngủ bé tí hìn của Francesca. “Chị không thể ở đây mãi được.” Cô nói với chính bản thân mình hơn là với cô em gái.

“Chắc chắn là chị có thể ở lại.” Francesca dậm thêm một chút phần nâu đậm ở phía dưới đôi mắt, ngay lập tức trông mặt cô mệt mỏi và buồn bã hẳn đi. “Em thích có chị ở quanh đây.”

Brenna mỉm cười. “Đó là bởi vì em thích được cứu giúp người khác. Nhưng nếu chị phải ngủ thêm nhiều đêm nữa trên chiếc sofa của em thì chị sẽ phải tham gia khóa vật lý trị liệu trong suốt quãng đời còn lại. Chính xác là nó không thoải mái chút nào cả.”

“Chị có nghĩ đến chuyện quay trở lại L.A không?”

“Để làm gì? Chị không có mối ràng buộc thực sự nào ở đó. Chị đã nghỉ việc. Chị đoán là chị sẽ phải đến lấy đồ đạc của chị ra khỏi căn hộ đó, nhưng còn hơn thế nữa...” Giọng cô trôi tuột đi.

Cô đã quá bận rộn với công việc và chăm sóc chồng nên không có thời gian kết bạn. Chúa ơi, cuộc đời cô tuyệt đối trống rỗng. Tại sao cô lại để cho điều đó xảy ra chứ?

“Chúng ta có thể thuê người giết chết hắn.” Francesca nói, nghe có vẻ đủ bình tĩnh để có thể cảm thấy rùng rợn. Trong khi Brenna cảm kích sự giúp đỡ đó, cô vẫn không chắc rằng liệu cái chết của Jeff có đền bù cho cô được nhiều hay không. Như thế thật quá dễ dàng. Nói thẳng ra thì hắn ta phải chịu đau đớn.

“Em có chắc là hắn ta đáng để chúng ta phải vào tù không?” Cô hỏi.

“Ý hay.” Francesca quay lại và nhún vai. “Hắn ta chỉ là đồ con hoang. Em biết nỗi đau của chị là điều kinh khủng nhất và em muốn làm nó khó hơn thôi, nhưng về quan điểm cá nhân, và vì gia đình, em muốn trả thù.”

“Chúng ta có thể nghĩ ra một kế hoạch.”

“Chơi luôn.”

“Chị sẽ nghĩ ra một vài ý tưởng trong lúc xâu hạt.” Brenna quay trở lại tập trung vào đám hạt dăng ten trên tay. “Trong thời gian đó, chị cần có một nơi để ở.”

“Chị có thể về nhà.”

“Đúng thế. Có lẽ thế.”

Quay trở lại trang ấp sẽ không phải là sự lựa chọn đầu tiên của cô, nhưng về chuyện này thì cô còn sự lựa chọn nào khác nữa đâu? Cô không có tiền. Cô đã phải làm việc chống mông để có thể trả được hết những hóa đơn hàng tháng và trả được các khoản nợ của Jeff hồi còn là sinh viên. Tiết kiệm là một thứ xa xỉ mà họ không thể nào đáp ứng được.

“Chị biết là ba má sẽ sướng run lên nếu chị quay về nhà. Hai bà sẽ cưng chị như là một nàng công chúa.”

“Chị có thể sẽ được cưng chiều một chút,” Brenna thừa nhận. “Mặc dù chị sẽ phải trang hoàng lại căn phòng cũ của chúng ta. Nó trông vẫn y như khi chúng ta chuyển đi. Khiếu thẩm mỹ của chị đã thay đổi trong mấy năm vừa rồi.”

“Em cũng thế.”

“Em đã rất thông minh khi quyết định sống độc thân sau khi Todd chết.” Brenna nói. “Em đã rút ra được bài học từ rất sớm.”

Francesca nhún vai. “Cuộc hôn nhân của em không phải lúc nào cũng vui vẻ và đầy tiếng cười. Em cảm thấy vui vẻ hơn khi sống một mình. Giờ chị có thể lựa chọn cuộc sống như thế nếu chị muốn.”

“Chị đã chọn rồi.” Mê mẩn chạy theo một anh chàng khác trong khi hẳn ta sẽ lại sử dụng cô để đạt được những gì hẳn ta muốn ư? Không, cảm ơn. “Vậy là chúng ta sẽ độc thân cho đến khi chúng ta phải còng lưng chống gậy.” Brenna nói. “Mọi người sẽ nghĩ rằng chị em mình là lesbian.”

Francesca mỉm cười, nhưng không rời mắt khỏi tấm gương. “Chị có thể tưởng tượng ra có bao nhiêu bài kinh sẽ được hai bà đọc nếu họ nghi ngờ đến chuyện đó không? Hai bà sẽ cần một đường dây nóng để gọi lên Thiên đường đấy.”

Trong lúc Brenna quan sát, Francesca sử dụng một chiếc bút kẻ lông mày sắc nhọn và vẽ những đường bé xíu làm cho lông mày của cô trông đậm hơn. Cô đã dán lớp da giả dọc theo quai hàm của mình để làm nó đầy đặn hơn.

“Em đang cố ý làm cho mình trở nên kinh dị à?”

Francesca liếc nhìn chị qua vai mình. “Em không muốn người khác nhận ra em.”

“Không có cơ hội đâu.” Brenna tắm tía bộ vest to uỳnh. “Không phải là nó làm cho em cảm thấy phê khi mà tự dưng tăng cân bất thành linh đấy chứ?”

“Hoàn toàn không. Em biết là cảm giác phê sẽ nhanh chóng biến mất.”

Điều đó đúng, nhưng nó vẫn làm Brenna cảm thấy kì cục. “Chị biết tất cả những thứ này chỉ là một phần trong khóa học của em, nhưng chị phải nói với em rằng lấy bằng Tiến sĩ bằng cách mặc một bộ vest béo ục ịch là vô cùng quái đản.”

Francesca nhún vai và quay trở lại tập trung nhìn vào tấm gương. Cô đánh thêm cho khuôn mặt mình tối hơn nữa. “Thực ra hôm nay em sẽ ra khỏi nhà trên một chiếc xe lăn. Em sẽ sử dụng bộ đồ độn đó sau. Còn về bằng Tiến sĩ của em, mục tiêu của em là đưa ra những tư liệu về thái độ của mọi người phản ứng như thế nào trước em, dựa trên những hình dạng bên ngoài khác nhau.”

“Ồ, chị nắm được nguyên lý rồi.” Brenna nói với cô. “Chị chỉ nghĩ nó thật là kì quặc.”

Francesca với lấy một chiếc bút kẻ môi tiếp với màu da của cô. Cô cẩn thận vẽ đường viền môi, làm cho những đường cong xuất hiện mỏng hơn. Một chấm bé xíu cuối mỗi đường viền ở phía mép làm cho hình dáng chiếc miệng của cô trở xuống, làm bề ngoài của cô trông rất hà tiện.

Cô dùng một thỏi son trùng màu da làm cho miệng cô trên thực tế là không còn tồn tại. Rồi với lấy chiếc lược, cô chải vài nhát thật mạnh để mái tóc dày sẫm màu của mình duỗi ra, cô kéo nó vào một búi tóc thật chặt, sau đó đổ phần rôm dành cho trẻ em ra tay và bôi nó lên mái tóc bóng mượt. Màu nâu sẫm ngay lập tức chuyển sang màu xám bùn. Một cặp kính nặng trịch có viền quanh mắt kính và một cái váy màu tối hù hoàn tất sự cải trang của cô. Cô quay mặt lại đối diện với Brenna. “Chị nghĩ sao?”

Brenna nhăn nhăn sống mũi với vẻ ghê tởm. “Em là em gái của chị và chị thực sự yêu em, nhưng chị phải nói với em điều này, thi thoảng em làm chị sợ chết khiếp.”

Vài chiếc bàn tụm lại với nhau về một phía bên trong căn phòng khiêu vũ rộng thênh thang của khách sạn. Cố gắng hết sức, Zach vẫn không thể tưởng tượng được khoảng không gian này sẽ thế nào nếu nhét hai nghìn khách vào đây, anh cũng không có chút hứng thú nào với đám đồ sứ đã được chọn cho sự kiện ngày hôm đó. Nhưng khi Katie đề nghị anh ghé qua khách sạn để đưa ra sự lựa chọn cuối cùng về chuyện sắp xếp chỗ ngồi, anh liền thấy mình đồng ý ngay lập tức. Có lẽ đó là bởi vì những khách sạn thì lúc nào cũng đầy giường và anh thì đang quyết tâm sẽ kéo cô lên một chiếc giường nào đó.

“Có nhiều sự lựa chọn khác nhau,” cô vẫn đang nói, “bàn ngồi tám người sẽ thân mật hơn. Mọi người quanh bàn có thể nói chuyện với nhau một cách thực sự. Nó cũng dễ dàng hơn cho các cặp đôi đặt bàn khi mà mỗi bàn chỉ cần có tám người là đã đầy. Bàn ngồi mười hai người có thể giúp cho việc lên kế hoạch sắp xếp chỗ ngồi dễ dàng hơn trong một căn phòng với kích thước như thế này. Nó cũng sẽ hiệu quả hơn đối với đội ngũ nhân viên phục vụ, nhưng nó sẽ làm cho mọi người gần như không có khả năng nói chuyện với những người khác ngoại trừ người ngồi ngay bên cạnh mình.”

Katie chỉ về một chiếc bàn tròn rất lớn có chứa mọi thứ từ cốc uống nước tới bình đựng muối. “Với thực đơn tự chế biến của mình, chúng ta sẽ phải cân nhắc chuyện làm thế nào để mọi người có thể có lối đi ra đi vào khu vực này. Loại bàn ngồi mười người có vẻ như là sự lựa chọn

đáng cân nhắc thay vì hai loại bàn kia - rõ ràng là thế.” Cô mỉm cười với anh. “Hơn nữa, dùng bàn tám người cũng có nghĩa là sẽ cần phải thuê khăn trải bàn nhiều hơn và các đồ bày ra trên đó cũng nhiều hơn. Tôi sẽ làm một bản so sánh chi phí khác nhau giữa các loại bàn nếu anh cần.”

Zach có cảm giác chỉ cần nghe cô nói về mọi thứ thôi mà mắt anh đã mờ dần hết cả ra rồi. Một bảng tính về chủ đề này lúc này thì có lẽ cũng chỉ hấp dẫn như một cái răng sâu mà thôi.

“Em là một chuyên gia, Katie.” Anh nói. “Em cứ quyết định đi.”

Cô cười. “Tôi có cảm giác là anh sẽ nói thế. Vì lý do nào đó mà tôi nghi ngờ là chuyện này không thú vị chút nào đối với anh.”

“Em nghĩ thế ư?”

Nụ cười của cô chuyển thành tiếng khúc khích. Anh chồm người tới gần để có thể nghe rõ hơn âm thanh mềm mại đó. Cùng lúc đó anh bắt được một luồng hương thơm rất nữ tính ... một cái gì đó rất ngọt ngào và có một chút gợi cảm. Thật cảm dỗ – giống như chính bản thân Katie.

Như thường lệ cô ăn vận như một người thành đạt – quần và một chiếc áo khoác ngắn màu đen, và một chiếc áo cánh bằng lụa màu đỏ. Tóc

cô được búi gọn trên đỉnh đầu với một phong cách mà có lẽ là thể hiện sự chuyên nghiệp. Nhưng lúc này đã là buổi chiều muộn và có quá nhiều lọn tóc đã rơi xuống làm cho khuôn mặt của cô trông không gọi nên điều gì khác ngoài sự quyến rũ.

Cô đang nhảy điệu *‘Tôi là một nữ doanh nhân’*, và tất cả những gì điệu nhảy đó gây ra là làm anh muốn được nhìn thấy cô trần truồng. Nếu cô biết điều đó, hẳn là cô sẽ phang vỡ mặt anh mất.

“Okay, thế nghĩa là anh không có ý kiến gì về cỡ bàn cả.” Cô nói và ghi chú vào trong tờ giấy lúc nào cũng thường trực của mình. “Anh có muốn phát biểu ý kiến về màu sắc và kiểu cách của khăn trải bàn không?”

“Em có muốn nghe một cuộc nói chuyện chi tiết về luật dân sự không?”

Cô liếc xéo nhìn anh qua khóe mắt. “Gee, Zach, nếu tôi biết anh sẽ trở nên khó tính thế này thì tôi sẽ không hỏi xin ý kiến anh trong bất kỳ chuyện gì.”

“Chắc chắn là em sẽ gọi tôi thôi. Em thích lang thang cùng tôi mà.”

Cô nhướn mày lên. “Chả trách gì anh lái một chiếc xe to như thế. Anh cần phải có đủ không gian để chứa hết cái tôi của mình. Anh làm gì khi đi máy bay? Nó có nhét vừa khoang đựng đồ phía trên đầu không hay là anh phải nhét nó vào trong hành lý.”

“Em biết người ta nói gì rồi đấy. To lớn về bản ngã thì cũng to lớn về...”

“Sự ngốc nghếch?” Cô gợi ý rồi mỉm cười và bước về phía chiếc cặp tài liệu của mình lúc này đang để trên một chiếc ghế tựa. Sau khi mở chiếc túi ra, cô lôi ra một cặp giấy giày cộp.

“Quay trở lại vấn đề trước mắt,” cô nói, “tôi có một bản danh sách các món phần thưởng dành cho những người quyên góp hạng sang của chúng ta. Tôi đã nói chuyện với những nhà thiết kế nữ trang mà Sara đã giới thiệu. Họ...”

“Ai cơ?” Anh cắt ngang.

“Sara.” Cô nháy mắt với vẻ hóm hỉnh. “Có lẽ được anh biết đến nhiều hơn với vai trò là ‘vợ của John’”

“Okay, bà mẹ trẻ đang mang thai.”

“Đúng thế. Chị ấy đã giới thiệu một vài nhà thiết kế trang sức. Tất cả bọn họ đều đồng ý bán cho chúng ta những món đồ độc theo giá thị trường. Dĩ nhiên là tên của họ sẽ được xướng lên trong suốt chương trình, và tôi chắc chắn là chúng ta sẽ khởi đầu cho một hoặc một vài trào lưu thời trang trong buổi tối hôm đó.” Cô ngẩng lên khỏi tờ giấy. “Tôi không nghĩ là anh muốn nhìn qua bản phác họa thiết kế này.”

“Không hề.”

“Vậy bản danh sách những gói phần thưởng khác thì thế nào? Tôi đã lên chương trình trò chơi kì nghỉ trượt tuyết ở Pháp, đánh golf ở Scotland và Pebble Beach, và một kỳ nghỉ cuối tuần đáng yêu ở Napa, kết thúc là một bữa tối riêng tư với ba nhà sản xuất rượu vang hàng đầu ở đó.”

“Tôi thấy ấn tượng đấy.”

“Nó chỉ là vấn đề biết phải gọi cho người nào thôi. Giờ, về những thứ bày ở giữa bàn.”

Zach giơ hai tay lên phía trước và lùi lại một bước. “Tuyệt đối là không bàn về chuyện hoa hòe,” anh nói, “cứ đặt bất cứ thứ gì em thích

theo bất cứ phong cách nào và bất cứ màu nào. Tôi biết chắc là chúng sẽ rất tuyệt.”

Katie xán tới gần. “Không lẽ một vị luật sư vĩ đại, xấu xa lại hoảng sợ trước một vài giò phong lan sao?”

Anh được cứu thoát khỏi câu trả lời nhờ sự xuất hiện của một người đàn ông cao ráo, gầy gò đến mức cảm thương mặc một chiếc áo khoác màu trắng. Người lạ có mái tóc sẫm màu đỏ bước băng qua phòng về phía Katie, gọi tên cô với một giọng vui mừng, và hôn lên cả hai lưng bàn tay của cô.

Cô tự thoát ra khỏi tình thế túng túng đó bằng một tiếng cười khẽ và duyên dáng. “Jerome, anh đã ở Pháp hơi nhiều đấy. Đừng cư xử theo kiểu quá giống dân Châu Âu lục địa thế, nếu không em sẽ nói với khách hàng của em rằng anh thực ra là đến từ vùng Nebraska cho xem.”

(Nebraska: một bang của Mỹ nằm ở giữa vùng trung Tây và Tây nước Mỹ, có thủ phủ là Lincoln).

Anh chàng cao ráo nhăn mặt. “Katie, đừng bao giờ đùa về chuyện đó.” Anh ta quay sang Zach và chìa tay ra. “Tôi là Jerome, là bếp trưởng ở

khách sạn này, và tôi sẽ chịu trách nhiệm về đồ ăn thức uống cho sự kiện từ thiện sắp tới.”

“Rất hân hạnh được gặp anh.” Zach bắt tay anh chàng đó, rồi liếc nhìn từ người này sang người kia. “Hai người đã từng làm việc với nhau trước đây rồi à?”

“Vài lần.” Katie nói một cách thoải mái. “Jerome là người cầu toàn. Những sản phẩm của Pháp về thực chất như là một thể loại tôn giáo đối với anh ấy, và thức ăn của anh ấy thì còn tuyệt hơn nữa. Anh ấy rất sáng tạo, nhưng cũng sẵn lòng làm việc trong giới hạn của những ý tưởng của tôi và, cũng quan trọng không kém, là túi tiền của tôi. Điều đó là chưa từng có ở đẳng cấp của anh ấy.”

“Em lại tặng bốc anh rồi.” Jerome nói với một vẻ khiêm tốn rõ ràng là giả vờ. “Anh chỉ đơn giản là có năng khiếu thôi.”

“Em biết. Và xuất sắc và tất cả những tính từ dễ thương khác mà anh đã vô cùng yêu thích. Anh có đem thực đơn đến không?”

Jerome đưa ra một vài tờ giấy. Katie bước đến bên cạnh Zach để anh cũng có thể đọc chúng. Đó là bản chi tiết về tập hợp những loại món ăn dành cho bữa tiệc từ thiện. Những ghi chú viết tay lấp đầy những khoảng

trống bên cạnh những mục được đánh máy, liệt kê chi tiết tất cả mọi thứ từ những loại gia vị có thể có tới những chú thích về sự sẵn có của các loại đồ ăn và chi phí phục vụ.

“Hai người sẽ phải chọn chocolate nhanh lên.” Jerome nói khi Katie lật một tờ giấy. “Một số loại thì cũng dễ đặt, nhưng nếu hai người có ý định nghiêm túc về các loại chocolate trên khắp thế giới thì một số nhà cung cấp của tôi yêu cầu phải báo trước một tháng đấy.”

“Không vấn đề gì.”

Khi anh ta bắt đầu nói về sự sẵn có của các loại sản phẩm, Zach cáo lỗi và bước vào trong hành lang để gọi về văn phòng. Dora đảm bảo với anh là không có trường hợp khẩn cấp nào. Anh thả chiếc di động vào trong túi áo khoác và ngắm nhìn Katie làm việc.

Đầu óc anh quay trở lại với những khả năng có sẵn trong một khách sạn lớn như thế này. Một căn phòng nhỏ và một chiếc giường nhỏ hơn? Một căn hộ xa hoa với một chiếc bồn tắm Jacuzzi? Phòng tắm hơi? Anh nhận ra mình thực sự thích cái ý tưởng hai người họ cùng bóng loáng mồ hôi, chuyển động trượt trên nhau, bùng cháy từ bên trong ra bên ngoài. Anh tưởng tượng mình xâm nhập vào bên trong cô, rồi nhanh chóng thay đổi sự tưởng tượng sao cho cô ở phía trên, điều khiển anh, bộ ngực của cô ...

Anh nuốt vào tiếng cười bất ngờ. Cái chết tiệt gì thế? Những hình ảnh sống động trong đầu anh đã gây ra một phản ứng tự nhiên có thể đoán trước được. Anh cương cứng, như gọng sừng, và không thể nhớ được lần cuối cùng anh bị cương cứng trong giờ làm việc là lúc nào. Thường thì công việc cứ nuốt chửng lấy anh. Chỉ có điều gần đây thì không như thế.

Katie ghi chép lại trong lúc Jerome nói, giới hạn lại bản danh sách với những sự lựa chọn hợp lý đối với những thứ có thể quản lý được. Cô sẽ đưa tất cả những thông tin này vào trong bảng tính vào tối nay. Làm như thế chúng có vẻ sẽ bớt cồng kềnh hơn.

“Thế còn vấn đề về bữa nếm thử thì sao?” Cô hỏi. “Anh muốn tiến hành chuyện đó lúc nào?”

Jerome lôi một chiếc Palm Pilot từ trong túi áo khoác ra và bấm một vài nút trên đó. “Em muốn thử ở đây hay đem về nhà?”

(Palm Pilot: một loại máy tính bỏ túi.)

“Cách nào với em cũng được.” Cô nhìn quanh và thấy Zach đang đứng trong hành lang. “Anh không trốn thoát một cách dễ dàng thế đâu.” Cô

kêu lên. “Lại đây. Tôi sẽ không bắt anh phải quyết định các món ăn trong bữa nếm thử, nhưng anh đã hứa là sẽ giúp tôi là nếm qua rồi đấy.”

Zach quay trở lại phòng khiêu vũ. Anh bước đi với một vẻ thoải mái rất đàn ông làm cổ họng cô khô khốc. Anh quấy nhiễu cô, gây ấn tượng với cô, quyến rũ cô, và làm cô ngạc nhiên. Trong khi đứng ra cô mới là người dễ gây tác động lên người khác mới phải.

“Chúng ta có hai vấn đề quan trọng liên quan đến bữa nếm thử,” cô nói, quyết tâm không để anh biết anh ảnh hưởng nhiều đến cô như thế nào. “Anh muốn ăn thử ở đây hay đem nó về, và anh muốn ăn thử nó lúc nào?”

“Đem nó về đi,” Zach nói. “Như thế chúng ta sẽ không phải vội vàng.”

“Nghe tuyệt đấy.” Có lẽ chuyện đó sẽ làm họ mất cả một buổi tối dài dang dăng. Một buổi tối kết thúc bằng...

Cô thầm tự tát mình để tỉnh táo quay trở lại với vấn đề trước mắt. Thay vì phải đối phó với Zach, cô tập trung vào Jerome. Ít nhất anh ta cũng tuyệt đối an toàn. “Ngày nào thì phù hợp với anh?”

Anh ta đưa ra vài ngày.

Zach lôi chiếc Palm Pilot của mình ra và lướt trên vài nút bấm. “Tôi hoàn toàn rảnh rồi những ngày đó. Em thế nào, Katie?”

Cô phớt lờ sự mời chào trong giọng nói của anh. “Tôi cũng thế.”

Jerome bấm thêm vài phím nữa. “Ngày mừng 5 nhé?”

“Tôi thì ổn.” Zach nói.

Katie gật đầu đồng ý, viết lại ngày đó vào trong sổ và rồi xung phong đi lấy đồ ăn. Họ sẽ giải quyết vấn đề họ sẽ ăn thử ở *đâu* vào lúc khác.

Jerome cáo lui và quay trở lại vào trong bếp. Katie lôi bản sơ đồ sắp xếp chỗ ngồi ra khỏi cặp và đưa cho Zach. Anh lắc đầu.

“Trong kiếp này thì không!”

“Anh không có ý kiến gì à? Không có ai mà anh có chết cũng muốn ngồi cạnh à? Một mệnh phụ giàu có đã ly dị chồng? Một ngôi sao nhạc rock? Cô nàng quái chiêu mới nổi trong làng Hollywood?”

“Tôi thích đàn bà hơn các cô gái.” Anh nói. “Và mặc dù có nhiều lời đồn đại nhưng thực tế là tôi vẫn quan tâm đến con người bên trong hơn là phong cách bên ngoài.”

Cô bật cười. “Tôi không nghĩ là có lúc nào tôi lại muốn gặp một người đàn ông sẵn sàng thừa nhận là mình thích các mối quan hệ đơn giản và những người phụ nữ dễ dãi.”

Anh nheo mắt lại. “Em không tin tôi?”

“Không một chút nào. Thôi nào, Zach. Anh là người thành đạt, đẹp trai, và giàu có. Tôi đã xem những bức ảnh trong những cuộc họp báo. Những bài báo khổ nhỏ có thể không phải lúc nào cũng chính xác, nhưng anh biết người ta nói gì về chuyện những bức ảnh nói lên hàng nghìn lời rồi đấy. Anh đang cố gắng nói với tôi là anh không hề hẹn hò gì với những người đàn bà đó đấy à?”

“Không. Tôi đang nói là tôi có lý do để rời khỏi tất cả bọn họ.”

Đó là một câu phản đối lịch sự nửa vờ. “Vậy có nghĩa là anh đã được cải hóa rồi à? Giờ những cuộc nói chuyện thông minh, lưu loát mới là cách đi vào trái tim anh ư? Ngực to và chân dài không còn tác dụng nữa? Có tưởng tượng được sự ngạc nhiên của tôi không?”

Anh lắc đầu. “Tôi sẽ không thắng được cuộc tranh luận này, vì thế hãy đổi chủ đề đi. Sao em không dẫn tôi đi xem những khu vườn cổ tích mà em đã kể cho tôi nghe nhỉ?”

Cô không thể tin được vào tai mình. “Anh thừa nhận thua cuộc ư?”

“Tôi đang rút lui có chiến thuật.”

“Wow. Tôi phải ghi nhớ đặt một ngôi sao lên ngày này ở trên lịch khi tôi về nhà mới được.”

Anh phản ứng lại bằng cách càu nhàu trong họng. Katie vẫn còn cảm thấy rất vui sướng với chiến thắng của mình khi họ bước ra bên ngoài những khoảnh vườn có phong cảnh rất đẹp của khách sạn.

Lúc này đã là buổi chiều muộn trong một kiểu ngày mà có thể làm cho một tay phỏ nháy chụp ảnh bưu thiếp cảm thấy thèm nhỏ dãi. Bầu trời có màu xanh ngắt mà chỉ có thể thấy được ở vùng bờ biển California. Một cơn gió nhẹ ấm áp đã xua đi bất cứ đám mây nào có ý định nấn ná ở lại. Ánh mặt trời lốm đốm chiếu sáng lên tấm thảm cỏ có màu xanh hoàn hảo, trong khi cây cối xung quanh tạo nên những chiếc bóng xen kẽ nhau. Lác đác những chiếc lá đầy màu sắc trang hoàng con đường lát đá, và những

chú chim đang ca lên những bài ca như tán dương cảnh vật xung quanh. Tất cả những gì cần lúc này là một ban nhạc chơi một bản gì đó thật lãng mạn và một sự thay đổi quần áo thật nhanh chóng và thần kỳ, trong suốt khoảng thời gian đó cô sẽ cho phép mình lãng quên bộ cánh sắc mùi doanh nhân này vì một điều gì đó không thể nhìn thấy.

Nhưng điều đó không có vẻ gì là sẽ xảy ra. Thay vì đẩy vận may của mình đi quá xa trong khi vừa mới ghi được điểm về phía mình, cô liền chuyển sang một chủ đề an toàn.

“Chuyện học hành của David thế nào rồi?” Cô hỏi.

“Nó đang bắt đầu cảm thấy hoảng sợ. Đã gần đến lúc thi cuối năm rồi. Lịch học của nó dường như đang là một thách thức đối với nó. Trước đây nó luôn là đứa thông minh nhất trong lớp và không phải học hành quá vất vả, nhưng rồi đột nhiên tất cả mọi người xung quanh nó đều là những đứa thông minh nhất trong lớp học của chúng ở trường trung học. Nhưng nó vẫn đang làm tốt. Tôi nghĩ là đến học kỳ thứ ba nó sẽ cảm thấy thoải mái hơn.”

Có một niềm tự hào trong giọng nói của Zach, và cả tình yêu nữa. Anh có thể có cả triệu khuyết điểm, nhưng mối quan hệ giữa anh và David đã bù đắp rất nhiều cho điều đó.

“Tôi cảm thấy ngạc nhiên là anh lại không có thêm con.” Cô nói vu vơ.

Zach khựng lại, giật mình nhìn cô. “Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó.” Anh chậm rãi nói. “Tôi thích trẻ con. Nhưng tôi quá bận rộn để làm một người cha đơn thân, tôi chưa bao giờ cân nhắc đến chuyện sẽ có thêm con.”

“Anh không nhất thiết phải sống độc thân.”

“Một cuộc hôn nhân khác không có trong những quân bài của tôi.” Anh nói một cách ung dung, đôi mắt màu xanh da trời của anh nhìn thẳng trực tiếp vào mắt cô. “Em thì sao? Tại sao lại không có khoảng một tá đứa trẻ nhà Marcelli chạy loanh quanh? Không có vẻ gì là ba má em không chấp thuận chuyện đó cả.”

Cô thở dài. “Họ sẽ rất thích chuyện đó. Như anh đã từng chứng kiến rồi đấy, áp lực của việc kết hôn và có con là khá khắc nghiệt trong gia đình tôi.”

“Nhưng em chống lại.”

“Có lẽ là bởi vì một tá con dường như là quá nhiều.”

Anh mỉm cười. “Okay. Thế bốn đứa thì thế nào? Đó là một con số chẳng dễ thương.”

“Tôi sẽ đồng ý.” Cô đã luôn muốn có con và bốn đứa nghe có vẻ hoàn hảo. “Tuy nhiên, trong thế giới của tôi, chuyện có con sẽ đòi hỏi tôi phải kết hôn, và bởi vì tôi vẫn chưa tìm được anh chàng hoàn hảo...”

“Em đang đùa đấy à?” Anh hỏi.

“Gì cơ? Về chuyện tôi nghĩ là có tồn tại một ‘*anh chàng hoàn hảo*’ ư?”

“Đúng thế. Đó là chuyện hoang đường trong xã hội loài người.”

Cô bật cười. “Một người đàn ông không dám mạo hiểm kết hôn sau một sai lầm thời trẻ đã nói như thế ư? Tôi không nghĩ điều đó sẽ làm cho anh trở thành một chuyên gia.”

“Nhưng công việc của tôi thì có.”

“Không. Công việc của anh làm cho anh trở thành một chuyên gia trong vấn đề vì sao các cuộc hôn nhân thất bại, chứ không phải trong vấn đề vì sao chúng thành công. Anh biết tất cả những điều mà một cặp đôi nào đó không nên làm, nhưng lại biết rất ít về những gì họ nên làm. Trong

gia đình tôi, các cuộc hôn nhân đã luôn kéo dài mãi mãi.” Cô liếc nhìn anh.
“Rắc rối vừa đây của Brenna là chuyện ngược lại.”

Anh nheo mắt. “Em tranh cãi rất nhiều.”

“Thực ra thì không đâu. Tôi là một người rất dễ chịu.”

“Em tranh cãi rất nhiều với anh.”

Cô gật đầu. “Anh nói đúng. Hãy tự hỏi bản thân xem vì sao.”

“Tôi đã biết là vì sao rồi. Em đang đấu tranh chống lại sự cuốn hút giữa hai ta.”

Trong khi nói, anh bước lại gần cô. Rất gần. Đủ gần để cô dường như không cần thiết phải tiếp tục thở nữa. Vẫn còn một vấn đề nữa đó là hai cánh tay anh đang vòng quanh người cô và kéo cô vào sát người anh.

Cô biết anh sắp sửa làm gì, và cô thậm chí còn không cần nhắc đến chuyện dừng anh lại. Không khi mà thực ra cô đã luôn thầm ao ước có một nụ hôn khác kể từ khi anh vừa chấm dứt nụ hôn đầu tiên. Ồ, cô biết là cô nên chống lại, nhưng đây là một trong những lần mà chuyện làm một người hư đốn lại có cảm giác rất tuyệt.

Môi anh di chuyển trên môi cô với một sự kết hợp tuyệt vời giữa sự căng thẳng, ham muốn và sự mềm mại. Rất mạnh mẽ nhưng cũng vô cùng nhẹ nhàng, rất ngọt ngào nhưng cũng đầy hương vị đàn ông. Cô cảm thấy các giác quan của mình đang tan chảy, tận hưởng từng milimet một trong sự tiếp xúc thân mật của họ. Cô muốn hé môi ra, muốn có anh ở bên trong cô, nhưng cô cũng muốn tiếp tục nụ hôn đó, muốn kéo dài giây phút đó, muốn cảm nhận được cái nhu cầu và sự khao khát đang dâng lên trong con người cô.

Miệng anh chuyển động qua lại, nhẹ nhàng khám phá cô. Khi anh cắn nhẹ vào phần căng mọng ở môi dưới của cô, cô thở hỗn hển vì kinh ngạc và thích thú. Lưỡi anh nhanh chóng lướt qua khu vực nhạy cảm làm cô rùng mình chờ đợi trong niềm háo hức. Cô với tay lên nắm lấy vai anh, vừa để giữ thăng bằng cho bản thân vừa để giữ anh đứng nguyên vị trí. Ngón tay cô cọ xát vào lớp vải mềm mượt của chiếc áo vest anh đang mặc.

Chậm rãi, như thể để cho cô có thời gian để làm quen với ý định của mình, anh trượt lưỡi vào trong miệng cô. Cô chờ đợi một giọng nói vang lên yêu cầu cô phải tỉnh táo, nhưng chỉ có sự im lặng chờ đợi. Không phải Brenna đã nói rằng cô cần trở nên hư đốn hay sao? Hôn Zach chắc chắn sẽ đáp ứng được điều đó.

Cô đầu hàng trước sự khao khát của mình và tách môi ra hoàn toàn để chào đón anh.

Vòng tay quanh người cô thắt lại. Anh ôm cô đủ gần để hơi nóng của anh có thể sưởi ấm cô, nhưng cô không cảm thấy mình bị mắc bẫy. Họ cùng nhau chuyển động, như thể họ đã cùng nhau biểu diễn điệu nhảy đặc biệt này hàng nghìn lần trước đây rồi. Không có sự vụng về nào, không hề có sự va chạm của mũi hay đầu gối. Chỉ có sự ham muốn đang vắt kiệt đầu óc. Nó thốc qua cô như một cơn bão lốc, cuốn hết không khí trong phổi cô và làm cho cô chỉ muốn cầu xin anh hãy làm cho cô đầu hàng.

Da cô có cảm giác quá nóng và quá căng cứng. Tất cả những khu vực nhạy cảm mà cô đã biết và cả những khu vực cô còn phải khám phá đều gửi tín hiệu cho biết rằng nếu chúng không được nhanh chóng chạm vào thì cô sẽ chết ngay tại đó. Mùi vị của anh, áp lực từ anh, cảm giác ngọt ngào - tất cả đều vượt quá những gì cô đã chờ đợi. Tất cả những tưởng tượng của cô về Zach, cả hài hước lẫn nghiêm túc, đều đã không chuẩn bị được gì cho cô khi đối diện với thực tế. Hai bàn tay anh di chuyển lên xuống sau lưng cô, làm cô chỉ muốn rên lên hừ hừ. Khi anh trượt xuống thấp hơn, úp lấy miệng cô, theo bản năng cô lập tức cong người tỳ vào anh, mong muốn được cảm nhận tất cả cơ thể anh. Bằng chứng rắn chắc cho thấy anh bị kích thích như thế nào gần như làm cô hét lên vì sung sướng.

Phần lý trí trong cô - phần mà đáng lẽ là phải nói với cô rằng đây là một sai lầm lớn - bắt đầu ước lượng khoảng cách từ nơi họ đứng đến chiếc bàn tiếp tân ở phía trước khách sạn và tính toán những nhân tố xấu hổ của việc thuê phòng khách sạn trong vòng vài giờ cho một cuộc du hí vội vàng. Một sự lựa chọn khác là thực hiện điều đó ngay tại đây ở trong vườn, nhưng cô chưa bao giờ là loại người có thể bày tỏ sự đam mê của mình ở chốn công cộng.

Trước khi cô có thể quyết định liệu cô có nên vượt qua những giới hạn của bản thân mình thì Zach đã lùi lại đủ để cắt đứt nụ hôn. Anh tỳ trán lên trán cô. Cô có cảm giác anh đã lấy lại được lý trí của mình, điều đó làm cho cô thực sự hụt hẫng và bức bối. Ít nhất là anh cũng đang thờ một cách nặng nhọc giống như cô. Cô sẽ rất ghét nếu như chỉ có mình cô là người bị chi phối bởi những cơn đam mê không thể điều khiển được.

Anh cọ cọ ngón tay cái lên đôi môi sưng phồng của cô. “Về mặt em đầy ngạc nhiên.”

Cô cố gắng mỉm cười, nhưng lại có cảm giác khoé miệng của mình hơi run run. “Cũng có thể nói điều tương tự như thế về anh.”

“Không thể tránh được.” Anh ôm lấy gương mặt của cô và hôn cô lần nữa. “Anh đã từng hôn rất nhiều lần trong vòng hai mươi năm qua và anh biết rằng anh chưa bao giờ cảm thấy điều gì như thế này trước đây. Vì thế đó phải là em.”

Mặc dù cô đã tự nhủ với bản thân mình rằng những lời đường mật của anh sẽ không có ý nghĩa gì cả, nhưng lúc này cô vẫn cảm thấy mình mong muốn đến tuyệt vọng có thể tin vào những gì anh nói. Okay, Zach đã tuyên bố là sẽ làm bất cứ điều gì để có thể làm cô đổi ý về chuyện Mia và David, nhưng cô không muốn tin rằng anh sẽ đi xa đến thế này chỉ để lôi kéo cô đứng về phía anh. Tuy vậy cô cũng có cảm giác là anh có thể làm như thế lắm.

Chuyện cô không biết đâu là sự thật đáng lẽ phải làm cô phải bỏ chạy càng xa càng tốt, hay ít nhất là ra đến xe của mình. Thay vào đó cô chỉ cảm thấy nuối tiếc vì họ đã không gặp nhau dưới một hoàn cảnh ít éo le hơn.

“Chuyện này sẽ trở nên rắc rối đây.” Anh nói.

“Với em thì không.”

Anh nhe răng cười. “Em thật cứng cỏi, Katie. Anh thích điều đó. Anh rất thích điều đó.”

Lời nói của anh làm cô run rẩy, điều đó chỉ chứng tỏ rằng cô là một con ngốc.

Cô bước lùi lại và vuốt phẳng chiếc áo khoác. “Chuyện này thật tuyệt, nhưng em thực sự phải đi rồi.”

“Em có thể quay về chỗ anh.”

Một lời mời mọc, được đưa ra bằng một giọng khàn khàn đầy cảm dỗ, làm cho đầu gối cô muốn khuỵu xuống. Cô phải dùng toàn bộ lý trí của mình để bắt các bắp thịt của mình căng cứng lại để cô không bị sụm xuống thành một đồng.

“Em có thể, nhưng em sẽ không đến. Mặc dù vậy, cảm ơn vì anh đã mời.”

“Muốn hẹn lần sau không?”

Cô đánh liều liếc nhìn anh. Đôi mắt màu xanh thẫm của anh lấp lánh với những đam mê, đôi môi anh vẫn còn sưng phồng. Anh trông quyến rũ

không thể tin được và cũng không thể cưỡng lại được. Đầu hàng là một điều hợp lý, sẽ không ai buộc tội cô cả.

“Đây là LA.” Cô nói. “Chúng ta không thực sự bị dính mưa ở đây.”

*(Cái này chơi chữ: Zach hỏi “Want a **rain check**?” => Muốn hẹn lần sau không? Katie giả vờ ngây ngô dùng ngay từ **rain** đó để lẩn tránh.)*

“Em sợ.”

“Em thông minh.”

“Và hoảng sợ.”

Bởi vì cả hai người họ đều biết điều đó là sự thật nên cô cảm thấy không cần phải thừa nhận điều đó làm gì. “Hãy chỉ nói là em không tin tưởng anh.”

Cô nhặt chiếc cặp táp lên và rút lui đúng lúc. Bởi vì chỉ cần thêm mười giây nữa ở bên anh thôi là cô đã ở bờ vực của sự đầu hàng, và cô không muốn mạo hiểm với chuyện đó.

Mia đứng dậy từ chỗ ngồi của mình ở bên chiếc bàn đặt trong bếp và vươn vai để thả lỏng những bắp thịt phía sau lưng. Quá nhiều giờ phải gập mình trên cuốn sách đó rồi, cô nghĩ. Bước về phía tờ lịch dán trên cửa tủ lạnh, cô đánh dấu thêm một block hai tiếng học bài nữa. Cô chỉ còn lại một tuần trước kỳ thi cuối năm. Như thường lệ, cô đã chuẩn bị một kế hoạch phân chia khoảng thời gian không lên lớp của mình thành những khoảng thời gian ôn bài. Và cũng như thường lệ, cô đã đúng khi lên kế hoạch.

Nhờ vào Katie cả, cô nghĩ, ánh mắt cô lảng đãng nhìn sang bức ảnh chụp bốn chị em gái nhà Marcelli đang đứng cùng nhau ở giữa cánh đồng nho. Chị Katie của cô đã luôn là một sinh viên có tổ chức nhất, và chị ấy đã truyền lại cho cô những mẹo vặt của mình.

Một tiếng gõ cửa vang lên làm cô quay lại. Ngay lập tức cô biết ai đang đứng ở trong hành lang bên ngoài căn hộ của cô. Cô vật lộn với hai phần háo hức và một phần e ngại. Cô bước về phía cửa và mở ra.

“Trước khi em nói bất cứ điều gì,” David nói với cô ngay khi anh bước vào, “anh muốn nói anh sẽ chỉ ở lại ba mươi phút thôi. Chúng ta phải tập trung vào kỳ thi cuối năm. Nhưng anh nhớ em.”

“Em cũng nhớ anh.”

Cô quan sát gương mặt quen thuộc của anh, đôi mắt màu xanh da trời mà cô nhận ra ngay lập tức, và cái cách mái tóc màu vàng của anh luôn rủ xuống vắt ngang qua trán.

Anh giơ lên một chiếc túi màu trắng. “Anh đem đến thứ em thích.” Anh nói. “Hôm qua anh mới đọc được là đường sẽ giúp đầu óc chúng ta trở nên sắc sảo hơn.”

Cô liếc nhìn từ chiếc túi đựng kem Baskin-Robbins sang David. Sự e ngại nhạt dần thay vào đó là tình yêu thương dâng tràn. Trong vài tuần vừa rồi, kể từ khi họ đã cố gắng đi chọn hàng cho danh sách quà cưới, mọi chuyện đã trở nên rối tung giữa hai người họ. Không hoàn toàn sai, chính xác ra là thế, nhưng cũng không hoàn toàn đúng. Trận cãi nhau đó đã thay đổi mọi thứ. Họ vẫn gặp nhau, nhưng những cuộc gặp đó đã rất căng thẳng.

Đột nhiên mọi chuyện lại trở nên đúng đắn trở lại. Cô vòng tay quanh người anh và ôm anh thật chặt. Anh thả túi kem xuống và kéo cô thật mạnh vào người anh.

“Em xin lỗi.” Cô thì thầm, đột nhiên cảm thấy phải đấu tranh để nước mắt không trào ra.

“Anh cũng thế.” Anh hôn cô. “Anh yêu em, Mia.”

“Em yêu anh nhiều hơn.”

Anh mỉm cười trước câu nói đùa quen thuộc. Cô vẫn đeo cứng lấy anh, muốn được cuộn tròn trong lòng anh và trở thành một phần của anh. Cho dù bất cứ điều gì trong cuộc đời cô là sai thì việc ở bên cạnh David cũng luôn luôn đúng.

Chương 10

Zach đến trang ấp nhà Marcelli ngay trước lúc năm giờ. Những cuộc gọi đến nhà như thế này đang ngốn hết khoảng thời gian có thể kiếm ra

tiền của anh, nhưng anh sẵn lòng chấp nhận chuyện đó. Xét cho đến cùng thì vẫn còn có ích lợi lớn hơn để mà cân nhắc. Hơn nữa, anh có thể cảm thấy thời gian đang trôi qua vùn vụt. Đã sáu tuần kể từ khi David và Mia tuyên bố đính hôn. Sáu tuần rồi mà anh vẫn chỉ tiến được một chút trong cái kế hoạch chia cắt đôi uyên ương hạnh phúc đó. Vụ cãi vã gần đây giữa hai đứa làm cho anh cảm thấy có hi vọng, nhưng David đã gọi cho anh và thông báo là chúng đã làm lành rồi. Về phía Katie thì vẫn chưa thấy có chút ánh sáng nào, và anh phát hiện ra rằng anh đang tiêu phí thời gian nghĩ về chuyện làm thế nào để kéo cô lên giường cũng nhiều như là chuyện kéo cô về làm đồng minh.

Brenna là một đồng minh có tiềm năng, nhưng lúc này cô đang quá đắm chìm trong nỗi đau của bản thân nên không giúp ích gì được nhiều. Vì vậy mặc dù có một kế hoạch lớn nhằm tìm kiếm một tay trong trong doanh trại của quân địch nhưng cho đến lúc này anh vẫn phải tự thân vận động.

Anh đỗ xe lại và vợ lấy đám giấy tờ, rồi bước vào cửa trước của khu nhà chính. Brenna đón anh ở đó, mắt thâm quầng và vẻ mặt đau khổ. Mặc dù cô có làn da màu oliu nhưng trông cô vẫn xanh xao. Những quầng thâm nổi lên ở phía dưới mắt và có thêm nhiều nếp nhăn phía bên khoé miệng. Chuyện ly dị thực sự đã không dễ chịu với cô chút nào.

“Cảm ơn vì anh đã đến.” Cô nói và bước lùi lại để mời anh vào bên trong nhà. “Tôi biết là đúng ra tôi cần phải lái xe xuống L.A, nhưng vào lúc này điều đó đối với tôi dường như là nhiệm vụ bất khả thi.”

“Cô vẫn chưa quay trở lại căn hộ để lấy đồ đạc của mình à?”

Cô cười nghe nghèn nghẹt. “Có cái gì để lấy chứ? Vài bộ quần áo cũ và ít trang sức hay sao?”

“Máy nghe nhạc, TV, đồng hồ, hãy bắt đầu với bất cứ thứ gì là của cô.”

Cô hơi cau mày. “Tôi không nghĩ theo chiều hướng đó, nhưng anh có lý. Tôi nghĩ là tôi nên cố gắng quay lại kiểm tra nơi đó. Tôi không thể tưởng tượng được Jeff sẽ làm điều gì đó với đồ đạc của tôi, nhưng thực ra thì tôi cũng đã chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hẳn ta muốn ly dị.”

Anh đã nghe thấy nhiều điều còn tệ hơn thế nữa. “Nếu cô phát hiện ra bất cứ thứ gì biến mất thì tôi cần một bản kiểm kê đầy đủ những gì đã bị lấy đi. Muốn kết thúc cuộc hôn nhân không có nghĩa là anh ta có quyền phá huỷ những tài sản cá nhân của cô.”

Cô bơ phờ gạt đầu, như thể toàn bộ quá trình đó sẽ làm cô mất nhiều năng lượng hơn là những gì cô có, rồi chỉ về phía phòng khách. “Anh có muốn làm việc ở đây không?”

“Chỗ nào đó có một chiếc bàn thì tốt hơn.”

Anh có rất nhiều giấy tờ để cô xem qua và một vài tin tức sẽ không làm cho ngày hôm nay của cô sáng sủa gì hơn. Những tin tức đó cũng sẽ làm cho cả gia đình cô phải tức điên lên.

Brenna dẫn đường vào nhà bếp. Zach ngạc nhiên khi thấy các hoạt động ở đây đang hồi hả rồi rít. Người cao hơn trong số hai bà – Tessa, anh nhớ vậy – đang quấy cái gì đó ở trên bếp lò, trong khi Mary-Margaret O’Shea đang nhào bột làm bánh mì. Không ai trong số họ biết anh tới.

Ngoại M, như Katie gọi bà, dùng cảng tay để vuốt một lọn tóc vừa rơi xuống ra phía sau. “Tôi sẽ cần phải dùng đến bếp lò, Tessa. Sau khi tôi nhào bột xong, những cuộn bánh mì ngon lành này sẽ cần được nướng.”

Nội Tessa liếc nhìn bảng điều chỉnh nhiệt độ. “Bếp sẵn sàng rồi đây.” Bà định nói điều gì đó nữa thì nhìn thấy Zach và Brenna. “Zach, thật tốt khi gặp lại cậu.”

Bà bỏ quên công việc của mình tại bếp lò và vội vàng bước về phía anh. Bận rộn với chiếc cặp táp và một chồng hồ sơ mang theo, anh không còn một cánh tay rảnh nào nữa. Tóm lại là anh đã bị ôm, bị vỗ và bị véo má. Ngoại M – nhỏ bé đến mức chỉ đứng cao đến ngực anh – cũng tiếp bước theo sau, mặc dù bà chỉ véo lên cánh tay anh thay vì trên má. Cả hai bà cùng nói một lúc, một người mời trà, một người mời bánh quy Italy hoặc một đĩa pasta ngon lành. Sự kết hợp giữa chất giọng Italy nhanh như chớp nhưng ấm áp và tiếng địa phương Ireland du dương đáng lẽ đã làm anh ù hết cả tai, nhưng anh đã trở nên quen thuộc với cái giai điệu cộc cạch đó.

“Tôi không dùng gì đâu, cảm ơn. Tôi ổn mà.” Anh nói trong lúc đặt chiếc cặp táp lên ghế tựa và chồng hồ sơ lên bàn.

Hai bà phớt lờ câu nói của anh. Trong vòng một phút một tách trà bốc khói đã được đặt ở đầu bàn và ngay bên cạnh nó là một đĩa bánh quy tú hú. Một ca trà khác được nhét vào tay Brenna. Cô ôm nó bằng cả hai tay trong lúc ngồi xuống bên cạnh anh. Zach ngồi vào chiếc ghế rõ ràng là được dành cho anh và vội tay lấy những giấy tờ của mình.

Nội Tessa và ngoại M lượn lờ quanh chiếc bàn. Anh liếc nhìn đồng bột làm bánh mì lúc này đã được bỏ vào trong một chiếc tô được bọc xung quanh, rồi sau đó được đặt vào trong lò. Không có gì khác có vẻ là sẽ được nấu nướng nữa cả. Và bất cứ thứ gì ngoại M đã đặt vào trong lò vì

sóng thì cũng vẫn nằm ở trong đó. Anh chần chừ, không quen với chuyện làm việc mà có khán giả xung quanh, nhưng Brenna không có vẻ gì là nhận ra điều đó. Cuối cùng anh liếc qua thân chủ của mình.

“Chúng ta sẽ làm việc ở đây à? Có nên chuyển sang phòng khác không?”

Brenna khẽ giật mình và lắc đầu. “Tôi thích có sự ủng hộ và đảm bảo về mặt tinh thần. Hơn nữa, đằng nào thì họ cũng sẽ phát hiện ra thôi.” Cô lặng lẽ nói. “Có hai bà ở đây có nghĩa là sẽ bớt phải kể lại chuyện gì đã xảy ra với hai người. Anh gặp may mắn là cả gia đình không có mặt ở đây đấy.” Cô liếc nhìn đồng hồ. “Katie không về vì chị ấy bận làm việc, còn Francesca sẽ có mặt ở đây bất cứ lúc nào. Nhưng không có nghĩa là chúng ta phải chờ nó. Tôi không nói với Mia bởi vì nó bận thi cuối năm trong tuần này và tôi không muốn làm nó phiền muộn.”

Anh có một vài thân chủ có vai vế trong xã hội cũng đã đem theo chó chuột đến trong lúc làm việc với anh, và một diễn viên nam nổi tiếng đi đâu cũng đem theo giám đốc quan hệ công chúng, giám đốc kinh doanh và trợ lý, nhưng rất ít người trong số họ lại được tháp tùng bởi gia đình. Vì lý do nào đó anh nghĩ rằng hai bà có lẽ sẽ có ích rất rất nhiều đối với Brenna hơn là một con vật nuôi hoặc là một người trợ lý riêng nào đó.

Zach vừa định bắt đầu thì Colleen Marcelli bước vào nhà bếp. “Tôi có bỏ lỡ chuyện gì không?” Bà hỏi, đầu tiên bước về phía cô con gái, cúi xuống và hôn lên má cô, rồi sau đó là Zach. Bà chỉ chạm nhẹ vào vai anh và mỉm cười ấm áp với anh trước khi kéo ghế ngồi đối diện với Brenna và sẵn sàng lắng nghe.

“Bọn con mới chỉ bắt đầu thôi.” Brenna nói.

Colleen gật đầu. Bà là một người phụ nữ ăn mặc rất chỉnh tề ở độ tuổi khoảng bốn mươi lăm của mình, mặc dù trông bà trẻ hơn rất nhiều. Bà được thừa hưởng đôi mắt màu xanh dương cùng với dáng người thanh tú của ngoại M.

“Má nghĩ là tốt nhất không nên để ba con liên quan đến chuyện này.” Bà nói, gật đầu khi ngoại M đưa ra một tách trà. “Con biết là ba sẽ quát tháo ầm ĩ thế nào rồi đó. Ba và ông nội con đang bàn đến chuyện cải tổ cái bản chất đàn ông của Jeff – thật là xấu xa tồi tệ bẩm sinh.” Bà thở dài. “Má không nghĩ rằng có ai trong chúng ta muốn nghe lại từng chi tiết.”

“Con thà không nghe còn hơn.” Brenna buồn bã nói. “Tất cả mọi người đều đã hân hoan đón chào hấn vào gia đình khi con kết hôn với hấn, nhưng giờ những gì con nghe thấy là chuyện tất cả mọi người đã từng nghi ngờ hấn ta ra sao.”

Colleen gật đầu cảm thông. Bà với tay qua bàn và siết nhẹ cánh tay Brenna. Zach chờ cho tất cả những chuyện đó diễn ra. Anh đã quen với những tiếng nức nở đau đớn của các thân chủ, ngay cả những cơn thịnh nộ cũng không phải là điều bất thường gì trong công việc của anh. So sánh với những điều đó, một gia đình lạnh lẽ, biết suy nghĩ đứng quan sát một bên không phải là một vấn đề lớn lắm. Anh hắng giọng, nhưng trước khi anh có thể lên tiếng ngoại M đã đặt một tách trà trước mặt con gái mình, rồi ngồi vào một chiếc ghế bên cạnh bàn. Nội Tessa cũng làm tương tự, nhưng thay vì một món đồ uống nào đó, bà lại cầm theo một cái rổ. Anh nhìn vào những thứ bên trong, tự hỏi họ có thể dự định làm cái quái gì – và rồi anh biết. Chắc chắn rồi, những bông hoa đăng ten được phân phát vòng quanh. Những chiếc tô đựng hạt đăng ten và ngọc trai được đặt ở giữa bàn, và tất cả những người phụ nữ, kể cả Brenna, bắt đầu ngồi xâu hạt.

Ánh sáng hắt lên những hạt bé xinh xinh. Ngón tay những người phụ nữ làm việc thoăn thoắt và chắc chắn – đó là kết quả của việc họ đã thực hành hàng giờ liền. Zach không muốn nghĩ đến việc những thứ đăng ten này dùng để làm gì, vì thế anh quay trở lại tập trung vào công việc trước mắt – đó là vụ ly dị của Brenna – và sắp xếp phân loại chồng hồ sơ mà anh đã mang theo.

Anh liếc nhìn cô. “Hãy hít thở thật sâu và thả lỏng.” Anh nói nhẹ nhàng. “Hầu hết những thứ mà chúng ta phải thảo luận đều khá là thông

thường. Vấn đề bất bình thường duy nhất xuất hiện cho đến lúc này là chuyện Jeff đang đưa ra yêu sách đòi một nửa số cổ phần của cô ở nhà máy rượu.”

Anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần khi thông báo tin đó, biết rằng anh vừa mới thả một quả bom lên toàn thể gia đình này. Như đã đoán trước, sự nhốn nháo nổ tung xung quanh anh. Anh không bận tâm đến chuyện tham gia vào cuộc chiến đó, thay vào đó anh để họ thể hiện sự tức giận. Nội Tessa đứng bật dậy và tuyên bố rằng người bố chồng đã mất của bà (cầu Chúa cho linh hồn cụ được yên nghỉ) đã thành lập nên nhà máy rượu, khai hoang đất đai với hai bàn tay trắng, và kinh doanh không hề dối trá, không hề lừa gạt – bà bắt đầu lầm bầm bằng tiếng Italy. Đôi mắt của ngoại M thì nheo lại với một vẻ mặt giận dữ làm cho Zach chỉ muốn lĩnh ra ngoài. Colleen thì trông có vẻ đã sẵn sàng để lột da thằng cha sắp sửa trở thành chồng cũ của Brenna, trong khi đó Brenna lại chỉ đơn giản là trông vô cùng choáng váng.

Khi sự xôn xao đã lắng xuống, anh quay sang phía thân chủ của mình. “Đây chỉ là một mảnh khoe thôi. Jeff và luật sư của hắn muốn làm cho chúng ta không tập trung vào vấn đề thực sự - đó là chuyện cô đã hỗ trợ về mặt tiền bạc cho Jeff trong bao lâu để hắn có thể vượt qua được khóa học y khoa. Bất cứ một khoản thừa kế nào mà cô nhận được cũng sẽ không bị coi là tài sản sở hữu chung trừ khi nó đã kết hợp với một dạng tài khoản đồng sở hữu dưới hình thức quỹ đồng sở hữu nào đó.

“Đồ con hoang.” Brenna cúi kính. “Hắn chưa bao giờ quan tâm đến nhà máy rượu. Tôi mới là người luôn luôn yêu nó. Tôi đã từ bỏ nó vì hắn và đây là phần thưởng của tôi hay sao?”

“Đây là một vụ ly dị,” Zach nói với cô, “công bằng hay đúng đắn không có ý nghĩa gì ở đây cả. Tất cả những chuyện này là về tiền bạc. Thật không may, chống lại yêu sách của hắn sẽ đòi hỏi phải mất thời gian suy nghĩ khá nhiều. Cô có khoản thừa kế nào không?”

“Không có một xu.” Cô nói thẳng băng. “Không có gì được giao cho tôi cả, và trừ khi ông nội đã thay đổi di chúc, nếu không sẽ không bao giờ có cái gì cả.” Miệng cô nhăn nhúm lại. “Ông đã từ bỏ hi vọng có một thằng cháu trai và đang trông chờ có một thằng chết.”

Ngoại M xích tới gần. “Brenna con yêu, con đừng lo về chuyện đó. Con chồn hôi hám đó sẽ không chạm được đến dù chỉ là một gốc nho ở nơi này.”

Brenna gật đầu với bà ngoại. “Con biết, nhưng con không thể tin được là hắn lại làm việc này.”

“Như tôi đã nói, Jeff muốn phân tán sự chú ý của chúng ta ra khỏi vấn đề thực sự. Tôi sẽ không để điều đó xảy ra. Tôi sẽ cho luật sư của hắn biết không có bất cứ một khoản thừa kế nào. Hắn sẽ phản công. Hãy chuẩn bị tinh thần cho điều đó nhưng đừng lo lắng quá, tôi sẽ xử lý chuyện này. Nếu đó là thứ vũ khí tốt nhất mà bọn họ có thì chúng ta không có gì phải lo cả.”

Anh cầm lên tập hồ sơ thứ hai. “Sự quan tâm của chúng ta sẽ tập trung vào vấn đề là cô đã hỗ trợ về mặt tài chính cho chồng cô trong suốt khóa học y khoa, khóa thực tập nội trú của hắn, cũng như chuyện cô đã trả khoản nợ chồng chất của hắn từ trước khi kết hôn. Khả năng để cô có thể nhận được bồi thường là rất cao. Chúng ta có vài bảng tính cho thấy...”

Cánh cửa hậu bật mở. Một người phụ nữ tóc vàng mặc quần jean bước vào trong nhà bếp. Cô ta cao ráo và thanh mảnh, nhưng đó không phải là điều làm anh chú ý. Thay vào đó đập vào mắt anh là những hình xăm phủ kín từng milimet da để lộ ra ngoài. Thậm chí còn có một ngôi sao màu xanh bé xíu ở khoe mắt phải, phía dưới chiếc vòng bạc xuyên qua chân mày của cô.

Cô nàng trẻ tuổi bật cười, rồi chống hai tay lên hông. “Rõ ràng là nó có tác dụng. Xin chào. Là con đây.”

Hai bà phá lên cười, trong khi Colleen đứng dậy ôm chầm lấy cô nàng trẻ tuổi đó. Brenna đặt đồng hồ khâu vá của mình xuống và quan sát người vừa đến.

“Chị nghĩ là bộ vest to uỳnh đó là dành cho lần này chứ.” Cô nói.

“Đúng là thế, nhưng rồi em nhìn thấy một anh chàng xăm trổ đầy mình và thế là em nảy ra một ý tưởng khác.”

Nội Tessa thở hắt ra nặng nhọc và thò tay vào túi lần mò chuỗi tràng hạt. “Vì điều này mà Chúa đã cho con một bộ mặt của một thiên thần hay sao? Con đã nhuộm tóc đấy à? Francesca, mái tóc cũ rất đẹp mà.”

Zach chớp chớp mắt, Francesca? Anh cố gắng kết nối cô nàng xăm trổ đầy mình phía trước mặt anh với cô em gái mà anh nhớ trong đầu. Anh cho rằng hình dáng khuôn mặt có lẽ khá giống nhau.

Brenna quay sang anh. “Tôi biết chuyện này khá lạ lùng, nhưng rồi anh sẽ quen với nó. Francesca đang học tâm lý xã hội học. Đề tài luận án Tiến sĩ của nó là khám phá xem con người phản ứng thế nào với hình dáng bên ngoài. Nó suốt ngày cứ làm cho mọi người bị shock.”

Zach lắc đầu. “Cô ấy làm việc đó rất khá.”

Francesca đã làm xong cái nhiệm vụ thuyết phục cả hai bà của mình rằng mái tóc màu vàng chỉ là tóc giả. Cô rót cho mình ít cà phê từ chiếc bình ở trên quầy bếp, rồi ngồi xuống bên cạnh má mình và với tay lấy một bông hoa đăng ten.

“Đã có chuyện gì rồi?” Cô hỏi.

“Jeff muốn có cổ phần của nhà máy rượu.” Brenna nói với cô em gái.

Francesca há hốc miệng. “Ồ hèn hạ, đồ ngu si, đồ nhóp nhúa.”

Nội Tessa đưa ánh mắt cảnh cáo nhìn cô cháu gái. “Chúa nghe hết những gì con nói đấy.”

“Ngài cũng nghe thấy những lời nói dối của Jeff chứ?” Francesca vỗ hai bàn tay lên bàn. “Con không thể tin được chuyện này.”

“Chị cũng thế.” Brenna nói. “Đáng lẽ chị không nên nói không khi em bảo chị là chúng ta nên thuê người giết chết hắn.” Cô lắc đầu với hai bà. “Bọn con chỉ đùa thôi. Đại loại thế.”

Zach xen vào cuộc tranh cãi. “Jeff sẽ phải trả giá, thưa quý bà quý cô. Hãy giữ cho đầu óc được tỉnh táo. Cách tốt nhất để làm hấn phải trả giá là thông qua ví tiền của hấn.”

Anh cầm lên tờ bảng tính mà anh đã mang theo và đưa cho Brenna. “Cái này sẽ cho cô biết ta có thể lấy lại từ hấn bao nhiêu tiền. Tiếc là cô vẫn chưa kết hôn đủ lâu để bước qua ngưỡng mười năm, đó là mốc mà cô có thể dựa vào để đưa ra kiến nghị được cấp dưỡng trong suốt quãng đời còn lại.”

“Đó không phải là phong cách của tôi.” Brenna nói với anh. “Tôi muốn hấn phải chịu đau khổ, nhưng tôi sẽ không ngồi mát ăn bát vàng.”

“Tốt. Tòa án cũng sẽ nhìn nhận chuyện này theo hướng đó. Cô còn trẻ và có khả năng. Họ sẽ trông đợi chuyện cô muốn làm điều gì đó cho cuộc đời của cô. Kết hôn với một tên khốn không có nghĩa là cô có quyền được hưởng cấp dưỡng trong cả cuộc đời. Tuy nhiên, toà án bang tin rằng mọi thứ phải nên phân chia bằng nhau. Và còn có một sự kiện là chuyện cô đã từng hỗ trợ Jeff về mặt tiền bạc.” Anh trải bảng tính sang một bên. “Nó sẽ có tác dụng nếu cô có một kế hoạch nào đó, Brenna.”

“Ví dụ như?”

“Mục tiêu cho tương lai. Một điều gì đó mà cô muốn làm trong cuộc đời mình. Nếu cô muốn đi học đại học hay mở một công ty, gần như Jeff sẽ bị yêu cầu phải chi ra một phần hoặc là toàn bộ chi phí cho những điều đó.”

Cô gật đầu. “Tôi sẽ nghĩ ra cái gì đó.”

“Tôi nghĩ là cô nên làm điều đó. Trong thời gian này, cô nên quay trở lại căn hộ của cô và thu dọn đồ đạc. Lập một danh sách về những thứ bị biến mất. Cô đã lấy được thông tin về tài khoản của cô chưa?”

“Chưa.”

Colleen nhìn lên, nhưng không nói gì cả. Ngoại M lục cục trong họng về cảm thông.

“Hãy kiểm tra số dư hiện thời. Cho tôi biết con số luôn khi cô rời khỏi đó. À, còn nữa, cô sẽ lấy cho tôi một bản copy hợp đồng thuê nhà chứ?”

Cô gật đầu. Anh đưa cho cô vài tờ giấy mà anh cần cô phải điền vào.

“Đó là tất cả.” Anh nói. “Trừ khi cô có câu hỏi gì khác.”

“Tôi không hỏi gì.”

“Vậy thì tôi sẽ nói chuyện với cô sau vài ngày nữa.”

Anh bắt đầu nhét những tập tài liệu trở lại vào đúng vị trí.

Ngoại M ngay lập tức đứng dậy. “Cậu có đói không? Chúng tôi sắp ăn tối rồi. Cậu sẽ ở lại, đúng không?”

“Tôi phải quay trở lại Los Angeles.” Anh nói, hơi ngạc nhiên vì anh cảm thấy điều gì đó gần như là nuối tiếc. Ý tưởng về chuyện ăn tối với nhà Marcelli, về chuyện trải qua cả buổi tối với họ, không có gì là khó chịu cả. Nếu không phải vì David muốn cưới Mia, Zach sẽ sẵn lòng ngao du với cả gia tộc nhà Marcelli.

“Vậy thì ít nhất cũng nên ở lại thêm một chút để ăn thêm vài cái bánh quy.” Colleen nói. “Má tôi sẽ thấy buồn nếu anh không ăn cái nào đấy.”

Anh gật đầu bởi vì điều đó dường như dễ dàng hơn là chuyện phản đối lại. Ngoại M vội vàng chạy đi lấy thêm cho anh ít trà, trong khi Francesca đứng dậy kiểm tra thành phẩm đã được nướng chín bốc mùi thơm phức từ trong lò vi sóng.

Nội Tessa tiếp tục công việc khâu chuỗi. “Katie gọi hôm qua. Nó đang làm việc rất vất vả cho buổi tiệc quyên góp của công ty cậu đấy.”

Zach lắc đầu. Họ là những người phụ nữ thú vị, nhưng không có chút tinh tế nào cả. “Cô ấy là một người rất chăm chỉ.”

“Xinh đẹp nữa.” Ngoại M lên tiếng từ chỗ bà đang đứng bên cạnh bếp lò.

“Rất xinh đẹp.” Rất quyến rũ.

“Anh có gặp nó nhiều không?” Colleen hỏi.

Anh nghĩ về nụ hôn của họ ở trong vườn. Vẫn chưa đủ nhiều như những gì anh mong muốn, nhưng anh không định phàn nàn điều đó với má cô. “Chúng tôi đã có cuộc gặp mặt vì công việc vào tuần trước.”

Miệng Colleen nhàn ra như một đường thẳng. “Chỉ là cuộc gặp mặt vì công việc thôi à? Không có gì ... riêng tư hơn ư?”

“Không. Rất tiếc.”

Anh đã ăn xong miếng bánh quy và đứng dậy để có thể thoát ra khỏi đó trước khi họ lại bắt đầu dệt một tấm lưới xung quanh anh. “Các quý bà quý cô, thật là tuyệt vời, nhưng tôi phải quay trở về thành phố rồi.”

Phải mất ít nhất là mười phút sau anh mới có thể ra khỏi nhà. Sau khi anh xếp gọn đồng hồ sơ và chiếc cặp táp, anh ngồi ngay ngắn vào sau vô lăng và khởi động máy.

Họ là những người tốt bụng, trung thực và không hề có chút ý tưởng nào về chuyện tình hình tài chính của họ rất dễ bị tấn công. Đối với họ, cuộc sống là một vở kịch vui. Những vấn đề dễ dàng được gói gọn trong vòng hai mươi phút. Nếu như Brenna không thừa kế bất cứ thứ gì thì Jeff đã không may mắn chút nào. Nhưng sẽ thế nào nếu như cô có thừa kế? Và sẽ thế nào khi cô cháu gái tiếp theo của nhà Marcelli đi lấy chồng? Từ chỗ mà anh đang ngồi anh có thể nhìn thấy hàng mẫu cánh đồng nho trải dài về các hướng. Lúc này những thân cây dày thịch vẫn còn xám xịt và héo khô, nhưng khi mùa xuân đến...

Anh nhận ra là anh không biết chúng trông sẽ thế nào khi mùa xuân đến, nhưng anh có thể tưởng tượng được. Mỗi thân cây sẽ nặng trĩu với những chùm nho. Những quả nho sau đó sẽ được chuyển thành rượu vang. Nhà máy rượu vang Marcelli nổi tiếng trên toàn thế giới. Sự giàu có của gia đình họ làm cho quỹ tài sản ủy thác của David dường như trở nên tầm thường.

Tất cả bọn họ đều quá nhiệt tình với đám cưới, nhưng không ai trong số họ nghĩ về chuyện gì có thể xảy ra sau đó. Không hề có một lời nào nói về hợp đồng tiền hôn nhân. Họ quá bận rộn với việc xâu chuỗi đăng ten và dệt nên một tấm mạng mà nó có thể bẫy tất cả bọn họ vào trong đó.

Chương 11

Katie công kênh hai hộp Styrofoam ‘còn-nóng-hổi’ cùng với chiếc cặp táp nặng trĩu trên tay khi cô bước lên các bậc thềm phía trước cửa nhà Zach. Trong suốt khoảng thời gian bốn mươi hai phút đi từ khách sạn về nhà anh, cô đã tự thuyết giảng cho bản thân mình về tầm quan trọng của việc phải tỏ ra lạnh lùng, cư xử thật chuyên nghiệp, và giả vờ rằng nụ hôn đam mê trong vườn khách sạn là chưa bao giờ xảy ra. Dù sao đi chăng nữa thì cô cũng sẽ không hưởng ứng lại anh thêm một lần nữa, cho dù anh có ra mở cửa trong tình trạng hoàn toàn trần truồng đi chăng nữa.

Đặc biệt là thế.

Để phục vụ cho cái thái độ ‘*chỉ có công việc*’ mà cô kết luận rằng sẽ là khôn ngoan nhất, an toàn nhất của mình – cô mặc một chiếc quần âu màu đen xấu xí và một chiếc áo len pha tơ cổ lọ. Ngoài khuôn mặt và bàn tay ra, cô không để hở một tí da thịt nào ra ngoài. Cô không định để anh có bất kỳ ý tưởng đen tối nào với cô cả.

Nói về Zach, anh hẳn là đang chờ cô bởi vì anh đã mở cửa trước khi cô kịp có cơ hội giơ tay lên gõ. Anh đỡ lấy hai hộp đồ ăn và liếc nhìn chiếc cặp của cô.

“Em mang theo nó đi khắp nơi à?”

“Gần như là thế.” Cô thừa nhận và không thể nào ngăn được nụ cười khi nhìn thấy anh. “Em không bao giờ biết được lúc nào em sẽ cần phải vẽ biểu đồ hay là thiết lập một bản kế hoạch nào đó.”

Anh dẫn cô vào trong nhà bếp. Rõ ràng là anh đã về nhà được một lúc trước đó rồi. Không chỉ mỗi chuyện bàn đã được chuẩn bị, mà anh đã kịp thay từ bộ vest sang một chiếc quần jean và một chiếc áo sơ mi dài tay. Katie không thể không nhìn cặp mông của anh khi anh quay lại để đặt hai hộp đồ ăn lên trên quầy.

Hầu hết những người đàn ông có cặp mông khá thon gọn đều trông bắt mắt hơn rất nhiều so với những người phụ nữ, và Zach chắc chắn nằm trong top 10 những người đó. *Chết tiệt thật. Đừng có nhìn*, cô tự nhủ với bản thân trong lúc bước tới chỗ hai hộp thức ăn. “Jerome đã chuẩn bị tất cả các đồ ăn mà chúng ta đã bàn để nếm thử. Dĩ nhiên là chúng sẽ không được tươi mới như lúc bữa tiệc diễn ra, vì thế ta nên tính đến điều đó nữa. Thêm nữa, những đĩa đồ ăn này cũng không được bày biện gì cả.”

Cô bắt đầu mở các gói bọc bằng giấy bạc ra. Zach đặt hai hộp Styrofoam lên trên bàn. Khi đồ ăn đã được bày ra, cô lôi vài tờ giấy khổ rộng được gấp lại từ trong cặp táp. Cô mở chúng ra để chỉ cho anh thấy mô hình sắp đặt đồ ăn thức uống. Trong lúc Zach nếm thử, cô giải thích cho anh loại thức ăn nào sẽ được đặt ở đâu và sẽ được phục vụ như thế nào.

“Một vài loại kabobs sẽ được nấu từ trước,” Cô nói với anh, “nhưng những thứ khác sẽ đòi hỏi tinh thần sẵn sàng tham gia của các vị khách. Ngoài ra, chúng ta sẽ có một quầy bao gồm toàn thịt nhập ngoại, và những quầy chứa đồ ăn chay cho những người thích những thể loại như thế.”

“Ăn đậu phụ với một cái xiên à?” Anh đùa.

Cô bật cười. “Em hi vọng nó sẽ thú vị hơn thế, nhưng đúng thế.”

Cô chỉ cho anh xem những thiết kế đồ hoạ trên máy tính về các loại lều rạp dành cho lễ hội khác nhau, rồi cất giấy tờ của mình trở lại vào trong cặp và tự lấy cho mình một ít đồ ăn. Họ thảo luận về các thành phần thức ăn khác nhau, xếp loại những món mà họ cảm thấy thích, và rút gọn thực đơn xuống gần giống như là bản thực đơn cuối cùng. Katie hoàn thành việc ghi chép trong lúc Zach pha cà phê.

“Giá như em có thể làm cho anh quan tâm nhiều thế này đến việc lựa chọn khăn ăn.” Cô trêu anh khi anh lấy ra hai chiếc ca từ trong tủ chén.

“Đừng có mơ.”

“Em cũng đoán thế.”

Cô lôi ra một chiếc hộp nhựa nhãn nhụi từ trong cặp. Trước khi cô có thể mở nó ra, Zach đã bước quay trở lại bàn và đặt tách cà phê trước mặt cô, rồi anh cầm lấy chiếc hộp và mở nó ra. Vào đúng giây phút đó cô nhận ra là cô đã không suy nghĩ thấu đáo. Xâu hạt đăng ten trước sự có mặt của người đang quyết tâm ngăn chặn lễ cưới diễn ra thì không thể nào tránh được sự phản đối.

Zach cầm bông hoa đăng ten đang xâu dở từ trong chiếc hộp và lật lật nó trên tay mình. “Em làm mọi việc thật tuyệt.” Anh nói, giọng nói của anh không cho biết anh đang có cảm giác như thế nào. Nhưng rồi cô cũng biết được anh đang nghĩ gì trong đầu. “Anh đã làm không được tốt lắm trong việc thuyết phục em nhìn nhận mọi việc theo quan điểm của anh.” Anh nói với cô.

“Đâu phải là anh không cố gắng. Anh đã đe dọa em, nói lý lẽ với em và rồi quyến rũ em. Tiếp theo sẽ là gì đây? Tiền ư?”

Anh đặt bông hoa trở lại trong hộp. “Katie, đó chỉ là một nụ hôn. Nếu anh thực sự cố gắng quyến rũ em thì mọi chuyện sẽ không dừng lại ở đó đâu.”

Phải làm thế nào để anh ta bớt cái kiểu cao ngạo đó đi mới được. “Anh giả thiết nhiều quá.”

Đôi mắt sẫm màu của anh khóa chặt lấy cô. “Anh biết.”

Hơi nóng sục sôi lên giữa họ. Katie không muốn là người chớp mắt trước, nhưng cô có thể cảm thấy mình đang trôi tuột đi trước ánh mắt thôi miên của anh. Tốt nhất là hãy rút lui và sống sót để còn có thể chiến

đầu vào một lúc khác còn hơn là đầu hàng một cách đáng thương theo kiểu *‘Hãy chiếm lấy em đi, em là của anh.’*

“Tại sao anh không cân nhắc đến khả năng là anh đã sai về chuyện David và Mia?” Cô hỏi với một nỗ lực yếu ớt nhằm hạ nhiệt độ trong phòng xuống.

“Bởi vì anh không sai. Điều duy nhất anh cảm thấy thôi thúc anh hơn chuyện ngăn chặn không cho David làm đám cưới với Mia vào tháng Bảy này là chuyện ngăn nó không bỏ trốn đi cùng con bé. Nó đủ ngang bướng để làm điều đó. Anh vẫn đang tìm lý do để thuyết phục nó, và một khi anh đã có đủ mọi lý lẽ trong tay, anh sẽ mở mắt cho nó.”

“Em biết anh yêu con trai anh. Nhưng Mia rất chắc chắn về David, và nó rất ít khi đưa ra những quyết định sai lầm. Anh không thể tin tưởng nó được hay sao?”

“Không.”

Không có gì ngạc nhiên. Có lẽ đã đến lúc khôn ngoan thay đổi chủ đề rồi. “Em nói chuyện với má sáng nay. Mọi người trong nhà thực sự ấn tượng với cái cách mà anh xử lý vụ ly dị của Brenna.”

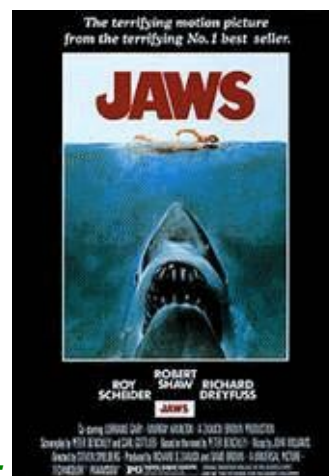
“Chỉ là công việc của anh thôi.” Anh nhún vai thờ ơ.

“Họ cũng nổi điên lên vì Jeff. Em không thể tin được hẳn lại có ý tưởng ngớ ngẩn là theo đuổi nhà máy rượu. Em nửa mong sao nội Tessa sẽ đọc một lời nguyện Italy cổ xưa nào đó nguyện rửa hấn ta.”

Zach cười khúc khích. “Một kế hoạch thú vị. Anh thì thích tấn công bằng luật pháp hơn, làm cho hẳn phải chảy máu mỗi tháng khi hẳn bắt buộc phải viết cho Brenna một tờ séc béo bở.”

“Đây có phải là nơi em được ngâm nga bài hát chủ đề của phim Jaws không nhỉ?”

(Jaws: một bộ phim kinh dị của Mỹ về một con cá mập nanh trắng)

khổng lồ sản xuất năm 1975. Poster của nó:

“Nếu điều đó làm em thấy vui vẻ.”

Cô liếc nhìn anh. “Vậy là chuyện em nghĩ anh là một con cá mập không làm anh khó chịu?”

“Anh luôn là anh. Những gì anh nghĩ sẽ không thay đổi được quan điểm của em.”

“Đúng thế, nhưng hai bà nhà em ngưỡng mộ anh.”

“Họ là những người phụ nữ tốt bụng với khẩu vị tuyệt vời.”

“Thế còn cái vụng véo má thì thế nào?”

Anh nhăn nhó. “Cái đó không phải là chuyện anh thích thú.”

“Em thì quen với kiểu của gia đình em, nhưng em có thể đoán được anh cảm thấy mọi người hơi quá khích một chút.” Cô đặt bông hoa đăng ten trở lại vào trong hộp. “Chiếc váy cuối cùng em tham gia may là chiếc váy của Brenna. À, của Brenna và Francesca. Bọn nó tổ chức lễ cưới đôi. Chồng Francesca chết vài năm sau đó, điều đó làm Brenna trở thành người duy nhất trong bốn chị em em có chồng. Ông nội Lorenzo liên tục giục nó sinh con. Và bây giờ thì nó đang chuẩn bị ly dị.” Cô nhấp một chút cà phê.

“Vẫn còn có những điều tồi tệ hơn.” Zach chỉ ra.

“Nhưng không phải trong gia đình em. Brenna sẽ cảm thấy có lỗi rất nhiều về tất cả những chuyện này.”

“Chuyện ly dị không phải lỗi của cô ấy. Jeff là người đã bỏ đi. Từ những gì anh có thể nói, Brenna đã sẵn sàng cố gắng chịu đựng, ngay cả nếu mọi việc ở nhà cô ấy có trở nên không hoàn hảo đi chăng nữa.”

Điều đó làm cô ngạc nhiên. “Nó thừa nhận là đã có vấn đề trực trực ư?”

“Không, nhưng cô ấy không cần phải làm thế. Những cuộc hôn nhân hạnh phúc không kết thúc bằng một vụ ly dị.”

“Em cũng nghĩ thế, nhưng cho dù vấn đề trực trực có là gì đi chăng nữa thì chúng ta sẽ không bao giờ được biết. Tất cả mọi người đều yêu quý Jeff, điều đó làm cho sự ra đi của hắn trở thành một cú shock.” Cô thở dài. “Tội nghiệp Brenna. Nó phải tự mình chịu đựng sự đau khổ trong lúc ý thức được rằng đây là vụ ly dị đầu tiên trong gia đình Marcelli từ trước đến giờ.”

“Cô ấy sẽ hồi phục thôi.”

“Em đoán là người ta không có cơ hội. Chuyện này sẽ thực sự khó khăn với bọn trẻ. Không phải anh nói rằng bố mẹ anh cũng ly dị sao? Hay điều đó quá riêng tư không thể hỏi được?”

Zach ngả người ra sau ghế. “Katie, vài ngày trước đây lưỡi anh đã nằm trong miệng em. Chuyện đó không có gì là quá riêng tư cả.”

Cô nuốt khan. Cô đã có thái độ rất tốt, cảm thấy bình thường thoải mái ở bên cạnh Zach, vậy mà chỉ với một câu nói anh đã làm cho cô lại nhận thấy sự có mặt của anh.

“Bố mẹ anh chia tay,” anh nói, “giống như hầu hết các đôi vợ chồng khác, họ đã gặp trực trặc nhiều năm trước đó. Anh nhớ là khi anh lên mười thì anh nhận thấy có chuyện gì đó không ổn. Anh nhìn thấy bố hôn một người đàn bà không phải là mẹ anh. Khi anh nói chuyện đó với ông, ông bảo đã đến lúc anh phải tìm hiểu về cuộc sống thực tế và rồi sau đó ông nói với anh rằng những người đàn ông biết được điều gì là tốt cho mình đều giữ một cô nhân tình bên cạnh.”

Katie cảm thấy miệng mình há hốc ra. Cô nhanh chóng ngậm lại, nhưng biết rằng vẻ mặt cô trông vô cùng ngạc nhiên giống như những gì cô đang cảm thấy. “Ông ấy nói thế ư?”

Zach gật đầu. “Ông nghĩ ông là người hợp thời. Anh bảo với ông rằng ông là đồ con hoang. Ông chỉ phá ra cười. Khi anh lên mười hai, ông bắt đầu giới thiệu anh với những cô nhân tình hàng tháng của mình. Ông không bao giờ giữ họ lại quá lâu, nhưng lúc nào cũng có một người đàn bà sẵn sàng chờ đợi ông ấy.”

Cô rùng mình. “Mẹ anh có biết không?”

“Anh không hề nói gì cả. Lúc đó anh là một đứa trẻ và anh cảm thấy sợ hãi. Nhưng có lẽ bà đã tự nhận thấy điều đó.” Anh chần chừ. “Chuyện đó cũng chẳng có ý nghĩa gì. Bố anh có tiền trong khi bà không có, vì thế ông ta có quyền lực.”

Cô nghe thấy sự cay đắng trong giọng nói của anh.

Zach cầm tách cà phê của mình lên nhưng không uống. “Ông ta không hề phải làm việc một ngày nào trong suốt cuộc đời mình. Có lẽ đó là vấn đề, ông có quá nhiều thời gian. Anh đoán chuyện bị lừa dối là cái giá mà

mẹ anh phải trả để có được một cuộc sống đầy đủ. Nhưng dần dần cái giá đó trở nên quá đắt. Họ chia tay khi anh lên mười bốn.”

“Anh sống với ai?”

“Mẹ anh. Sau khi bố anh bỏ đi, tiền của ông ta cũng biến mất theo. Bà bắt đầu đi làm, đầu tiên là một việc, rồi sau đó là hai. Bà không hề đụng đến quỹ ủy thác mà bố anh để lại cho anh. Bà cứ nói rằng chỗ đó là để dành cho tương lai của anh. Trớ trêu thay, mặc dù là một triệu phú, bố anh không hề đóng góp để nuôi anh và mẹ anh cũng không kiện ông ta ra tòa để đòi ông ta thực hiện cái nghĩa vụ đó. Vì thế hai mẹ con anh đi từ giàu đến nghèo trong một thời gian rất ngắn.”

“Tại sao bà không muốn ông ấy đóng góp nuôi anh? Cái đó là dành cho anh mà?”

“Anh không biết. Lòng tự trọng? Nỗi tủi hổ? Bà đúng là một người đàn bà điển hình – luôn luôn có mặt vì anh. Khi anh có David, bà như là một tảng đá. Bà mất năm anh học năm thứ nhất ở trường luật.” Anh dừng lại, rồi nhìn quanh căn phòng bếp. “Anh ước gì bà có thể sống đủ lâu để có thể nhìn thấy tất cả những thứ này, và như thế anh sẽ có thể làm cho cuộc sống của bà dễ chịu hơn.”

“Em rất tiếc.” Katie thì thầm, không biết mình nên nói thêm điều gì nữa. Thời thơ ấu của anh như cách xa cô hàng năm ánh sáng. “Bố anh vẫn còn sống chứ?”

“Không. Ông ta chết vài năm sau đó. Hóa ra ông để lại cho David một quỹ ủy thác kha khá và tất cả số tiền còn lại để cho anh.” Anh bật cười, nhưng tiếng cười của anh không có chút hài hước nào. “Thật là chó chết đúng không? Ném những đồng tiền thối tha đó vào anh. Nhưng cuối cùng anh quay lưng lại với nó. Ông già đó đặt quá nhiều ràng buộc lên những đồng tiền của mình, và anh không cần chúng đến thế. Vì thế số tiền đó được gửi vào một quỹ từ thiện nào đó và cuối cùng anh cũng được giải thoát khỏi ông ta.”

Cho dù nó đã từng tồn tại đi chăng nữa thì lúc này không có một chút dấu hiệu đau khổ nào trong ánh mắt của anh. Cô tự hỏi liệu nó vẫn còn ở đó, hay anh đã cảm thấy yên bình để lại quá khứ sau lưng. Tất cả những suy nghĩ mà cô đã từng có về chuyện làm cho Zach đổi ý đối với chuyện kết hôn của David và Mia lúc này đã biến mất. Chả trách gì anh lại nghĩ rằng mối quan hệ đó không thể đi đến cùng.

Anh nhún vai. “Okay, đó là quá khứ khốn khổ của anh. Hãy nói về chuyện gì đó thú vị hơn đi. Lịch sử hẹn hò của em thế nào?”

Cô mỉm cười. “Tại sao đó lại là một chủ đề thú vị?”

“Chuyện em sùng bái hôn nhân sẽ gây cản trở đáng kể cho kế hoạch muốn quyến rũ em của anh.”

Katie cảm thấy may mắn vì cô đang không uống thứ gì. Nếu có, hẳn là cô đã phì ra. “Okay, được rồi. Cảm ơn vì đã nói rõ ra điều đó.”

“Không có gì. Vậy hãy kể cho anh nghe về tất cả những quý ông sai lầm của em và chuyện anh thú vị hơn họ nhiều đến mức nào đi.”

“Lại là cái tôi đó của anh. Đáng lẽ em nên mua thêm thức ăn mới phải.”

“Em đang lảng tránh vấn đề.”

“Em không có gì để kể cả. Lịch sử hẹn hò của em khá giống tất cả những người khác. Em đã hẹn hò với những người đàn ông sợ những điều ràng buộc, hoặc những người muốn ràng buộc vì một lý do vô cùng vớ vẩn, thậm chí cả những người đáng lẽ *đã nên* ràng buộc với em.”

“Nghe hay đấy.”

“Không hay như anh nghĩ đâu.” Cô cân nhắc về quá khứ hèn hò của mình. “Có những anh chàng có thể làm cho em phát điên lên trong vòng ba phút và những anh chàng không có gì thú vị đối với em cũng như em không có gì thú vị đối với họ.” Cô rướn người tới phía trước và đặt cả tay lên mặt bàn, “Trong tất cả những người đó em chưa hề tìm thấy người nào...”

“Hoàn hảo?” Anh gợi ý.

“Em không kiếm tìm một sự hoàn hảo. Chỉ là một vài tiếng chuông thôi.”

Anh cau mày. “Gì cơ?”

“Anh biết đấy. Nghe thấy tiếng chuông hay tiếng nhạc hay cái gì đó. Một dấu hiệu đặc trưng cho thấy rằng em đã tìm thấy một người đàn ông phù hợp.”

“Em hơi quá lãng mạn đấy.”

“Em muốn thứ mà hầu hết mọi người phụ nữ đều muốn.”

“Một cuộc tình tự do với một anh chàng canh bể bơi à?”

*(pool boy: thường ám chỉ những anh chàng đẹp trai, quyến rũ cung cấp dịch vụ về bể bơi, họ quản lý công việc của mình rất tốt cũng như **chăm sóc các quý bà** rất chu đáo)*

Cô lắc đầu. “Điều đó nghe thật cay độc cho dù là phát ra từ miệng anh.”

“Okay, em nói đúng. Không phải tất cả mọi phụ nữ đều chỉ biết hưởng thụ.”

“Thay mặt cho phái yếu, cho phép em cảm thấy được tôn trọng.”

Cô đứng dậy và bước về phía bồn rửa, cô súc chiếc tách của mình. Khi cô quay lại, Zach đã đang đứng ngay phía sau lưng cô. Ánh mắt của anh gắn chặt trên gương mặt cô.

“Anh chưa bao giờ nghĩ em là người như thế,” anh nói với cô, “anh thật sự nghĩ thế. Em thuộc tuýp người cổ điển.”

“Cảm ơn anh.”

Anh đang đứng rất gần. Quá gần.

Anh đưa tay lên chạm vào má cô. Ngay lập tức hơi nóng xoáy theo hình tròn ốc xuyên qua người cô, làm cho cô cảm thấy rất khó khăn trong việc nhắc nhở bản thân về cái kế hoạch không được hưởng ứng lại trước anh. Bằng một cách nào đó mà tầm quan trọng của điều đó đã biến mất khỏi đầu óc cô.

“Em đang nghĩ gì thế?” Anh hỏi, giọng anh trầm và rất cảm dỗ.

“Em, ừm, em không thực sự nghĩ bất cứ cái gì cả.”

Đó là sự thật. Cô đang tận hưởng khoảnh khắc này và lạc lối trong đôi mắt xanh thẫm, sâu thẳm của anh. Chúng có màu thật hoàn hảo, cô nghĩ. Cô cũng thích phần quai hàm sẫm màu vì râu của anh và cái cách anh...

Môi anh lướt nhẹ trên môi cô. Tất cả các giác quan của cô ngay lập tức báo động. Phần lý trí trong cô biết rằng đây thực sự là một sai lầm lớn. Nụ hôn lần trước gần như có thể coi là một tai nạn. Nhưng nếu như họ lặp lại, nó sẽ trở nên có ý nghĩa ... mặc dù cô không thể nói chính xác được ý nghĩa đó là gì. Và trước khi cô có thể hình dung ra được điều đó, lưỡi anh lại lướt trên môi dưới của cô và thế là cô không còn quan tâm đến điều gì nữa.

Anh có cảm giác thật là tuyệt, cô nghĩ và đầu hàng ngay trong giây phút đó. Cánh tay cô giơ lên đặt trên vai anh trong lúc cô tiến về phía trước. Cơ thể của họ chạm vào nhau. Anh rần chắc trong khi cô mềm mại – những bắp thịt dày dặn, căng cứng lên ở những nơi họ chạm vào nhau. Cô thích điều đó. Cô cũng thích mùi nước hoa của anh. Sự kết hợp mạnh mẽ rất đàn ông giữa làn da và một liều tiên dược độc nhất nào đó tạo ra chính con người Zach.

Anh ôm lấy gương mặt cô, rồi luồn ngón tay vào trong mái tóc của cô. Khi anh cắn nhẹ môi dưới của cô, cô khẽ thở hổn hển, tách môi ra cho anh, muốn anh trượt vào trong cô. Nhịp tim của cô dội thình thịch chờ đợi, hơi nóng như cháy bùng lên giữa hai đùi cô, và ngực cô căng lên. Tất cả những khu vực nhạy cảm trên cơ thể cô đều đã sẵn sàng để nhập tiệc. Lưỡi của họ chạm vào nhau như chào hỏi, rồi quấn lấy nhau. Cô di chuyển bàn tay xuống lưng anh, ở đó cô cảm thấy những bắp thịt của anh căng cứng. Nhiệt độ trong phòng bỗng nhiên tăng lên hay chính bản thân cô đang nóng lên? Cô có cảm giác như thể các bộ phận trong cơ thể cô đang bị nung phía trên một ngọn lửa.

Zach hẳn đã đọc được những ý nghĩ trong đầu cô bởi vì anh bắt đầu kéo mạnh mép áo của chiếc áo khoác của cô. Cô duỗi thẳng hai tay để anh có thể đẩy chiếc áo qua vai cô. Nó rơi xuống sàn không một tiếng động. Chiếc áo len cao cổ của cô đột nhiên trở nên chật chội một cách bất hợp lý. Cô đã nghĩ gì thế nhỉ? Không phải một chiếc áo hai dây bằng lụa sẽ

tuyệt hơn hẳn sao? Một thứ gì đó làm bằng vải mỏng, có rất nhiều ren, và với phong cách hở hang khoe da khoe thịt. Hay tốt hơn là một...

Đầu óc cô chỉ còn có thể suy nghĩ một chiều trong lúc Zach đặt hai tay lên eo cô và bắt đầu vuốt ve lên cao hơn. Bởi vì không có nhiều sự lựa chọn lắm về đích đến của nó nên cô đã biết ngay anh sẽ tiến đến đâu. Cô cũng biết điều gì sẽ xảy ra khi anh chạm tới đó.

Nếu như nụ hôn nóng bỏng của anh là thứ gì đó mà cô có thể vượt qua, thì việc anh chạm vào cô với một sự kết hợp hoàn hảo giữa dịu dàng và thành thạo có thể cướp đi một số khả năng tự chủ quan trọng của cô. Vì thế nếu cô định dừng mọi chuyện lại, thì đây chính là thời điểm để làm điều đó. Ngay lúc này. Ngay vào giây phút này.

Các ngón tay của anh lướt nhẹ phía bên dưới hai bầu ngực của cô. Tất cả những kế hoạch thông minh mà cô đã lập ra đều biến mất, và cô không thể làm điều gì khác ngoài chuyện đầu hàng trước những cảm giác mà sự vuốt ve đầy tự tin của anh gây ra.

Anh úp hai tay lên ngực cô, rồi lướt ngón tay cái qua hai núm vú đã cương cứng. Cho dù là qua lớp áo nhưng cô vẫn vô cùng nhạy cảm, hơi thở của cô như biến mất và những bắp thịt trên hông cô thắt lại.

Trong lúc vẫn nhẹ nhàng siết nhẹ hai bầu ngực của cô, miệng anh rời khỏi miệng cô. Trước khi cô có thể phản đối, anh lướt môi qua bên dưới quai hàm của cô, rồi di chuyển thấp hơn xuống phía dưới cổ cô. Những nụ hôn mềm mại, ẩm ướt làm cô uốn cong lưng lại. Anh di chuyển đến vùng da nhạy cảm phía dưới tai cô và nhẹ nhàng nhấm nháp. Cô muốn anh tiếp tục xuống thấp hơn nữa, nhưng chiếc áo cao cổ của cô đang cản đường đi của anh.

Cô mong chờ những suy nghĩ tỉnh táo vang lên trong đầu cô và bắt cô dừng lại. Cô chờ Zach lý trí trở lại và dừng việc làm cho cô rên rỉ bằng những cái vuốt ve gợi cảm mà anh đang thực hiện trên ngực cô. Thay vào đó anh thả hai bàn tay xuống thắt lưng cô và bắt đầu kéo mạnh chiếc áo mà cô đang mặc.

Luồng không khí lạnh quét qua da cô đáng lẽ phải làm cô cân nhắc lại. Trong một hoàn cảnh khác - mặc dù cô không thể nói đó là hoàn cảnh gì - điều đó sẽ xảy ra. Thực thế. Nhưng lần này cô phát hiện ra chính bản thân cô đang giúp anh đối phó với chiếc áo len cao cổ. Cô tuột nó ra khỏi hai tay, rồi kéo thật mạnh cổ áo chặt ních qua khỏi đầu.

Ngay khi cô vừa quăng chiếc áo sang một bên, miệng anh đã lại tham lam chiếm lấy miệng cô. Cô hé môi ra và anh trượt sâu vào bên trong cô. Lưỡi của họ quấn lấy nhau, mơn trớn nhau, cùng nhau khiêu vũ. Anh nhích lại gần hơn làm cho cơ thể họ tỳ sát vào nhau, thân người giữa trần

trụi của cô cọ sát vào chiếc áo mềm mại của anh. Hai bàn tay anh nhẹ nhàng xoa lên tấm lưng trần của cô, rồi di chuyển lên cao hơn để tháo móc chiếc áo ngực của cô một cách thành thạo. Cô cảm thấy chiếc áo ngực lỏng ra, rồi dây áo rơi ra khỏi vai cô. Anh khẽ nhích ra chỉ đủ để trượt một bàn tay của mình vào giữa cơ thể của họ. Bàn tay rộng và ấm áp đó luồn xuống phía dưới chiếc áo ngực và nắm mạnh bầu vú bên trái đang vô cùng nhũn nhối của cô.

Nỗi khát khao như cuốn phăng cô đi. Khát khao, ham muốn và đam mê làm cô ướt sũng và trở nên sẵn sàng cho anh chỉ trong một nhịp tim. Tất cả mọi cơ quan trong cơ thể cô đều đập rộn ràng, nhưng đặc biệt nhất là vùng ẩm ướt đang cuộn lên giữa hai chân cô. Cô nhanh chóng kéo chiếc áo ngực ra khỏi người và thả nó rơi xuống sàn. Bàn tay cô di chuyển không ngừng nghỉ, đầu tiên là trên vai anh, rồi xuống lưng anh nơi mà những bắp thịt khoẻ mạnh của anh co lại rồi lại giãn ra. Khi anh cúi xuống và ngậm lấy một núm vú của cô, cô bật lên rên rỉ. Khi anh búng nhẹ đầu lưỡi vào đỉnh cao cương cứng, cô đột nhiên run lấy bầy.

Những ngón tay của cô sờ soạng trên chiếc áo sơ mi của anh nhưng bị vướng hai cánh tay của anh. Cô chỉ có thể cố gắng kéo tung được hai chiếc cúc, và đó là tất cả. Anh liếm láp và nhắm nháp trên hai bầu vú của cô cho tới khi một nhịp điệu rộn ràng đã bắt đầu hình thành giữa hai đùi cô, và cô biết rằng cô đã đến bờ vực của sự đầu hàng.

Anh nhích ra khỏi cô vừa đủ để kéo chiếc áo sơ mi ra khỏi người và tháo giày ra khỏi chân. Cô cũng đá văng đôi giày của mình, nhưng đó là điều duy nhất cô làm được trước khi anh chiếm lại cô bằng một nụ hôn thật sâu và ướt át làm cô run rẩy sụp xuống như một người không xương.

“Anh muốn em.” Anh rì rầm trên môi cô. “Katie, anh muốn em, ngay bây giờ.”

Chỉ là những lời đơn giản, nhưng lại có tác dụng rất mãnh liệt. Anh kéo cô sát lại và ngực cô bị lèn chặt dưới bộ ngực trần của anh. Đám lông trên ngực anh làm cô cảm thấy nhồn nhột rất khó chịu. Anh ôm lấy hông cô và siết nhẹ. Cô uốn người về phía trước cho đến khi bụng dưới của cô chạm vào vật cương cứng của anh.

Cả hai người họ cùng rên lên.

“Chúng ta phải lên trên lầu.” Anh nói rồi quay người và nắm lấy tay cô.

Anh dẫn đường, dừng lại giữa cầu thang để hôn lên cổ, lên vai, rồi lên ngực cô. Ngay khi lướt anh cuốn lấy núm vú của cô, các ngón tay của anh liền trượt vào giữa hai đùi cô và chà xát lên mu thịt căng phồng ở đó, cô

đã rất ướt và đầy ham muốn. Cô uốn lưng tỳ sát vào người anh, chỉ cần một hoặc hai cái vuốt ve là đủ, cô nghĩ trong lúc đấu tranh với sự đói khát đến tuyệt vọng của mình.

“Lối này.” Anh nói bằng giọng khàn khàn và tiếp tục dẫn cô lên tầng hai.

Cô có một chút ấn tượng nhanh chóng về chuyện trần nhà rất cao, có những khung cửa sổ phía trên trần, và một chiếc giường cỡ cực lớn. Ánh sáng duy nhất hắt vào từ hành lang, nhưng chỉ cần thế là đủ. Cô nhìn thấy Zach với tay lên chiếc cúc phía trước chiếc quần của cô. Sau khi tháo tung được nó ra, anh kéo mạnh khoá quần xuống. Ở bên trong cô mặc một chiếc quần lót bikini và anh nhanh chóng tuột nó ra, để lại cô hoàn toàn trần truồng.

“Đẹp quá.” Anh thì thầm, rồi nhanh chóng nhẹ nhàng đẩy cô ngồi xuống. Trước khi cô hoàn toàn ngồi vững trên giường, anh quỳ xuống trên hai gối rồi cúi xuống chạm nhẹ môi mình lên vùng đất mềm mại phía bên trong giữa hai đùi cô.

Tất cả mọi chuyện đang diễn ra quá nhanh, cô lơ mơ nghĩ. Cô gần như chưa biết nhiều về Zach. Anh là khách hàng của cô. Tất cả những điều này...

Thiên đường, cô tự nhủ với bản thân khi những nụ hôn ướt át của anh di chuyển lên cao hơn. *Ngu ngốc, có thể, nhưng thật sự là Thiên đường.* Nỗi khao khát cuộn dâng lên trong cô hoà với nhịp tim đang ngày càng nhanh và mạnh. Cô cảm thấy vô cùng nhức nhối trong từng thớ thịt trên cơ thể mình.

Cô nằm ngửa lên giường và đặt gót chân lên mép tấm đệm. Tư thế đó làm cô phơi bày hoàn toàn trước anh và trở nên vô cùng yếu đuối, và không nghi ngờ gì - anh là tất cả những gì mà cô khao khát.

Cô không phải chờ lâu để anh đồng ý với lời mời gọi của cô. Những ngón tay ấm áp nhẹ nhàng trượt vào giữa khe nhỏ trơn trượt đang vô cùng đói khát. Anh day nhẹ ở ngay bên cạnh một điểm nhạy cảm mà không chạm thẳng vào nó, nhưng cô chỉ kịp thở hắt ra như một lời báo trước, rồi miệng anh chiếm lấy cô trong một nụ hôn thật sâu làm cho mọi tế bào trong cơ thể cô đều gào thét.

Anh chà xát lưỡi mình vào khu trung tâm vẫn đang thắt chặt của cô, vuốt ve nó thật nhịp nhàng, hết lần này đến lần khác rồi lại di chuyển vòng quanh. Anh trêu đùa, anh hứa hẹn, anh làm cô thở hổn hển, rồi cô trở nên không thể thở được nữa. Cô đầu hàng trước cuộc thám hiểm của anh vì cô không có cơ hội nào cả. Khi anh trượt một ngón tay vào trong cô và mơn trớn cô từ phía bên trong, cô bật lên kêu tên anh. Khi lưỡi anh di chuyển nhanh hơn, cô phải đấu tranh để có thể kiểm soát bản thân. Khi

anh trượt thêm ngón tay thứ hai vào trong cô, cô đánh mất toàn bộ sự kiểm soát đó.

Cơn cực khoái của cô ập xuống cô bất thành lĩnh với một cường độ mạnh mẽ. Sự thỏa mãn lấp đầy lên đến tận đỉnh đầu của cô rồi tràn xuống hai bên. Từng milimet trên cơ thể cô đều tham gia vào cơn cực khoái đó, đắm chìm trong hơi nóng và sự giải toả. Cô đánh mất ý niệm về thời gian, cô đánh mất sự kiểm soát, cô đánh mất tất cả mọi thứ ngoại trừ cảm giác thỏa mãn dâng tràn đang cuốn qua người cô, làm cô vỡ tan, rồi sau đó hoàn trả cô lại nguyên vẹn an toàn và lạnh lặn như lúc ban đầu.

Zach từ từ hạ chân cô xuống sàn, rồi hôn lên đỉnh đầu cô. Cô đánh liều mở mắt ra. Anh đang mỉm cười, một nụ cười hài lòng của một người tình vừa mới làm người yêu của mình thỏa mãn.

Về đích trước làm cô cảm thấy yếu ớt và dễ vỡ. Nhưng cô lại không được lựa chọn để có thể về sau.

“Anh cảm thấy thực sự rất tuyệt.” Anh nói.

Lời anh nói làm dịu đi sự căng thẳng ở cô. Cô mỉm cười đáp lại. “Hãy hình dung xem em cảm thấy thế nào.”

“Sao em không nói cho anh biết đi.”

“Choáng ngợp.”

“Choáng ngợp hợp đấy.”

Anh đứng dậy và tháo tất, rồi nhanh chóng cởi thắt lưng và quần dài. Giấy lát sau anh đã hoàn toàn trần trụi. Katie lùi lại trên giường, mắt cô không rời khỏi anh. Cô thích cơ thể anh, vùng lông sẫm màu trên ngực anh và cả dải lông hẹp chạy xuống bụng dưới dường như càng khiến cô chú ý hơn đến phần nam tính của anh. Anh đã cương cứng, sẵn sàng và đủ lớn để được thoả mãn. Mặc dù cô vừa mới trải qua một cơn cực khoái với cường độ vô cùng mạnh mẽ, nhưng chỉ cần nhìn vào phần đàn ông bị kích thích của anh cũng làm phía bên trong cô co thắt lại trong sự chờ đợi.

Anh mở ngăn kéo tủ đầu giường và lôi ra một túi bao cao su. Sau khi đã đeo vào, anh tiến đến bên giường. Cô mở rộng vòng tay đón anh, kéo anh lại gần. Vật cương cứng của anh cọ nhẹ vào đùi cô khi cô trượt vào giữa hai chân anh. Anh nâng người lên để cô choàng quanh người anh.

Một tay anh lướt dọc lưng cô trong khi tay còn lại úp lên bầu ngực cô. Vào giây phút ngón tay cái của anh quét nhẹ trên núm vú của cô, cô cảm

thấy một cơn quặn thắt dâng lên ở điểm giữa hai đùi. Cô uốn người áp phần ẩm ướt của mình vào đùi anh.

“Lại sẵn sàng rồi ư?” Anh hỏi. “Anh có thể chờ nếu em muốn.”

“Rất đàn ông, nhưng không cần thiết đâu.”

Cô chờ đợi anh xâm nhập vào trong cô, nhưng thay vào đó anh đặt hai tay lên hông cô, và thúc chuyển cô nằm dạng trên người anh. Katie không hề chần chừ, cô di chuyển lên phía trên anh rồi dẫn anh đi vào trong cô.

Cảm giác anh đang xâm chiếm cô thật kỳ diệu. Và khi cô hạ xuống để anh có thể lấp đầy cô hoàn toàn, anh liền vươn hai tay lên ngực cô và bắt đầu nhẹ nhàng siết nhẹ hai núm vú của cô. Cử động trượt trên người anh của cô kết hợp với hành động của anh trên hai bầu ngực của cô thật quá sức tưởng tượng. Cô cảm thấy cơn co thắt đầu tiên bắt đầu gợn lên từ phía trong sâu thẳm con người cô.

Zach nín thở. Có được sự nóng ẩm trơn trượt bao quanh anh là một chuyện, cảm nhận được cơn cực khoái của cô đang đến lại là một chuyện khác. Từng cơn co thắt mạnh mẽ siết chặt lấy anh từ điểm đầu đến điểm cuối và dường như đang vắt hết từng giọt tự chủ ra khỏi người anh.

“Em không dừng lại được.” Cô thở hổn hển khi một cơn co thắt khác đang rung chuyển qua người cô. “Ôi, Zach!”

Cô chuyển động trên anh, mỗi lúc một nhanh hơn. Cứ mỗi ba hay bốn lần di chuyển lại làm cô lên đỉnh thêm một lần nữa. Nhịp độ ngày càng tăng của cô đập tan sự tự chủ của anh. Chuyển động của ngực cô, vẻ khoái cảm trên gương mặt cô, mùi hương của cơ thể cô - tất cả cùng kết hợp lại làm anh càng muốn nhiều hơn nữa từ cô.

Anh thả tay xuống trên hông cô và siết chặt các ngón tay. Thúc mình vào cô sâu hơn và nhanh hơn, anh chiếm trọn lấy cô cho cơn đỉnh điểm của mình, chôn vùi anh trong cô và nổ bùng lên vì khoái cảm.

Katie tỉnh giấc vào một lúc nào đó sau nửa đêm. Không có một giây nào cô thắc mắc hay tự hỏi nơi cô đang ở là nơi nào. Cô biết chính xác cô đang ở đâu và thậm chí là vì sao cô lại đang trần trụi. Trong trường hợp này, sự tỉnh táo đó không phải là một điều may mắn.

Cô đã ngủ với Zach Stryker. Zach - người đã cam đoan sẽ làm bất cứ điều gì anh có thể để làm cô thay đổi quan điểm về cuộc đính hôn của Mia. Zach - khách hàng mới nhất của cô đã đem lại cho cô một hợp đồng

lớn nhất mà cô chưa từng có, là luật sư thụ lý vụ ly hôn của em gái cô, và là một người thông gia tương lai trong gia đình cô. Anh là người đàn ông đã quyết tâm làm vỡ nát trái tim cô em gái út của cô.

Cô nghĩ rằng trong tất cả những việc mà cô đã lên kế hoạch cho bản thân, có lẽ đây không phải là điều thông minh nhất mà cô đã từng làm. Không hề, có lẽ nó thậm chí còn không lọt vào trong top mười điều thông minh nhất nữa kia.

Cô quay đầu và nhìn Zach đang nằm ngủ ngay kế bên. Anh là một người tình tuyệt vời, và là một người chủ nhà chu đáo. Anh đã cho cô mượn một chiếc áo T-shirt của anh cùng một chiếc bàn chải đánh răng mới coóng, và còn hứa làm bữa sáng cho cô nữa. Một cô gái sẽ có thể quen với kiểu chiều chuộng như thế này lắm chứ.

Thế còn ... *“một người đàn bà”*? Một người đã trưởng thành - người có thể điều khiển mối quan hệ tình dục của mình dễ dàng như điều chỉnh chút trắc trở trong thời gian biểu của công việc. Một quý bà thạo đời, người hiểu được luật lệ của trò chơi và thi thoảng uốn cong chúng vì lợi ích của bản thân mình. Ai đó am tường. Ai đó là tổng hoà của những điều trên.

Ai đó không phải là Katie.

Cảm thấy bản thân mình có thể có bất cứ phẩm chất gì ngoại trừ thạo đời và trưởng thành, Katie đã làm một việc duy nhất có ý nghĩa với cô trong hoàn cảnh này.

Chạy trốn.

Chương 12

Một cơn mưa phùn lắc rắc rơi xuống khi Brenna lơ đãng bước qua cánh đồng nho phía bắc nơi trồng loại nho Cab. Nơi này hầu hết trồng nho Cabernet Sauvignon, chỉ trộn lẫn một ít Cab Franc. Lúc này vào đầu tháng Tư, nơi đây chỉ có một chút dấu hiệu của sự sống. Cô nhìn thấy một số lộc chồi nhỏ xíu nhú ra, chúng sẽ nhanh chóng biến thành những chiếc lá xanh biếc và những chùm nho nặng trĩu. Cô hít vào thật sâu thưởng thức mùi đất ẩm. Đến cuối mùa hè hương thơm của những chùm nho sẽ làm cho người ta say mê như chính hương thơm của loại rượu vang được sản xuất ra từ chúng.

(Cabernet Sauvignon, Cab Franc: các loại nho làm rượu vang đỏ.)

Ngày hôm nay chỉ có màu xám của trời và màu nâu của đất, nhưng sẽ đến lúc phong cảnh nơi đây rực rỡ sắc màu như bảng màu của một người họa sĩ. Màu xanh dương, xanh lục, màu vàng và màu tím. Cô nhắm mắt lại, mừng rỡ tưởng về cảnh tượng xung quanh vào lúc đó, rồi lại mở mắt ra. Đối với cô, ngay cả mảnh đất xù xì cằn cỗi nơi đây cũng vô cùng tuyệt đẹp. Lần đầu tiên trong vài tuần vừa qua, cô có cảm giác mình có thể thở trở lại. Như thế cô, giống như những cây nho, đang dần quay trở lại với sự sống.

Cẩn thận để không vô tình đá trúng cây nho nào, cô cúi xuống và kiểm tra những rọ buộc nhằm neo giữ những cây nho có thể đứng thẳng ngay ngắn. Cô chạm vào những đường ống nhỏ dẫn nước tưới cho vườn nho. Tay cô co lại thành nắm khi cô đau đớn nghĩ về tất cả những gì mà cô đã bỏ lỡ trong những năm vừa qua, tất cả những gì cô đã đánh mất, tất cả những gì mà Jeff đã cướp khỏi cuộc đời cô.

Cô biết rồi cũng sẽ đến lúc cô sẽ chấp nhận sự ra đi của hắn, chấp nhận sự ngu ngốc của cô, và cả người đàn bà kia nữa. Nhưng cô sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn vì hắn đã dám đưa ra yêu sách đòi chiếm mảnh đất này - cánh đồng nho và giấc mơ mà cô đã từ bỏ vì hắn. *Căm phẫn* không miêu tả được những gì mà cô cảm thấy, *điên tiết* cũng không. Cô

không chỉ muốn Jeff phải lùi bước, cô muốn hắn bị hủy hoại. Bất cứ suy nghĩ nào mà cô từng có về chuyện phải tỏ ra biết điều đều đã biến mất vào khoảnh khắc mà hắn đe dọa đến Nhà máy rượu vang Marcelli.

Cô đứng thẳng người dậy và ngửa mặt lên hứng cơn mưa phùn. Những giọt nước lạnh ngắt lăn dài trên má cô như những giọt nước mắt. Nhưng những giọt nước này lại có tác dụng chữa lành, chúng đem lại sự sống – cho cánh đồng nho và cho chính bản thân cô.

Cô đã trao trái tim cô, cơ thể cô và tâm hồn cô cho người chồng của cô và cuối cùng hắn ta lại không xứng đáng với những món quà đó. Rõ ràng cơ thể cô lúc này đã lại là của riêng cô, và trong khi cô không còn cần đến trái tim nữa – tình yêu sẽ không bao giờ còn tồn tại trong cuộc sống tương lai của cô nữa – thì cô lại phải tuyệt vọng tìm kiếm tâm hồn của mình nếu như có lúc nào đó cô muốn tìm lại con người trước đây của cô.

“Con là người nhà Marcelli đến tận xương tủy. Con sẽ luôn quay trở lại nơi đây.”

Cô quay lại phía tiếng nói và nhìn thấy ông nội Lorenzo đang đi về phía cô. Ông mặc một chiếc áo khoác dày và đội một chiếc mũ lưỡi trai trên mái tóc bạc phơ. Ông đã trở thành một ông già vào một lúc nào đó mà cô không chú ý. Thời gian đã làm lưng ông còng xuống và bàn tay ông

quất queo. Mặc dù vậy, khi ông đứng cạnh cô, cô vẫn cảm thấy an toàn giống như thời cô vẫn còn là một cô bé nhóc con.

“Nội đã đứng về cánh đồng nho.” Cô nói và đưa mắt nhìn xung quanh.
“Con không thể thoát khỏi nơi này.”

“Không dù cho con có cố gắng. Ta đã nghe về chuyện chồng con, chuyện nó đòi một phần nơi này. Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra - nơi này chỉ dành cho gia đình ta thôi.”

“Con biết, thưa nội.” Những lời ông nói làm cô cảm thấy có tội, như thể sự tham lam quá đáng của Jeff chính là do lỗi của cô. “Đáng lẽ con không nên lấy hấn ta.”

“Không. Tất cả chúng ta đều đã nghĩ rằng nó là một kiểu người khác.”

Brenna không chắc là có ai đó trong gia đình cảm thấy điều gì khác ngoài sự nhẹ nhõm khi cô quyết định kết hôn theo đúng kế hoạch. Thậm chí vào lúc mười tám tuổi cô cũng đã phải chịu áp lực rất lớn về việc kết hôn và sinh một đứa con trai. Cô chợt nghĩ đến chuyện hoàn cảnh hiện nay của cô không biết sẽ ảnh hưởng đến một đứa trẻ như thế nào.

“Ít nhất là bọn con cũng đủ thông minh để không có con,” cô nói, “tốt hơn hết là những đứa trẻ không phải chịu đựng chuyện này, thêm vào đó Jeff sẽ có ràng buộc với gia đình mình mãi mãi.”

Cô đã trông chờ là nội Lorenzo sẽ đồng ý với cô, nhưng thay vào đó ông thở dài nặng nề. “Ta có thể bỏ qua nhiều tội lỗi nếu có thể có được một đứa cháu trai.”

Sự tức giận bùng lên trong cô. “Nội cần phải vượt qua tư tưởng trọng nam khinh nữ đó đi. Giờ đã là thiên niên kỷ mới rồi. Phụ nữ cũng có khả năng như đàn ông, và cuối cùng thì họ cũng đã có cơ hội để chứng tỏ điều đó.”

Nội Lorenzo nhìn cô. “Phụ nữ có thể có khả năng, nhưng họ có lòng trung thành không? Con đã bỏ đi. Con từng quay lưng rời khỏi đây và bỏ quên cánh đồng nho.”

“Thật không công bằng.” Cô phản đối. “Nội muốn con phải kết hôn. Trong suốt cuộc đời của mình lúc nào con cũng được dạy là nghĩa vụ của con là phải lấy chồng và tạo dựng một gia đình. Con đã làm những gì mọi người trông chờ ở con, và bây giờ nội lại kết tội con vì con đã bỏ đi sao?”

Ông phớt lờ câu hỏi của cô. “Giờ con tính làm gì?” Ông hỏi.

“Tìm một công việc.” Cô quay lại phía ông. “Con muốn làm việc ở đây.”

Ông gật đầu. “Ta nghĩ là đang có một chỗ trống trong cửa hàng quà lưu niệm đó.”

Cô bước lùi lại một bước như thể ông vừa bạt tai cô. Nước mắt trào lên, nhưng cô chớp mắt nuốt xuống. Ông hẳn là đang trông chờ sự yếu đuối ở cô. Cô phải tỏ ra mạnh mẽ để chứng tỏ bản thân mình. “Ngoài nội ra, không ai biết rõ về cánh đồng nho hơn con.” Cô nói.

“Con đã từng biết. Chín năm về trước rồi. Giờ con nhớ được gì nào?”

Cô nghĩ đến những năm qua khi cô phải làm việc trong một văn phòng mà cô căm ghét, và về những buổi tối, nếu cô không phải làm công việc thứ hai của mình thì cô đâm đầu vào học. Cô đã sử dụng số tiền mà họ cần cho những thứ như thức ăn để mua những cuốn sách giáo khoa từ *Khoa Trồng nho và Sản xuất rượu vang* của trường đại học California Davis. Cô đã tiếp tục tự học ngay cả khi Jeff nổi điên lên với cô, mặc dù cô không hiểu sao điều đó lại quan trọng với cô đến thế.

“Con nhớ tất cả mọi thứ.” Cô nói với ông.

Lorenzo nhìn thẳng vào cô. “Làm sao có thể đảm bảo con sẽ không bỏ đi cùng với người đàn ông hỏi cưới con tiếp sau đây?”

Sự bất công trong câu hỏi đã như đổ thêm dầu vào lửa lên cơn giận của cô. Cái gì ông nội cũng muốn - những đứa cháu trai và một lời hứa sẽ không bao giờ rời khỏi đây.

“Nội chỉ cần biết là con đã rút ra được bài học cho bản thân.” Cô nói với ông. “Con không thích thú gì với chuyện trở thành một con ngốc lần thứ hai trong cuộc đời.”

Ông quan sát cô, nhìn chăm chăm vào mắt cô một lúc trước khi quay đi. “Có thể có việc gì đó. Hãy tới văn phòng ta vào sáng mai và chúng ta sẽ nói chuyện.”

Cô gật đầu mà không nói gì cả bởi vì cổ họng cô như thắt lại và cô không nghĩ rằng mình có thể thốt nên lời. Khi ông bỏ đi, cô vẫn đứng im chỗ cũ, ngửa mặt lên hứng lấy những giọt mưa phùn, để cho những giọt mưa lạnh lẽo cuốn trôi đi những giọt nước mắt của cô.

Cuối cùng, khi cái lạnh đã dần dần thấm vào đến xương, cô ép mình phải quay trở vào nhà. Lúc quay người về hướng đó, cô bỗng chợt nhìn về phía sườn đồi xa xa, ở đó cũng bao phủ bởi cánh đồng nho đang ngủ

đông. Nhưng vùng đất đó không phải là một phần trong tài sản của nhà Marcelli, nó thuộc về **Đồn điền Wild Sea**.

Rượu vang Marcelli rất nổi tiếng về chất lượng. Họ đã luôn nhận được những thứ hạng cao trong bảng xếp hạng và liên tục được trao huy chương. Nhưng Đồn điền Wild Sea lại là một thành tựu mang tầm cỡ quốc tế và điều đó làm cho loại sản phẩm của người hàng xóm của họ trở nên tầm thường đi. Hai nhà máy rượu vang cùng được thành lập cùng lúc với nhau, bởi những người bạn thân thiết như anh em ruột thịt - cho đến khoảng sáu mươi năm trước, khi xảy ra một sự tranh chấp giữa gia đình Marcelli và gia đình Giovanni.

Wild Sea đã phát triển đủ mạnh để có thể thống trị cả vùng thung lũng. Lần lượt các nhà máy rượu gia đình quy mô nhỏ bị cạnh tranh dẫn đến phá sản hoặc là bị các nhãn hiệu lớn hơn mua lại – không chỉ ở đây mới xảy ra điều đó, mà cả ở Napa và Sonoma cũng thế. Số phận của những “Quý ông bán rượu vang” đang được đếm từng ngày.

Ông nội của cô có biết điều đó không? Ông có nhận thấy sự thay đổi đang đến gần không?

Cô tự nhủ với bản thân rằng đến lúc thích hợp họ sẽ bàn với nhau về chuyện đó. Hoặc là cô sẽ nói, ông sẽ nghe, rồi họ sẽ tranh luận. Mọi chuyện luôn diễn ra theo trình tự như thế đối với ông nội của cô.

Brenna bước về phía khu nhà chính. Cô và những chị em của cô chưa bao giờ để ý đến mối thù hận mà cho đến sáu mươi năm sau khi nó đã xảy ra vẫn còn ảnh hưởng đến mọi hành động của ông nội Lorenzo Marcelli. Họ đã nghe những người lớn nói chuyện về điều đó và chỉ nhìn nhau đảo tròn mắt. Nhưng ông bà của cô nhắc đến những chuyện đó với một thái độ nghiêm trọng, cũng giống như ba má cô. Vì thế khi cô lên mười sáu tuổi và bỗng thắm yêu trộm nhớ Nicolas Giovanni, cô đã không hề hé răng nói một lời nào về chuyện đó.

Đó là cuộc sống từ kiếp trước, cô tự nhắc nhở mình. Khi đó cô vẫn còn trẻ và rất lạc quan, cô đã nghĩ rằng tình yêu sẽ kéo dài mãi mãi.

Zach ghi chép lại trên tập tài liệu đặt trước mặt anh, nhưng thật khó khăn để có thể tập trung khi mà tiếng nhạc âm ỉ giội thành thành cứ cuộn xoáy xung quanh anh. Anh liếc nhìn lên trần nhà, về phía phòng ngủ của David. Con trai anh đã về nhà được vài ngày, đã hồi phục lại sau kỳ thi cuối năm, và nó đã mời vài người bạn đến cùng nó ăn mừng sự tự do tạm thời này. Trong khi Zach cảm thấy sung sướng khi có cậu con trai của mình quanh quẩn ở nhà - cho dù chỉ là một thời gian ngắn, thì những đứa nhóc tuổi teen đó và tiếng nhạc âm ỉ của chúng lại làm anh cảm thấy mình già hẳn đi.

Anh liếc nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn máy điện thoại. Anh vẫn chưa gặp lại Katie hay nói chuyện lại với cô kể từ khi cô biến mất khỏi chiếc giường của anh vào ba ngày trước.

Lĩnh đi mất trước bình minh thông thường là công việc của anh, anh rầu rĩ nghĩ. Như một thông lệ, anh thích được làm khách hơn là làm chủ nhà để anh có thể kết thúc cuộc hẹn khi nào anh cảm thấy muốn. Chuyện đó đã không xảy ra với Katie, và khi anh tỉnh dậy phát hiện ra phía bên giường của cô hoàn toàn lạnh lẽo và không có một dấu vết nào của cô ở trong ngôi nhà, đột nhiên anh cảm thấy có chút lòng trắc ẩn với tất cả những người đàn bà mà anh đã đối xử bằng cách tương tự như thế.

“Đúng là quả báo.” Anh lẩm bẩm.

Anh biết rằng cô đã rất thích thú khoảng thời gian họ ở trên giường cùng nhau, cũng giống như anh. Anh đoán rằng sự giao hoà về thể xác đã làm cô hoảng sợ cũng giống như nó đã gây ra cho anh. Vì thế cả hai người họ cùng cần thời gian để có thể tĩnh tâm lại. Không thành vấn đề - anh có thể chờ đợi cho đến khi cô xuất hiện trở lại.

Nhưng sự tự tin lạnh lùng trong suy nghĩ của anh không ngăn được chuyện anh cứ liếc về phía máy điện thoại và tự hỏi vì lý do chết tiệt gì mà cô vẫn chưa gọi cho anh.

Anh quay trở lại tập trung vào những ghi chép của mình. Anh đang dính vào một vụ ly dị đặc thù với nhiều điều xảo trá giữa một nhà triệu phú phần mềm máy tính với cô nàng yêu quý sắp sửa trở thành vợ cũ của anh ta. Lần này anh đại diện cho ông chồng – người đã phát hiện ra tình yêu của cuộc đời mình không chỉ ngủ với thằng nhãi cọ bề, cô ta còn dính vào một vụ bê bối tình dục nóng bỏng với người hầu gái và chồng của chị ta.

“Do anh ta tự chuốc lấy thôi.” Anh lẩm bẩm trong khi xem xét qua những điều khoản luật nhỏ.

David tắt nhạc lúc nào đó mà Zach gần như không nhận ra. Tuy nhiên, anh cũng ngẩng lên khi nghe thấy những tiếng chân bước trên sàn nhà bằng gỗ cứng. Bọn trẻ lũ lượt kéo nhau về phía cửa trước. Một cặp dừng lại và hét lên lời cảm ơn anh vì đã cho phép chúng đến chơi.

“Không có gì.” Zach nói với chúng.

David là người cuối cùng bước xuống cầu thang, một cô nàng tóc đỏ xinh xắn đi cùng với nó. Chúng đang nói chuyện với nhau rất say sưa.

Zach ghi chép thêm một chút nữa trên lề tập tài liệu. Anh và David sắp sửa kiểm cái gì đó cho bữa tối, rồi sau đó sẽ đi xem phim. Mia có kế hoạch nào đó với một câu lạc bộ ở trong trường, vì thế anh và David sẽ trở thành một cặp gồm hai gã đàn ông hoàn toàn tự do ở trong thành phố.

Thực sự tự do, Zach cười gần nghĩ thầm. Bữa tối và một bộ phim, về nhà trước mười giờ.

Một tiếng khúc khích vang lên khe khẽ làm anh chú ý. Anh liếc nhìn lên và thấy David vẫn đang nói chuyện với cô bé tóc đỏ. Cô bé đứng dựa vào tường ở ngay bên cạnh cửa ra vào, một tay nghịch ngợm một lọn tóc dài, tay còn lại đặt trên ngực con trai anh. David đứng cực kỳ gần và trông có vẻ rất thân mật làm cho Zach có cảm giác như anh đang nhìn trộm. Anh thầm nguyên rủa. Thằng con của anh đang định làm cái quái gì thế chứ?

Anh đóng mạnh cuốn sách luật làm cả hai đứa nhảy dựng lên. David liếc nhìn anh qua vai nó, rồi mở cửa trước. “Con tiễn Julie ra xe đây bố. Con sẽ quay lại ngay.”

Zach nhìn nó bước ra. Chuyện này không phải là chuyện của anh, anh tự nhủ, ngoại trừ chuyện David được cho là đã đính hôn – một điều mà anh vẫn đang cố gắng thay đổi – và nếu như xuất hiện một cô bé nào đó khác trong hoàn cảnh này, thì thậm chí sẽ có thêm lý do để cuộc hôn nhân đó không nên diễn ra.

Sự do dự giữ chân anh ngồi im tại chỗ trong khoảng mười lăm giây, rồi Zach đứng dậy và bước về phía khung cửa sổ nhìn ra trước nhà. Julie đã trèo vào trong xe. Cửa xe đang mở và David đang cúi xuống bên cạnh con bé.

Chúng đang nói chuyện, David có thể nhìn thấy điều đó, nhưng anh không biết chúng đang nói chuyện gì. Và anh cũng không chắc chắn chuyện gì đã xảy ra khi David khẽ chồm về phía trước. Chết tiệt thật. Nó hôn con bé ư? David đang lừa dối Mia ư? Vấn đề rắc rối của anh đã được giải quyết rồi sao? Hay David lại giống ông nội nó và sẽ trở thành một người chồng lừa dối? Khả năng đó làm ruột Zach quặn thắt lại.

Bực mình cả vì chuyện David hành động như cắt lẩn chuyện anh đang nhìn trộm nó, Zach quay trở lại chỗ ngồi. David quay vào nhà khoảng một phút sau đó và ngã người xuống chiếc ghế sofa đối diện với chiếc ghế của Zach.

“Công việc của bố thế nào?” Nó hỏi, hất đầu về phía mấy trang giấy ở trên bàn.

“Chậm chạp, nhưng bố sắp xong rồi.”

“Con không nghĩ là con thích trở thành luật sư. Phải đọc quá nhiều thứ nhàm chán.”

“Nhiều thật.” Zach không biết anh có nên nói điều gì hay không. Nếu như anh thúc bách quá, David sẽ xù lông nhím lên ngay. Có lẽ một chủ đề trung dung hơn sẽ an toàn hơn vào lúc này. “Con đã suy nghĩ tí nào về chuyện sau này con muốn làm gì chưa?”

David nhún vai. Nó mặc một chiếc áo khoác đồng phục của trường UCLA và một chiếc quần jean. Như thường lệ, tóc nó quá dài. *Ít nhất là nó chưa bao giờ đeo khuyên tai hay xăm mình*, anh thoáng nghĩ đến Francesca với những vết xăm giả và rùng mình. Cứ phải đi loanh quanh mà ăn mặc như thế thì quả là một công việc kỳ quặc đối với một người phụ nữ gần ba mươi như cô.

Không. Đó là một công việc kỳ quặc đối với bất cứ ai.

“Con thích học những lớp nào?” Zach hỏi. “Bố chưa bao giờ có hứng thú với lớp toán, nhưng ông ngoại con là một kỹ sư. Có thể con thừa hưởng một chút năng khiếu từ ông ấy cũng nên.”

“Cũng được.” David cựa quậy trên ghế sofa, rồi đuổi người ra. Đầu nó gối lên tay vịn của ghế sofa. “Lớp sinh học có vẻ khá thú vị, nhưng con ghét phòng thí nghiệm. Con không biết nữa.”

Zach cầm một chiếc bút và xoay xoay nó trên tay. “Con vẫn còn rất nhiều thời gian để quyết định.” Anh liếc nhìn David. “Mia có ép con phải chọn cái gì đó không?”

“Gì cơ?” David ngồi thẳng lên. “Không. Không hề.”

“Okay. Bố chỉ thắc mắc thôi. Katie nói Mia đã biết mình muốn gì từ việc học hành từ nhiều năm trước.”

“Mia đúng là như thế.”

“Thế Julie thì sao?”

David cười nhả nhỏ. “Cô ta thích con. Cô ta không biết gì cả.”

“Cô bé có vẻ tử tế.”

David liếc ra ngoài cửa sổ. “Đúng thế. Bọn con là bạn. Bọn con chỉ nói chuyện về một số thứ.” Cậu hắng giọng. “Bố biết đấy, con đang suy nghĩ.”

Zach tự hỏi không biết có nên theo đuổi đề tài về ‘Julie’ tiếp không, rồi quyết định bỏ qua chuyện đó thay vì tự làm lộ bí mật của mình. “Về chuyện gì?”

“Về trường học và các thứ. Con cho là là con muốn chuyển đến một trường khác trong vòng một hoặc hai năm tới.”

Phải mất vài giây sau Zach mới nhận ra mình đã nghe thấy cái gì. “Con muốn rời bỏ trường UCLA à?”

Rời trường? Nhưng đó là trường đại học duy nhất mà David từng muốn học. Hai bố con đã từng đi xem những trận bóng đá và bóng rổ cùng với nhau trong nhiều năm. Còn bây giờ David đi với bạn bè nhiều hơn là đi với bố nó, nhưng nó vẫn đi cùng anh.

“Bố không hiểu.” Zach nói. “Con không thích các lớp học ở đó à?”

“Các lớp học thì ổn cả.”

“Bố biết con đã có bạn bè. Có chuyện gì thế?”

Mặt David trông như thể vừa mới nếm mật đắng. “Tại sao lại cứ phải có chuyện gì? Con ổn cả. Con thực sự thích UCLA. Con không muốn chuyển đi. Con chỉ...” Nó ngấm nghĩa sần nhà. “Năm tới Mia sẽ tốt nghiệp, và cô ấy thực sự quyết tâm đến Georgetown để học cao học.”

David muốn thay đổi cuộc sống của mình vì một con bé trong khi rất có khả năng nó đang ngủ với một con bé khác? Quỷ tha ma bắt chuyện này đi.

Zach tự nhủ với bản thân rằng nổi điên lên với cậu con trai lúc này sẽ chỉ làm cho cuộc nói chuyện này kết thúc và đặt hai bố con vào hai thế đối nghịch trong vấn đề này, nhưng thật vô cùng khó khăn kìm chế để không hét lên vì tức giận.

Thay vào đó anh cố ép để giọng mình nghe có vẻ bình tĩnh khi anh nói. “Tại sao Mia không học cao học ở UCLA? Nếu con bé phải học hai năm thì sau đó hai đứa con sẽ cùng tốt nghiệp một lúc.”

David trông có vẻ không thoải mái. “Bọn con, ừm, bố biết đấy, đã nói chuyện về điều đó. Vấn đề là, cô ấy muốn làm việc trong Văn phòng Chính

phủ và chuyện cô ấy học ở Washington sẽ làm điều đó dễ dàng hơn. Cô ấy sẽ gặp mọi người ở đó, tham gia thực tập nội trú, những chuyện kiểu như thế. Bọn con đã đi ăn tối với một người đàn ông nào đó mà cô ấy đã gặp hè năm ngoái. Ông ta làm việc ở Georgetown và giờ ông ấy sẽ giúp Mia.”

David lại nhún vai lần nữa. Mái tóc của cậu rũ xuống vắt ngang trán, giấu đi vẻ mặt của cậu. “Mia thực sự muốn làm điều đó.”

Zach hít vào một hơi thật sâu. “Mia thật tốt số khi có một kế hoạch rõ ràng như thế cho tương lai.” Anh nói, cố gắng tỏ ra nhẹ nhàng và không chắc là mình có thành công hay không. “Thế con muốn gì?”

David cười nhăn nhở. “Chuyện này như kiểu là dưới hoàn cảnh này thì chuyện không chọn được ngành học chính lại là một chuyện tốt, bố nhỉ?”

Zach có cảm giác như anh phải tóm lấy sự tự chủ của mình bằng cả hai tay. “Nếu con đang tính đến chuyện chuyển trường vào cuối năm thứ hai thì lúc đó con đã phải lựa chọn chuyên ngành rồi, đúng không?”

“Con đoán thế. Con có thể chọn ngành khoa học chính trị, giống như Mia. Sẽ vui lắm đây.”

“Vui? David, chúng ta đang nói về tương lai của con. Con muốn làm gì trong cuộc đời của mình? Mặc dù bố không gợi ý là con nên chọn một nghề nghiệp gì đó tẻ nhạt, nhưng bố nghĩ rằng con nên suy nghĩ tử tế hơn về một chuyên ngành nào đó hơn là quan tâm đến cái chuyên ngành mà chỉ vì bạn gái của con đang theo học.”

David ngẩng phắt lên. “Bố đã nói rằng sẽ không sao nếu con vẫn chưa chọn được chuyên ngành.”

“Thì không sao, vào lúc này thôi. Nhưng nó sẽ sớm trở nên rắc rối. Nó sẽ rắc rối rất nhiều nếu như con chuyển trường. Sẽ thế nào nếu những gì con muốn học lại không có ở Georgetown? Bố không phản đối chuyện con chuyển đi nếu con thực sự thích điều đó. Nhưng nếu chỉ đơn giản là đi theo Mia...”

“Bọn con sắp kết hôn. Con không thể nào cưới cô ấy xong rồi hai người lại sống ở hai đầu đất nước.”

Một cái gì đó đã vỡ tan. Zach nghe thấy một âm thanh rõ ràng khi sự tức giận và nỗi quan tâm của anh nổ tung trong cơn thịnh nộ. “Mẹ kiếp, David, toàn bộ chuyện này thật là điên rồ. Con mới chỉ vừa lên mười tám tuổi. Con không có một chút ý tưởng nào về chuyện con muốn làm gì cho tương lai của mình, thế thì tại sao con lại cứ ùng ùng lên đòi kết hôn thế? Nếu con và Mia quá sốt sắng muốn ở với nhau như thế, thì hãy

chuyển đến sống với con bé. Sống chung với nhau trong một căn hộ trong vài tháng rồi tất cả các ảo tưởng sẽ biến mất. Lúc đó cả hai đứa con sẽ nhận ra tình yêu đòi hỏi nhiều thứ hơn là chỉ có sex.”

David đỏ bừng mặt, nhưng cậu không quay đi. Thay vào đó cậu trượt về phía trước trên chỗ ngồi và hất cằm lên. “Con nghĩ bố sẽ cảm thấy tự hào khi con muốn cưới cô ấy hơn là chỉ sống chung với cô ấy. Không phải hôn nhân là một chuyện đúng đắn hay sao?”

“Đúng thế - nếu như con đã sẵn sàng, nếu như con đã chắc chắn. Con với Julie trông rất thân mật. Có muốn nói cho bố biết có chuyện gì đang xảy ra không?”

“Không có gì.” Nhưng David không nhìn vào anh khi nó nói. “Bọn con chỉ là bạn bè.”

“Thế tại sao con lại hôn con bé?”

David giận dữ nhìn anh. “Bố đã nhìn trộm con.”

“Bố chỉ quan tâm thôi.” Và điều đó đúng là như thế.

David đứng dậy. “Đây không phải là chuyện của bố.”

“Con làm nó trở thành chuyện của bố khi con nói rằng con muốn kết hôn. Con quá yêu Mia đến nỗi mà con sẽ cưới con bé và chuyển trường đến tận đầu kia của đất nước, nhưng bốn tháng trước lễ cưới con lại đi hôn một con bé khác ư?”

“Mọi chuyện không phải như thế. Con yêu Mia.”

“Con không biết tình yêu là gì.” Zach đứng dậy đối diện với con trai. “Mia là người yêu đầu tiên của con, David. Con không có nghề nghiệp gì. Hôn nhân đòi hỏi những ràng buộc và trách nhiệm. Nó đòi hỏi lòng trung thành. Con biết gì về chuyện giải quyết các rắc rối, lên kế hoạch chi tiêu, chi trả hóa đơn, trong khi vừa làm việc vừa đi học? Con đang quá phấn khích bởi kế hoạch hiện tại của mình. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn?”

“Bọn con sẽ ổn thôi. Bọn con sẽ học cùng nhau.”

Zach tung con át chủ bài. “Và nếu như bố từ chối không trả tiền học đại học cho con thì sao?”

David khựng lại. “Con không nghĩ là bố sẽ làm như thế, nhưng con không thể ngăn bố được.” Cậu nhìn bố với vẻ giận dữ. “Bố không hiểu. Bố

sẽ không bao giờ hiểu. Con yêu cô ấy. Bố chưa bao giờ yêu bất kỳ ai trong cuộc đời của bố, vì thế bố không thể hiểu được chuyện đó có cảm giác như thế nào. Bố cứ cặp kè trong vài tuần, rồi lại chia tay. Đối với bố hôn nhân chỉ là một cái gì đó sẽ kết thúc bằng những cuộc ly dị, nhưng mọi chuyện không phải là như thế. Con biết bố nghĩ chuyện của Mia và con rồi sẽ thất bại, nhưng bố sai rồi.”

Giọng cậu vút cao cho đến khi cậu thực sự hét lên. Sự mạnh mẽ và quyết tâm của David đã đánh dấu bước trưởng thành đầu tiên của cậu. Đúng là một thời điểm trớ trêu khi cậu con trai bé bỏng của anh lại bắt đầu trưởng thành vào lúc này.

“Bố biết chính xác tình yêu là gì. Điều mà bố không có chỉ là cái nhìn toàn màu hồng của con về tương lai thôi. Con có thể nói về bố bất cứ điều gì mà con muốn, nhưng hãy biết điều này, bố yêu con và bố luôn ở đó vì con. Cho dù có phải mất điều gì, phải trả giá bằng chuyện gì thì bố cũng sẽ ở đó. Và bố sẽ là đồ chết tiệt nếu bố chỉ đứng một bên và nhìn con xói tung cuộc đời của con lên.”

David chớp mắt vài lần như để ngăn lại những giọt nước mắt. “Mọi chuyện sẽ không như thế. Tại sao bố không thể thấy điều đó chứ?”

“Bởi vì bố đã từng như thế. Bố mới lên mười bảy tuổi khi cưới mẹ con. Bố biết mọi chuyện sẽ thế nào khi ở vào tuổi của con và bị nhấn chìm

vào trong những nghĩa vụ và trách nhiệm. Đó là một quãng thời gian tồi tệ.” Anh siết chặt nắm tay nhớ lại những ngày sống trong địa ngục khi cứ tự hỏi anh sẽ làm đảo lộn đến mức nào cuộc sống mỏng manh mà anh có trách nhiệm phải chăm sóc. Làm cha của David trong những năm tuổi trẻ đó thực sự làm anh kinh hãi. “Bố đáng lẽ đã từ bỏ tất cả để có thể thoát khỏi hoàn cảnh đó, nhưng bố không thể,” Zach tiếp tục, “đầu tiên con kết hôn, rồi vợ con sẽ có thai và tất cả mọi thứ đều thay đổi. Bố không muốn con gặp phải chuyện đó.”

Ngay khi câu nói vừa buột ra khỏi miệng, ngay lập tức anh muốn thu lại, nhưng đã quá trễ. David lùi lại một bước, cậu va vào lưng ghế tựa rồi bước vòng qua nó. Ánh mắt của cậu không hề rời khỏi gương mặt của anh.

Sự đau đớn trong ánh mắt của con trai anh làm Zach chỉ muốn lao mình ra trước mũi xe tải. “David, bố xin lỗi. Bố không có ý định nói chuyện này theo cách như thế.”

Nước mắt lăn dài xuống mặt David. “Bố đã nói.” Cậu nói, giọng cậu khàn khàn. “Bố đã nói.”

“Không.”

Zach bước về phía cậu, nhưng David giơ một tay ra. “Tránh xa ra khỏi con.”

“David!”

“Không. Con không nhận ra là con đã làm cho cuộc sống của bố trở thành địa ngục. Đáng lẽ bố phải nói với con từ trước rằng con chỉ là một cái nhọt trên mông. Con sẽ tránh ra khỏi đường đi của bố ngay.” Cậu quệt tay ngang mặt với vẻ giận dữ. “Bố đừng lo. Con sẽ không làm phiền bố thêm nữa.”

“David, chờ đã.”

Nhưng con trai anh đã mở chốt cửa. Zach vội vã chạy theo, nhưng trước khi anh có thể bắt kịp, David đã đi mất. Cánh cửa nhà đóng sầm lại trước mặt anh. Vài giây sau anh nghe tiếng xe của David nổ máy. Dù vậy Zach vẫn lao ra ngoài, chỉ vừa kịp lúc nhìn thấy con trai anh lái xe đi mất. Anh đứng đó một lúc lâu trước khi nhận ra là trời đang mưa và rằng anh phải quay vào trong nhà.

Chương 13

Katie nhắc điện thoại lên, rồi lại đặt xuống. Cô nhắc nó lên lần nữa, bấm được ba số rồi lại đặt xuống, rồi vùi đầu vào trong cánh tay. Chuyện này còn tồi tệ hơn nhiều so với lần cô mời Steve Klausen đến tham gia vũ hội Backwards ở trường trung học và anh ta bắt cô phải chờ câu trả lời trong lúc anh ta xem xem mình có phải làm việc tối hôm đó hay không. Mọi người chắc sẽ nghĩ rằng ở vào độ tuổi này cô hẳn là phải học được cách trở thành một người chín chắn, tự chủ và khoan dung. Thật không may là mọi người đã sai.

(Backwards Dance: một loại vũ hội ở trường trung học nơi mà các cô gái sẽ mời các chàng trai tham gia – thế nên mới gọi là backward)

“Chỉ là gọi điện vì công việc thôi mà.” Cô tự nhủ, cố gắng tỏ ra cứng rắn và tự chủ. “Mình có thông tin cần phải thông báo cho khách hàng biết. Thực ra, nghĩa vụ của mình là phải cập nhật tin tức cho khách hàng biết chuyện gì đang diễn ra.”

Đó là sự thật, nhưng không hoàn toàn như thế. Điều mà cô không muốn nói đến, dĩ nhiên rồi, là chuyện cô và Zach đã ngủ với nhau vào tuần trước. Họ đã trần truồng, đã làm những việc rất bản năng, và rồi sau đó cô đã trốn đi giữa đêm khuya mà không hề để lại một lời nhắn nào.

Chuyện đó có thể cứu vãn được nếu như sau đó họ nói chuyện lại với nhau. Nhưng họ đã không hề liên lạc lại. Đáng lẽ cô phải gọi cho anh, nhưng cô cảm thấy sợ hãi, xấu hổ và hoàn toàn mất cân bằng. Cô đã muốn anh là người có động thái trước và khi anh không làm gì cả, cô cảm thấy bản thân mình rất ... ghê tởm.

Lúc này cô có cảm giác lúng túng và ngượng nghịu khi gọi cho anh ở chỗ làm. Thông thường cô không bao giờ lâm vào tình trạng toát mồ hôi khi liên hệ với khách hàng, nhưng Zach là khách hàng đầu tiên mà cô đã lên giường cùng, vì thế luật lệ thông thường không áp dụng được vào đây.

Cô thả hai tay xuống bàn và ngả người ra ghế. Cô sẽ phải vượt qua chuyện này và cư xử sao cho giống một người biết suy nghĩ hơn. Để làm điều đó, cô chỉ đơn giản là phải chịu đựng sự tra tấn tinh thần và gọi cho Zach bởi vì cô vẫn phải tiếp tục công việc của mình đối với buổi tiệc quyên góp. Và cô cũng muốn nhân đây nhắc nhở mình rằng cô chỉ có thể đổ lỗi cho chính bản thân mà thôi. Đáng lẽ cô đã có thể nói không. Đáng lẽ cô đã có thể bỏ ra về trong lúc vẫn còn mặc đầy đủ quần áo và rồi sau đó cô sẽ không phải lo lắng gì về thái độ cư xử sau một đêm bỏng cháy như thế này. Cái cảm giác không thoải mái, hơi lúng túng và tuyệt đối kỳ cục ở bên trong cô lúc này là một cái gì đó đáng để nhớ đến khi lần tới có một

vị khách hàng quyền rũ nào đó bước vào cuộc đời cô và cố gắng vượt qua cửa ải đầu tiên.

Quyết tâm tỏ ra can đảm và chuyên nghiệp, cô nhấc điện thoại lên và gọi đến số máy văn phòng của Zach. Dora nhấc máy ngay hồi chuông đầu tiên và ngay lập tức nối máy cho cô.

“Stryker,” giọng nói trầm trầm và đầy nam tính của Zach cất lên làm cô cảm thấy bủn rủn đầu gối – mặc dù lúc này cô vẫn đang ngồi trên ghế.

“Chào Zach, Katie đây. Em gọi điện để thông vào vài tin tốt về bữa tiệc quyền góp.”

“Okay.”

Cô do dự. Phản ứng của anh không có vẻ gì nhiệt tình như cô đã mong đợi, và anh có vẻ như cũng không vội vàng nồng nhiệt bộc lộ cảm xúc về cái đêm mà họ đã ở cùng nhau. Không lẽ anh đã quên hết rồi sao? Hay anh đã quá quen với những cuộc tình một đêm nên lần này đối với anh cũng không có gì đáng để nói?

Sự yên lặng kéo dài như làm tăng thêm sự căng thẳng giữa họ chính là câu trả lời, vì thế cô cố phớt lờ cảm giác mình là một con ngốc và chuyển sang một chủ đề an toàn là công việc.

“Như anh biết đấy, giấy, ờ, giấy mời đã được phát đi hai tuần trước. Cho đến giờ chúng ta đã nhận được sự phản hồi tích cực của hơn 50% số khách mời.” Cô liếc qua những ghi chép của mình. “Đối với năm trăm khách mà chúng ta đã mời đến tham dự bữa tiệc-lồng-trong-tiệc thì đã có ba trăm người nhận lời. Các thực khách sẽ lấp đầy không gian ở khách sạn và nếu như tất cả diễn ra theo đúng kế hoạch thì chúng ta sẽ tiến tới mục tiêu là có thể thu được số tiền từ thiện ít nhất là cao hơn 25% so với năm ngoái.”

Cô dừng lại và chờ sự tán thưởng, hoặc ít nhất là một câu *‘Làm tốt lắm’*. Thay vào đó, cô chỉ nhận được sự yên lặng.

“Zach?”

“Thật tuyệt, Katie. Em làm việc tốt đấy.”

Làm tốt đấy? Người đàn ông đã từng nhìn thấy cô trần truồng, làm cho cô phải thét lên vì sung sướng, và *‘làm tốt đấy’* là điều hay ho nhất mà anh ta có thể nói hay sao?

“Em xin lỗi,” cô nói, “Em gọi không đúng lúc à?”

“Anh e là thế. Anh đang chuẩn bị các thứ cho phiên tòa.”

Cô cứng người lại như thể anh vừa bạt tai cô. Sự ám chỉ trong lời nói của anh cho biết rằng công việc của anh quan trọng hơn rất nhiều so với công việc mà cô đang làm.

Sự ân hận cay đắng như đốt cháy lưỡi cô. Sự từ chối của anh không thể nào dễ hiểu hơn được nữa. Cô thầm nguyện rửa khi nhận ra rằng thêm một lần nữa cô đã đánh liều tin vào những điều tốt nhất ở anh chỉ để khẳng định lại những điều tồi tệ nhất mà cô phải nhận về phía bản thân mình. Cô đã nghĩ anh là một con người chân chính. Cô đã nghĩ họ đang thiết lập một mối quan hệ. Cô đã nghĩ cái đêm họ đã trải qua cùng nhau có một chút ý nghĩa nào đó. Thật khốn kiếp nếu như cô đã sai trong tất cả những điều đó.

“Nếu thế em sẽ không làm phiền anh nữa,” cô nói, cố gắng giữ cho giọng mình được thoải mái vui vẻ theo kiểu *‘anh chả là cái đinh gì cả và tôi vẫn rất ổn’*. “Em thấy vui vì những phản hồi tích cực đối với bữa tiệc và chỉ muốn báo cho anh biết thôi.”

“Anh rất cảm kích.” Anh hắng giọng. “Em không cần phải cập nhật thông tin thường xuyên cho anh đâu. Trừ khi anh nghe có chuyện gì đó ngược lại, còn không anh sẽ nghĩ rằng mọi chuyện đang diễn ra rất tuyệt.”

Hay nói cách khác – đừng gọi tôi nữa, tôi sẽ gọi cho cô.

Mắt cô nóng bừng, ngực cô quặn thắt, cô muốn cuộn lại như một quả bóng và òa lên nức nở. Thay vào đó cô siết chặt ống nghe. “Không thành vấn đề. Tạm biệt Zach.”

Cô gác máy mà không chờ nghe anh trả lời.

Phải mất vài phút sau hơi thở đứt quãng của cô mới có thể trở lại bình thường. Vài giọt nước mắt trào ra, nhưng cô tự chúc mừng bản thân khi cô chỉ cần đến hai tờ giấy ăn. Anh không xứng đáng nhiều hơn thế.

Khi Katie đã có thể phục hồi được vẻ bề ngoài tự chủ của mình, cô đặt tay lên bàn và tự nhủ rằng cô vẫn còn may mắn.

Zach không phải dành cho cô. Anh chưa bao giờ là người dành cho cô, nhưng cô cứ cố ý phớt lờ điều đó. Nhảy vào giường với một người đàn ông mà cô không có dính líu gì về mặt tình cảm chưa bao giờ là phong

cách của cô. Vì những lý do mà cô không thể hiểu được, cô đã ngủ với Zach, và bây giờ cô đang phải trả giá cho điều đó.

Điều này thật đau đớn, đau đớn đến tận cùng. Nhưng đến lúc nỗi đau sẽ nguôi đi và cô sẽ cảm thấy may mắn khi không bị chiếm đoạt bởi một gã đẹp trai trong một bộ đồ trị giá sáu trăm đô la. Đúng thế, anh ta hài hước, thông minh và rất vui vẻ. Và là một người cha tốt. Ồ, và là một chuyên gia đối với những nụ hôn và vô cùng tuyệt vời khi trên giường. Nhưng anh không quan tâm đến cô. Cô chỉ là một phương tiện để anh sử dụng, chỉ là một trong số hàng dài những người phụ nữ mà anh đã chinh phục được. Anh sử dụng phụ nữ, và rồi quăng họ sang một bên.

Nếu cô cảm thấy bối rối và khó chịu, ừm, thì đã làm sao nào? Cô sẽ vượt qua chuyện này. Người ta vẫn lành lại sau khi đã tan vỡ trái tim đấy thôi. Nói thế không phải vì trái tim cô đã tan vỡ. Cái sự kiện rằng anh ta còn hơn là một khuôn mặt đẹp trai và rằng cô đã không hưởng ứng như thế đối với một người đàn ông kể từ khi... okay, không kể từ khi nào cả ... là rất thú vị nhưng nó không quan trọng chút nào. Cô sẽ vượt qua anh ta trong tích tắc bởi vì cô không có gì để vượt qua cả. Không có gì xảy ra hết. Cô đã học được một bài học rẻ tiền, và giờ cô sẽ tiếp tục bước về phía trước.

Zach chậm chậm lái xe băng qua sân trường UCLA và rẽ về phía Ký túc xá. Đã ba ngày trôi qua rồi và anh vẫn chưa nghe thấy tin gì từ David cả.

Anh đã gọi cho nó cả tá lần, để lại ít nhất là mười tin nhắn, nhưng không nhận được một chút hồi âm nào cả. Zach đã chờ đợi. Anh sẽ tìm cậu con trai của mình và nói cho nó hiểu rằng nó chưa bao giờ là thứ gì ngoài là phần tuyệt vời nhất trong cuộc đời của anh.

Những lời nói bất cần, anh nghĩ trong lúc đỗ lại và bước ra khỏi xe. Đã có bao nhiêu mối quan hệ đã bị hủy hoại chỉ bởi những lời nói bất cần rồi?

Anh bước vào tòa nhà Ký túc xá và nhìn thấy một vài đứa trẻ đang túm tụm lại xem một trò chơi trên video. Có một cặp nhìn khá quen thuộc, Zach bước về phía chúng. Một trong những cậu bé ngẩng lên, hơi cau mày, rồi mỉm cười.

“Chú Stryker?”

“Đúng rồi.” Thằng bé này là ai nhỉ? Jackson? Jason? Ồ đúng rồi. “Justin, chú đang tìm David.”

“Cậu ấy đang chơi bi-a. Ở phía sau kia kìa.”

Zach gật đầu. “Chú biết đường rồi. Cảm ơn.”

Anh bước xuống hành lang phía sau dẫn đến phòng giải trí. Ba chiếc bàn bi-a được đặt ở giữa căn phòng rộng thênh thang. Những chiếc máy bán hàng tự động xếp dọc theo một bức tường và những chiếc sofa ọp ẹp ở bức tường đối diện. Cả ba bàn đều đang được sử dụng. Một bàn có một toán con gái, một bàn khác là một đám con trai mặc bộ đồ thể thao dẹt kim, trong khi chiếc bàn thứ ba chỉ có một đôi sinh viên đang đứng phía cuối bàn.

Cô gái bật cười lớn và quay người lại. Khi cô bé chuyển động, ánh sáng phía trên đầu chiếu lấp lánh trên mái tóc dài đỏ rực. Zach dừng lại khi vừa bước vào trong phòng. Không nghi ngờ gì đó chính là Julie và con trai anh. David mỉm cười, rồi vòng cánh tay quanh người cô bé và kéo lại gần. Cô bé chào đón cậu với một vẻ thân mật dễ dãi làm cho ruột Zach thắt lại. Chúng hôn nhau, chậm rãi và sâu lắng, đắm mê đến quên cả bản thân.

Thành công rồi, anh nghĩ. Cuộc đính hôn sẽ kết thúc và cuộc sống sẽ quay trở lại bình thường.

Anh chờ cảm giác nhẹ nhõm, vui mừng. Nhưng không có gì xảy ra ngoài một lỗ hổng trống rỗng và sự thất vọng về thái độ cư xử của con trai mình. Anh không quan tâm chuyện David ngủ với bao nhiêu đứa con gái, nhưng nó được sinh ra không phải để lừa dối.

Zach lùi lại và quay trở ra hành lang. Anh muốn nói chuyện với David, nhưng không phải dưới hoàn cảnh này.

Về Julie và Mia – Zach không biết giờ anh sẽ phải làm cái chết tiệt gì. Chuyện kết hôn giờ sẽ không thể nào diễn ra được nữa – không khi mà David đang lúc rúc theo sau một người khác. Nhưng anh sẽ phải nói gì và nói với ai đây? Anh không muốn mình là người nói cho Mia biết chuyện gì đang xảy ra. Đó là trách nhiệm của David.

“Một đồng bừa bộn.” Anh lẩm bẩm trong lúc bước ra xe hơi. Và anh không có một ý tưởng nào về chuyện phải làm gì với cái đồng lộn xộn đó.

Nhà bếp ở khu trang ấp bỗng vắng vẻ một cách lạ thường. Francesca liếc nhìn quanh với vẻ ngạc nhiên, rồi tiến về phía tủ lạnh. Cô chuẩn bị lái xe về Los Angeles để thực hành một trong những cuộc thí nghiệm của mình và sẽ không có thời gian để ăn uống khi tới đó. Sẽ không nếu như cô

muốn đến đó vào lúc mọi người vừa rời công sở và đang nhanh chóng về nhà. Cô đổ một ít pasta còn thừa vào trong một chiếc tô và tổng chiếc tô vào trong lò vi sóng. Trong lúc chờ đồ ăn nóng lên, cô cúi xuống và quan sát những vết xăm trên mắt cá chân của cô. Mặc dù cô có ý định đem theo một chiếc ô, nhưng nước mưa vẫn có thể bắn tung tóe vào chân cô. Thật không may là trong thế giới của những vết xăm giả thì nước không phải là bạn bè của cô. Tuy nhiên, cô vẫn phải liều xem sao. Cô mặc một chiếc váy ngắn và giày mềm đồng bộ, để đôi chân trần. Một vết xăm nho-và-hoa-hồng dài quấn quanh một mắt cá chân, trong khi một con bướm đang bay lơ lửng ở chân bên kia. Cô vẽ một con bướm khác ở phía sau đùi - ở ngay gấu váy, để bất cứ ai ngấm nhìn cô bước đi đều có thể liếc nhìn thấy hình vẽ đó. Nếu may mắn, cô sẽ nhận được vài phản ứng thật tuyệt trong ngày hôm nay.

Lò vi sóng kêu bíp một tiếng. Cô lôi tô mì ra và mò tìm một chiếc nĩa sạch từ trên giá ở bên cạnh máy rửa bát. Rồi cô bước về phía chiếc bàn trong bếp. Đột nhiên tiếng một cánh cửa sập mạnh ở phía trong nhà vang lên.

Francesca đặt tô mì xuống và bước về phía tiếng động. Một sự căng thẳng mơ hồ dường như đang thấm vào không khí, làm cho tim cô đập nhanh hơn.

Khi cô bước xuống hành lang, cô có thể nghe thấy những giọng nói văng ra từ thư viện. Mặc dù cửa đã đóng, những lời nói nghèn nghệt nghe như thể đến từ một nơi xa hơn khi cô tiến đến gần.

“Đó là sự trừng phạt của Chúa.” Ngoại M vốn ít nói lên tiếng với một vẻ nặng nhọc mà Francesca chưa bao giờ nghe thấy từ bà. “Chuyện này là sai trái vào thời điểm ba mươi năm trước và đến giờ nó vẫn sai.”

“Chúa không có lý do gì để trừng phạt gia đình này,” ông nội Lorenzo gầm lên. Một cái gì đó rất nặng, có thể là một cuốn sách, đập mạnh xuống bàn. “Chúng ta đã là những tín đồ Công giáo rất sùng đạo qua nhiều thế hệ rồi.”

“Thi thoảng điều đó vẫn là chưa đủ để làm vừa lòng Đấng toàn năng,” ngoại M nói.

Ba Francesca là người lên tiếng tiếp theo. “Đây là một cuộc tranh cãi không có gì là mới mẻ và nó sẽ không thay đổi bất cứ điều gì.” Giọng ông có vẻ nản lòng. “Ba má có nghĩ rằng có ngày nào đó trôi qua mà Colleen và con không hối hận vì những gì bọn con đã làm không? Ba má có nghĩ rằng có một ngày nào đó bọn con không nghĩ đến thằng bé không?”

Francesca đông cứng lại. Cô không muốn nghe thêm nữa, nhưng dường như cô không thể bước ra khỏi chỗ đó. Cô nghe một tiếng thút thít và đoán đó là má cô. Nội Tessa nói một cái gì đó, nhưng quá nhỏ nên cô không nghe rõ.

“Đáng lẽ con phải mạnh mẽ hơn. Đáng lẽ con phải bỏ chạy thay vì đồng ý.” Francesca nghe tiếng má cô và cô co rúm người lại.

“Tất cả chúng ta đều có lỗi.” Ngoại M nói, giọng bà nặng nề với vẻ đau đớn. “Tất cả chúng ta đều phải mang gánh nặng này trên vai.”

Francesca lùi lại một bước, rồi lại một bước nữa. Cô không biết gia đình cô đang nói về chuyện gì, nhưng cô không thích nó. Cô túm chặt túi xách và vội vàng bước về phía chiếc xe của cô. Khi đã vào bên trong, cô nổ máy và vặn đài lên to nhất có thể. Có thể tiếng trống giội thành thành sẽ cuốn tất cả những gì cô vừa nghe thấy ra khỏi đầu cô.

Katie đi đi lại lại trong căn nhà nhỏ của mình. Thông thường cô cảm thấy không gian nơi này rất ấm cúng thay vì tù túng, nhưng không phải tối nay. Khó chịu hơn là cô không còn có thể tự lừa dối bản thân mình về nguồn gốc của sự không thoải mái lúc này. Tình trạng không ngủ được

khi kết hợp với việc tiêu thụ quá nhiều kem chỉ có thể vì một nguyên nhân: ***đau tim***.

Cô nghĩ đến chuyện giội thật mạnh đầu vào tường, giả như có thể làm thế để cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi cô dừng lại, nhưng cô sẽ giải thích thế nào về những vết thâm tím đây?

Rõ ràng cơn say nắng nho nhỏ của cô trước Zach đã trở thành một cái gì đó ý nghĩa hơn khi mà cô không để tâm chú ý. Mặc dù cô biết rằng cô không yêu anh, nhưng cô vẫn sẵn sàng thừa nhận là cô có say mê anh một chút.

Đó là một chuyện hiển nhiên. Nếu cô không ngủ với anh thì cô sẽ ổn cả. Cô hít vào một hơi thật sâu. Okay. Cô đã rút ra được bài học. Cô là một người phụ nữ trưởng thành, chín chắn – cô có thể cho phép bản thân cô và cuộc sống của cô và ... có còn chút kem nào còn lại không nhỉ?

Thay vì liều mình làm miếng fudge brownie (*một loại kẹo mềm*) cuối cùng, cô bước về phía phòng ngủ và liếc nhìn đôi giày tennis được nhét vào góc phòng. Có lẽ cô nên đến phòng tập. Một lớp aerobic với những bước tập nhanh hay một bài tập mạnh nào đó sẽ ban cho cô chút sức mạnh tinh thần, đó là còn không nhắc đến chuyện hoạt động mạnh lúc này sẽ giúp làm trung hòa lượng calories từ chỗ kem mà cô đã tống vào bụng. Dĩ nhiên, cô thực ra không phải là thành viên của một phòng tập

nào cả. Có lẽ cô có thể tham gia một lớp. Hoặc là cô rửa dọn dẹp phòng ngủ của cô - điều đó luôn làm cô khuây khỏa. Có một điều gì đó về sự ngăn nắp tuyệt đối làm cho cuộc sống của cô dường như được trọn vẹn.

Thay vì phải đối mặt với những giọt mồ hôi nhớp nháp ở lớp thể dục thẩm mỹ, cô bước về phòng mình, và rồi cô nghe tiếng ai đó gọi chuông cửa. Cô liếc về phía đồng hồ và cau mày. Đã là bảy giờ tối, và là giữa tuần. Theo những gì cô biết rõ, những thành viên trong gia đình cô đều đang bận rộn. Vậy thì ai có thể đến và gọi cửa nhỉ?

Câu trả lời cho câu hỏi đó bước qua ngưỡng cửa khi cô mở cánh cửa ra. Anh cao ráo, tóc sẫm màu, và trông rất nguy hiểm. Anh cũng làm cho lòng bàn tay cô ứa đẫm mồ hôi, làm cho hơi thở cô nhanh hơn, và làm cho hóc môn của cô bắt đầu những bước nhảy salsa xuyên qua người cô.

“Zach!” Cô lên tiếng một cách không cần thiết, bởi vì không phải là hai người bạn họ không biết anh là ai. Nhưng cô không thể nghĩ ra điều gì khác để mà lẩm bẩm. Không khi mà cô vẫn còn cảm thấy bị xúc phạm vì sự lạnh nhạt của anh từ hồi đầu tuần.

Anh dựa người vào tường, trông cuốn hút và vượt xa cả ưả nhìn đối với sức khỏe tinh thần của cô.

“Anh nhận thấy là một người trong hai chúng ta cần phải trưởng thành lên, và anh đã cảm thấy mệt với chuyện cứ chờ đợi người đó sẽ là em rồi.” Anh nói.

“Cái gì?” Sự tổn thương đã đẩy văng cảm giác bối rối sang một bên. “Tôi không trưởng thành lúc nào?”

“Khi em lĩnh đi mất vào buổi sáng hôm sau. Không lời nhắn, không gì cả. Một người đàn ông sẽ nghĩ rằng em chỉ sử dụng anh ta để thỏa mãn nhu cầu tình dục.”

Cô thực sự không biết phải nói gì. “Nếu tôi không trưởng thành thì điều đó cũng đúng với anh lắm chứ. Trong quá khứ anh đã bỏ đi bao nhiêu lần rồi?”

Anh nhún vai. “Tất cả mọi lần. Đó là những gì anh làm. Nhưng chúng ta không đứng đây để nói về anh.”

“Tại sao? Đó là chủ đề ưa thích của anh còn gì.”

Anh nhướn mày lên. “Em đang cáu kỉnh.”

“Tôi đã gọi cho anh và anh thối phù tôi đi.”

“Em gọi để nói về bữa tiệc và đó là những gì mà chúng ta đã nói chuyện.”

Tuyệt lắm. “Đúng vậy, ừm, nếu anh có thể dành ra thêm mười lăm giây nữa để lắng nghe, tôi có thể sẽ nói đến chuyện gì đó khác.”

“Anh gặp rắc rối vì đã không đọc được những gì trong đầu em à?”

Cô nghiêng chặt răng lại. “Chính xác là vì sao anh lại đến đây?”

Hai khóe miệng của anh trề xuống. “Anh nghĩ là anh sẽ đồng ý để em xin lỗi vì đã bỏ đi một cách bất lịch sự như thế.”

Cô không thể tin được điều này. “Tôi ... anh ... nhưng anh...” Cô giận dữ nhìn anh. “Nếu tôi nghĩ là tôi có thể thoát được tội, tôi sẽ bóp chết anh ngay tại đây.”

“Không, em không làm thế đâu. Bởi vì anh cũng xin lỗi.”

“Cũng?”

“Chắc chắn rồi. Anh sẽ chấp nhận lời xin lỗi của em. Anh là một người đàn ông như thế.”

Cô đã không xin lỗi. Ít nhất là cô không nghĩ rằng cô đã xin lỗi. Đầu óc cô đang bắt đầu xoay tít và cô không thể chắc chắn về bất cứ điều gì nữa.

Cô dẫn đường về phía phòng khách và ngồi xuống chiếc sofa in hoa của mình, rồi đợi cho đến khi anh yên vị trong chiếc ghế tựa ở phía đối diện. Suy nghĩ của cô từ từ được tập hợp và sắp xếp lại. “Đáng lẽ em phải để lại lời nhắn.” Cô thận trọng nói.

“Đồng ý.” Anh nói với đủ sự khoái trá để có thể làm đau mái tóc của cô. “Và anh...” Giọng anh kéo dài và sự hóm hỉnh của anh nhạt đi. “Anh xin lỗi về cú điện thoại. Lúc đó anh đang suy nghĩ một số chuyện. Hầu hết là về David.”

Ngay lập tức cô cảm thấy báo động. “Có chuyện gì?”

“Hai bố con anh đã cãi nhau. Nó bỏ đi khỏi nhà và kể từ lúc đó anh vẫn chưa thể nói chuyện lại với nó. Khi em gọi, anh đang bị dính vào một vụ ly dị chết tiệt và vẫn đang lo lắng về nó.”

Điều đó thì cô có thể hiểu. Zach là kiểu ông bố luôn lo lắng.

“Okay. Cả hai chúng ta đều đã xin lỗi.” Cô nói. “Có muốn em mở một chai Marcelli để dành để giảng hòa không?”

“Nghe tuyệt đấy.”

Cô đứng dậy và bước về phía nhà bếp. “Anh có đói không?” Cô hỏi trước khi kịp ngăn mình lại. Lạy Chúa, cô đang biến thành hai bà rồi.

“Không.”

Cô lấy một chai Marcelli Cabernet, một cái mở chai và hai chiếc ly, rồi quay trở lại phòng khách. Zach đã ngồi trở lại trong ghế, trông rất đàn ông và hoàn toàn không phù hợp một chút nào với một ngôi nhà có những đồ in hoa, nệm và quá nhiều gối. Anh nửa đứng dậy khi cô bước vào phòng. Cô vẫy anh ngồi xuống trở lại.

“Đây, em sẽ để anh vật lộn với cái nút chai.” Cô nói và đưa chai rượu cho anh.

Anh ngấm ngấm nhấm chai rượu. “Phải vô cùng thú vị khi được uống một chai này với chính người chủ của nó.”

“Em chỉ thừa hưởng từ gia đình thôi.”

Khi anh mở nút chai vang, cô tự ngồi xuống đối diện với anh. Anh rót rượu ra rồi đưa cô một ly, lấy một ly cho mình và giờ nó về phía cô.

“Vì mối quan hệ phức tạp của chúng ta.” Anh nói.

Cô chạm mép chiếc ly của mình với ly của anh và gật đầu.

“Nhà em thật xinh xắn.” Anh nói.

Cô liếc nhìn xung quanh ngôi nhà có kích thước như một ngôi nhà búp bê, cùng những đồ đạc vô cùng nữ tính và màu sắc sắc sỡ. “Em nghi ngờ chuyện anh thích nó nhiều đến thế.”

“Đồng ý, nhưng nó phù hợp với em.”

Anh đặt chiếc ly lên chiếc bàn cà phê ở giữa họ. Rõ ràng là anh đi thẳng từ chỗ làm về đây. Anh vẫn mặc chiếc quần âu và một chiếc áo sơ mi trắng. Áo khoác đã cởi ra, và cả cà vạt cũng thế. Râu ria lởm chởm làm cảm anh sẫm hằn lại và đôi mắt anh trông rất mệt mỏi.

Zach với tay lấy ly vang, rồi lại thả tay xuống đùi. “Anh đã là bố của nó trong suốt mười tám năm. Em có nghĩ là anh đã thực hiện tốt thiên chức làm cha mẹ của mình không?”

Cô cau mày. “Em chỉ nghĩ là em tình cờ nhận ra anh là một ông bố tuyệt vời.” Đó là một điều mà cô thích ở anh, những khi anh không làm cho cô muốn giết chết anh.

“Gần đây thì không.” Anh nhăn mặt. “Anh đã sợ muốn chết khi nó được sinh ra, nhưng lại cảm thấy phấn kích và hạnh phúc. Trông nó nhỏ tí tẹo. Ainsley thật vô dụng, cô ta gần như không ra được khỏi giường trong hai tuần đầu tiên, rồi sau đó cứ lèo nhèo là lúc nào cũng quá mệt vì phải chăm sóc thằng bé. Cô ta không muốn thử cho nó bú. Vì thế lại là công việc của anh khi phải cho nó bú bình. Mẹ anh giúp đỡ mỗi khi bà có thời gian.”

Katie không thể tưởng tượng một người đàn bà có thể quay lưng lại với đứa con vừa mới sinh của mình ... hay bất cứ đứa trẻ nào, đối với một việc như thế.

“Không phải là lúc đó anh vẫn đang học đại học hay sao?” Cô hỏi.

“Đúng thế, và làm việc. Số tiền trong quỹ ủy thác của anh thực sự có ích với những thứ như thuê nhà và bảo hiểm y tế, nhưng nó không thể đủ cho tất cả mọi thứ.” Anh liếc nhìn cô. “Những chuyện đó không thành vấn đề, David đáng giá với những điều đó.”

Cô chồm người về phía anh. “Vậy tại sao anh lại tự trách mình? Rõ ràng là anh yêu con trai anh. Anh đã hi sinh vô số điều vì cậu ấy, anh đã luôn cố gắng làm những điều đúng đắn. Đó là những gì quan trọng. Ngoại M luôn bảo với bọn em là chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức mình. Không ai có thể trông chờ điều gì hơn được. Phần còn lại nằm trong tay Chúa.”

“Mọi chuyện không đơn giản như thế.” Anh hơi thẳng người dậy và với lấy ly rượu. “Vài ngày trước David nói với anh nó muốn tính đến chuyện chuyển đến một trường mới.”

“Em nghĩ là cậu ấy thực sự thích UCLA. Tại sao cậu ấy lại muốn làm thế?”

Rồi cô hiểu ra, nhưng trước khi cô có thể nói bất cứ điều gì, Zach đã lên tiếng. “Anh không có gì chống lại em gái em, Katie. Con bé là một cô gái có rất nhiều tiềm năng. Con bé biết mình muốn gì trong cuộc sống, và trong khi anh tôn trọng điều đó thì anh lại cho rằng thật không đúng chút

nào khi David phải từ bỏ giấc mơ của mình để theo đuổi những giấc mơ của Mia.”

Katie không biết nói gì. Những kế hoạch của Mia đã được đưa ra từ nhiều năm về trước. Nhưng David học sau Mia hai năm, và khi con bé tốt nghiệp, sự lựa chọn sẽ là hoặc không ở cùng nhau hoặc một trong hai đứa phải từ bỏ những gì mà mình mong muốn. Katie biết em gái cô chưa bao giờ khá trong chuyện thỏa hiệp những kế hoạch của bản thân nó.

“Bọn chúng vẫn còn quá trẻ.” Anh lẩm bẩm. “Tại sao David không thấy điều đó? Tại sao nó không thấy rằng nó đang có khả năng xói tung toàn bộ cuộc đời của nó lên?” Anh uống một chút vang và nhìn cô. “Thật không may, đó là những gì anh đã nói với nó. Anh chỉ ra cho nó biết rằng anh biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra khi phải gánh chịu trách nhiệm quá sớm. Nó nghĩ rằng anh đổ lỗi cho nó vì đã xói tung cuộc đời của anh.”

“Ouch”, cô nói vẻ cảm thông. “Điều đó không thể làm mọi việc khá lên được.”

“Em nói đúng. Phần tồi tệ nhất trong chuyện này là anh không hề nghĩ mọi chuyện theo hướng đó. Anh không hối tiếc vì David hay bất cứ thứ gì đã xảy ra bởi vì sự có mặt của nó.” Anh nhún vai. “Ngoại trừ chuyện kết hôn với Ainsley. Nhưng nó không đứng lại để nghe điều đó. Thay vào đó nó bỏ đi mất và từ lúc đó tới giờ anh không nhận được tin gì của nó nữa.”

Đột nhiên những đường thâm quầng và sự mệt mỏi của anh trở nên có ý nghĩa. “Anh đã lo lắng về cậu ấy.” Cô nói, khẳng định điều đó hơn là một câu hỏi.

Anh gật đầu. “Anh không lo lắng có chuyện gì xảy ra với nó, nhưng anh ghét chuyện hai bố con anh không nói chuyện với nhau.” Anh đặt ly rượu vang lên bàn trở lại. “Nó chỉ là một đứa trẻ.”

“Vậy thì hai đứa nó sẽ cùng nhau lớn lên. Ba má em đã như thế. Họ đã yêu nhau trong trường trung học và đến giờ họ vẫn rất hạnh phúc.”

“Không phải tất cả chúng ta đều sống trong cõi mơ.”

“Điều đó đánh vào cái chủ nghĩa bi quan bền bỉ ở anh. Anh có thể sai về chuyện này, anh biết điều đó. Có thể chúng sẽ sung sướng hạnh phúc bên nhau trong vòng bảy mươi năm tới.”

Miệng anh nhăn nhúm lại. “Đúng thế. Hoặc là chúng chỉ làm đảo lộn cuộc sống của chúng lên trong vòng bốn tháng và rồi bảy mươi năm sau sống trong nỗi ân hận.”

Cô đã như được tắm trong sự ấm áp vì được nghe anh giải bày tâm sự, nhưng như thường lệ, thái độ hoài nghi cay độc của Zach lại cuốn trôi mất niềm vui ra khỏi cô. “Không phải cuộc hôn nhân nào cũng kết thúc bằng những thảm họa. Đúng là có nhiều cuộc hôn nhân thất bại, đúng thế, rất nhiều những đôi vợ chồng trẻ không thành công, nhưng có thể, chỉ lần này thôi, anh có thể không buộc tội con trai anh và em gái của em chỉ vì sự nghi ngờ của bản thân anh.”

“Tại sao? Nếu em nhìn thấy một chiếc xe đang lao tới thì em có tránh ra khỏi con đường không thay vì để nó tông vào mình?”

Cô nghiêng chặt răng. “Anh đang giả định. Anh không biết chắc chắn bất cứ điều gì.”

“Anh biết là David đang gặp gỡ một người khác.”

Katie cứng người lại, rồi khó khăn hít thở. “Gì cơ?”

Zach chửi thề rồi vói lấy ly vang của mình. “Quên những gì anh đã nói đi.”

Cô chồm về phía anh. “Em không thể. Ý anh là gì khi nói cậu ấy đang gặp gỡ ai đó khác?”

“Anh không biết. Có một cô bé - Julie. Con bé học cùng với nó ở một lớp nào đó. Con bé đến nhà với một toán bạn của nó để ăn mừng kỳ nghỉ giữa kỳ. Chúng trông khá thân mật. Sau đó anh thấy chúng hôn nhau.”

Thân mật? Đúng thế. Zach là một luật sư thông minh, thủ đoạn – một người sẽ làm bất cứ điều gì để có thể thắng được vụ kiện của mình. Cô tự hỏi tại sao anh lại ghé qua đây và giờ cô đã hiểu. Anh sẽ làm bất cứ điều gì để phá vỡ vụ đính hôn này.

“Tại sao anh không thuê một studio ảnh số nào đó ghép những bức ảnh cho thấy David đang trần truồng trên giường với nguyên cả đội cổ vũ?” Cô hỏi. “Không phải chuyện đó sẽ dễ dàng hơn hay sao? Chuyện đó còn có vẻ chắc chắn hơn rất nhiều.”

Anh nheo mắt lại. “Em nghĩ là anh đang nói dối?”

“Anh đã cá. Anh đã nói với tôi rằng anh sẽ làm bất cứ điều gì để ngăn chặn không cho David và Mia cưới nhau và anh sẽ làm bất cứ điều gì để thuyết phục tôi. Tôi cho rằng đây chỉ là một phần của vở kịch này thôi.”

Anh đứng dậy và nhìn cô giận dữ. “Anh không nói dối. Anh chưa bao giờ nói dối về bất cứ chuyện gì. Anh đã nói với em anh và David đã cãi nhau. Nó không gọi lại cho anh, vì thế anh đã đến gặp nó ở Ký túc xá.”

Katie cũng đứng dậy và trừng mắt nhìn lại anh. “Để tôi đoán xem. Anh tìm thấy chúng ở trên giường cùng nhau. Làm như tôi tin điều đó không bằng.”

“Anh thấy chúng ở trong phòng giải trí. Chúng đang hôn nhau và điều đó thật quá sức thuận lợi cho anh.” Anh cào các ngón tay qua mái tóc của mình. “Em nghĩ là anh muốn mọi chuyện kết thúc như thế này ư? Anh quý Mia. Nếu David trưởng thành hơn và có khả năng hơn, anh sẽ rất biết ơn nếu nó chọn con bé. Anh không muốn con bé bị tổn thương.”

Sự thành thật và quan tâm của Zach đối với Mia làm Katie tự hỏi liệu có khả năng nào anh đang nói thật hay không? Và nếu anh nói thật ... thì sẽ thế nào đây?

“Cậu ấy nói gì khi anh gặp cậu ấy?” Cô hỏi.

“Anh không gặp nó. Anh rời khỏi đó và lái xe đi lòng vòng. Cuối cùng thế nào anh lại đến đây.”

Cô không biết nên nghĩ gì và nên tin gì. Nếu Zach là một người đàn ông khác ... nếu anh không yêu con trai anh nhiều đến như thế ... nếu anh không nói với cô rằng anh sẽ làm bất cứ điều gì để ngăn chặn cái đám cưới...

“Anh định sẽ làm gì?” Cô hỏi.

“Anh không biết. Anh nghĩ rằng em có thể có vài ý tưởng nào đó.”

Cô nhìn anh và cố gắng đọc được sự thật trong đôi mắt xanh thẳm của anh. “Anh sẽ không nói với Mia ư?”

“Con bé sẽ nghĩ như những gì em đã nghĩ. Rằng đó chỉ là một âm mưu.”

“Anh có kết tội nó không?”

“Không, và anh cũng không kết tội em.”

Anh giơ một tay về phía cô, rồi lại rút về và đút vào túi quần. “Có lẽ anh sẽ về nhà.” Anh nói với cô.

Cô nhìn anh bước về phía cửa và bước ra ngoài. Khi cô chỉ còn lại một mình, cô thả người xuống chiếc ghế sofa và co đầu gối lên ngực.

Ngay khi cô nghĩ rằng mọi việc sẽ không thể nào phức tạp hơn được nữa, chúng lại quay ngoắt ra và trở nên cực kỳ lộn xộn. David đang lừa dối Mia ư? Nếu Zach nói dối, thì anh sẽ là một con chồn ghẻ tồi tệ hơn là những gì cô đã nghĩ và cô sẽ phải khử trùng bản thân mình vì đã có quan hệ gần gũi với anh như thế. Nếu anh nói thật, thì anh lại là một người thậm chí còn tốt hơn những gì cô có thể hi vọng và việc để anh bước ra khỏi cuộc đời cô sẽ làm cô trở thành một kẻ cực kỳ ngu ngốc.

Điều tồi tệ nhất trong chuyện này là cô không biết liệu chuyện anh ngủ với cô là một phản ứng bản năng trước sự đam mê, hay chỉ là một phần khác trong cái kế hoạch thông minh của anh.

Những mưu mẹo thủ đoạn đang tách rời sự thật ra khỏi những điều tưởng tượng. Quả cầu tiên tri đang ở chốn nào khi mà lúc này đây cô đang thực sự rất cần nó?

Chương 14

Mia ngồi trên sàn trong phòng của David ở Ký túc xá và nhìn anh đi đi lại lại với những bước ngắn từ bàn ra phía cửa.

“Anh không thể nhớ được mọi chuyện bắt đầu như thế nào.” David thừa nhận, rồi tiến về phía chiếc giường đối diện và nằm phịch xuống ngựa mặt nhìn lên trần. “Trước lúc đó bố con anh chỉ tranh luận với nhau thôi.”

Mia có cảm giác David nhớ chính xác sự mâu thuẫn giữa hai cha con họ bắt đầu như thế nào, nhưng vì một lý do nào đó mà anh không muốn nói với cô. Chuyện anh đang có một bí mật nào đó giấu cô làm cô cảm thấy khó chịu. Điều đó không có nghĩa là cô sẽ trở nên bị kích động và bắt đầu la hét lên hay điều gì đó tương tự - đó hoàn toàn không phải là phong cách của cô. Cô cũng không cảm thấy hài lòng vì mọi việc đã xảy ra gần một tuần rồi mà David mới kể cho cô biết có chuyện gì không ổn. Ngay từ đầu cô đã biết là có chuyện rắc rối gì đó, nhưng anh đã chối quanh trong vòng ba ngày đầu tiên và nhất quyết không chịu nói gì về chuyện đó trong ba ngày tiếp theo.

“Bố nói là bố không muốn anh xói tung cuộc sống của anh lên như cái cách mà cuộc sống của bố đã từng bị xói tung lên.” David thừa nhận với vẻ đau khổ.

Mia dịch tới và quỳ trên gối bên cạnh chiếc giường đơn. Cô đặt một tay lên ngực anh. “Anh biết bố đang cố nói điều gì mà. Ông lo lắng vì chúng ta kết hôn quá sớm. Ông không hề nói rằng anh đã hủy hoại cuộc đời của ông. David, bố anh yêu anh. Tất cả mọi người đều có thể nhận thấy điều đó. Ông rất hạnh phúc khi có anh ở bên ông và ông tự hào về anh.”

“Anh biết.” Anh quay mặt về phía cô. Nước mắt rung rung trên mắt anh, nhưng anh chớp mắt nén lại. “Vào ngay lúc đó điều đó làm anh rất đau đớn, em biết đấy. Nhưng giờ anh đã bình tĩnh lại rồi. Vấn đề là anh đã nghĩ rằng bố đã thay đổi quan điểm. Về đám cưới của chúng ta ấy.”

“Nhưng ông ấy vẫn thế.” Mia nói thẳng băng, tự hỏi vì sao cô lại không nhận ra điều này từ trước. Giờ khi David đã nói ra, cô mới nhận ra là điều đó thật là hiển nhiên đến không thể tin được.

Trong một giây cô nghĩ đến chuyện nổi điên lên. Chuyện này thật vô cùng sỉ nhục. Nhưng từ trong tận đáy lòng cô biết rằng bố David không tức giận bởi vì David muốn cưới cô – ông ấy hẳn là sẽ nổi cơn thịnh nộ cho dù David có kết hôn với bất kỳ ai đi chăng nữa.

“Chuyện gì xảy ra khi anh nói chuyện lại với bố sau đó?” Cô hỏi.

David ngồi dậy và hắng giọng. “Mấy giờ rồi nhỉ? Em đã đói chưa?”

Mia nhìn anh chăm chăm. “Anh vẫn chưa nói chuyện lại với bố, đúng không?”

David không dám nhìn vào mắt cô. “Anh khá bận.”

Cô đảo tròn mắt. “Bố có cố gắng nói chuyện với anh không?”

“Anh nghĩ là bố có thể đã gọi. Anh không nhớ nữa.”

Dịch ra là – Zach đã cố gắng liên lạc với con trai mình trong nhiều ngày qua. Mia cảm thấy sự tức giận như sôi lên trong cô. “Nếu anh cứ xử sự như một đứa trẻ con như thế thì bố anh sẽ đối xử với anh như với một đứa trẻ con. Nếu anh muốn chứng tỏ với ông là anh đã sẵn sàng để kết hôn rồi thì hãy hành động như một người trưởng thành đi. Sau một cuộc cãi vã lớn anh không thể nào chỉ đơn giản phớt lờ tất cả mọi chuyện đi được. Anh phải đối mặt với những gì đã xảy ra chứ, ít nhất là hãy gọi về nhà và nói với bố anh là anh ổn cả.”

Đôi mắt xanh của David ánh lên vẻ quyết tâm. “Anh không quan tâm chuyện bố có coi anh là một đứa trẻ hay không. Anh đã hơn mười tám tuổi và ông ấy không thể nào cứ bảo anh điều gì nên làm điều gì không.”

Mia nghiêng chặt răng lại. Nếu cô để cho mình nói ra cho dù chỉ một từ, cô sẽ gào thét lên mất. Câu nói *‘ông ấy không thể nào cứ bảo anh điều gì nên làm’* của David đã biến anh thành một cậu bé mới lên bốn tuổi. Quá nhiều để có thể khẳng định quan điểm trước đó của cô.

Anh nhìn cô. “Anh không cần bố phải chấp thuận.”

Giọng anh nghe có vẻ thách thức, nhưng Mia không chắc là cô có thể tin anh. David và bố luôn gần gũi và chống lại ông sẽ là một việc rất khó khăn đối với anh. Hơn nữa, thậm chí chỉ nghĩ thôi cũng làm cho cô cảm thấy mình phản bội lại anh khi cô phải thừa nhận rằng David không chính xác là một hình mẫu của một người trẻ tuổi đã trưởng thành. Cô yêu anh, nhưng cô không bị mờ mắt trước những khiếm khuyết của anh.

“Vẫn còn nhiều thời gian trước khi lễ cưới diễn ra,” cô nói, “có thể bố anh sẽ thay đổi ý kiến.”

David gật đầu nhưng trông không có vẻ gì là bị thuyết phục. Anh nằm ngửa ra lại trên giường và nhìn chăm chăm lên trần. “Thật kỳ quặc khi

không nói chuyện với bố trong một thời gian dài thế này. Bố con anh luôn nói chuyện.” Một nụ cười nhếch lên trên khóe miệng của anh. “Ngay cả khi bố nổi điên lên với anh lúc anh còn nhỏ, bố vẫn nói chuyện. Thi thoảng khi bố cứ nhắc đi nhắc lại một chuyện gì đó mà anh đã làm rồi tung lên, lúc đó anh thường ước gì ông chỉ cần tét vào mông anh để bọn anh có thể vượt qua được chuyện đó, nhưng ông chưa bao giờ làm thế, chưa bao giờ dù chỉ một lần. Có điều ông cứ nói chuyện hàng giờ liền.”

Mia ngồi xuống trên gót chân và để cho giọng nói chan chứa tình yêu thương của David cuốn sạch nỗi nghi ngờ của cô. Một trong những điều mà cô ngưỡng mộ ở vị hôn phu của mình là khả năng yêu thương bằng cả trái tim mình của anh.

“Bố luôn luôn tốt với anh.” David tiếp tục nói và quay đầu lại nhìn vào cô. “Sau khi mẹ anh bỏ đi, bọn anh không còn lại nhiều tiền. Bố thì đang học trường luật và bà ấy đã lấy nốt số tiền còn lại trong quỹ ủy thác của ông. Vì thế bọn anh đã phải vật lộn kiếm sống. Nhưng ông vẫn đảm bảo là còn rất nhiều cơ hội tốt. Ông bán chiếc xe hơi đi và mua lại một chiếc xe tải có thùng hàng ở phía sau. Bọn anh đã sử dụng chiếc xe đó đi lên các vùng núi hay ra bờ biển và đi cắm trại vào dịp cuối tuần. Chỉ có hai bố con anh thôi.”

“Nghe thật tuyệt.” Cô nói và chuyển sang tư thế ngồi. Lòng bàn tay cô tỳ vào cái gì đó cứng và nhọn. “Ái!”

“Gì thế?” David lao ra vắt vẻo trên thành giường.

“Em không biết.” Cô giơ tay lên, rồi luồn ngón tay qua tấm thảm lông mà David và bạn cùng phòng của anh đã mua vào hồi đầu năm học. Cái gì đó bằng kim loại rơi ra khi cô gạt vào nó.

Mia nhặt lên một chiếc vòng vàng nhỏ nhắn. “Đó là một chiếc hoa tai.”

David giơ tay lấy nó lại, nhưng cô giữ chiếc hoa tai ra khỏi tầm với của anh.

“Đưa nó đây.” Anh bảo cô.

“Không cho tới khi anh giải thích xong đã.” Cô đùa.

Anh vén lọn tóc ra khỏi mắt. “Mia, thực tế đi nào. Brian cứ mười ngày lại có một cô bạn gái mới. Anh không biết ai trong số họ đã làm rơi hoa tai ở đây cả.”

Cô quăng mảnh trang sức lên giường Brian. “Tốt hơn hết là anh đừng có làm gì linh tinh mất thì giờ của em, thưa quý ông. Nếu anh làm thế, em sẽ chặt lìa đầu gối của anh ra đấy.”

Cô cười phá lên và David nhăn nhó. Rồi anh nhìn ra chỗ khác. Trong một khoảnh khắc Mia cảm thấy có điều gì đó lạnh lẽo quặn thắt ở ngang bụng cô. Sau đó cô gạt cái cảm giác đó sang một bên và trèo lên với David trên chiếc đệm đơn của anh, anh kéo cô lại gần và nói với cô là anh yêu cô nhiều đến thế nào.

“Mọi việc với bố anh sẽ ổn cả thôi.” Anh hứa.

“Em tin anh.” Cô nói với anh, bởi vì nói điều đó dễ dàng hơn là nói lên sự thật.

“Những người khác đều ăn bánh quy với sữa.” Brenna nói khi cô lấy một miếng bánh quy chocolate khác từ chiếc đĩa.

Francesca vầy vầy chiếc ly của mình. “Họ là những kẻ ít học.”

Nếu xem xét đến lượng rượu vang mà ba chị em họ đã tiêu thụ trong buổi tối hôm nay thì chuyện Francesca có khả năng phát âm được một từ có ba âm tiết thật là khá ấn tượng. Bản thân Katie thì đã già từ tình trạng tỉnh táo từ khoảng ba mươi phút trước và lúc này đang lâng lâng trong

cảm giác dễ chịu với những tiếng o o trong đầu. Thế giới xung quanh có thể đang xoay tít, nhưng cô không phải đi đâu nữa cả nên chuyện đó thì có vấn đề gì cơ chứ?

Ba chị em đang nằm ườn vắt ngang qua hai chiếc giường đôi trong căn phòng mà Brenna và Francesca đã từng ở khi cả hai người họ vẫn còn sống ở trang ấp. Kể từ khi chuyển về nhà sau thời gian ở với Francesca, Brenna đã bắt đầu đóng gói những kỷ vật từ hồi còn học phổ thông, nhưng vẫn chưa xử lý xong lượng giấy dán tường màu hồng khổng lồ mà cả hai chị em cùng yêu thích hồi còn là những cô bé, cùng với đồng khăn trải giường cũng màu hồng, với nào hoa, nào tim và những cuộn đăng ten.

Brenna ngồi bắt chéo chân gác lên đuôi giường, một khay bánh quy đặt bên cạnh cô. Katie cũng ngồi trên chiếc giường đó, lưng dựa vào tấm ván đầu giường, trong khi Francesca nằm trên chiếc giường còn lại với một tư thế không đứng đắn một chút nào, một tay buông thõng xuống sàn nhà, lắc lư ly rượu vang chỉ còn một nửa.

“Chị thì lúc nào cũng có phòng riêng.” Brenna nói, quay đầu lại nhìn Katie với ánh mắt buộc tội. “Em đã luôn nghĩ chuyện đó thật bất công.”

Katie bật cười. “Chuyện đó đã cách đây gần mười năm rồi. Em cần phải cho nó qua đi.”

“Còn lâu em mới cho qua.”

Francesca ngóc đầu lên. Mái tóc thẳng và dày của cô rũ xuống đung đưa, che phủ hầu hết gương mặt cô. “Em đã nghĩ là chị thích chuyện chúng ta ở chung phòng.”

“Chị thích. Chị chỉ muốn cũng có một căn phòng riêng thôi.” Brenna cười toe. “Giờ thì giấc mơ cả đời của chị đã trở thành hiện thực, chị sẽ trang hoàng nó bằng nhung đỏ và sa tanh đen.”

Katie lắc đầu. Rượu vang đã có ảnh hưởng đến khả năng nghe của cô rồi hay sao?

Francesca trông cũng có vẻ bối rối không kém. “Bởi vì chị đang theo đuổi một vẻ bề ngoài lãng lơ à?”

“Không. Bởi vì chị là Cô nàng Quyến rũ.”

“Quyến rũ...” Miệng Katie trễ xuống. “Em không thể chứ!”

Brenna cười phá lên. “Ồ, nhưng đúng thế và chuyện đó vô cùng xấu hổ.”

Cô thả hai chân ra rồi đặt ly rượu xuống và trượt ra khỏi giường. Cô lôi từ phía gầm giường ra một chiếc hộp dẹt mở sẵn. Phía bên trong là ba cái chai.

Katie nhìn mấy chai rượu và cau mày. Nhiều năm về trước, sau một kỳ nghỉ cuối tuần thật dài và nhàm chán vì phải ngồi lắng nghe ông bà và ba má họ bàn về những từ ngữ cụ thể sẽ được in trên nhãn của các chai rượu, Katie, Francesca và Brenna đã quyết định sẽ tự tạo ra những cái nhãn riêng cho mình. Họ đã lấy ba chai rượu chưa dán nhãn từ trong nhà kho và cẩn thận dán những bức ảnh của chính mình mặc quần áo chỉnh tề lên đó. Ở phía sau họ dán những chiếc nhãn được viết tay, miêu tả chi tiết những đặc điểm đáng tự hào của chính bọn họ.

Katie cầm thấy chai rượu đầu tiên mà Brenna đưa ra, liếc qua bức ảnh của một Francesca-mười-một-tuổi, và chuyển nó qua cho cô em gái. Francesca rên lên.

“Cô nàng ngổ ngáo”, cô đọc, rồi nuốt chửng thêm một chút rượu nữa. “Francesca Marcelli tung mái tóc dài với một điệu bộ chứng tỏ cô không chỉ là một cô nàng xinh đẹp, mà còn là một cô nàng ngổ ngáo. Bạo dạn, sáng tạo, và một chút ngang tàng...” Cô dừng lại. “Em nghĩ đáng lẽ nó phải là ngổ ngược mới đúng... Cô là tinh túy của ... một sự nổi loạn hoàn hảo.”

Katie cười phá lên trong lúc đón lấy chai thứ hai và nhận ra bức ảnh của chính mình. Cô mặc một chiếc váy may bằng vải tuyen và đăng ten - một trong những trang phục vô cùng kỳ công mà cô đã từng làm trong suốt những ngày tháng đó.

“Cô nàng Tỏa sáng,” cô đọc. “Katie Marcelli là một sự hòa quyện đậm nét giữa sự hóm hỉnh và nét duyên dáng. Cô chói lóa rực rỡ, lấp lánh và ngời sáng. Như loại rượu champagne mà cô hiện thân, cô là người duy nhất đặc biệt, tỏa ánh hào quang và vô cùng quý giá từ trước đến nay.” Katie liếc nhìn lên. “Chị tỏa ánh hào quang ư?” Cô nhìn vào cánh tay mình, rồi giơ nó ra phía ánh điện. “Chị hẳn là đã lớn vượt qua giai đoạn đó rồi.”

Brenna cười khúc khích. “Ít nhất thì chị cũng được tưởng tượng là những màu sắc sinh động. Còn em chỉ là một đứa lẳng lơ.”

Francesca quay nằm sấp xuống giường. “Đọc nghe xem nào, cô nàng quyến rũ.”

Brenna thở dài. “Vẻ đam mê nóng bỏng của Brenna Marcelli chứng tỏ rằng cô là một Cô nàng Quyến rũ. Với làn da ngăm ngăm, sự ngọt ngào và phảng phất đôi chút huyền bí, cô là một minh chứng lóa sáng cho những Quý cô đang chớm bước vào ngưỡng cửa của độ chín đam mê.”

Brenna liếc nhìn hai người chị em của mình. “Em đã từng lóe sáng đấy.”

“Em đã từng ghét bọn con trai.” Katie nhắc lại. “Có chuyện gì đã xảy ra thế?”

“Học môn. Khi em lên mười một thì đột nhiên em thấy bọn chúng thực sự thú vị.” Cô đặt chai rượu của mình xuống. “Thật tệ là Mia lúc đó quá nhỏ. Nó vẫn còn bé xiu khi chúng ta làm những cái chai này. Em tự hỏi không biết nó sẽ là cái gì?”

“Cô nàng Thông minh.” Francesca nói.

“Cô nàng Rất Có Khả năng Thống trị Thế giới.” Katie nói.

Brenna mỉm cười và trèo trở lại lên giường. “Này, Francesca, chị đang nghĩ đến chuyện chúng ta sẽ cho Zach xem cái chai của Katie vào lần tới khi anh ta đến đây. Em nghĩ sao?”

“Một ý tưởng tuyệt vời.”

Katie lắc đầu. “Không đời nào. Chị không cần bị nhục nhã trước mặt anh ta thêm lần nữa đâu. Chị đã được tận hưởng niềm vui đó một lần rồi, nhớ không? Lần đầu tiên khi anh ta đến đây ấy.”

“Nhưng chị đã hồi phục.” Francesca chỉ ra. “Và hai người dường như đã có rất nhiều thời gian ở bên nhau đấy.”

Katie cảm thấy má mình nóng bừng lên. Cô tự nhủ đó là do rượu vang, nhưng cô biết là cô đang tự dối lòng. “Chị làm việc với anh ta mà.”

“Uh-huh.” Brenna cầm chai Cabernet lên và đặt nó lên phía trên ly rượu của cô. “Em thắc mắc không biết có gì khác hơn chuyện đó không.”

Francesca đón lấy chai rượu. “Em cũng thế. Tất cả những cuộc nói chuyện vào lúc nửa đêm đó có thể sẽ dẫn đến một điều gì đó thú vị. Anh ta lại còn đẹp trai, thông minh.”

“Đối với một luật sư làm mảng ly dị, anh ta là người rất có tâm.” Brenna thêm vào. “Anh ta rất lo lắng cho con trai mình.”

Nhiều hơn những gì mà hai người họ biết đấy, Katie nghĩ một cách không thoải mái. “Bọn chị làm việc cùng nhau. Điều đó có nghĩa là bọn chị phải giữ cho mọi thứ thật chuyên nghiệp.”

“Và giờ em hi vọng là chị sẽ nói với bọn em rằng chị đã nhìn thấy anh ta trần truồng rồi.” Brenna nói.

“Đừng có mơ,” Francesca nói với Brenna, “Làm như là Katie sẽ ngủ với anh ta không bằng.”

Chắc chắn là do rượu vang, Katie nghĩ khi miệng cô tự nhiên há ra và lời nói cứ thế tuôn ra, bởi vì cô chắc chắn là đã có ý định giữ mẫu thông tin đặc biệt này cho riêng mình. “Thực ra thì chị đã không ngủ được nhiều lắm.”

Sự yên lặng kéo dài khoảng một giây, rồi cả hai cô em gái của cô bắt đầu hét toáng lên và phá ra cười ngặt nghẽo. Brenna là người lấy lại bình tĩnh trước. “Không thể nào! Chị không thể làm điều đó với khách hàng của chị, bố chồng tương lai của đứa em gái bé bỏng của chúng ta, và luật sư trong vụ ly dị của em được.”

Katie túm lấy chai rượu và rót sạch chỗ còn lại vào trong ly của mình. “Em nói nghe như thể là sex tập thể không bằng.”

Francesca gần như chết ngẹn. “Khi nào? Ở đâu? Kể lại từ đầu và nói thật chậm thôi nào.”

“Chị đến chỗ anh ấy để cùng nếm thử bữa tối.”

“Và chị là món ăn đầu tiên ư?” Brenna hỏi.

Francesca ném một chiếc gối vào cô. “Chuyện đó thật kinh khủng.”

“Em đã không quan hệ tình dục trong nhiều năm, nên quan điểm của em không được tính.” Brenna nói với cô.

“Bọn chị thực sự có nếm bữa tối,” Katie nói, phớt lờ cả hai đứa em, “bọn chị nói chuyện, rồi sau đó bọn chị hôn nhau, và rồi bọn chị lên lầu.”

“Và?” Brenna giục.

“Chuyện đó rất thú vị.”

“Nó hẳn là phải khá hơn ‘thú vị’ nhiều.” Francesca càu nhàu. “Chị đã ngủ với bố của David.”

“Đừng làm như thể anh ấy già đến thế. Anh ấy mới có ba mươi lăm tuổi.” Brenna nói. “Em đoán là tất cả những máy móc quan trọng vẫn còn chạy tốt.”

“Rõ là thế rồi.” Katie nói một cách nghiêm túc.

Brenna đổ ập xuống giường và gác một chân lên bụng Katie. “Em sẽ nhớ sex lắm đây. Không có nghĩa là em đã quan hệ nhiều đến thế với người sắp là chồng cũ của em đâu.”

“Vì sao?” Francesca hỏi.

Brenna nhún vai. “Hắn bận rộn, hoặc là đi xa. Hoặc là hú hí với con điểm kia. Chị không biết. Trong vài tháng vừa rồi bọn chị không hề quan hệ. Chị đoán là ngọn lửa đam mê đã tắt một thời gian rồi, nhưng chị quá bận rộn làm việc trong suốt thời gian đó nên không nhận ra.”

“Đừng nghĩ về hắn.” Katie nài nỉ. “Em sẽ chỉ làm bản thân mình phiền muộn thêm thôi.”

“Chị nói đúng. Thay vào đó em sẽ nghĩ về sex. Quan hệ hay là không quan hệ. Em nghĩ rằng tin tốt là từ bỏ chuyện quan hệ với Jeff sẽ không phải là một sự thử thách to lớn gì lắm.”

Katie gần như đánh rơi chiếc ly của mình. “Gì cơ?”

Brenna nhồm dậy vừa đủ để có thể nhâm nhi ly rượu của mình. “Dr. Jeff có thể là một bác sĩ chuyên khoa tim xuất sắc, nhưng hẳn không hề biết cách làm thỏa mãn những ham muốn và khao khát tình dục của một người phụ nữ.”

Francesca vùng vẫy để có thể chuyển sang tư thế ngồi. Cô xoay sở sao cho chân cô vắt qua thành giường và rồi nhìn chăm chăm vào cô chị. “Brenna? Chị đang nói gì thế? Chính xác thì làm sao chị biết được là Jeff không giỏi lúc ở trên giường chứ?”

Katie cũng đang phải đấu tranh với tư tưởng để theo kịp câu nói của Brenna, cô hiểu ra trước cô em của mình. “Em đã ngủ với ai đó khác ngoài Jeff à?”

Brenna chớp mắt vài lần. “Uh-huh.”

Katie không thể tin được chuyện đó. Cô đã nghĩ là cô biết mọi chuyện về cuộc sống của các cô em gái của mình. Rõ ràng là cô đã sai. “Em đã ngoại tình à?”

Brenna ngả đầu ra giường. “Dĩ nhiên là không. Em không lừa dối Jeff. Chỉ có hần ta mới làm điều đó. Chuyện đó xảy ra từ trước kia.”

Francesca gần như rơi khỏi giường. “Chị không còn là trinh nữ khi kết hôn ư?”

Brenna đưa mắt nhìn em gái. “Em đang sống trong thế kỷ nào đấy? Em là cô dâu còn trinh duy nhất mà chị biết đấy.”

Francesca với lấy ly rượu và nuốt chửng một ngụm, rồi quay sang Katie. “Chị với Greg có, ờ, chị biết đấy?”

Katie bật cười. “Có, bọn chị đã quan hệ, và chị tiếc nuốt từng giọt tinh túy mà chị đã trao đổi với anh ta.”

“Em không thể kết tội chị.” Brenna nói. “Ai lại muốn ngủ với một người thích chết hơn là kết hôn chứ?”

“Đó không phải là lý do vì sao anh ta tham gia quân đội.” Francesca phản đối.

“Thế thì vì sao?” Brenna hỏi.

Francesca nhún vai.

Katie cố gắng cười, nhưng cô không thể. Sau tất cả chùng đó thời gian lời nói dối của cô đáng lẽ phải trở nên giống như thật, nhưng nó đã không được như thế. Có lẽ sẽ không bao giờ. Đó là vấn đề với sự dối trá – chúng dường như sống mãi.

“Okay,” Brenna nói, với tay lấy một chai rượu khác và chiếc mở nút chai. “Đến lượt em, Francesca. Tự thú đi. Em có người tình bí mật nào không?”

“Dĩ nhiên là không,” Francesca nói một cách nghiêm túc. “Em là một trinh nữ khi em kết hôn với Todd.”

Brenna huýt sáo chế giễu. “Đã hiểu. Người đẹp của gia đình là người duy nhất đã phải chờ đợi để được phá rào.”

“Em muốn lần đầu tiên của em phải là với chồng em.”

“Vì áp lực ư?” Brenna lăm bắm.

“Em muốn có kỷ niệm.” Francesca nói.

“Hay đấy.” Brenna nói.

“Nhưng em cảm thấy hối tiếc.” Francesca tuyên bố.

Katie cảm thấy mình đang há hốc miệng ra. Brenna kéo chiếc nút ra khỏi chai rượu và gần như làm đổ hết rượu ra giường. “Hối tiếc chuyện là một trinh nữ trong đêm tân hôn ư?” Brenna hỏi.

“Ừm, không hẳn là hối tiếc chuyện đó, nhưng em thực sự có mơ ước là sẽ được ngủ với Nic Giovanni.”

Katie phá ra cười ngặt nghẽo. “Nic? Hàng xóm của bọn mình? Người thừa kế của Vườn nho Wild Sea đáng ghét? Francesca, chị bị shock đấy.”

Francesca đảo tròn mắt. “Thôi nào, Katie. Nic thực sự nóng bỏng không thể tin được. Cái kiểu cao ráo, da ngăm ngăm và thân hình lực lưỡng của anh ta thật không thể nào cưỡng lại được. Hơn nữa anh ta cưỡi một chiếc mô tô và hẹn hò với hàng loạt các cô nàng bốc lửa. Em đã luôn nghĩ rằng anh ta là một anh chàng hoàn hảo trong việc lấy đi trinh tiết của em. Anh ta chắc chắn sẽ làm cho lần đầu tiên của một cô gái trở nên trọn vẹn.”

Katie giờ chiếc ly của mình cho Brenna rồi gật đầu. “Okay, chị thú nhận là chị cũng có những giấc mơ về Nic. Chị tình cờ gặp anh ta một lần khi anh ta về nhà vào kỳ nghỉ hè lúc còn ở trường đại học. Bọn chị gặp nhau trong thị trấn và anh ta dừng lại để nói chuyện với chị. Chị đã nghĩ có lẽ anh ta sẽ rủ chị đi chơi, nhưng anh ta không nói gì.” Cô thở dài với ký ức đó. “Có lẽ lúc đó chị đã sẵn sàng từ bỏ mọi thứ vì anh ta.”

“Chị em gái của tôi toàn là đồ lãng lơ.” Brenna buột tội.

Francesca túm lấy chai vang. “Em nhất quyết không tin là chị không có giấc mơ nào về Nic.”

“Có một chút.” Brenna nói. “Nhưng, như em nói đấy, tất cả chúng ta đều mơ mộng về anh ta. Còn ai nữa mà hai người ao ước được ngủ cùng nào?”

Francesca đọc tên vài đứa con trai mà Katie vẫn còn nhớ hồi ở trường trung học. Ngày đó cô là người mơ mộng lãng mạn nhiều hơn là có hứng thú với sex, vì thế trong khi cô có thể liệt kê cả đám những đứa con trai mà cô đã từng muốn hẹn hò thì cô lại không dám chắc có thể tuyên bố là cô sẵn lòng ngủ nghê gì với bọn chúng.

“Em cần phải ra ngoài giao lưu và vui vẻ tí đỉnh.” Brenna nói với Francesca. “Đã quá lâu rồi. Những bộ phận quan trọng trong cơ thể em đang héo mòn dần đi đấy.”

Francesca đảo tròn mắt. “Em ổn mà.”

“Em sống như một nữ tu ấy.”

Katie cũng phải đồng ý. “Francesca, em đã đẩy cuộc sống theo cái kiểu ‘*độc lập tự chủ*’ đi xa quá mức rồi đấy. Không muốn kết hôn lại lần nữa cũng được, nhưng từ bỏ những nhu cầu bản năng thì thực sự là một điều ngu ngốc.”

Francesca nhướn đôi lông mày. “Em không thể tin chính bản thân chị lại có thể nói điều đó với em. Có chuyện gì xảy ra với quyết tâm chờ đợi chàng hoàng tử đẹp trai của chị thế?”

Brenna nhăn nhó. “Chị ấy vẫn đang chờ, nhưng trong lúc chờ đợi chị ấy không thù hằn gì với một cây xúc dích da người nhỏ nhắn cả.”

Kaite bật cười. “Xúc xích da người? Thật kinh tởm.”

“Thật dễ dàng cho chị khi muốn ra vẻ bề trên và kiêu cách.” Brenna càu nhàu. “Chị vừa có một chàng xong.”

“Ý hay.” Katie nhâm nhi ly rượu. “Chị nhớ chị đã bỏ lỡ mất những gì.” Cô quay lại với Francesca. “Đó là quan điểm của chị. Chị không khuyên em yêu đương hay gì gì cả, nhưng hãy cho một gã trai nào đó một cơ hội.”

Francesca không có vẻ gì là bị thuyết phục cả. “Chỉ là một gã nào đó thôi ư? Em có nên ngẫu nhiên chọn một gã ở trên đường không?”

“Xuất sắc!” Brenna chồm đến gần cô em gái. “Chị muốn em ngủ với anh chàng độc thân, ưa nhìn vừa phải đầu tiên mà em đi ngang qua kể từ lúc này, và chị sẽ không rót cho em thêm một tí rượu vang nào cho đến khi em đồng ý với kế hoạch đó.”

“Không đùa chứ.”

Brenna nhìn Katie. “Chị có đứng về phe em trong chuyện này không?”

“Một trăm phần trăm. Francesca cần đàn ông.”

Francesca rên rỉ. “Được rồi. Có lẽ là em đã đứng bên ngoài trò chơi này quá lâu rồi. Em sẽ nhìn quanh và ...”

Brenna lắc đầu ngắt lời cô em. “Anh chàng độc thân đầu tiên tiếp theo. Đó là luật. Hoặc là sẽ không có thêm một chút vang Marcelli dự trữ nào trong ly của em nữa.”

Francesca thở dài thườn thượt. “Được rồi. Em sẽ làm điều đó. Nhưng hậu quả là hai người phải gánh chịu đấy.”

Cả ba chị em đều chồm về phía trước và leng keng chạm ly.

Khi Katie ngồi thẳng trở lại, cô tựa vào tấm ván đuôi giường. Toàn bộ cuộc nói chuyện về trò yêu đương hồi còn trẻ và những vấn đề tình dục này làm cô nghĩ đến Mia và David, và về những gì Zach đã nói với cô. Cô càng suy nghĩ nhiều về những điều anh đã nói, cô lại càng trở nên tin anh hơn. Nhưng liệu cô có nên kể cho hai đứa em gái của mình những gì mà Zach đã nhìn thấy về David và cô bé kia không? Nếu cô kể, hai đứa nó sẽ muốn báo cho Mia biết, và liệu cô có muốn điều đó xảy ra không? Cô không có câu trả lời, và cho đến khi cô tìm ra được, cô quyết định là sẽ giữ yên lặng.

“Tất cả những cơ hội đã đánh mất đó,” Brenna rầu rĩ nói, “chính là cuộc sống bí mật của chúng ta.”

“Ba má cũng có bí mật.”

Câu nói không được trông chờ từ Francesca làm Brenna nín lặng. Cô và Katie đưa mắt nhìn nhau, rồi quay sang nhìn đứa em gái.

Francesca nuốt khan vẻ không thoải mái. “Em không biết em có nên nói điều gì không. Em đã cố gắng quên đi những gì em đã nghe trộm được, nhưng nó cứ làm em cảm thấy buồn phiền bực bội.”

“Chuyện gì?” Brenna hỏi. “Có phải về nhà máy rượu không? Có chuyện gì không ổn với cánh đồng nho à?”

Francesca hất mái tóc ra khỏi vai mình. “Nó liên quan đến cuộc sống nhiều hơn là những cây nho, Brenna. Không, nó là một chuyện gì đó khác.” Cô giải thích cô đã về nhà mà không báo trước như thế nào và đã nghe trộm được ba má và ông bà đang nói chuyện trong thư viện ra sao.

“Ngoại M nói là gia đình mình đang bị Chúa trừng phạt,” Cô kết thúc, “ba nói không có ngày nào trôi qua mà ba không nghĩ về *thằng bé*.”

“*Thằng bé* nào?” Katie hỏi. “Họ nói chuyện về cái quái quỷ gì thế?”

“Em không biết.”

“Có thể là về sự thù hận,” Brenna nói, “có thể ba mươi năm trước có chuyện gì đó tồi tệ đã xảy ra với Vườn nho Wild Sea và gia đình Giovanni.”

Katie nghĩ về lịch sử gia đình họ. “Làm sao có chuyện đó được? Sự thù hận đó đã bắt đầu từ cuối những năm bốn mươi, ngay sau Thế chiến thứ 2. Lúc đó thậm chí ba còn chưa ra đời.”

“Đúng thế.” Francesca nói. “Hơn nữa ngoại M là người đã nói chúng ta đang bị trừng phạt, trong khi ngoại vẫn chưa trở thành thành viên trong gia đình cho tới khi ba và má kết hôn – nó là về chuyện gì nhỉ? Hai mươi chín năm về trước ư?”

“Nhưng em nói là họ nhắc đến ba mươi năm về trước,” Brenna nhắc Francesca, “Có chuyện gì đó đã xảy ra ba mươi năm về trước.”

“Đó là chuyện gì nhỉ?” Katie hỏi. “Chuyện gì mà ai đó có thể đã gây ra? Không hề có dấu hiệu gì về một vụ xì căng đan. Không có lời đồn đại nào. Chị đã luôn nghĩ là chúng ta bình thường đến nhàm chán.” Cô quay sang Francesca. “Có khi nào em hiểu sai không?”

“Em không biết. Có thể.”

Katie nhìn Brenna, em gái cô nhún vai. Cả hai đứa dường như đều đang chờ cô đưa ra quyết định cuối cùng. Cô nghĩ về bữa tiệc quyên góp và lễ cưới sắp tới. Đó là còn chưa kể đến hàng nghìn chuỗi hạt vẫn chưa được gắn vào chiếc váy của Mia, và rồi nghĩ đến cô bé tóc đỏ bí mật, và mối quan hệ rắc rối giữa cô với Zach.

“Cứ để thêm vài tuần nữa và xem xem có chuyện gì xảy ra không,” cô nói, “nếu không có gì, chúng ta sẽ đưa vấn đề ra trong một bữa tối nào đó của gia đình.”

“Em đồng ý.” Francesca nói.

“Có thể là bữa tiệc ăn mừng vụ ly dị của em và Jeff chẳng hạn,” Brenna nói. “Hay là bữa tối khi chúng ta kể cho cả nhà nghe chuyện chúng đã đã thuyết phục hẳn ta từ bỏ nhà máy rượu như thế nào.”

Katie ngạc nhiên. “Em đã nghe hẳn ta nói thế à? Thông tin cuối cùng mà chị biết là hẳn quyết tâm theo đuổi theo hướng tài sản thừa kế, mặc dù là không có khoản thừa kế nào cả.”

Brenna và Francesca đưa mắt nhìn nhau. Katie nhận ra ngay lập tức vẻ tội lỗi đồng thời cũng vô cùng háo hức trên gương mặt hai cô em. “Thôi nào, hai đứa. Bọn em định làm gì đấy?”

“Không gì cả.” Francesca nói, cẩn thận quay đi tránh ánh mắt của cô.

Katie chiếu tướng thẳng vào Brenna. “Phun ra đi nào, ngay bây giờ. Tất cả mọi thứ. Bắt đầu từ đầu.”

Brenna thở dài. “Không có gì ghê gớm cả. Jeff gọi cho em và nói rằng nếu em từ bỏ chuyện đòi khoản hoàn trả cho số tiền em đã nuôi hấn ta học hành xong xuôi thì hấn sẽ bỏ qua vụ thừa kế. Em bảo hấn đi mà tự sướng. Nếu điều đó yêu cầu hấn ta phải cắt lìa một bộ phận nào đó trên cơ thể hấn thì em cũng không quan tâm.”

“Chúng ta sẽ phản công lại hấn.” Francesca tuyên bố, rồi ngay lập tức bịt miệng lại và trông có vẻ hoảng sợ.

Katie rên lên. “Bọn em làm gì cơ?”

“Không có gì.” Brenna giơ chai rượu lên. “Thêm rượu nữa chứ?”

“Không. Chị muốn nghe sự thật. Bọn em dự định làm gì?”

“Bọn em sẽ giăng bẫy đồ con hoang đó trong chính trò chơi của hắn ta.” Brenna nói với vẻ hân hoan. “Francesca sẽ đi gặp hắn. Đóng vai là cô em vợ đau buồn – người hoàn toàn hiểu vì sao hắn lại từ bỏ cô vợ quá quắt của mình.”

Katie bối rối. “Vì sao?”

Francesca chồm về phía cô. “Hắn ta là kẻ đáng kinh tởm. Em sẽ ăn mặc rất sexy, để xem hắn ta có dờ dẩn vì em không, và rồi thu băng lại toàn bộ.”

“Vì sao hắn phải dờ dẩn vì em?”

Hai chị em sinh đôi trao đổi ánh mắt. Brenna nhún vai. “Một lần Jeff say rượu và thừa nhận với em là hắn luôn có một cái gì đó với Francesca. Em không nghĩ gì về chuyện đó, ngoại trừ chuyện sau đó em thấy hắn lúc nào cũng nhìn theo con bé.”

“Em không biết gì cả.” Francesca thừa nhận. “Cho đến khi Brenna nói với em.”

“Nhưng giờ Francesca có thể sử dụng chuyện này để chống lại hấn ta. Nó sẽ thu băng lại cuộc nói chuyện. Khi hấn ta đã tự mắc bẫy, bọn em sẽ dọa gửi cuộn băng đến cho con điểm kia. Hoặc là Jeff phải từ bỏ chuyện theo đuổi nhà máy rượu hoặc là bạn gái mới của hấn sẽ phát hiện ra hấn là một kẻ đê tiện thực sự.”

Katie không thể tin được vào chuyện này. “Chuyện đó là bất hợp pháp. Zach chắc là không được biết về chuyện này.”

“Dĩ nhiên là không. Mặc dù em nghĩ là anh ấy sẽ thấy ấn tượng khi em kể cho anh ấy nghe.”

Katie nhìn hai đứa em gái. “Bọn em không thể nào nghiêm túc được. Chuyện này là sai trái. Nó là hạ lưu, là tồi tệ và nó sẽ đặt bọn em ngang hàng với Jeff.”

Brenna nheo mắt lại. “Đồ con hoang đó sẽ không chạm được vào một mét vuông nào của nhà máy rượu, và thề có Chúa hấn ta sẽ phải trả cho em tất cả những gì hấn nợ em. Đừng làm bọn em mất vui, Katie.”

Katie gơ cánh tay còn lại của mình lên. “Okay, chị sẽ thừa nhận rằng Jeff cần phải bị trừng phạt, nhưng đây không phải là cách để thực hiện điều đó.”

“Chị có kế hoạch nào hay ho hơn không?”

“Không, nhưng em đã nghĩ thông suốt chuyện này chưa? Không phải chuyện Jeff dờ dẩn vì Francesca đối với em sẽ trở thành gậy ông đập lưng ông sao? Chị yêu em và chị muốn Jeff bị trừng phạt, nhưng không nếu như em sẽ lại phải gánh chịu thêm đau khổ trong khi trừng phạt hắn. Chị không chấp nhận chuyện xát thêm muối vào vết thương của em.”

“Chị không biết là chị đang nói về chuyện gì đâu. Ý tưởng này thật xuất sắc và nếu như chị không thể chấp nhận nó thì bọn em cũng không cần chị.”

Katie uống thêm một ngụm vang nữa, nhưng tình trạng vo ve trong đầu cô đã biến mất và thay vào đó là cảm giác có một thứ gì đó quan trọng vừa bị đánh mất.

“Cậu có khách,” Dora nói qua máy điện thoại. “Là con trai của cậu.”

Zach thả rơi cây bút xuống và đứng dậy. “Cho nó vào luôn đi.” Anh nói, rồi ngay lập tức bước về phía cửa.

Đã gần hai tuần kể từ khi họ cãi nhau. Cuối cùng con trai anh cũng đã để lại một tin nhắn nói rằng nó khỏe, nhưng nó nói rằng nó cần có thời gian để suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra và sẽ liên lạc lại với anh sau. Rõ ràng sau là lúc này.

David mở cửa và bước vào trong văn phòng. Cậu mặc một chiếc quần jean thụng và một chiếc áo sơ mi cũ. Như thường lệ, mái tóc vàng hoe của cậu cần được cắt đi. Cậu trông cao lêu khêu, gầy nhom và hơi ngượng ngùng.

“Chào bố.”

“Chào con.”

Họ đứng cách nhau khoảng một mét, cả hai đều nhìn vào đối phương, cả hai cùng do dự. Cuối cùng Zach bước về phía David và giang rộng hai tay. Con trai anh liền bước vào trong vòng tay của anh.

Sự đau đớn bóp nghẹt trái tim Zach đã dịu đi. Sự căng thẳng rời khỏi cơ thể anh và thế giới của anh lại được hàn gắn trở lại. Có lẽ cuộc đời của anh đã bị đảo lộn một hoặc hai lần, nhưng hơn tất cả, David là phần tuyệt vời nhất trong đó.

Anh lùi lại đủ để giữ chặt lấy hai cánh tay của David. “Bố xin lỗi.” Anh nói chân thành. “Bố không định làm con bị tổn thương hay ám chỉ rằng con là cái gì đó mà không phải là niềm vui của bố. Con chưa bao giờ ngáng đường bố cả. Nếu có cơ hội, bố sẽ không thay đổi bất cứ điều gì. Bố yêu con. Bố hi vọng con biết điều đó.”

David gật đầu. Cậu cúi gằm, khụt khịt, rồi nuốt khan. “Bố, đúng thế. Con biết. Con là một thằng tồi. Bố biết không? Bố cảm thấy thất vọng và rồi con nổi điên lên và quay lưng bỏ đi thì dễ dàng hơn là ngồi lại phân tích làm thế nào để giải quyết mọi chuyện. Con cũng xin lỗi bố.”

“Lời xin lỗi được chấp thuận.”

Zach thả con trai ra và cả hai người cùng tiến về phía ghế sofa. David nằm dài ra trên một chiếc còn Zach ngồi trên chiếc còn lại.

“Ở trường thế nào?” Zach hỏi.

“Tốt. Học kỳ mới đã bắt đầu. Con nhận được một bức thư nói là con cần phải nghĩ đến chuyện chọn chuyên ngành học. Đặc biệt là nếu con muốn học một trong những chuyên ngành mà có quá nhiều người đăng kí.”

“Những chuyên ngành đó là gì?”

“Những chuyên ngành thực sự được ưa chuộng. Các lớp học sẽ nhanh chóng kín người và sẽ rất khó để có được thời khoá biểu thuận lợi. Ít nhất thì đó cũng là những gì mà bức thư đã viết.”

“Có nghĩ thêm tí nào về chuyện lĩnh vực nào làm con thích thú chưa?” Zach hỏi một cách thận trọng, muốn tỏ ra quan tâm mà không tạo áp lực.

David sụt xuống sâu hơn trong ghế sofa. “Không hoàn toàn.”

Anh do dự trước khi đặt câu hỏi. “Mọi chuyện với Mia thế nào?”

“Tốt cả.” David nhìn Zach và cười nhả nhỏ. “Quý tha ma bắt nếu con biết vì sao, nhưng bọn con không thể làm xong cái vụ đăng kí danh sách quà cưới. Cứ mỗi lần bọn con đi chọn đồ sứ hay cái gì đó, bọn con lại cãi nhau to. Con đoán là có lẽ bọn con sẽ phải dùng đĩa giấy mất.”

“Bố cũng đoán thế.”

Zach muốn nói nhiều hơn, nhưng anh lại không nói gì. Nhắc đến Julie ngay khi hai bố con anh vừa mới giảng hòa là một kế hoạch ngu ngốc.

Dần dần họ sẽ phải nói về cô bé đó và tầm quan trọng của lòng chung thủy, nhưng lúc này thì chưa.

Sự hài hước trên mặt David nhạt đi. “Bố nghe con nói này. Con biết bố lo lắng về con và con cảm kích vì điều đó. Nhưng bố phải cho con chút không gian để thở trong chuyện này. Con cần có cơ hội để trưởng thành. Nếu điều đó có nghĩa là con sẽ phạm sai lầm, thì con sẽ phải tự mình giải quyết với những sai lầm đó. Nhưng hãy để con xới tung các thứ lên trước khi bố bắt đầu quất tháo vào mặt con.”

“Bố đồng ý.” Zach hít một hơi thật sâu. “Đây là vấn đề, David. Bố là bố của con và bố muốn làm tất cả mọi thứ trong khả năng của bố để bảo vệ con khỏi những tác động bên ngoài. Nó giống như chuyện lần đầu tiên con tập đi. Bố đã đi vòng quanh nhà và đảm bảo là không có cái gì có thể làm con bị đau cả.”

“Con không còn tập đi nữa, bố. Con đã có thể chạy nhảy trong một thời gian rất dài rồi.”

“Bố biết. Nhưng bản năng vô cùng mạnh mẽ. Vì thế bố phải cẩn lười để ngăn mình không nói với con là bố nghĩ điều gì sẽ giữ cho con không bị tổn thương. Thi thoảng bố quên mất đó không còn là chuyện của bố nữa.”

“Bố có thể nói với con.” David nói. “Miễn là bố đừng hi vọng là cái gì con cũng nghe theo.” David cười toe toét.

Zach bật cười. “Khi con lớn hơn, con sẽ lại bắt đầu cảm thấy bố thông minh hơn cho mà xem.”

“Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu. Bố cần thôi trông chờ vào chuyện đó đi.”

Chương 15

Khi Zach lái xe dọc theo con đường dẫn đến khu trang ấp, anh có thể nhìn thấy những thay đổi so với lần trước khi anh đến đây. Lá nho đã lớn hơn và xanh thẫm hơn. Tại một vài nơi những quả nho đã bắt đầu hình thành. Sắp tới chúng sẽ được thu hoạch và qua một số công đoạn nào đó, chúng sẽ biến thành rượu vang. Chỉ từng đó thôi đã vất kiệt kiến thức của anh về đề tài này rồi. Có lẽ anh sẽ hỏi Katie thêm một số thông tin chi tiết

nữa vào lần tới khi anh gặp cô – đó là giả sử cô sẽ không đá vào đầu anh ngay từ phút ban đầu.

Thực ra cuộc gặp thực sự sẽ diễn ra trong vài phút nữa, anh tự nhắc nhở bản thân. Anh được biết là cô đang có mặt ở trang ấp. Vì những lý do an toàn về mặt thể xác, anh đã tính toán đến chuyện gửi những giấy tờ tài liệu đến cho Brenna thay vì đến trao tận tay thế này, nhưng anh không chấp nhận chuyện mình bị xua đuổi bởi một người phụ nữ. Đặc biệt là một người mà anh cảm thấy vô cùng quyến rũ, duyên dáng và là một đối thủ xứng tầm. Hơn nữa, anh đã từng nhìn thấy cô trần truồng.

Suy nghĩ cuối cùng làm anh mỉm cười và ... đầy ham muốn. Ký ức về sự tức giận của cô, đó là còn chưa kể những lời buộc tội của cô cho rằng anh đã dựng lên câu chuyện David đã hôn Julie, làm giảm bớt sự hứng thú của anh. Anh hiểu vì sao cô không tin anh, nhưng anh không thích điều đó.

Zach đỗ xe bên hông khu nhà chính, rồi bước ra ngoài trong cái ấm áp của một buổi chiều xuân. Brenna đón anh ở cửa trước. Lần đầu tiên trông cô không giống như thể là một người vừa bị tấn công từ phía sau lưng.

“Chào.” Cô nói, nghe có vẻ vui vẻ một cách đáng ngạc nhiên. “Em thề là em chuẩn bị lái xe xuống L.A để lấy giấy tờ. Em cảm thấy mình thật tồi tệ

khi cứ bắt anh phải đến đây mãi thế này.” Cô lùi lại một bước để anh bước vào trong nhà.

“Tôi không phiền gì đâu.” Anh nói và theo cô vào bên trong. “Nội Tessa mời tôi đến ăn tối. Làm sao tôi có thể từ chối được chứ?”

“Món pasta của nội luôn có tác động như thế lên mọi người.” Cô túm lấy cánh tay anh và kéo anh vào trong phòng đợi, rồi đóng cánh cửa dẫn sang phòng giải trí. Sau khi liếc nhìn xung quanh không gian chật hẹp ở đó, như thể là để kiểm tra xem họ có được riêng tư hay không, cô liền lên tiếng.

“Vấn đề là thế này. Francesca và em đã nghĩ ra một kế hoạch.”

“Tôi cảm thấy căng thẳng mỗi khi các thân chủ của tôi có kế hoạch.”

“Không. Đây là một kế hoạch hay ho. Anh nhớ em đã kể cho anh nghe về cuộc gọi của Jeff không? Rằng hắn nói rằng hắn sẽ từ bỏ chuyện đòi một phần nhà máy rượu nếu em từ bỏ trong chuyện đòi hắn khoản bồi hoàn cho số tiền em đã giúp hắn học hành xong xuôi ấy?”

“Chắc chắn rồi, nhưng luật sư của hắn không thừa nhận chuyện Jeff đã gọi cú điện thoại đó. Đó có thể sẽ là lời khai mà cô có thể dùng để chống lại hắn.”

“Hắn là một kẻ đê tiện và những lời của hắn không thể tin được. Đó là lý do vì sao bọn em phải tấn công hắn bằng một cách khác.”

Cô nhanh chóng kể vắn tắt kế hoạch tạo tình huống để Francesca đến “chat chit” với Jeff trong một quán bar. “Hắn luôn có một cái gì đó với con bé. Vì thế bọn em hi vọng hắn sẽ say xỉn, nói nhiều hơn những gì hắn nên nói, và bọn em sẽ thu băng lại những gì hắn nói.”

Zach sẵn lòng trao giải thưởng sáng tạo cho ý tưởng của cô, nếu như không có chuyện gì khác xảy ra.

“Katie không muốn bọn em làm điều này.” Brenna tiếp tục. “Chị ấy nói chuyện đó là hạ lưu và có thể là bất hợp pháp và rằng em sẽ bị tổn thương, nhưng em lại nghĩ nó thật xuất sắc.”

“Cô ấy nói đúng về phần bất hợp pháp. Là luật sư của cô tôi phải nói với cô rằng đó không phải là điều mà cô nên làm. Quan tòa sẽ không thích những chuyện kiểu như thế. Ngoài ra cũng có thể cô sẽ phát hiện ra một số thứ xấu xa ghê tởm khác nữa. Cô có thực sự muốn nghe chuyện Jeff

say mê em gái của cô thế nào không? Chuyện đó liệu có làm cô cảm thấy dễ chịu hơn không?”

Brenna lắc đầu. “Anh nói nghe như Katie ấy, nghe vừa kỳ quặc vừa không hấp dẫn chút nào. Nhưng em biết ý anh là gì, ý chị ấy là gì. Liệu em có muốn biết chính xác Jeff tồi tệ đến mức nào không chứ gì?”

“Nếu là tôi thì tôi sẽ nghĩ về chuyện đó.”

“Cũng hợp lý. Nhưng giả sử nếu em vẫn muốn tiếp tục cái kế hoạch này thì anh có nghĩ là nó sẽ có hiệu quả không?”

“Là luật sư của cô...”

Cô đảo tròn mắt. “Zach, một lần thôi hãy là một người bình thường xem nào. Không phải là em không biết chuyện anh đã ngủ với chị gái em.”

Anh lùi lại một bước và đâm sầm vào chiếc ghế sofa. Anh đã không còn đỏ mặt kể từ khi anh lên mười bốn tuổi, nhưng anh gần như có thể thề là anh cảm thấy hơi nóng đã trào lên đến cổ anh rồi.

“Cô ấy không...” – anh nuốt khan – “Katie...”

“Bật mí hết rồi. Mọi chi tiết cụ thể. Bọn em cực kỳ ấn tượng.” Brenna cười phá lên. “Đừng có làm ra vẻ hoảng sợ như thế. Em chỉ trêu anh thôi. Chị ấy nói hai người đã làm chuyện đó và đó là tất cả. Mặc dù tất cả bọn em đã nốc một lượng vang khổng lồ nhưng chị ấy vẫn giữ được nguyên tắc chung. Cả Francesca lẫn em đều không thể nào lột trần được anh đem ra ngoài ánh sáng đâu.”

“Tuyệt.” Anh có thể sẽ không bao giờ có anh chị em ruột, nhưng cho dù anh có đi chẳng nữa, anh nghi ngờ là anh có thể chia sẻ nhiều về cuộc sống của mình đến thế với họ.

“Giờ thì em có thể hăm dọa được anh trước mặt hai bà rồi, hãy trả lời câu hỏi của em. Anh có nghĩ kế hoạch của em sử dụng Francesca chống lại Jeff sẽ có hiệu quả không?”

“Brenna, tôi không thể cam đoan...”

“Có hay không?”

Anh cười gằn.

Cô vỗ tay. “Em biết mà!” rồi hôn lướt lên má anh. “Anh là người tuyệt nhất. Nào giờ thì hãy đi chịu sự tra tấn của hai bà đi nào. Em sẽ gọi cho Francesca và nói với nó bắt đầu kế hoạch được rồi.”

Brenna nhanh chóng ra khỏi phòng đợi. Zach theo sau chậm rãi hơn nhiều. Trong khi anh khen ngợi sự nhanh trí của cô thì anh cũng hi vọng cái kế hoạch của cô không nhảy dựng lên và cắn lại vào móng cô.

Anh bước về phía nhà bếp, rồi dừng lại khi nhìn thấy Katie ở trong phòng khách. Anh bước vào qua ô cửa tò vò và thấy cô đang ngồi trên sàn nhà. Một đồng hoa đăng ten đã được khâu xong chắt xung quanh cô. Trong lúc anh ngắm nhìn, cô đếm từng cụm mười bông và đặt chúng bên cạnh đồng đã được đếm rồi. Với mỗi cụm mười bông, cô lại ghi chú lại trên tờ giấy đặt phía trên đùi phải của cô.

Anh liếc nhìn quanh căn phòng. Những túi đựng hoa đăng ten được dựng bên cạnh chiếc ghế sofa bọc da màu nâu đỏ. Những chiếc hộp nhỏ đựng các loại hạt trộn lẫn với nhau đặt trên chiếc bàn trà làm bằng gỗ và kính. Những kế hoạch cho lễ cưới, và váy cưới, vẫn đang được tiến hành. Anh ước gì có thể làm chuyện đó dừng lại ngay lúc này. Nhưng David và Mia vẫn chưa chia tay, và ngày cưới thì đang trôi đến gần hơn.

Một chiếc váy cưới đầy đăng ten nằm vắt ngang qua chiếc ghế sofa đôi. Anh cau mày, không nhận ra là Katie đã bắt đầu may chiếc váy rồi.

“Chào em.” Anh nói khi anh bước lại gần. “Họ cho anh vào trong nhà. Em có muốn chạy đi lấy một bình xịt hơi cay không?”

Cô quay về phía anh. Trong một giây vẻ mặt của cô không thay đổi gì, và anh tự hỏi không biết cô có còn giận anh không.

“Em không nghĩ là em sẽ làm việc gì đó tệ hại như thế.” Cô nói. “Thay vào đó em sẽ tấn công anh bằng chiếc kéo cắt vải.”

“Nghe có vẻ đau đớn đấy.”

“Đánh liều làm người thô lỗ một chút, tại sao anh lại ở đây?”

Anh ngồi xuống. “Anh có vài thứ giấy tờ cho Brenna.” Anh cau mày vì chợt nhận ra là không những anh đã để quên chúng ở trong xe, mà anh và Brenna thậm chí còn chưa hề nói về những giấy tờ đó. “Nội Tessa phát hiện ra anh sẽ đến và mời anh ở lại ăn tối.” Anh chồm về phía trước. “Anh mê mẩn các món mà nội nấu.”

“Tất cả bọn em đều thế.”

“Vẫn còn giận à?” Anh hỏi.

“Không phải với anh. David không nằm trong danh sách những người mà em yêu thích.”

“Nó chỉ là một đứa trẻ.”

“Nó đang lừa dối em gái em.”

“Có thể đó chỉ là một trong những điều này – nó thấy công chân hoặc chỉ muốn làm cú chót để chia tay đời độc thân.

Cô lắc đầu. “Điều đó không thể làm cho mọi chuyện khá hơn được. Cậu ta đang lừa dối hay chỉ lừa dối một lần thôi, cả hai chuyện đó đều không thể chấp nhận được.”

“Vậy là em tin anh?” Anh đã không hề đoán là điều đó có thể xảy ra.

“Cuối cùng thì em cũng nhận ra là anh không nói dối. Anh có lợi thế hơn thế nhiều.. Tại sao lại phải lén lút vào bằng cửa sau trong khi anh đủ khả năng thổi bay lối vào chứ?”

“Một phép ẩn dụ rất thú vị.”

“Em là một cô nàng thú vị.”

“Đúng thế. Thú vị, xinh đẹp, kích thích. Đáng để khao khát.”

Cô cười. “Zach, đây là nhà của ông bà em. Anh không thể nào có những suy nghĩ về tình dục dưới mái nhà này. Nếu có, lòng tự hào và niềm vui sướng của anh sẽ bị teo lại chỉ còn bằng một quả óc chó thôi đấy.”

“Điều đó sẽ là bi kịch cho tất cả chúng ta.”

“Em sẽ không nói đồng ý. Anh đã quá đề cao bản thân rồi đấy.”

Anh mỉm cười. “Anh không phải là người đã hét lên đêm hôm ấy.”

Cô cúi gầm mặt xuống. “Một quý ông sẽ không bao giờ khơi chuyện đó lên.”

“Anh nghĩ anh khơi chuyện đó lên là có mục đích đấy chứ.”

Miệng cô nhăn nhúm lại. “Anh thật quý quyết.”

“Anh đang dụ dỗ thôi. Có sự khác nhau đấy.”

Anh ngồi thẳng dậy và quyết định sẽ để cho hai người họ một chút thư giãn. Hầu hết là do đây là nhà của ông bà cô và anh không muốn mạo hiểm với cái của quý của mình.

Anh chỉ vào đồng đăng ten được xếp thành đụn xung quanh phòng.
“Em đang làm gì thế?”

“Em đang cố xác định xem bọn em đã làm đến đâu rồi, về số lượng ấy, với những bông hoa đăng ten này. Mọi người đang than thở về chuyện cảm thấy quá mệt vì cứ phải ngồi xâu rồi, nhưng bọn em vẫn còn phải làm nhiều nữa.”

“Em đã bắt đầu may váy từ lúc nào thế?” Anh hỏi.

Cô cau mày. “Em vẫn chưa bắt đầu. Em nghĩ có lẽ em sẽ bắt tay vào tuần tới. Em đã làm một chiếc tùng váy trước rồi.”

Anh chỉ vào chiếc váy đã hoàn thành vắt ngang qua chiếc ghế sofa đôi. “Thế cái gì đây?”

Cô nhìn theo hướng tay anh chỉ, hơi khẽ nhăn mặt, rồi lại cúi xuống tập trung vào những bông hoa đang ten. “Để lấy cảm hứng thôi. Đó là một chiếc váy cũ mà ngoại M đã may. Em muốn học những kỹ thuật may khéo léo của ngoại.” Cô đếm thêm hai cụm mười bông hoa nữa rồi quay lên nhìn anh. “Thế mọi chuyện với anh thế nào rồi?”

Có thể chỉ là tác động của ánh sáng chiều tà, nhưng anh có thể thề là anh nhìn thấy những nốt lốm đốm vàng trong đôi mắt màu nâu của cô. Cô mặc một chiếc áo khoác ôm trọn những đường cong của cơ thể mình, và một chiếc quần jean bó màu đen. Sự kết hợp đó làm cho anh cảm thấy khó khăn tập trung vào cuộc nói chuyện.

“Tuyệt.” Cuối cùng anh cũng lên tiếng khi não anh hoạt động lại được. “David và anh đã có một cuộc nói chuyện dài từ-trái-tim-đến-trái-tim. Mọi chuyện giờ đã ổn hơn rồi.”

“Em rất mừng.” Cô nói chân thành, rồi hoàn thành công việc đếm hoa của mình và thở dài thườn thượt. “Đúng như em nghĩ, bọn em đã không theo kịp tiến độ. Em đoán là mọi người còn rất nhiều việc phải tiếp tục làm.” Cô nhìn anh cười. “Em không nghĩ giờ khi anh và David đã nói chuyện lại thì anh sẽ sẵn lòng giúp khâu một hoặc hai bông hoa đâu.”

“Đừng có mơ.”

Cô liếc về phía cửa rồi quay lại nhìn anh. “Có tin gì mới về Julie không?”

“Không. Anh vẫn chưa gặp lại con bé, nhưng anh cũng không gặp David nhiều.”

“Em muốn nói chuyện với Mia về chuyện này, nhưng em không biết nói thế nào mà không nhắc đến những gì anh đã nhìn thấy.”

“Anh cũng gặp phải vấn đề tương tự với David. Anh đã nghĩ...”

Trước khi có thể nói tiếp, anh nghe thấy tiếng nói vang lên trong hành lang. Cả hai bà nhanh chóng ùa vào phòng. Anh đứng dậy như một cái máy, rồi ước gì mình đã không làm thế khi anh phát hiện ra mình bị ôm, bị hôn, và bị véo má. Nội Tessa có thể không còn ở độ tuổi hai mươi nữa, nhưng cái ôm của nội có thể bẻ gãy được cả kim loại.

“Cậu quá gầy.” Nội Tessa nói, xĩa một ngón tay vào ngực anh. “Làm việc quá vất vả, hử? Không được ăn những thức ăn thích hợp đây mà. Katie, sao con không nấu bữa tối cho Zach? Giờ cậu ấy là gia đình rồi, chúng ta phải chăm sóc cậu ấy.”

Thay vì trả lời, Katie chỉ mỉm cười, nhưng Zach nhìn thấy môi cô chuyển động và nghi ngờ rằng bất cứ điều gì cô định nói ra sẽ làm cho bà nội cô phải bổ nhào ngay xuống chuối tròng hạt.

Ngoại M chấp hai tay lại với nhau khi bà nhìn thấy chiếc váy cưới đang vắt ngang qua chiếc ghế sofa đôi. “Ôi Katie, con đã khoe chiếc váy đáng yêu này với Zachary ư? Cứ nhìn vào nó là ngoại lại chảy nước mắt.” Bà lướt bàn tay lên lớp đăng ten của chiếc váy. “Chúng ta đã mất rất nhiều thời gian để làm cái váy này, nhưng chuyện đó không thành vấn đề chút nào. Chúng ta biết rằng Katie của chúng ta sẽ là một cô dâu vô cùng xinh đẹp.”

Nội Tessa lẩm bẩm điều gì đó bằng tiếng Italy. Ánh mắt của bà quay sang phía Zach. “Ta đã là người tốt trong suốt bao nhiêu năm qua, ta chưa bao giờ nguyên rửa tên của thằng bé đó, nhưng ta đã rất muốn làm điều đó.”

Katie đứng dậy và túm lấy chiếc váy từ tay ngoại M. “Con lấy nó ra để học cái cách ngoại đã gắn các thứ lại với nhau đẹp được như thế này, thưa ngoại. Chứ không phải bởi vì con cảm thấy luyến tiếc quá khứ. Còn về những lời nguyên rửa, nội Tessa, đừng bận tâm chuyện đó. Tất cả tội lỗi của Greg chỉ ở chỗ anh ta đã đổi ý. Điều đó vẫn được cho phép, đúng không?”

Nội Tessa trông không có vẻ gì là bị lung lay bởi câu nói của cô. Zach quan sát chiếc váy với vẻ thắc mắc và cảm giác thú vị mới mẻ. Vậy là chiếc váy này được may cho Katie, giống như lúc này đây cô đang chịu khó cần mẫn may một chiếc váy cưới khác cho Mia. Và nếu may mắn thì chiếc váy mới này cũng sẽ lại không được mặc như chiếc váy kia.

Ngoại M thở dài. “Cậu nghĩ gì, Zachary?”

Đột nhiên sự chú ý trong căn phòng đều đổ dồn vào anh. *Bị mắc kẹt* không diễn tả được cảm giác của anh lúc đó. Anh có thể nhìn thấy nhiều bãi mìn và hàng loạt các hố chông, nhưng cũng có một số đường thoát. Anh liền chọn hướng đi theo sự thật.

“Chiếc váy rất đẹp và anh chàng đã bỏ rơi Katie là một thằng ngốc.”

Sự căng thẳng dịu đi hẳn giữa những người phụ nữ khi hai bà trao đổi với nhau những nụ cười. Nội Tessa nháy mắt với Katie và nói với một vẻ không-tinh-tế-chút-nào rằng họ cần phải để *‘đôi trẻ ở lại với nhau.’*

Katie nhìn họ bước ra, rồi quay lại với anh. “Cứu bồ tốt đấy”, cô nói rồi thở dài. “Họ làm em phát điên lên.”

“Thứ nhất, anh đã nói đúng những gì anh nghĩ. Thứ hai, em rất yêu mến hai bà.”

Cô mỉm cười. “Đúng là thế. Nhưng điều đó không có nghĩa là em không có những giấc mơ về chuyện trở thành một đứa trẻ mồ côi.”

“Cha của ta, Antonio Marcelli, là con trai thứ hai trong gia đình.” Ông nội Lorenzo nói với Zach tại bữa tối hôm đó. “Ông đã có thể làm việc ở trang trại của gia đình ở Italy, nhưng ông sẽ không bao giờ được tiếp quản nó. Thi thoảng người con trai thứ sẽ hài lòng với điều đó, nhưng thi thoảng một ngọn lửa sẽ cháy bùng lên ở đây.” Ông giộng nắm đấm vào ngực mình. “Với cha ta, ngọn lửa đó đã cháy rực cho đến khi ông phải rời bỏ tất cả những gì ông đã từng biết và bỏ đi thật xa. Ông đến đây và tìm thấy nơi này. Đó là năm 1923.”

Zach lắng nghe với vẻ say mê khi ông nội Lorenzo kể chi tiết về lịch sử của Nhà máy rượu vang Marcelli.

“Lúc đó nơi này là một vùng đất còn hoang sơ,” Lorenzo tiếp tục. “Ông đã tự mình khai hoang nó, với một ít người giúp đỡ. Sau đó ông trồng những loại nho mà ông đã đem theo từ Italy.” Một nụ cười nhếch mép nở

ra trên đôi môi mỏng dính của ông. “Có lẽ ông cũng đã đến Pháp để tìm một hai giống nho trước khi đến đây.” Rồi ông cười khúc khích và đưa một ngón tay lên môi cho biết rằng đó là bí mật của gia đình.

Zach hình dung ra được điều đó. Ăn cắp những cành giâm từ một cánh đồng nho hẳn là một sự xúc phạm nghiêm trọng ghê gớm.

“Vào thời gian đó ông có một người bạn rất thân – Salvatore Giovanni. Ông ta cũng là con trai thứ. Vùng đất của họ ở ngay bên cạnh chúng tôi, trải dài theo hướng ngược lại. Cùng với nhau hai người họ chăm sóc mùa màng và chờ đợi Chúa ban phép màu. Đến thời gian thích hợp họ đón vợ sang, và một thế hệ mới đã được sinh ra.”

Zach cau mày. Cái tên Salvatore Giovanni nghe có vẻ khá quen thuộc, nhưng anh không thể nhớ ra. Brenna, ngồi ngay bên cạnh anh, ghé sát vào tai anh. “Nhà Giovanni sở hữu Đồn điền Wild Sea. Họ và gia đình em hiện giờ là kẻ thù không đội trời chung. Đừng có hỏi đến chuyện đó.”

Anh tự hỏi không biết ông nội Lorenzo đã kể câu chuyện về sự ra đời Nhà máy rượu vang bao nhiêu lần rồi. Gia đình họ hẳn đã thuộc lòng từng lời một, nhưng anh cảm thấy vẫn không có ai thấy phiền hà gì khi phải nghe lại câu chuyện đó. Một khi Lorenzo qua đời, ba của Katie – Marco - sẽ trở thành người kể chuyện. Và cứ như thế câu chuyện sẽ được truyền qua hàng thế hệ. Cũng có thể câu chuyện sẽ có chút thay đổi, cũng có thể

nó vẫn sẽ giữ nguyên như chính những gì đã xảy ra. Cho dù có thể nào đi chăng nữa, nội dung chính của cuộc phiêu lưu sẽ vẫn được đảm bảo, nhắc nhở toàn bộ gia đình rằng họ là ai và họ từ đâu tới. Anh cảm thấy ghen tị với họ vì điều đó.

“Cậu sẽ phải bảo vệ toàn bộ những thứ ở nơi đây.” Lorenzo nói và nhìn thẳng trực tiếp vào Zach.

Zach ngồi thẳng dậy. “Tôi ư?”

“Chống lại con chó tham lam đó – chồng của Brenna. Chúng ta sẽ không cho nó bất cứ thứ gì!”

Brenna ngả người ra lưng ghế và cười gằn. “Không cần lo đâu, ông nội. Francesca và con đã có một kế hoạch.”

Ông già trông có vẻ thích thú. Zach không nghĩ là Brenna nên kể chi tiết mọi chuyện với ba má và ông bà cô, nhưng trước khi anh có thể gợi ý chuyện đó, Katie đã quăng chiếc khăn ăn lên bàn.

“Em không thể nào nghiêm túc về chuyện này được.” Cô nói. “Brenna, nó thật tệ hại. Rồi em sẽ phải sống trong nỗi ân hận.”

“Em cho rằng từ chính xác của chị là hạ lưu và bất hợp pháp.” Brenna nói. “Nhưng ai thèm quan tâm chứ, miễn sao là nó có hiệu quả.”

“Hai đứa con đang nói chuyện gì thế?” Marco hỏi. “Katie?”

Cô thở dài và nhanh chóng nói vắn tắt về kế hoạch đó. Ông nội Lorenzo trông có vẻ trầm ngâm, nhưng bà nội Tessa lại trông như là vừa cắn dính một miếng chanh.

“Jeff nói như thế về Francesca của chúng ta ư?” Bà thò tay vào túi áo và lôi ra chuỗi tràng hạt.

Brenna không chú ý đến lời nhận xét của bà. “Thế nào? Giờ bọn con có thể thực hiện kế hoạch đó chứ.”

“Katie con yêu, con phản đối điều gì?” Ngoại M hỏi.

Katie thở dài. “Nó bất hợp pháp là một chuyện, và nó là một chuyện hoàn toàn sai trái nữa. Chuyện đó sẽ làm toàn bộ gia đình ta trở nên ngang hàng với Jeff, hãy cứ để một mình hắn ta làm kẻ đê tiện thôi. Tuy nhiên, điều tồi tệ nhất trong chuyện này là, com nghĩ Brenna sẽ cảm thấy bị tổn thương hơn nữa. Con bé không thể nào lại muốn nghe chuyện Jeff có hứng thú với đứa em sinh đôi của mình. Con không chấp nhận ủng hộ

chuyện cắt đứt thêm một động mạch nữa của nó và rồi nhìn nó tiếp tục chảy máu.”

“Chúng ta sẽ phải đồng ý là không chấp nhận kế hoạch này.” Colleen nói. “Hãy thay đổi chủ đề thôi.”

Katie gật đầu biết ơn. Cô không muốn có chiến tranh với gia đình cô. Chuyện đó không bao giờ là một điều dễ chịu gì.

Má cô liếc nhìn ba cô. “Chúng ta có vài tin thú vị. Marco và má sẽ mua cho Mia và David một ngôi nhà.”

“Gì cơ?” Brenna hỏi. “Vì sao?”

“Để giúp bọn chúng. Chúng còn trẻ và mới chỉ bắt đầu cuộc sống.”

“Hai đứa nó không cần tiền của các người.” Zach nói thẳng băng.

Katie thầm nhủ. Zach hẳn là không thích cái ngụ ý cho rằng anh không thể chăm sóc con trai của mình.

Colleen quay sang anh. “Ồ Zach, đừng nghĩ sai về chuyện này. Có một căn nhà nhỏ vừa mới rao bán thôi. Nó ở rìa của khu đất của gia đình, vì

vậy chúng sẽ có không gian riêng mà vẫn ở gần nhà. Chúng tôi biết David và Mia gặp khó khăn trong chuyện lập ra kế hoạch cho năm tới, sau khi Mia tốt nghiệp.”

Marco chạm vào tay vợ. “Trường đại học Santa Barbara ở California sẽ là một sự thỏa hiệp tốt cho hai đứa chúng nó.”

“Ba má mua cho hai đứa nó một ngôi nhà?” Brenna nói. “Ba má đã không mua nhà cho Francesca và Todd. Ba má cũng không mua cho con và Jeff bất cứ thứ gì. Ba má đã nói bọn con phải tự lo cho mình.”

Marco cau mày. “Chuyện này khác, Brenna.”

“Khác như thế nào?” Francesca hỏi.

Katie hiểu rằng hai đứa em của mình cảm thấy chuyện này thật là bất công, nhưng đó không phải là điều làm cô bận tâm. “Ba má đã thảo luận chuyện này với Mia chưa? Nó thực sự rất quyết tâm đến học ở Georgetown đấy.”

“Mia sẽ làm những gì là đúng đối với gia đình.” Ông nội cô tuyên bố. “Nó là một cô gái ngoan, nó sẽ nghe lời.”

“Vậy thì nội không hiểu cháu gái của nội rồi.” Katie nói với ông. “Chuyện này thật điên rồ. Nội không thể nào lên kế hoạch cho cuộc đời của nó, hay của David. Hai đứa nó có quyền quyết định là chúng muốn học ở đâu và muốn sống ở đâu.”

Má cô trông có vẻ không hài lòng với quan điểm của cô. “Chúng ta đã còn hơn cả hào phóng rồi.”

“Ba má có quyền đó mà.” Brenna lẩm bẩm.

“Ba má đang trở nên chuyên chế và độc tài.” Katie nói. “Chuyện này thật điên rồ, má à. Tại sao ba má lại lên kế hoạch cho cuộc đời của Mia trong khi thậm chí còn không hỏi xem nó có thích điều đó không? Mà theo như những gì con được biết thì nó không thích đâu.”

“Con không biết điều gì cả.” Ông nội cô quát lên.

“Lorenzo có lý đấy.” Ngoại M nói.

Katie quay sang bà. “Ngoại cũng tham gia vào chuyện này ư? Đây là một âm mưu sao? Không có ai trong gia đình quan tâm đến Mia sao?”

“Gia đình...” ông nội cô bắt đầu.

“Quý tha ma bắt cái gia đình này đi.” Katie nói to, rồi thăm đá chính bản thân mình.

Toàn bộ gia đình há hốc miệng và quay sang nhìn cô trừng trừng. Chỉ có Zach trông có vẻ tán thành.

Ông nội Lorenzo đứng dậy. “Cô vừa nói gì?” Ông gặng hỏi, giọng ông oang oang.

Cô run rẩy từ bên trong. Run rẩy, nhưng vẫn quyết tâm. Cô quăng chiếc khăn ăn lên bàn và cũng đứng dậy. “Nội nghe con nói rồi đấy. Mọi người chỉ nghĩ đến những gì mình muốn, chứ không nghĩ đến chuyện gì là tốt cho Mia. Không có ai trong gia đình quan tâm đến con bé hay sao?”

“Cô nhạo báng gia đình. Cô bất kính với tất cả chúng ta.”

“Con không như thế.” Cô nói với ông. “Con quan tâm đến tất cả mọi người. Nhưng con tôn trọng chuyện mỗi người trong số chúng ta đều có quyền được lựa chọn.”

“Cô ủng hộ gia đình hay là không?” Lorenzo hỏi cô.

“Con từ chối chuyện ủng hộ một cách mù quáng đối với một điều gì đó mà con biết là sai. Mia là em gái con và con yêu nó. Con sẽ chống lại toàn thể gia đình trước khi con để cho mọi người ép nó phải làm điều gì đó mà sẽ phá vỡ tâm hồn nó.”

Ông nội cô bắt đầu lẩm bẩm bằng tiếng Italy. Cô biết điều đó có nghĩa là gì. Cô liếc nhìn quanh bàn ăn. “Mọi chuyện trong gia đình luôn luôn diễn ra theo cách này. Không có chỗ cho những quan điểm cá nhân. Luôn chỉ có một quan điểm đúng đắn, một nguyên tắc sống phù hợp - đó là quan điểm và nguyên tắc của ông nội. Thi thoảng chuyện đó sẽ không có tác dụng. Nội không thể ép buộc cảm giác của mọi người. Nội không thể làm ai đó muốn những điều nội muốn. Điều đó là không đúng.”

“Chuyện này đã được quyết định.” Ông nội cô trừng mắt nhìn cô. “Cô không còn là một phần trong gia đình này nữa. Cô không còn là người nhà Marcelli nữa.”

Katie có cảm giác như thể cô vừa bị bạt tai.

“Cha, đủ rồi đấy.” Marco nói. “Katie có quyền đưa ra quan điểm của nó.” Ông quay lại nhìn con gái mình. “Cho dù quan điểm đó có sai đi chăng nữa.”

Katie quay sang ông. “Ba rồi sẽ trở nên giống ông nội. Trước đây ba thường vẫn khuyến khích bọn con suy nghĩ theo những cách của riêng mình.”

“Ba cô đã sai ở chính điều đó.” Ông nội cô nói. “Cô nên lắng nghe và làm những gì cô được bảo.”

“Lorenzo!” Má cô nói. “Dừng lại đi. Katie rồi sẽ thay đổi quan điểm thôi.”

“Không, con không thay đổi đâu.” Katie nói. Cô quay lại nhìn Brenna. “Cho dù chị bị ném ra ngoài cửa, chị sẽ vẫn nói với em lần cuối cùng rằng em đã sai trong cái kế hoạch mà em định làm với Jeff. Em có thể đạt được điều em muốn, nhưng cuối cùng em sẽ hối hận vì điều đó. Và khi em phải gặp người xuống và chịu đựng sự đau đớn, chị sẽ có mặt bởi vì chị yêu em, cho dù em có là một con ngốc đi chăng nữa.” Cô quay lại phía ba má cô. “Đừng bắt Mia phải lựa chọn, bởi vì nếu nó chọn ngôi nhà đó, ba má sẽ mất nó mãi mãi.”

“Cút ra ngoài!” Lorenzo gầm lên. “Đừng bao giờ quay lại. Cô không còn là cháu gái của ta nữa. Ta không muốn nghe nói đến cô nữa.”

Sự đau đớn xé nát tim cô. Không ai dám đứng lên chống lại ông. Không ai nói đỡ cho cô. Cô nuốt khan rồi rời khỏi phòng.

Zach nhìn cô bước đi.

Marco quay lại với cha mình. “Chuyện này là không cần thiết.”

“Nó cần phải học hỏi.”

“Cô ấy đã biết rất nhiều thứ.” Zach nói và đứng dậy. “Cô ấy trung thành, đáng yêu, và quan tâm đến các người nhiều hơn rất nhiều những gì các người đáng được hưởng.”

Anh quăng chiếc khăn ăn của mình lên sàn và tiến về phía nhà bếp. Từ đó anh bước ra ngoài nhà và thấy Katie đang ngồi ở bậc thềm cuối cùng.

Anh cúi xuống bên cạnh cô. “Em ổn chứ?”

Cô lắc đầu.

Anh kéo tay cô ra khỏi đầu gối cô, và cô ngẩng mặt lên. Dưới ánh đèn điện hắt vào từ ngoài cổng vòm anh có thể nhìn thấy hai má cô ửng đỏ.

“Nội ném em ra khỏi nhà.” Cô nói, giọng cô vỡ ra. “Nội chưa bao giờ làm điều đó với em trước đây. Với Brenna và Francesca thì có khi hai đứa nó còn là những đứa trẻ con, nhưng em đã luôn là đứa cháu ngoan ngoãn.”

“Nội không có ý như thế đâu.”

“Lúc này thì có đấy. Sau này nội sẽ bình tĩnh trở lại, nhưng sẽ mất một khoảng thời gian. Hơn nữa, anh có thấy bất cứ ai ngoài anh bỏ ra đây không? Tất cả bọn họ đều quay lưng lại với em. Họ đã nghĩ sai về Mia rồi.”

Nước mắt cô tuôn ra, Zach ngồi xuống bên cạnh cô trên bậc thềm và giang rộng hai tay. Cô do dự, rồi ngã người dựa vào anh. Anh ôm cô thật gần. “Họ sẽ thay đổi quan điểm thôi. Em nói đúng. Dần dần họ sẽ hiểu ra.”

“Sẽ không trong một thời gian dài nữa. Sẽ không có ai gọi cho em. Họ sẽ không để lại lời nhắn, họ sẽ không liên lạc với em. Em sẽ chỉ còn lại một mình. Điều đó giống như là đã chết rồi vậy.”

Anh muốn nói với cô rằng cô là người tự tin và có năng lực, nhưng biết rằng điều đó không phải là những gì cô muốn nghe lúc này. Thay vào đó anh xoa nhẹ lên lưng cô và nói rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

“Khi nào?” Cô hỏi.

“Đến thứ Năm.”

Cô bật cười, rồi khịt mũi. “Anh hứa chứ?”

“Không. Anh không thể hứa được điều đó.”

Cô ngồi thẳng dậy. “Em biết. Em rất cảm kích vì anh đã cố gắng làm em cảm thấy khá hơn.”

“Có tác dụng không?”

“Một chút.” Cô liếc nhìn qua anh về phía ngôi nhà. “Họ sẽ nói chuyện với nhau về chuyện này. Hai bà thông thường luôn ủng hộ em, nhưng họ lại muốn Mia và David chuyển về ở gần nhà, vì thế lần này họ sẽ không ủng hộ em nữa. Rõ ràng là ba má em cũng muốn điều đó. Brenna và Francesca thì đang phát cuồng lên vì Jeff. Mia... em không biết nó sẽ nghĩ gì nữa.”

“Rằng em đã bảo vệ nó.”

Katie nhìn anh. “Điều đó có lẽ là không đủ để cho nó đứng lên chống lại gia đình.”

“Tại sao em không quay trở lại vào trong nhà và nói chuyện với họ?”

“Em không thể. Ông nội đã nói em không phải là một phần của gia đình nữa. Em sẽ không được đón chào quay trở lại cho đến khi điều đó thay đổi.”

Nước mắt cô lại chảy dài trên má. Zach nhẹ nhàng lau đi, rồi hôn lên má cô. “Có muốn về nhà cùng anh không?”

“Em không thể để xe của em ở lại đây.”

“Vậy thì anh sẽ đi theo sau em về nhà. Anh muốn đảm bảo là em sẽ về đến đó an toàn.”

Cô gạt đầu và đứng dậy. “Ít nhất là em sẽ không phải lo đến chuyện dỡ đồ xuống khỏi xe.” Cô lôi chìa khóa từ trong túi áo ra, rồi quay lại nhìn anh. “Anh sẽ lỡ mất bữa sáng sáng miệng.”

“Anh thích ở cùng em hơn.”

“Điều đó thật ngọt ngào.” Cô quệt mu bàn tay lên má. “Em đoán toàn bộ cảnh tượng này là một bằng chứng chứng minh quan điểm của anh về các mối quan hệ. Có lẽ anh có quan điểm đúng về chuyện quay lưng bỏ đi trước khi mọi chuyện trở lên rồi tung lên.”

“Em không định nói thế đâu.”

“Em biết. Em chỉ ghét điều đó thôi.”

Anh không biết làm thế nào để giúp cô, vì thế anh vòng tay quanh người cô và dẫn cô ra xe. “Đi nào, Katie. Hãy về nhà nào.”

Chương 16

Katie lái xe quay trở về L.A với luồng ánh sáng an ủi của hai chiếc đèn pha xe ô tô của Zach trong gương chiếu hậu. Khi ra đến đường cao tốc 405 cô tự thuyết phục bản thân mình rằng sẽ không mất quá ba tuần là

cơn giận dữ của ông nội cô sẽ dịu đi. Cơn thịnh nộ lâu nhất từ trước đến giờ của nội kéo dài một tháng. Nghĩa là khi bữa tiệc quyền góp đã trôi qua, chỉ trong vòng một tuần là cuộc sống của cô sẽ quay trở lại bình thường.

Tuyệt. Tin tốt là cô sẽ cực kỳ bận rộn trong vòng hai tuần tới nên cô sẽ không có thời gian để nhớ nhung những cuộc nói chuyện với má hay mấy đứa em của cô. Thật không may là cô không cảm thấy thuyết phục một chút nào về điều đó.

Cô khóc sụt sùi trong suốt mười dặm tiếp theo, rồi sau đó cố gắng lấy lại sự tự chủ khi họ về đến lối ra nhà cô. Cô đã nghĩ rằng xe của Zach sẽ tiếp tục đi về hướng bờ biển, nhưng anh làm cô ngạc nhiên khi vẫn đi theo cô vào lối để xe, rồi anh ra khỏi xe và bước lên dọc theo đường vào.

Anh có thể là một người khô khan, tàn nhẫn, và kiên quyết, nhưng anh cũng là người tốt bụng. Anh ôm khuôn mặt cô trong lòng hai bàn tay.

“Em thế nào?”

“Ổn cả.”

“Nói dối.”

Cô mỉm cười. “Em sẽ sống sót thôi.”

“Có muốn anh ở lại không?”

Ở lại ư?

Anh kéo cô lại gần. “Anh chỉ muốn ôm em vào lòng, Katie, chứ không cố gắng nhảy bổ vào trong quần em đâu.”

Cô ngẩng đầu lên và nhìn vào mắt anh. “Thế nếu em muốn anh nhảy bổ vào đó thì sao?”

Anh thở ra nặng nề. “Được thôi, nhưng chỉ là vì em đã cầu xin anh thôi đấy nhé.”

Cô bật cười. “Anh làm em phát điên.”

“Vậy thì nhiệm vụ của anh ở đây đã xong.”

Thật ngạc nhiên, anh thực sự đã ôm cô một lúc lâu. Cảm thấy an toàn trong vòng tay của Zach, Katie nằm xoài ra giường và khóc hết nước mắt. Cuối cùng khi cô đã bình tĩnh trở lại, cô hỉ mũi rồi quay lên nhìn anh.

“Có lẽ anh đã hi vọng một điều gì đó lãng mạn hơn.” Cô nói.

“Không. Anh chỉ muốn ở đây với em thôi.”

“Nghe kịch thế.”

“Không kịch một chút nào.”

Cô nhìn sâu vào trong đôi mắt sâu thẳm của anh và biết rằng cô không bận tâm gì đến việc có thể lạc vào trong đó. Trong khi tất cả những người cô yêu quý đều quay lưng lại với cô thì anh lại có mặt bên cạnh cô. Thật hài hước làm sao khi anh là người cuối cùng mà cô trông chờ điều đó. Đôi khi anh thực sự là một tên khốn, nhưng đôi khi anh lại là người đàn ông tử tế nhất trên đời.

“Cảm ơn anh.” Cô nói. “Vì tất cả mọi thứ.”

“Anh rất sẵn lòng.”

Họ nhìn nhau không chớp mắt. Cô chờ anh đi bước đầu tiên và khi anh không làm gì cả, cô nhận ra rằng anh muốn cô phải cảm thấy chắc chắn. Rằng nếu cô đổi ý không muốn làm tình với anh nữa thì anh cũng sẽ không phàn nàn gì. Anh sẽ chỉ ôm cô thế này thôi.

Ý nghĩ đó gần như làm cô rơi vào một trận khóc lóc thảm thiết khác, nhưng thay vì đầu hàng trước nước mắt, cô xích lại gần và hôn anh.

Đôi môi của anh ấm áp, cánh tay anh thật mạnh mẽ khi ôm quanh người cô. Trong vòng tay giam cầm dịu dàng của anh, cô quên đi gia đình, quên đi nỗi đau, quên đi sự cô độc – quên đi tất cả mà chỉ nghĩ đến việc ở bên cạnh anh. Sự dịu dàng của anh tác động thẳng vào bên trong người cô và hoàn toàn đánh thức trái tim lãng mạn của cô. Sự đụng chạm của anh làm cơ thể cô phấn khích. Sự kết hợp đó làm cô xích đến gần hơn nữa và tỳ hẳn vào người anh.

Mặc dù cô là người khởi xướng nụ hôn, nhưng anh là người nhanh chóng chiếm thế chủ động. Anh nghiêng đầu trong lúc nhắm nháp môi dưới của cô. Môi cô tách ra đón anh, muốn anh kích thích cô, thỏa mãn cô, hàn gắn cô. Anh đặt một tay lên hông cô và nhẹ nhàng đẩy cô nằm ngửa xuống. Mái tóc dài của cô trải rộng trên gối, và anh nghịch ngợm chơi đùa với vài lọn tóc.

“Em thế nào?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Cô mở mắt ra và nhìn vào gương mặt anh. Sự quan tâm sầm lại trong mắt anh, nỗi đam mê làm giọng anh khàn khàn đầy quyến rũ.

“Em ổn.”

Anh vuốt ve má cô. “Mặc dù nổi tiếng là thế, nhưng anh không đi đây đó mà mang theo đồ bảo vệ. Có chiếc bao cao su nào ở một nơi nữ tính như thế này không?”

Cô mỉm cười. “Có một hộp vẫn chưa mở ở trong tủ đầu giường ấy.”

“Anh thích một người phụ nữ biết lên kế hoạch từ trước.”

“Em là người rất có tổ chức.”

“Anh biết.”

Anh cúi người xuống và đặt môi anh lên môi cô. Cô vòng tay quanh người anh, đầu hàng trước những cảm xúc đang tràn ngập cơ thể cô. Anh di chuyển bàn tay từ trên má cô xuống bụng cô và những ngón tay dài của anh nhẹ nhàng nới áo khoác của cô. Lưỡi anh trượt vào trong miệng cô và nhẹ nhàng mơn trớn lưỡi cô.

Anh hôn cô thật sâu, thật trọn vẹn, thật khêu gợi cho đến khi cô không thể thở được nữa. Những nụ hôn chậm rãi như kéo dài không bao giờ dừng lại làm cho cơ thể cô tan chảy. Những nụ hôn trêu chọc làm cô quẫn quại không ngừng phía bên dưới anh. Những nụ hôn đam mê quét sạch ý thức của cô ra khỏi cơ thể và làm cô chỉ muốn van xin anh. Những nụ hôn của anh làm cô cảm thấy như cô chưa bao giờ được hôn trước đây. Không phải như thế này.

.....

Cô không biết cô muốn gì ở anh. Có lẽ là muốn anh không dừng lại, có lẽ muốn điều này sẽ kéo dài mãi không thôi.

Zach nhìn thấy sự đam mê bùng cháy trong mắt Katie. Anh có thể cảm thấy những cơn co thắt đang cuộn cuộn trong cơ thể cô. Từng tế bào trong anh như muốn gào thét lên đòi được chôn vùi bên trong cô và tìm sự giải thoát cho riêng mình, nhưng anh không thể. Vẫn chưa đến lúc. Chưa khi mà cô đang ở gần kề sự giải thoát như thế này.

Vì thế anh nghiến chặt răng và nghĩ về bộ sưu tập thẻ bóng chày mà anh có khi anh còn là một thằng nhóc. Nếu anh vẫn còn giữ nó thì giờ nó sẽ đáng giá cả một gia tài. Nhưng rồi sau đó anh lại bắt đầu nghĩ đến

chuyện Katie trong một chiếc áo nịt len của đội bóng chày và ngoài ra không mặc gì khác nữa, rồi cô nằm sấp trên một quầy bar trong lúc thâm nhập vào cô thật mạnh từ phía sau...

Toán. Bảng cửu chương. Bảy nhân bảy bằng...

Cô há hốc miệng và thở hổn hển. Anh cảm thấy các mạch máu như ngừng lại, rồi đột nhiên cô thắt chặt quanh anh. Anh rên lên khi cô vắt kiệt anh, làm cơ thể ngọt ngào, trơn mượt của cô không thể nào chịu đựng được. Anh tiếp tục vuốt ve cô cho đến khi sự rung động đó chấm dứt, rồi anh chồm về phía trước và chống hai tay lên giường.

Anh chuyển động thật nhanh trong cô, cảm thấy áp lực dâng lên càng lúc càng cao. Mắt cô khoá chặt trong mắt anh. Hai chân cô giữ chặt quanh hông anh. Đột nhiên cô đặt hai tay lên hông anh, móng tay cô cắm chặt vào da thịt và kéo anh càng vào sâu hơn nữa. Cô ngửa đầu ra sau và sự co thắt lại bắt đầu - lần này cô hét lên không kìm lại được.

Như thế là tất cả các bộ phận trong cơ thể cô hợp lực lại đẩy anh ra khỏi bờ vực. Sức ép là không thể chịu nổi và anh không thể quay đầu lại được nữa. Anh cố hết sức để kìm bản thân lại cho đến khi những cơn co thắt cuối cùng của cô đã dịu đi, chỉ đến khi đó anh mới đầu hàng trước cơn giải thoát điên cuồng nổ tung ra khỏi anh như một quả tên lửa.

Khi những suy nghĩ mạch lạc quay trở lại, anh vòng tay quanh người cô và xoay sở sao cho cả hai người họ cùng nằm nghiêng trên giường. Katie nhìn sâu vào trong mắt anh và rồi đỏ mặt.

“Em đang nghĩ là anh không học những điều này ở trường luật.” Cô thì thầm.

Anh bật cười. “Anh đã học ở đây đây. Đó là một thành tựu đặc biệt.”

“Anh học nó ở đâu? Không có lớp học nào như thế ở UCLA cả.”

“Chắc chắn là có rồi. Em chỉ cần biết các lớp đó được gọi như thế nào thôi.”

Cô mỉm cười. Zach hôn lên chóp mũi của cô, kéo lại chăn lên giường, và chờ cô chui vào dưới chăn trước khi anh trượt vào bên cạnh cô. Khi họ đã nằm yên, anh vói tay tắt chiếc đèn bàn đặt trên nóc tủ đầu giường.

Katie tựa đầu lên vai anh. “Em đoán là lần này đến lượt anh trốn đi giữa đêm khuya.” Cô trêu anh. “Em hứa là sẽ không cảm thấy bị xúc phạm.”

“Anh có một cuộc họp lúc bảy giờ sáng mai. Vì thế chuyện anh rời khỏi đây không phải là vì em.”

Cô thở dài. “Anh toàn nói những điều ngọt ngào.”

Anh kéo cô lại gần. “Anh nói thật mà.”

“Em rất vui.”

Trong khi hơi thở của cô dần dần chậm lại, anh mở mắt nhìn chằm chằm vào trong bóng tối. Anh thực sự có ý đó. Trong trường hợp này, nếu như anh không có cuộc họp vào sáng sớm mai, anh sẽ rất sẵn lòng ở lại trên giường cô và tỉnh dậy cùng với cô. Anh có thể tưởng tượng được cảnh hai người họ cùng nhau ở trong phòng tắm thật lâu trong lúc khám phá xem mỗi người trong số họ có thể dẻo dai đến mức nào, sau đó là cùng nhau ăn bữa sáng trên chiếc bàn nhỏ nhắn sơn các thể loại màu sắc của cô, xung quanh là cây cối, nến và rất rất nhiều gối, anh sẽ lắng nghe các kế hoạch của cô trong ngày và nói với cô về kế hoạch của bản thân mình.

Khái niệm về cảm giác hạnh phúc trong gia đình thông thường sẽ làm anh hét lên và bỏ chạy càng xa càng tốt, nhưng không phải lần này. Lần

này anh không muốn quay lưng bỏ đi, và trong suốt cuộc đời của mình, anh không thể giải thích được vì sao.

Katie nhìn đồng hồ đang chậm chậm đếm thời gian. Cô nhìn chăm chăm vào lớp vải lót cho chiếc váy cưới của Mia mà cô đã phải mất gần hết ngày hôm qua để may chúng lại với nhau, rồi lại quay lại nhìn đồng hồ.

“Em đâu rồi?” Cô hỏi to lên, không chỉ hơi bực mình vì cô em gái út của cô còn không chịu để tâm mà xuất hiện cho đúng giờ trong lần thử váy cưới đầu tiên.

“Mình không cần chuyện này.” Cô lẩm bẩm và bước về phía máy điện thoại. Cô bấm số của Mia, rồi nghiêng rằng khi nghe thấy tiếng nói quen thuộc vang lên. “Xin chào. Tôi đây, và nếu bạn không biết ‘tôi’ là ai thì có lẽ bạn đã gọi nhầm số rồi. Hãy để lại tin nhắn.”

“Mia, chị Katie đây. Chị không thể tin được là em lại không xuất hiện trong buổi thử váy cưới đầu tiên của mình.” Cô xiết chặt ống nghe điện thoại. “Chết tiệt thật, Mia, chị đã bảo vệ cho em và quyền lợi của em được có cuộc sống riêng của mình. Chị hiểu vì sao những người khác trong gia

đình không nói chuyện với chị, nhưng em không có bất cứ quyền gì mà nổi điên với chị cả.”

Có quá nhiều điều cô muốn nói, nhưng mục đích là gì chứ? Cô đang phải nhận sự đối xử lạnh nhạt. Chỉ có thời gian mới hàn gắn được mọi thứ. Cô gác máy và túm lấy chiếc cặp không bao giờ rời khỏi người của mình. Với khoảng thời gian đếm ngược từ giờ cho tới khi diễn ra bữa tiệc quyên góp, cô còn có rất nhiều việc có thể làm cho cô bận rộn suốt ngày.

Chương 17

Brenna kéo mái tóc lên theo kiểu đuôi gà và buộc túm nó lại bằng một dải dây thun cũ mà cô tìm được trong túi áo khoác. Cô chắc sẽ có một ngày tóc rối* – có thể là bởi vì cô đã không thêm bận tâm đến chuyện tắm rửa sáng hôm nay. Thực ra cô đã không làm gì nhiều ngoài chuyện rửa mặt, đánh răng và tròng vào một bộ đồ lót sạch sẽ.

*(*a bad hair day: là thành ngữ. Nghĩa đen chỉ một ngày mà tóc tai bù xù xấu xí – có thể do mưa gió hay các lý do khác. Nghĩa bóng là chỉ một ngày mà mọi việc đều xảy ra ngoài ý muốn, gây bức dọc, thất vọng.)*

Trông cô tệ hại như một con quỷ, điều đó phù hợp với tâm trạng của cô bởi vì cô đang có cảm giác như đang sống trong địa ngục. Bất cứ ai đó nói rằng sự thay đổi là tốt thì đó hoặc là một kẻ ngu ngốc hoặc là người chưa bao giờ phải trải qua chuyện ly dị. Cô đang có cảm giác rối loạn giữa cơn thịnh nộ mù quáng đan xen với sự tuyệt vọng tê cóng – không phải là cô thích cảm giác nào trong hai cảm giác đó, cô muốn được có cảm giác bình thường trở lại.

Cô muốn không phải cãi nhau với Katie.

Cô vẫn cảm thấy tồi tệ về những gì đã xảy ra tuần trước. Mặc dù cô không tán thành quan điểm của chị gái cô, nhưng cô hiểu vì sao Katie lo lắng cho cô. Sự thật thì cô cũng khá thích sự quan tâm đó của chị, điều đó có nghĩa là không nói chuyện với chị ấy thì thực là ngu ngốc. Nhưng gọi cho Katie lại có nghĩa là cô thừa nhận rằng chị gái mình có thể đã đúng, và Brenna gần như không muốn có một cuộc nói chuyện như thế xảy ra.

Sự thật là cô nhớ chị gái mình, và giờ khi mà Francesca đã liên lạc với Jeff và sắp xếp việc gặp hân ta, đột nhiên Brenna lại có suy nghĩ khác.

Liệu cô có thực sự muốn nghe chuyện chồng cũ của mình say mê cô em sinh đôi của cô không?

Thay vì cứ ủ rũ với đống lộn xộn mang tên là cuộc sống của cô, Brenna ngẩng mặt về phía mặt trời và hít thở không khí mùa xuân ngọt ngào. Giờ đã là tháng Năm – một tháng bận rộn ở cánh đồng nho. Việc uốn cây đã bắt đầu một tuần trước ở khu đất phía nam rồi.

Nói về chuyện đó ... cô ngồi sụp xuống kiểm tra những cây nho cần thận hơn, rồi chạm vào những thân cây chắc chắn. Những chiếc lá xanh biếc đã che phủ hết phần cành non mới sinh trưởng và hầu hết phần thân cũ. Những khóm hoa bé xíu rung rinh nháy nhót trước cơn gió nhẹ buổi chiều. Những chiếc tua màu xanh len lỏi tìm đường hướng về phía mặt trời.

“Không lâu nữa đâu.” Cô nói, lấy tay gỡ một chiếc tua, rồi kéo nó ra khỏi phần thân cây.

Việc uốn cây nho vừa là nghệ thuật vừa là khoa học. Mỗi một thân cây sản sinh ra hằng hà sa số nào lá, nào hoa, và những cành non mới sinh trưởng. Những nông dân lành nghề sẽ kiểm tra và tỉa đi những phần nào không cần thiết, để lại những cành non khỏe mạnh và chắc chắn nhất để sản sinh ra những chùm nho tuyệt hảo nhất. Nếu tỉa đi quá nhiều, kết quả thu hoạch sẽ ít đi và gây thất vọng. Nếu tỉa không đủ, thì những chùm nho

sẽ không thể lớn và chín mộng được như là chúng có thể. Ánh mặt trời và không khí cần phải được khuếch tán xuyên qua cánh đồng nho, cuộn tròn như những đợt sóng cuộn lên ngoài biển cả.

Brenna đứng thẳng người dậy và uốn cong cái lưng nhức nhối của mình. Những cây nho trông rất tuyệt trong tuần đầu tiên họ bắt đầu uốn cây, những bắp thịt đau nhức ê ẩm của cô có thể làm bằng chứng cho điều đó. Sự đau nhức đó như thể một người bạn cũ – gần như đã bị lãng quên, nhưng vẫn còn một chút vương vấn ở trong ký ức. Cô biết rằng ông nội Lorenzo vẫn cứ khẳng khẳng bắt cô phải lao động chân tay vì muốn thử thách lòng quyết tâm của cô. Brenna không lo lắng, cô không chấp nhận sự thất bại.

Cô chạm vào một chiếc lá khác. Ở đây, khu vực phía nam của trung tâm California, sương giá không phải là vấn đề, nhưng nó có thể gây ra sự thiệt hại cho cánh đồng nho phía bắc của họ. Hàng ngày cô đều nói chuyện với những người quản đốc ở đó trong khi cô từ từ quay trở lại với nhịp sống của cánh đồng nho.

Cô tiến về phía hàng rào của khu đồn điền nhà Marcelli. Trong mấy tuần vừa rồi cô đã đi bộ qua nhiều vùng khác nhau trong cánh đồng nho để làm quen trở lại với những gì mà một thời đã là cả cuộc đời đối với cô. Khi cô cho phép bản thân mình nhìn lại tất cả những gì cô đã đánh mất để đổi lấy chuyện kết hôn với Jeff, cô chỉ muốn giơ nắm đấm của mình lên

trời và đòi lại sự công bằng. Thật không may, cô không có ai khác để đổ lỗi ngoài bản thân cô. Cô đã lựa chọn thứ mà dường như là con đường bằng phẳng an toàn bởi vì những thứ khác không còn gì quan trọng nữa. Thật không may cô đã vớ phải một tên khốn ích kỷ, hắn đã lợi dụng sự tận tâm của cô và không để lại cho cô thứ gì có thể coi là đền bù cho việc cô đã phải rời bỏ cả tâm hồn của mình.

Cô đến đường ranh giới của khu đồn điền và kiểm tra hàng rào. Những chiếc cột được chôn một cách chắc chắn trên mặt đất. Cô đang định quay trở lại khu vực phía đông thì bỗng thấy một người đang bước về phía cô. Một người ở phía bên kia hàng rào – kẻ xấu xa, đến từ phía Đồn điền Wild Sea.

Vì một số lý do, cô muốn bỏ chạy để không phải gặp mặt con người đó, một trong số đó là cô đang ăn vận như một người làm thuê công nhật, lý do thứ hai là chuyện cô đã tăng thêm năm pound trong vòng sáu đến bảy tuần vừa qua. Sự kết hợp giữa cảm giác tự thương hại bản thân và các món ăn tuyệt hảo của hai bà đã không có tác dụng tốt đẹp nào cho hai đùi và hông của cô cả.

Lý do thứ ba và có lẽ là lý do quan trọng nhất, anh là người cuối cùng trên hành tinh này mà cô muốn gặp khi cô không được ở trong tình trạng tốt nhất của mình.

Nhưng không có cách nào cô có thể trốn thoát được. Không nếu như cô không muốn mình trông như một kẻ ngốc nghếch. Brenna nhận thấy cô đã làm đủ những điều ngốc nghếch trong suốt chín năm vừa qua rồi mà không cần phải tiếp tục đi theo cái lối mòn đó nữa. Vì thế cô uốn thẳng lưng, hít một hơi thật sâu cầu may mắn, và quay lại đối mặt với người đàn ông mà ông nội cho rằng đó là một con quỷ bằng xương bằng thịt.

Nicholas Giovanni. Còn được bạn bè gọi là Nic.

Đã có một thời Brenna đã gần gũi với anh đủ để gọi anh là Nic. Cô cũng đã gọi anh bằng rất nhiều cái tên khác, tùy thuộc vào tâm trạng của cô và hoàn cảnh lúc đó. Thi thoảng anh cười phá lên, thi thoảng họ cãi nhau, và thi thoảng họ chỉ đơn giản quên bản thân mình trong cảm giác khoái lạc của những cuộc làm tình làm cho cả hai người họ không thể thờ được.

Mặt trời chiếu thẳng vào mắt cô, làm cô thấy khó có thể nhìn được mọi thứ thật rõ ràng. Cô nhìn thấy một hình ảnh cao ráo và đầy uy quyền bước về phía cô. Người đàn ông trong quá khứ của cô đã luôn át đi mọi thứ xung quanh anh. Quá ngạo mạn, quá ưa nhìn, quá nhiều những thứ khác. Thật là thống thiết khi nghĩ rằng vào lứa tuổi chín chắn hai mươi bảy này mà cô chỉ có hai người đàn ông trong cuộc đời của mình. Cô thực sự cần phải biết nhiều người hơn nữa.

Cô đã không gặp lại Nic trong suốt chín năm qua, và cô không nghi ngờ gì chuyện thời gian đã đối xử rất tử tế với anh. Chắc chắn rồi, khi anh đến gần, cô nhìn thấy anh trông đủ ngon lành để có thể đem ra phục vụ cùng với món sốt marinara và một chút bánh mì focaccia mới nướng.

(marinara: một loại sốt ăn cùng với pasta.

Focaccia: một loại bánh mì dẹt của Italy được nướng trong lò vi sóng.)

Những năm qua đã thêm vào một vài nếp nhăn quanh đôi mắt nâu sẫm của anh, điều đó chỉ làm cho chúng thêm vẻ lôi cuốn mỗi khi anh nheo mắt lại cùng với nụ cười thoải mái đã từng một thời làm cho cô nhiều đêm không ngủ được. Quai hàm anh sẫm lại với hàm râu lởm chởm, làm anh trông nguy hiểm và quyến rũ đến không thể tưởng tượng được. Quần áo của anh cũng cũ mòn như quần áo của cô, nhưng vì một lý do nào đó trông chúng đẹp hơn khi ở trên người anh. Không lẽ chuyện này lúc nào cũng như thế hay sao?

“Anh nghe nói là em đã quay trở về.” Anh lên tiếng khi dừng lại phía bên kia hàng rào chia cắt khu đất của hai người họ.

Chính là nó – những lời nói và một nụ cười chào đón, như thể anh không hề giận dữ chút nào, như thể quá khứ không còn quan trọng nữa. Và rồi cô nhận ra là có lẽ nó thực sự không còn quan trọng nữa. Dựa vào những gì Jeff đã đối xử với cô cho thấy cô không hề có chút ảnh hưởng nào tới hắn ta trong khi họ đã kết hôn với nhau rất nhiều năm rồi. Tại sao cô lại phải là một cái gì đó lớn hơn một đốm sáng lập loè trên màn hình rada của Nic chứ?

“Em đang uốn những cây nho.” Cô nói, bởi vì thật vô cùng thảm bại nếu nói ra vì sao cô quay trở về. Hơn nữa, mặc dù hai nhà họ có thể cách xa nhau hàng mẫu đất, nhưng đây vẫn chỉ là một cộng đồng nhỏ. Cô không nghi ngờ gì về chuyện vụ ly dị của cô hắn là đã được lan truyền nhanh chóng. Ngoại trừ chuyện nếu cô không nói rằng cô sắp ly dị, anh có thể sẽ cho rằng cô nghĩ anh không biết và rằng cô đang che giấu sự thật. Điều đó sẽ làm cô trở nên vô cùng ngớ ngẩn.

Đầu óc cô xoay tròn thêm vài lần nữa trước khi cô quyết định đối mặt với những gì trước mắt, và cô lên tiếng. “Em sắp ly dị.”

Ánh mắt kiên định của Nic không hề rời khỏi gương mặt cô, đó là một điều tốt, bởi vì cô có thể cảm thấy tất cả năm pound thịt mới thêm vào đó đang níu lấy đùi cô như miếng đệm của Francesca. Thật không may miếng đệm của cô không thể tháo ra và có lẽ nó cứ dính mãi ở đó như thế.

“Anh có nghe nói. Anh rất tiếc.”

“Anh tiếc ư?” Cô hỏi trước khi kịp ngăn mình lại.

“Chắc chắn rồi. Tại sao lại không chứ?”

Dĩ nhiên rồi, cô nghĩ và chỉ muốn táng vào đầu mình. Qua từng đó thời gian, tại sao Nic lại phải cảm thấy khác đi chứ?

“Có vẻ năm nay sẽ là một năm tốt lành.” Anh nói. “Bọn anh đang đón chờ vụ thu hoạch lớn nhất từ trước đến giờ.”

“Vẫn cái kiểu kinh doanh tập trung vào số lượng vượt trội ư, Nic?” Cô thầm nhẩm mặt. Okay, cô lại vừa tỏ ra khiêu khích hợm hĩnh rồi, đã đến lúc phải bót gay gắt đi rồi đấy.

Đôi mắt sẫm màu của anh khẽ nheo lại. “Bọn anh vẫn đang kinh doanh rượu vang. Thị trường đang chuyển biến rồi. Những nhà máy rượu nhỏ lẻ có tiềm năng được thu mua lại bởi những công ty lớn và thành công hơn, như công ty của anh chẳng hạn.”

Sự lo lắng, buồn rầu, và cái bản của cô nhạt đi. Không cần phải bớt gay gắt làm gì. Không nếu như Nic đang phản công lại cô thế này.

“Có tiềm năng?” Cô lặp lại. “Anh tự hào về số lượng rượu mà anh đã sản xuất ra. Còn ở nhà máy Marcelli, chúng tôi quan tâm hơn đến chất lượng của thành phẩm. Cũng phải có lý do mà tất cả lượng rượu dự trữ chúng tôi đã sản xuất ra đều giành được giải nhất trong tất cả các cuộc so tài chứ.”

“Cuối cùng thì nó cũng sẽ thất bại và chỉ còn là một tàn tích mà thôi. Anh có lòng tin vào công ty của anh. Em thì sao?”

“Ồ, tôi sẽ sống sót thôi. Thậm chí sẽ có vài người thích những gì mà anh sản xuất ra. Nhưng anh sẽ không bao giờ làm ra bất cứ thứ gì đặc biệt hay nổi bật cả. Những gì anh làm chỉ là sản xuất hàng loạt với quá nhiều công đoạn cơ khí hoá mà có thể làm cho những quả nho từ dạng chồi đi thẳng vào trong những cái chai mà không hề được bất kỳ bàn tay nào chạm vào. Một kiểu như là sản xuất đồ uống coca cola vậy.”

Anh bước một bước về phía cô. Sự căng thẳng như kêu lách cách trong không khí. “Nhà máy Hendersons đang tuyên bố phá sản. Anh đã mua lại họ tuần trước.”

Cô không biết chuyện đó, cảm giác thương tiếc như ập xuống người cô. Nic nói đúng, mặc dù cô vô cùng ghét phải thừa nhận điều đó. Tình hình kinh tế đang thay đổi. Những cánh đồng nho nhỏ lẻ đang dần dần biến mất, hoặc bị mua lại.

“Như một con chim kèn kèn đang bay vòng vòng tìm kiếm những cái xác chết,” cô nói một cách ung dung, “Anh định sẽ giữ lại đồng nho đó hay là trồng lại? Anh cần phải có loại Cab Franc để còn trộn lẫn.” Cô tiếp tục trước khi anh có thể lên tiếng. “Dĩ nhiên, cánh đồng nho của họ không ngăn nắp trật tự như của anh. Anh có khả năng sẽ phải cho người đến nhổ hết nho ở đó đi.” Cô thở hắt ra và đưa hai tay lên chặn ngang ngực. “Cho dù anh làm gì thì cũng là phục vụ cho cái mục tiêu lợi nhuận là trên hết thôi, đúng không?”

Ánh mắt anh không hề rời khỏi gương mặt cô. Brenna chờ một lời trả đũa cay độc. Tranh cãi với Nic làm cho cô có cảm giác như có thêm nghị lực hơn so với vài tuần vừa qua. Thật hài hước là mặc dù họ đã xa nhau bao nhiêu năm nhưng khả năng của họ làm đối phương phải phát điên lên không hề thay đổi chút nào.

Nhưng thay vì dính bẫy của cô, anh chỉ đơn giản lắc đầu. “Anh đã nghĩ là em đã chín chắn hơn rồi.”

“Không hề. Anh cũng thế thôi.”

Anh nhún vai. “Có thể thế, nhưng anh giàu hơn rất nhiều.”

Cô không hề nghi ngờ gì về điều đó. Trong chín năm vừa qua Nic đã đưa Wild Sea trở thành một trong những công ty hạng trung trên thế giới. Cũng trong thời gian đó cô chết dí với những công việc chán ngắt buồn tẻ và một cuộc hôn nhân tệ hại. Thật thảm thiết làm sao.

“Đủ giàu để trở thành một địch thủ cạnh tranh.” Anh thêm vào.

“Trong chuyện gì?”

“Tất cả những thứ này.” Anh hất đầu về phía cánh đồng nho nhà Marcelli.

“Anh điên rồi. Ông nội tôi sẽ không bao giờ bán cho anh.”

Nic nhún vai. “Có thể không, nhưng theo lời đồn đại thì ông ta sắp sửa bán nó cho ai đó.”

Brenna hiên ngang đi vào trong khu văn phòng chính và hướng về phía văn phòng của ông nội cô. Cô tìm thấy ông đang ngồi phía sau bàn làm việc, đang nghiên cứu một form đặt hàng.

“Nic Giovanni nói rằng nội sắp bán nhà máy rượu.” Cô lên tiếng.

Ông nội cô từ từ nhìn lên. “Con làm gì mà lại đi nói chuyện với nó?”

“Con đang làm việc ở gần khu hàng rào, anh ta cũng đang ở đó. Bọn con gặp mặt, nói chuyện, anh ta nói nội sắp bán nhà máy rượu. Chuyện đó có đúng không?”

Nội phải nói với cô là không đúng, cô tuyệt vọng nghĩ thầm. Nhà máy rượu là thứ duy nhất còn có ý nghĩa trong cuộc đời của cô. Okay, đúng là còn có gia đình nữa, nhưng cô đang nói về công việc, về chuyện tự vùi mình trong một thứ gì đó mà cô đã luôn yêu quý.

“Nội không thể làm thế,” cô nói với ông khi ông không trả lời. “Đây là một phần của tất cả chúng ta.”

Ông lắc đầu. “Đừng có tin vào tất cả những điều mà con nghe thấy, Brenna. Nicholas Giovanni là kẻ thù của chúng ta. Nó chỉ muốn làm con đau đớn thôi.”

Điện thoại của ông đổ chuông và ông vớ tay lấy ống nghe, Brenna biết rằng nội đã nói hết những gì ông định nói. Cô quay người và rời khỏi đó.

Cô muốn được ông cam đoan chắc chắn. Nhà máy rượu Marcelli là cả cuộc đời của ông nội cô. Ông sẽ không bao giờ từ bỏ tất cả những gì mà ông đã hi sinh một đời để phục vụ. Và cô cho rằng lời đồn đại này xuất hiện là vì Nic là kẻ thù. Nhưng thực ra anh chưa bao giờ quan tâm đến mối hận thù đó. Hai người họ giống nhau ở điểm này. Và anh chưa bao giờ tỏ ra hận thù – ngay cả khi không ai có thể đổ lỗi cho anh vì điều đó.

Chín năm trước cô đã thề hẹn sẽ yêu anh mãi mãi. Nhưng khi anh cầu hôn thì cô lại quay lưng bỏ đi. Trong vòng sáu tháng sau đó cô kết hôn với Jeff. Liệu đó có phải là lý do vì sao Nic nói rằng nhà máy rượu Marcelli đang bị rao bán hay không?

Chắc chắn là anh không ôm theo mối hận thù này trong suốt thời gian qua. Tại sao những hành động trẻ con thời trẻ của cô lại vẫn còn đem lại hậu quả chứ? Cô không nghi ngờ gì chuyện anh có thể dựng lên một câu chuyện về việc ông nội cô đang rao bán nhà máy rượu, chỉ để làm cô lo lắng, nhưng phải có một lý do chính đáng nào đó. Và cô không thể nghĩ ra được bất cứ lý do nào như thế.

Ai đó đang nói dối. Hoặc Nic hoặc ông nội cô. Điều đó để lại cho cô hai câu hỏi: Ai nói dối? Và vì sao?

“Okay, nhưng còn chuyện khi Chính phủ xen vào thì sẽ thế nào, giả sử như loại bỏ một lượng cử tri vì một lý do hợp pháp nào đó, nhưng thực sự bảo đảm cho cuộc bầu cử đi theo đúng hướng mà Đảng cầm quyền muốn?” Carol Rumstead hỏi, trong lúc cô nói, cô vén mái tóc đen dài ra khỏi mắt.

Mia trao đổi một ánh mắt chán nản với Tina - bạn cô. Cứ mỗi lần họ thảo luận về cuộc vận động cải cách, Carol lại nêu lên chính xác vấn đề này. Nó thực sự tẻ nhạt không thể tin được.

Cô được cứu khỏi việc phải trả lời khi đột nhiên ở phía cửa nhà cô vang lên tiếng gõ cửa. Cô đang trên đường ra đến phòng khách thì cánh cửa mở ra và David bước vào.

“Chào em.” Anh nói rồi bước về phía cô và hôn cô. “Có chuyện gì thế?”

Cô nhận nụ hôn của anh, nhưng gần như miễn cưỡng. “Nhóm nghiên cứu khoa học chính trị của em đang họp. Em đã nói với anh rồi mà.”

David cau mày. “Em đã nói gì với anh đâu.” Anh liếc nhìn đồng hồ và lại cau mày. “Đã gần bảy giờ rồi. Chúng ta đã nói là sẽ đi xem phim tối nay mà.”

“Thật ư? Gee, em đoán là em quên mất.” Cô liếc nhìn qua vai mình về phía nhóm bạn đang nằm ườn ra trên ghế sofa và sofa đôi của cô, rồi kéo anh vào trong nhà bếp.

“Em chưa bao giờ quên những chuyện như thế này.” David nói khi anh tựa người vào quầy bếp. “Mia, dạo này em xử sự rất lạ. Có chuyện gì thế?”

“Em không biết. Em đoán là em thực sự quá bận. Tại sao anh không rủ ai đó khác đi xem phim?”

“Gì cơ? Anh không có ai đi cùng cả.”

“Thật không?” Sự bực bội trong cô trở thành cơn giận dữ. Cô khoanh hai tay trước ngực. “Đó không phải là những gì em nghe được. Hãy để em cho anh một lời khuyên, David. Khi anh đã đính hôn, thì thực sự là một ý tưởng ngu ngốc khi đưa một cô gái khác đến một câu lạc bộ và rồi ở đó cả

đem để cố gắng rúc vào cổ cô ta. Mọi người đồn đại. Tin đồn bay khắp nơi. Và rồi nó đến với em.”

David đỏ mặt nhưng không chịu thừa nhận. “Anh không biết em đang nói đến chuyện gì. Không có cô gái nào khác cả.”

“Vậy là cô nàng Julie đó chỉ là bạn thân thôi sao?”

“Bọn anh chỉ đi chơi cùng nhau thôi.”

Anh quá dối trá, cô không thể tin được điều đó. “Hãy ra khỏi đây đi. Em không muốn nói chuyện với anh lúc này.”

Mặt anh tái xanh. “Mia, không. Chúng ta phải nói chuyện. Anh yêu em.”

Cô có thể cảm thấy hơi ấm toả ra từ chiếc nhẫn đính hôn. Khi cô xoay nó lại và nắm chặt tay lại, viên kim cương nhỏ cắm vào lòng bàn tay cô.

“Đó không phải là cách định nghĩa về tình yêu của em.”

Anh nhìn cô một lúc lâu, rồi lắc đầu. “Em đã nghĩ sai về anh rồi. Anh yêu em hơn tất cả những gì em có thể tưởng tượng được.”

Những lời nói thật ngọt ngào, cô nghĩ và cố gắng ghìm lại trái tim của mình trước sự tác động của câu nói đó. Vấn đề là, ngay cả khi anh xử sự như một tên đểu cáng, cô vẫn quan tâm đến anh. Cô muốn tha thứ cho anh. Nhưng giữa ước muốn và khả năng có thể chấp nhận lại là hai điều quá khác nhau.

Anh bước ra khỏi nhà bếp, vài giây sau tiếng cửa trước mở ra, rồi đóng lại. Mia gục đầu xuống và tự nhủ với bản thân không nghĩ đến chuyện đó vào lúc này. Cô sẽ phải có thời gian để suy nghĩ về những gì mà cô muốn, rồi sẽ gặp lại David. Hai người họ sẽ cùng nhau đưa ra một quyết định hợp lý, đúng đắn nhất.

Điều đó nghe thật tuyệt, nhưng nó không có tác dụng gì đến sự quặn thắt trong bụng cô và nỗi đau đớn trong trái tim cô. Đầu tiên Jeff lừa dối Brenna và giờ David lại lừa dối cô. Đàn ông - họ là những kẻ dối trá hèn hạ đáng khinh.

Năm mươi giờ trước khi mở màn, Katie nghĩ khi cô bước xuyên qua phòng khiêu vũ chính của khách sạn. Bàn ghế đã được đưa vào, nhưng chưa được sắp xếp. Lều đã được dựng lên, và những quán trò chơi cũng

vậy. Cô đã đi một vòng quanh vườn, lúc này đang trong tình trạng hoàn hảo. Buổi sáng ngày diễn ra bữa tiệc, những người làm vườn sẽ kiểm tra lại sơ bộ toàn bộ khu vườn, xén gọn những bụi cây cứng đầu, quét sạch đường đi và dọn lá rơi. Cô so sánh cách bố trí bàn ghế với bản đồ chuẩn trong hồ sơ của mình và cẩn thận đếm lại. *Đúng chính xác*, cô nghĩ khi cô đã hoàn thành công việc. Việc trang trí đã được chuẩn bị sẵn sàng, ánh sáng đã được chỉnh sửa để không có vị khách nào bị ánh đèn chiếu thẳng vào mắt. Sân khấu đã được đẩy vào trong góc và các ban nhạc, nhóm nhạc đã xác nhận thông tin. *Ok, ok, ok.*

Cô bước về phía khu nhà bếp để liếc qua đồ ăn thức uống thêm một lần nữa. Cô đẩy một trong những chiếc cửa xoay đôi mở ra và nhìn thấy hầu hết nhân viên nhà bếp đều đang tập trung quanh ba cái bàn làm việc đồ sộ. Tất cả đầu bếp đều ở đó, và cả trợ lý của họ nữa.

Jerome ngẩng lên và nhìn thấy cô. “Katie!” Anh kêu lên với vẻ vui sướng. “Lúc nào cũng cầu toàn.” Anh đặt bàn tay lên ngực. “Lo lắng nhiều sẽ làm giảm tuổi thọ đấy.”

“Nếu em lo lắng thì khách hàng của em sẽ không cần phải lo nữa. Trong công việc của em, cầu toàn có nghĩa là *‘thành công rực rỡ’*”.

Anh gạt đầu với một trong những đầu bếp ở đó rồi bước về phía cô. “Thôi được. Anh sẽ tự nguyện điếm qua các loại thức ăn ngay cả trước khi em yêu cầu.” Anh nói và nắm lấy cánh tay cô. “Thế nào?”

“Anh thật tử tế. Hầu hết những đầu bếp xuất sắc tính tình đều thất thường hơn anh rất nhiều.”

“Anh biết. Tính hào hiệp của anh là một lời nguyện đối với anh. Mọi người cứ lợi dụng anh suốt.”

“Và rồi anh sẽ đe dọa họ bằng một con dao róc xương chứ gì.” Cô liếc nhìn về phía đám đông trong bếp. “Có chuyện gì đang xảy ra thế? Anh không có một sự kiện lớn nào khác nữa, đúng không? Jerome, không có chỗ cho...”

Anh nhót một quả nho ngon lành từ chiếc khay và ấn nó vào giữa hai môi cô.

“Ăn đi nào.” Anh ra lệnh. “Và không cần lo lắng. Không có bữa tiệc nào khác cho tới chiều Chủ Nhật, và cho tới lúc đó thì em đã ra đi rất lâu rồi. Còn vụ này,” anh ra hiệu về phía đám đông đang tụ tập quanh những chiếc bàn làm việc. “là thực đơn nếm thử của bọn anh. Bọn anh đang mở rộng một số loại thức ăn cho phòng ăn chính của khách sạn này.”

ban. Anh muốn lấy ý kiến của tất cả các nhân viên trước khi đưa ra quyết định cuối cùng.”

“Okay.”

“Còn hơn cả okay nữa. Bọn anh sẽ tràn trề cảm hứng vì tác động của bữa nếm thử này đến mức mà trong vòng bốn mươi tám giờ tới bọn anh sẽ làm việc như lên đồng để làm cho bữa tiệc của em thành công mỹ mãn.”

“Mọi thứ ở đây như đang biến thành bùn nhão ấy, Jerome, mà em thì đang đi giày hở mũi.”

Anh phá lên cười rồi nắm lấy bàn tay của cô và hôn lên các ngón tay.

Cô theo anh bước về phía những chiếc tủ lạnh đồ sộ. Anh mở vài cửa tủ, chỉ cho cô thấy những khay thịt đang chờ được cắt ra theo kích thước phù hợp để có thể nướng bằng xiên. Hai chiếc tủ lạnh nữa chứa các loại rau cũng như hoa quả để ngâm chocolate. Dựa vào bức tường phía xa là những chiếc giá xoay cao khoảng bảy feet giữ những chiếc khay để phân phát đồ ăn đến từng khu vực khác nhau. Trong kho để đồ ăn, chocolate từ khắp nơi trên thế giới đang chờ được cắt thành những khúc nhỏ hợp lý

để có thể dễ dàng tan ra, trong khi vài trăm chiếc bình đựng nước sốt được chất lên những chiếc giá xoay khác.

“Rượu vang đã được vận chuyển ra khỏi hầm rượu.” Anh nói. “Rượu mạnh thì sáng mai người ta sẽ giao.” Anh ôm lấy cằm cô, xiết nhẹ, rồi thả cô ra.

“Đừng hoảng sợ, thiên thần xinh đẹp. Không có gì không ổn đâu. Anh hứa sẽ làm cho bữa tiệc của em trở nên hoàn hảo.”

“Em rất cảm kích vì điều đó.” Cô nói với anh. “Em thường cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh trước những sự kiện lớn, nhưng bữa tiệc lần này thực sự quá sức khổng lồ. Em muốn mình phải tổ chức nó thật thành công.”

“Cả hai chúng ta đều có nhiều mục tiêu để phấn đấu. Anh sẽ không để em thất vọng đâu, cô bé yêu quý.” Anh cười toe. “Giờ, có cách nào anh có thể thuyết phục em tham gia vào đội nếm thử của bọn anh không? Anh hứa với em là thức ăn cực kỳ tuyệt hảo.”

“Không, cảm ơn anh.” Cô vỗ vào cặp hồ sơ. “Em có khoảng bốn triệu danh sách các công việc cần phải làm.”

“Cố gắng ngủ một chút trong hai ngày tới nhé. Em sẽ muốn mình là một người xinh đẹp trước khách hàng của em đấy.”

“Em sẽ cố hết sức. Cảm ơn anh vì tất cả.”

“Anh rất sẵn lòng.”

Cô đóng cặp lại và vẫy tay chào tạm biệt rồi quay trở ra nhà bếp. Cô bước ra ngoài về phía xe của mình. Tối nay không còn gì phải làm nữa. Đến sáng mai sẽ lại có một danh sách mới những công việc phải làm, gọi điện, rồi lại bắt đầu đếm ngược thời gian. Đến sáng mai là chỉ còn chưa tới ba mươi sáu giờ trước khi vở diễn bắt đầu.

Francesca bước vào nhà ăn West Side nổi tiếng ngay sau bảy giờ tối. Để phục vụ cho cuộc gặp mặt của cô với Jeff, cô đã lôi ra một trong hai bộ cánh tử tế duy nhất mà cô có, một chiếc váy len mùa hè không tay với một chiếc áo khoác ngắn đồng bộ. Bốn mươi lăm phút đồng hồ và một cuộc nói chuyện thú vị với một anh chàng tên là Earl ở một cửa hàng bán các dụng cụ do thám ở Thung lũng San Fernando đã đem đến cho cô một chiếc máy ghi âm cá nhân nhẹ bồng đang nằm gọn trong túi xách của cô.

Cô găm chiếc microphone hoạt động từ xa nhỏ xíu và đã kích hoạt giọng nói lên cổ chiếc áo váy, ở đó nó được chiếc áo khoác che kín đi.

Earl đã cam đoan với cô chiếc máy có thể thu âm được trong ba giờ đồng hồ, hướng dẫn cho cô các mẹo vặt để tăng thêm độ nét của âm thanh, và đề nghị giúp cô gài chiếc microphone vào cổ áo. Cô đã từ chối lời đề nghị cuối cùng đó.

Giờ, khi cô đang tiến đến quầy bar đông đúc, cô cố gắng tự thuyết phục bản thân rằng đây chỉ là một trong những cuộc thử nghiệm về tâm lý khác của cô. Mục đích bài luận văn của cô là xem mọi người phản ứng lại với cô như thế nào dựa trên hình dáng bên ngoài. Nhưng thay vì ăn vận một bộ đồ vest béo ú, hay hoá trang thành một quý cô với những vết xăm hoành tráng, lần này cô lại đóng vai một cô nàng mời chài quyến rũ đàn ông.

Cô đã phải mất nguyên cả một ngày chịu đựng những ống cuốn tóc để thay đổi mái tóc thẳng mượt của cô thành những lọn quăn dày thịch. Lớp trang điểm làm nổi bật đôi mắt màu xanh lam của cô, và đường viền môi làm cho miệng cô trông có vẻ dày hơn, ngoài ra cô nâng cao vòng một tự nhiên của mình với một chiếc áo ngực độn dày cộp.

Tất cả chỉ là sự trá hình, cô nghĩ và cố gắng không cảm thấy buồn nôn. Những gì trông có vẻ là một ý tưởng tuyệt vời vào lúc trước giờ càng lúc

càng trở nên vô cùng mơ hồ. Liệu Katie nói có đúng không? Liệu cô và Brenna có nên suy nghĩ thấu đáo chuyện này hơn không? Trước khi cô có thể quyết định thì cô đã nhìn thấy Jeff đang ngồi tại một chiếc bàn gần cửa sổ. Hắn cũng nhìn thấy cô, liền đứng dậy và giơ tay lên vẫy. Cô cũng vẫy lại và bước xuyên qua đám đông. Cô đã không gặp lại ông anh rể của mình kể từ dạo Giáng sinh. Hắn vẫn trông có vẻ thoải mái để chịu với mái tóc màu cát và đôi mắt màu xanh nhạt. Có hàm ria mép là mới, và cả sự vắng mặt của chiếc nhẫn cưới nữa. Chỉ cao hơn chiều cao gần 1m80 của cô khoảng sáu phân, Jeff không phải là một gã lực lưỡng gì. Nhất là khi cô đi thêm đôi giày cao gót thì họ trông chỉ như cao bằng nhau.

“Francesca,” Hắn nói, nghe có vẻ rất vui vẻ. “Anh rất vui vì em đã gọi.”

Cô đã phải ép bản thân mình nắm lấy bàn tay hắn đưa ra và xiết nhẹ. Khi hắn chồm tới gần, cô cũng bắt chước theo và để hắn hôn lên má cô. Sự đụng chạm nhẹ đó làm da cô cảm thấy nhầy nhụa.

“Cũng đã quá lâu rồi kể từ lần em gặp anh lần cuối.” Cô nói, trượt vào chỗ ngồi đối diện với hắn và mỉm cười. “Okay, anh và Brenna sắp chia tay nhau, nhưng sau khi đã coi anh là một phần trong gia đình trong suốt chín năm trời, em không muốn để anh ra đi mà không nói một lời nào cả.”

“Cảm giác của anh cũng y hệt như thế.”

Bồi bàn xuất hiện, Francesca gọi vang trắng. Khi họ còn lại một mình, cô mỉm cười với Jeff. “Công việc của anh thế nào?”

“Tuyệt. Điên cuồng, nhưng anh đang học hỏi thêm từng ngày. Có những tiến bộ kỳ diệu trong lĩnh vực tim mạch. Khoá thực tập này là một trong những khoá lớn nhất ở vùng West Side - tất cả những vị luật sư và những nhà sản xuất phim đó. Bảo hiểm rất ấn tượng.”

“Điều đó rất quan trọng đối với việc trả lương.” Cô đồng ý.

Hắn khẽ nhướn đôi lông mày nhạt lên. “Đó có phải một lời mỉa mai không?”

Không, nhưng cô sẽ không cảm thấy phiền khi đập một cuốn sách dày cộp lên đầu hắn. “Gì cơ? Ồ, em xin lỗi.” Cô mỉm cười. “Không. Dĩ nhiên là không rồi. Anh biết em mà, em chưa bao giờ có thể tỏ ra tệ nhị được. Hơn nữa, em vẫn là một cô nàng sinh viên đã tốt nghiệp với cuộc sống khá chật vật. Em bị ấn tượng bởi những người có thể làm ra một đồng tiền.” Cô chồm về phía hắn. “Anh đã làm việc rất chăm chỉ, Jeff. Tất cả những năm đèn sách và những giờ dài. Anh xứng đáng với thành công của mình.”

Hắn thư giãn hẳn ra và vỗ vào tay cô. “Cảm ơn em. Anh mừng là em có thể hiểu. Anh hình dung ra toàn bộ gia đình sẽ nói về chuyện thuê ai đó để lột da anh.”

“Ông nội thì có thể, nhưng những người khác thì hiểu chuyện mà.”

“Thật ư?”

“Chắc chắn rồi. Ý em là, em thực sự yêu chị gái của mình, nhưng chị ấy không phải là người dễ chịu nhất trên thế giới.” Francesca bật cười. “Em ở chung phòng với chị ấy trong mười tám năm. Em biết là em đang nói gì mà.”

Bồi bàn lại xuất hiện cùng với ly vang của cô, đó thực ra lại là một điều may mắn bởi vì Francesca đã gần như sắp nôn ọe. Cô luôn luôn quý mến Jeff, nhưng những cảm giác đó đã nhạt đi rồi. Giờ với cô hẳn chỉ là một kẻ chuyên nịnh nọt và là người luôn tự cho ta đây là quan trọng.

Cô nhấp nháp ly rượu, rồi nhìn thật sâu vào trong mắt hắn. “Mọi chuyện với anh ổn chứ?”

“Chắc chắn rồi.”

“Không, ý em là... thực sự ấy. Em đã lo lắng cho anh.”

Đôi mắt nhàn nhạt của Jeff sáng bừng lên. “Vậy là em không gạch tên anh đi?”

“Dĩ nhiên là không rồi. Chúng ta luôn có một mối quan hệ đặc biệt.” Cô nặng nhọc nuốt xuống. “Như anh trai và em gái.”

Cô cẩn thận đặt bàn tay lên bàn trở lại, lòng bàn tay úp xuống. Jeff phủ tay mình lên tay cô, cô cố gắng hết sức để không rút lại.

“Còn hơn thế nữa.” Hấn nói.

Cô muốn nôn thốc ra. Cô muốn hắt ly rượu của cô vào mặt hấn. Thay vào đó cô chỉ nhẹ nhàng thở dài.

“Thế cuộc sống yêu đương của em thế nào?” Hấn hỏi.

“Bi thảm.” Ít nhất thì điều đó cũng là sự thật. “Ngoài đến trường, đi dạy và học hành, em không đi chơi nhiều lắm. Đó là lý do vì sao em cảm thấy thực sự phấn khích khi anh muốn gặp em tối nay.”

Ngón tay cái của hắn lướt dọc trên mu bàn tay của cô. “Em nên xuống L.A thường xuyên hơn. Chúng ta có thể đi chơi đâu đó.”

“Em không muốn làm kỳ đà cản mũi.”

“Em có thể không bao giờ phải làm điều đó.” Hắn nhìn cô chăm chăm. “Francesca, em rất đẹp. Có thể là anh đã cưới Brenna, nhưng điều đó đã không thể ngăn anh ngắm nhìn được.”

Ôi Chúa ơi. Cô có thể cảm thấy chất nhầy nhựa từ hắn chảy lênh lánh trên mặt bàn. Thật kinh khủng, điều này quá ghê tởm. Cô cố kiềm chế mong muốn nhổ vào mặt hắn, và thay vào đó mỉm cười thật tươi. “Nhìn em ư? Nhưng em quá gầy và kỳ quặc. Brenna đã luôn là mẹ trái đất. Những đường cong tuyệt vời của chị ấy. Em ước gì em có những gì mà chị ấy có.”

“Em rất hoàn hảo.”

Francesca ước gì cô có thể giả vờ đỏ mặt, nhưng cô không biết cách nào để làm điều đó. Thay vào đó cô ngồi thẳng lên và rút tay lại. “Jeff, em nghe nói là anh đang gặp gỡ ai đó. Em không phải là loại đàn bà dính dáng vào những người đàn ông đã có nơi có chốn.”

“Anh chưa có ai cả.” Hấn ung dung nói.

“Nhưng Brenna nói là có một người nào đó khác.”

Hấn nhún vai. “Anh có hẹn hò. Nhưng không có ai đặc biệt đối với anh cả.”

Tình cờ là cô lại biết hấn đang sống với con điếm kia, nhưng cô không định cho hấn biết điều đó.

“Ồ, wow, chuyện đó thật ... thú vị.”

“Thật không?”

Cô nghe tiếng bầy sập tách một tiếng. “Jeff, thôi nào. Dĩ nhiên là chuyện này thú vị rồi. Sau chín năm phải chứng kiến anh và chị gái em, đây chính xác là những gì mà em muốn nghe thấy. Anh là mơ ước của em.”

Trong một giây cô có cảm tưởng có lẽ cô đã đi quá xa, nhưng sau khi hít vào một hơi nặng nhọc, Jeff cười toe toét. *Đồ ngu.*

“Em cũng là mơ ước của anh.” Hấn thừa nhận. “Anh đã chờ đợi bao nhiêu năm để nghe em nói rằng em cũng muốn anh. Đi nào. Chúng ta đi thuê một phòng khách sạn đi. Anh muốn làm tình với em thật điên cuồng để em phải mệt mỏi trong suốt ba ngày tới.”

Thế là xong. Francesca lắc đầu. “Không, cảm ơn. Đã đủ lý kỳ rồi, tôi sẽ nhổ toẹt vào cái lời đề nghị vô cùng lãng mạn đó.” Cô cầm lấy túi xách và bắt đầu chui ra khỏi chỗ ngồi.

Jeff trông có vẻ bối rối. “Em đang làm gì thế?”

“Đi về. Tôi đã có những gì tôi cần rồi.”

“Anh không hiểu.”

“Tôi biết.” Cẩn thận để không làm lộn xộn chiếc máy ghi âm trong túi xách của mình, cô lôi một chiếc khác ra khỏi túi áo. Earl đã khuyên nên đem theo hai cái, chúng sẽ làm cho cô cảm thấy yên tâm gấp đôi.

Cô nhấn nút tua lại trong một vài giây, rồi chuyển sang nút Play. Giọng của Jeff nghe nhỏ tí nhưng rõ ràng. *“Anh có hẹn hò. Nhưng không có ai đặc biệt đối với anh cả.”*

“Cô nàng mà anh đang sống cùng có lẽ sẽ cảm thấy chuyện này thực sự hấp dẫn.” Francesca nói. “Mặc dù tôi đoán là cái câu ‘làm tình với em thật điên cuồng’ mới là cú đánh quyết định.”

Jeff trở nên trắng bệch. “Cô đang làm cái chết tiệt gì thế?”

“Chơi bẩn. Bỏ qua vụ nhà máy rượu đi, nếu không con điểm kia sẽ nhận được cuộn băng này. Rõ rồi chứ?”

Jeff chửi thề tục tĩu rồi lao về phía cô. Francesca mới chỉ lên đến đẳng cấp đai xanh, nhưng cô đủ biết cách tránh sang bên cạnh hắn và vào thế sẵn sàng trong khi hắn bổ nhào xuống mặt đất. Trong quá trình đó hắn tông vào vài người khách đang cố gắng giữ thăng bằng đồ uống của họ trong đám ông tú tập ở khu vực quầy bar. Rất nhiều tiếng kêu la như “Mất mũi để ở đâu thế!” và “Mày đang làm cái chết tiệt gì thế?” vang lên.

Trong lúc một gã cao to lực lưỡng trông có vẻ không có gì là vui vẻ và ướm nhép túm lấy cổ áo của Jeff, Francesca nhẹ nhàng rút lui theo lối ra.

Cô boa thêm một khoản hai mươi đô cho người phục vụ vì đã giữ chiếc xe của cô trong tầm thuận tiện. Rồi cô trèo vào trong buồng lái và hướng về phía đường cao tốc. Mười phút sau cô đã đang lái xe về hướng bắc, quay về nhà. Nhiệm vụ đã hoàn thành. Nhà máy rượu đã an toàn,

Brenna có thể yên tâm đòi Jeff khoản tiền bồi hoàn cho những gì chị ấy đã bỏ ra để lo cho hắn ăn học, và Francesca đã hoàn thành một chiến công hiển hách trong tuần. Cô cảm thấy vô cùng phấn khích ... và cố gắng kiềm chế cơn buồn nôn.

“Anh xin lỗi.” David nói với giọng vô cùng đau khổ.

Mia đi đi lại lại dọc theo chiều dài trong căn phòng khách của cô. Trời đã khuya, đã sau nửa đêm rồi, và họ đã ngồi ở đó hàng giờ liền.

“Chuyện đó không có ý nghĩa gì cả.” Anh đã nói với cô câu đó hàng trăm lần.

Bốn mươi tám tiếng sau khi cự tuyệt mối quan hệ với Julie, David xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà Mia và thú nhận tất cả. Bào chữa rằng đó chỉ là một chút cảm giác bồn chồn trước khi kết hôn, anh thừa nhận là đã đi chơi với Julie, có hôn hít chút đỉnh, và không có chuyện gì khác nữa. Mia vẫn chưa quyết định là có tin anh hay không.

“Nó có ý nghĩa nào đó với em.” Mia nói với anh. “Anh không chỉ lừa dối, anh còn vô cùng bạt mạng, anh công khai sỉ nhục em, và rồi sau đó

anh nói dối. Với tất cả những điều đó thì câu ‘*anh xin lỗi*’ dường như thật quá sáo rỗng.”

Cô tiếp tục đi đi lại lại. Khi cô bước ngang qua anh, David giơ tay tóm lấy cô. “Mia, em phải tha thứ cho anh.”

“Vì sao?” Cô nhìn anh trừng trừng. “Cho em một lý do thử xem.”

“Bởi vì em vẫn còn yêu anh.”

Đúng là cô vẫn còn yêu – bởi vì cô là một con ngốc. Cô vẫn còn yêu anh và vẫn muốn kết hôn với anh. Cô muốn chuyển đến Washington và cùng anh khám phá thành phố đó. Cô muốn nhận bằng tốt nghiệp, rồi một công việc tuyệt vời tại Văn phòng Chính phủ, và có David trong đời mình. Cô có một kế hoạch, và anh là một phần quan trọng trong cái kế hoạch đó không kém gì những phần khác.

“Tại sao em lại phải tin anh lần nữa?” Cô hỏi.

Anh cúi gầm xuống. “Anh không biết. Anh phải làm gì để lấy lại được lòng tin của em?”

Anh phải làm thế nào? Liệu điều đó có thể xảy ra được không? Liệu điều gì đó đã vỡ tan và bị phá hủy hoàn toàn có thể hàn gắn lại như ban đầu được hay không?

Anh bước lại gần và kéo cô vào vòng tay anh. “Đừng rời bỏ anh.” Anh cầu xin. “Anh xin lỗi. Anh yêu em. Anh sẽ làm bất cứ điều gì.”

Cô tin anh. Vào giây phút đó anh sẽ làm bất cứ điều gì. Nhưng sẽ thế nào trong vài tuần nữa, hay trong một năm nữa? Sẽ thế nào nếu lần tới mọi việc lại trở nên khó khăn? Liệu anh có giải quyết mọi việc không hay anh sẽ quay lưng bỏ chạy?

“Anh có thực sự chắc chắn là anh muốn kết hôn với em không?” Cô hỏi.

Anh nhìn thật sâu vào trong mắt cô. “Anh chưa bao giờ chắc chắn đến thế về bất cứ điều gì trong cuộc đời anh. Em là tất cả của anh, Mia. Chỉ có mình em thôi.”

Anh bế cô lên và cô không phản ứng lại ... hầu hết là bởi vì cô biết cô thuộc về vòng tay của David, bởi vì cô yêu anh, bởi vì dường như là số phận đã định trước phụ nữ nhà Marcelli phải trở thành những kẻ ngốc nghếch trước những người đàn ông mà họ yêu thương.

Điện thoại reo ngay trước chín giờ sáng hôm sau. Katie đang nhồm nhoàm với một chiếc bánh mì nướng trong lúc xem qua danh sách các việc phải làm. Có chính xác là hai mươi bảy mục tất cả, cô sẽ phải mất khoảng sáu giờ đồng hồ. Có nghĩa là cô còn khá nhiều thời gian dành cho những công việc vào giờ chót mà cô có thể đã quên mất. Cô đã có một cuộc nói chuyện bốn mươi phút với một trong những nhân viên của cô, và một cuộc họp qua điện thoại với ba người khác.

“Xin chào.” Cô nói, sự chú ý của cô vẫn còn tập trung vào bản danh sách.

“Katie?”

Cô đông cứng lại. Có điều gì đó thật kinh khủng trong giọng nói đó. Quen thuộc, nhưng kinh khủng. Nhận thức như bò lên dọc theo sống lưng cô, đột nhiên làm cô cảm thấy vô cùng, vô cùng lạnh lẽo.

“Vâng, tôi là Katie đây.”

“Anh, Jerome đây.”

Cổ họng cô như bị khóa lại. “Jerome? Có chuyện gì thế? Nghe giọng anh khiếp quá.”

Cô có thể nghe tiếng nói lao xao ở bên cạnh, rồi sau đó là một tiếng rên. “Katie, anh rất xin lỗi.” Jerome hít vào một hơi. “Anh không biết, có lẽ là do món cá. Một thứ gì đó.”

Cổ họng cô thắt chặt làm cô khó khăn lắm mới lên tiếng được. “Anh đang nói cái gì thế?”

Anh khẽ chửi thề. “Tất cả bọn anh đều ốm cả rồi. Toàn bộ nhân viên nhà bếp đã bị ngộ độc thức ăn. Họ vừa mới cho anh nhập viện, toàn bộ các đầu bếp đều ở đây. Họ sẽ giữ bọn anh ở lại đây ít nhất là khoảng hai ngày. Họ đang lo lắng rằng bọn anh đã ăn một số vật ký sinh vào trong bụng. Tất cả bọn anh rồi sẽ ổn cả, nhưng bọn anh sẽ không thể quay trở lại làm việc trong vòng gần một tuần.”

Sự hoảng sợ tăng lên và hai bàn tay cô bắt đầu ướt đẫm mồ hôi. Cá ư? Thực đơn của cô không có món cá nào cả. “Anh đang nói về chuyện gì thế?”

“Tối qua bọn anh có bữa nếm thử.” Anh yếu ớt nói. “Nhớ không? Cho thực đơn mới của nhà hàng. Anh xin lỗi, Katie. Không còn nhân viên nhà bếp nào nữa. Ít nhất là không còn ai ở trong khách sạn. Tất cả bọn họ đều đang ở đây hoặc ở các bệnh viện khác.”

Anh tiếp tục nói, nhưng cô không còn nghe thấy gì nữa. Không có nhân viên nhà bếp? Không ai cả? Cô có một bữa tiệc sẽ diễn ra trong vòng chưa tới ba mươi sáu giờ nữa. Hơn hai nghìn khách ăn mặc cực kỳ sang trọng đang trông chờ một bữa ăn trong mơ và được hưởng những dịch vụ tuyệt hảo, và bây giờ cô sẽ phải làm cái chết tiệt gì đây?

Chương 18

“Zach, cậu có điện thoại trên đường dây số ba.” Dora nói. “Là Katie.”

“Okay.” Zach nhấn nút Off trên đường dây nội bộ, rồi nhắc ống nghe và ngả người ra sau ghế. “Hey, thiên thần của anh,” anh nói và mỉm cười. “Còn ba mươi giờ đếm ngược nữa, em có cảm thấy căng thẳng không?”

Anh đã chờ một tiếng cười thích thú từ Katie, hoặc là một câu đáp trả thông minh. Nhưng những gì anh nhận được là sự im lặng.

“Katie?”

“Em đây. Anh có thời gian không?”

“Chắc chắn rồi.” Có điều gì đó trong giọng nói của cô làm anh ngồi thẳng dậy và siết chặt ống nghe hơn. “Có chuyện gì thế?”

“Có trục trặc ngoài dự kiến.” Cô nói, giọng cô rời rạc hơn bình thường. “Tối qua toàn bộ nhân viên nhà bếp ở khách sạn đã tham gia bữa nếm thử cho thực đơn mới của nhà ăn trong khách sạn.” Cô dừng lại và hắng giọng. “Không may là dường như họ đã nấu một loại cá bị hỏng nào đó. Hầu hết nhân viên nhà bếp lúc này đều đang ở trong bệnh viện, bao gồm cả Jerome.”

Zach há miệng ra định trả lời cô, nhưng anh không thể nghĩ ra được một lời nào để nói.

“Em đã nói chuyện với người quản lý khách sạn cùng với những người quản lý các sự kiện.” Cô tiếp tục. “Họ sẵn sàng làm bất cứ điều gì có thể để duy trì bản hợp đồng giữa chúng ta và họ. Những nhân viên từ bên ngoài sẽ được đưa vào, cùng với nhân viên của em nữa, em có cơ sở để tin rằng mọi việc vẫn sẽ diễn ra theo đúng kế hoạch. Tuy nhiên, dưới hoàn cảnh này, em không thể đảm bảo nó sẽ trở nên hoàn hảo.”

Anh thở ra nặng nề. “Anh không biết nói gì cả.”

“Em cũng thế.” Cô thừa nhận. “Có một điều khoản trong hợp đồng của chúng ta với khách sạn cho phép chúng ta hủy ngang vào giây cuối cùng nếu họ để xảy ra một thảm họa như thế này. Họ sẽ không vui vẻ chút nào với quyết định đó, nhưng họ cũng không thể ngăn cản chúng ta. Họ sẽ trả lại toàn bộ số tiền mà chúng ta đã ứng cho họ tính cho đến lúc này. Chúng ta sẽ có thể lựa chọn hoặc là tổ chức lại bữa tiệc ở đó hoặc ở một nơi khác trong tương lai. Em đã liên hệ với một đại lý bán thời gian rồi, trong vòng chưa tới hai giờ nữa em có thể có đầy đủ bản danh sách số điện thoại. Bất cứ vị khách nào mà chúng ta không thể liên lạc bằng điện thoại được thì họ sẽ đến tận nhà. Khách sạn sẽ chi trả chi phí cho chuyện đó. Ngoài ra, họ sẽ trả tiền cho bữa tối tại một nhà hàng gần đó cho bất cứ vị khách nào mà chúng ta không thể liên hệ được và xuất hiện vào buổi tối hôm đó.”

Anh không thể tin được vào những gì mà anh đang nghe thấy. “Tất cả mọi người đều ốm à?”

“Đúng thế. Thực tế thì Jerome nghe có vẻ rất tồi tệ. Lúc này anh ấy đang ở trong phòng cấp cứu, nhưng bọn em vẫn liên lạc qua điện thoại.”

Zach lẩm bẩm chửi thề. Anh liếc nhìn đồng hồ, lúc này là chín giờ năm mươi. “Em phát hiện ra chuyện này lúc nào?”

“Chín giờ.”

“Sáng nay?”

“Dĩ nhiên. Ngay lập tức em đã bắt tay vào xử lý rắc rối này.”

“Không đùa đấy chứ?”

Katie đã đưa ra một kế hoạch cứu nguy với nhiều sự lựa chọn khác nhau trong vòng năm mươi phút. Tại sao anh lại cảm thấy ngạc nhiên nhỉ? Cô đã làm việc với 110% khả năng của mình.

“Em muốn làm gì?” Anh hỏi.

“Em không biết.” Cô thừa nhận. “Em không nghĩ về điều đó. Anh là khách hàng của em.”

“Bữa tiệc này có ý nghĩa nhiều với em như là nó có ý nghĩa với công ty anh. Chúng ta cùng một phe trong truyện này. Thâm tâm em bảo em là chúng ta nên làm gì? Em có thể tiếp tục tổ chức bữa tiệc này không?”

“Em có thể tập hợp tất cả các yếu tố lại với nhau.” Cô chầm chậm trả lời. “Liệu nó có được như những gì đáng lẽ sẽ xảy ra không? Em không biết chắc được. Liệu có bất cứ ai biết là có trục trặc không?” Cô do dự. “Em có thể trả lời anh về những thứ kỳ cục này sau được không?”

“Đó là câu trả lời của *‘Katie, giám đốc của Trung tâm Tổ chức Sự kiện’*. Giờ hãy cho anh thấy phản ứng của *‘Katie, theo tư cách cá nhân’* xem nào. Anh có thể làm gì để làm cho tình huống này dễ dàng hơn cho em không? Em có muốn hủy hay dời lại bữa tiệc không?”

Cô thở dài. “Ôi Zach, đây là một cơn ác mộng. Em không thể tin được Jerome và nhân viên của anh ấy lại lẫn đùng ra ốm vào đúng lúc chưa đến hai ngày trước khi bữa tiệc diễn ra. Thật là không công bằng.”

“Đồng ý. Nói cho anh biết em muốn điều gì.”

Anh nghe thấy cô viết gì đó lên một tờ giấy, rồi cô hắng giọng và nói.
“Ta cứ tiến hành nhé.”

Anh nghiêng đầu để giữ ống nghe giữa tai và vai anh. “Đó cũng là ý kiến của anh. Không ai lại muốn phải đối mặt với những thứ phức tạp khi phải lên kế hoạch tổ chức lại cả. Thêm vào đó hủy bỏ bữa tiệc vào lúc muộn màng thế này sẽ làm cho hình ảnh của công ty trở nên xấu đi, đó không phải là hình ảnh mà bọn anh cần khi mà bọn anh quyên góp tiền cho từ thiện, điều đó cũng không tốt cho em chút nào. Vậy thì cứ tiến tới và tổ chức nó theo kế hoạch. Nếu có vấn đề gì, anh sẽ chịu trách nhiệm.”

“Bởi vì anh thuê em ư?” Cô không chờ nghe anh trả lời. “Nếu có chuyện gì không ổn xảy ra, trách nhiệm sẽ thuộc về em, Zach. Em là người đã đồng ý lên kế hoạch tổ chức bữa tiệc. Mặc dù không phải là lỗi của em khi mà toàn bộ nhân viên nhà bếp lẫn ra ốm, nhưng chuyện đã xảy ra rồi thì tiền bạc cũng không thể đổ vào túi em.”

Anh hình dung là họ có thể sẽ tranh luận về điều đó nếu nó trở thành rắc rối sau này.

“Anh hoàn toàn tin tưởng vào em.” Anh nói.

“Cảm ơn anh.”

“Anh có thể làm gì giúp em không?”

Cô bật cười, mặc dù tiếng cười nghe nghèn nghẹt hơn là vui vẻ. “Anh nấu nướng thế nào?”

“Anh có thể học rất nhanh.” Anh liếc qua quyển lịch trên bàn. “Anh phải có mặt ở tòa hầu hết ngày hôm nay, nhưng mai anh hoàn toàn rảnh. Thế nào?”

“Bất cứ thứ gì anh có thể làm cho em đều tuyệt vời cả.”

Khi chuyện này qua đi, họ sẽ phải khóa cô lại trong một nhà thương điên, Katie nghĩ lúc chiều muộn ngày hôm đó. Hoặc là cô sẽ bị lên cơn đau tim, ngay tại đây ở giữa căn bếp này.

Cô không nghĩ là trái tim cô có lúc nào ngừng giộng thành thành kể từ khi cô nhận được cú điện thoại từ Jerome vào buổi sáng hôm đó. Có khoảng mười bốn nghìn chi tiết cần phải giải quyết, mà một trong những vấn đề quan trọng nhất trong đó là việc phải tìm được một đội ngũ nhân

viên nhà bếp thay thế đúng lúc để có thể chuẩn bị đồ ăn thức uống cho bữa tối ngày mai.

Điện thoại di động của cô lại rung lên.

“Alo?” Cô nói và tự động túm lấy tờ giấy mà cô lúc nào cô cũng giữ bên mình.

“Chào em.”

“Jerome!” Nghe giọng Jerome như thể anh đã phải nôn mửa suốt cả ngày hôm đó ... mà cũng có thể như thế lắm. “Hãy nói với em là anh có tin mới.”

“Anh có một đầu bếp chuyên về các món nướng cho em. Madison. Chỉ Madison thôi, không có họ.”

“Như Madonna?”

“Chính xác. Cô ấy rất tuyệt, và cô ấy nợ anh.” Anh đọc cho cô số điện thoại. “Nếu cô ấy gây ra bất cứ rắc rối nào cho em thì chỉ cần nói với cô ấy anh bảo nhắc đến Barbados.”

Katie nguệch ngoạc chép lại tất cả. Tuyệt. Âm hiệu đây. Cô bắt đầu cảm thấy như thể cô đang sống trong một bộ phim rất tệ hại về điệp viên. Tất cả những gì cô cần tiếp theo là một đàn voi rầm rập giày xéo chạy xuyên qua nhà bếp.

“Okay,” Cô nói. “Em đã kiểm tra kho hàng như anh nói. Tất cả mọi thứ đang ở đây.”

“Em phải cho người xắt thịt và rau, sẽ mất thời gian đấy. Rồi chuẩn bị nước sốt marinade. Thịt bò phải làm trong tối nay. Gà thì ngày mai. Tôm thì làm vào khoảng một tiếng trước khi nấu. Về rau quả thì làm theo lịch trình làm nước sốt marinade.”

Cô nghiêm túc viết lại tất cả những gì anh nói. Trong lúc cuộc nói chuyện diễn ra giọng anh càng lúc càng yếu hơn. Cuối cùng cô cảm thấy động lòng trắc ẩn. “Giờ thế này là đủ rồi.” Cô nói. “Cho em vài giờ và em sẽ gọi lại cho anh.”

“Okay. Tiếp theo chúng ta sẽ phải nói về chocolate. Em không thể nào chỉ quăng nó vào trong một cái bình đặt trên một ngọn lửa rồi hi vọng nó trở nên tuyệt hảo được. Anh có những kế hoạch dành cho chocolate.” Cô nghe thấy một âm thanh nghèn nghẹn. “Anh phải nôn ra đã.”

Điện thoại bị cắt trước khi cô kịp nói điều gì.

Katie cố gắng không nghĩ đến những gì sẽ xảy ra với Jerome vào buổi chiều. Trong lúc cô sắp xếp lại những ghi chú của mình, điện thoại của cô lại kêu lên.

“Đây là người bán hoa ưa thích của cô.” Một giọng nói vui vẻ vang lên. “Những bông hồng thực sự quá kinh khủng, vì vậy tôi muốn thay đổi một chút. Giá vẫn như nhau, nhưng cô cần phải phê chuẩn. Tôi sẽ gửi đến một mẫu cho cô ngay bây giờ. Được chứ?”

Trước khi cô có thể trả lời, người quản lý các sự kiện bước vào trong nhà bếp.

“Chúng tôi đã bắt đầu sắp xếp những cái bàn đầu tiên. Có muốn nhìn qua một chút không, Katie?”

Cô ra hiệu cho anh ta cho cô một vài giây, rồi nói chuyện điện thoại với người bán hoa. Cô liếc nhanh qua đồng hồ để thấy rằng những quán trò chơi cũng đang được dựng lên và rằng cô đã hứa sẽ ghé qua để kiểm tra. Ngoài ra còn những gói phần thưởng cần phải được đi lấy về vào phút cuối nữa. Cô đã sai nhân viên của mình chạy tứ phương tám hướng để lo việc. Đảm nhiệm công việc về bữa tiệc là một chuyện, nhưng thay

thế được lượng nhân viên nhà bếp – đặc biệt là Jerome, người điều phối mọi thứ về đồ ăn thức uống – lại là một chuyện khác.

“Tôi cần có chữ kí để có thể giao đồ uống.” Một giọng nói vang lên từ lối cửa ra vào.

Katie ngẩng lên nhìn người đàn ông mặc đồng phục. “Có ai đi cùng với anh ra kho không?”

“Không. Có cần phải làm thế không?”

Cô có cảm giác thôi thúc tràn trề muốn đưa tay vò đầu bứt tóc của mình. Thay vào đó cô chỉ nói. “Có. Cho tôi hai phút. Tôi sẽ quay trở lại đây và đi cùng với anh.” Rồi cô nhìn vào điện thoại di động của mình.

Cô không còn sự lựa chọn nào khác và cũng không có thời gian nữa. Trong hoàn cảnh thông thường, cô sẽ không cần phải nghĩ thêm một giây. Nhưng cô vừa bị đuổi ra khỏi gia đình, và theo như nhận thức tỉnh táo của cô thì lúc này không có ai nói chuyện với cô cả.

Tuy vậy, cô vẫn bấm nút trên điện thoại di động và nghe tiếng chuông đổ dài.

“Xin chào.”

“Chào má, con đây. Con đang gặp trục trặc và con thực sự cần được giúp đỡ.”

Zach đến khách sạn ngay trước sáu giờ sáng ngày diễn ra bữa tiệc quyên góp. Anh đã cố gắng gọi cho Katie vài lần vào buổi tối hôm trước nhưng cô không có nhà. Đến khi anh nhận ra là vào khoảng thời gian đó hẳn cô phải đang ở khách sạn và đáng lẽ anh nên gọi cho cô vào máy di động thì đã muộn quá rồi. Nếu như cô đang cố gắng chớp mắt một chút thì anh không hề muốn đánh thức cô dậy chút nào.

Anh hướng về phía bàn tiếp tân trước khách sạn rồi đi thẳng về phía nhà bếp. Anh gần như nghĩ rằng mình sẽ thấy nơi đây hoang tàn như một bãi sa mạc, nhưng thậm chí trước khi đẩy cánh cửa có treo tấm biển “KHU VỰC DÀNH CHO NHÂN VIÊN” anh đã nghe thấy tiếng nhạc giọng thành thành và tiếng người nói xôn xao. Anh ngơ ngác đi vào một khu vực ngổn ngang nhưng có tổ chức. Vài người đang xắt các loại rau quả. Một người phụ nữ cao ráo trông như kiểu người rừng Amazon đội mũ bếp trưởng đang ném cả nghìn cái xiên gỗ vào trong một thùng nước to uyên.

“Zach! Không phải là cậu nên ngủ thêm một chút nữa sao?”

Anh quay về phía giọng nói vừa cất lên và sững sờ nhìn thấy nội Tessa đang đứng trước một cái bếp sáu lò, tay đang khuấy một cái thùng khổng lồ.

“Bà đang làm gì ở đây thế?” Anh hỏi. “Tôi nghĩ là không ai nói chuyện với Katie cả chứ?”

Bà mỉm cười và nhún vai. “Chúng ta đã rất giận, nhưng giờ thì không.”

Chỉ thế thôi ư? “Điều gì đã làm bà đổi ý?”

“Con bé Katie cần được giúp đỡ. Nào giờ hãy đến đây và chào hỏi cho tử tế đi nào.”

Vẫn còn đang ngơ ngác với những gì bà nói, anh bước về phía bà, chuẩn bị sẵn tinh thần cho những cái ôm, hôn và véo má chào hỏi mà bà đã biến thành một loại hình nghệ thuật. Nội Tessa không làm anh thất vọng.

Trong lúc xoa xoa vết sưng mà bà để lại trên má anh, anh chồm người tới liếc nhìn vào trong chiếc thùng.

“Ravioli,” bà tuyên bố, rồi vẫy tay ra hiệu về những thứ còn lại ở trong nhà bếp. “Tất cả những cái này thì ổn cả, nhưng khi Katie nói với ta chuyện gì đã xảy ra, ta biết là ta phải đem pasta đến. Đầu tiên ta sẽ luộc nó với nước, rồi sau đó chiên lên.” Bà hôn lên đầu ngón tay của mình. “*Delizioso*”.

(Ravioli: một loại pasta miếng của Ý.

Delizioso = delicious)

Anh nhìn thấy hàng tá túi ravioli đông lạnh xếp thành hàng phía trên chiếc quầy sau lưng bà. “Không phải là bà làm tất cả những thứ này chỉ trong tối qua, đúng không?”

“Không.” Bà bật cười. “Ta giữ nó trong phòng lạnh, cho công ty. Có cả nước sốt marinara nữa. Thi thoảng chúng ta vẫn có tiệc tùng.”

Có lẽ là có đủ ravioli để cung cấp cho cả một đội quân. “Khi nào tổ chức một bữa tiệc nào đó,” anh nói, “hãy mời tôi đến nhé.”

Bà cười toe. “Cậu là gia đình mà, cậu luôn được mời tới.”

Gia đình? Ông nội Lorenzo đã nổi cơn thịnh nộ. Tất cả những người còn lại đã đứng về phía ông. Không lẽ tất cả những chuyện đó đều qua đi chỉ bởi vì Katie đã cầu viện sự giúp đỡ ư?

Anh tiếp tục bước xuyên qua nhà bếp. Máy CD chuyển sang một album cũ của Beatles. Sau khi nhìn thấy nội Tessa, anh không còn cảm thấy ngạc nhiên khi thấy ngoại M và Brenna đang cùng nhau cắt chocolate nữa.

“Như thế là em cần phải gần gũi thêm với chất gây béo nữa không bằng.” Brenna càu nhàu khi nhìn thấy anh. “Em muốn chuẩn bị món salad, nhưng không được.”

Anh mỉm cười. “Tất cả mọi người đều nói chuyện lại với Katie rồi à?” Anh hỏi.

Ngoại M gật đầu, nhưng Brenna cau mày. “Em đã sai.” Cô nói. “Em đã xin lỗi Katie rồi. Đánh lừa Jeff là việc của em, em không nên lôi Francesca và cả Katie vào chuyện này mới đúng.”

Zach nghĩ về nỗi đau và những giọt nước mắt của Katie. “Cô đã nói điều đó với cô ấy chưa? Cô ấy thực sự rất đau buồn.”

Brenna nhướn mày lên. “Em đã nói rồi. Em đã xin lỗi và giờ bọn em ổn cả. Các chị em gái thường vẫn cãi nhau và rồi lại làm lành. Ồ,” Cô lau tay lên một cái khăn lau bát chén, rồi mở vài ngăn kéo cho đến khi tìm thấy cái túi xách của mình. Cô mò mẫm trong đó, rồi lôi ra một chiếc băng cát xét nhỏ.

“Bắt lấy này.” Cô nói và ném nó cho anh. “Em biết là anh không thể tham gia vào bất cứ thứ gì không hợp pháp. Vì thế em sẽ không nói với anh có cái gì trong cuốn băng đó. Anh chỉ cần giữ nó an toàn hộ em.”

Anh dứt cuốn băng vào trong túi áo. “Francesca có lấy được thứ cô cần không?”

Brenna gật đầu. “Tin tốt là Jeff sẽ không theo đuổi nhà máy rượu nữa. Điều đó sẽ làm cho công việc của anh dễ dàng hơn.”

“Tôi không quan tâm đến chuyện dễ dàng hay không – tôi chỉ muốn chiến thắng.”

“Đúng là kiểu anh chàng của em.” Brenna gật đầu rồi ra hiệu về phía mấy chiếc tủ lạnh khổng lồ. “Tổng tư lệnh ở đằng kia.”

Zach quay lại và nhìn thấy Katie đang nói chuyện với một vài nhân viên nhà bếp. Trước khi đến được chỗ cô, anh nhìn thấy Colleen và Marco đang trộn những mẻ sốt marinade khổng lồ và Mia thì đang lượn lờ quanh một nồi cơm cỡ bự.

Anh bước về phía Mia. “Dậy sớm thế à?”

Cô bé ngoác miệng ra ngáp. “Thực ra đáng lẽ cháu vẫn còn đang ngủ. Nhưng một khi đã nhận được điện thoại của Katie, cháu không thể ngủ được nữa, vì vậy cháu đến đây.” Cô khuấy chiếc hộp. “Hai nghìn người thì phải ăn nhiều cơm lắm đây.”

Anh nhìn cô bé pha thêm vào một chén đựng một loại gia vị nào đó.

“Ta không biết là cháu biết nấu nướng.”

Cô cười nhăn nhở. “Cháu không biết nấu, nhưng nấu cơm thì có thể khó đến mức nào chứ, đúng không? Và Madison đang giúp cháu, mặc dù cô ấy là một đầu bếp về các món nướng và nghĩ rằng việc nấu cơm ở một đẳng cấp thấp hơn cô ấy.” Cô hạ giọng xuống. “Cô ấy chỉ làm việc với những thứ thịt thà. Cô ấy bảo cháu thế.”

“Okay.”

Vì Madison trông đủ lực lưỡng và đủ dẻo dai để có thể nhắc bổng bất cứ ai trong phòng, Zach cho rằng anh sẽ không tranh luận gì với cô ta cả.

“Vậy là toàn thể gia đình đều có mặt ở đây.” Anh nói.

“Đúng thế. À, trừ ông nội Lorenzo. Nội vẫn còn cái kính. Và Francesca nữa. Katie đã để lại tin nhắn cho chị ấy, nhưng chị ấy vẫn chưa xuất hiện.”

“David có đến không?”

Mia đổ thêm một chén gia vị nữa vào trong nồi cơm đang sôi sùng sục. “Cháu không biết. Cháu không gọi anh ấy. Anh ấy thực sự rất bận rộn với chuyện học và các thứ khác.”

Nghe có điều gì đó không ổn, Zach nghĩ. Nhưng trước khi anh có thể hỏi thêm về đề tài đó, Katie đã nhìn thấy anh và bước tới.

Cô mặc một chiếc quần jean và một chiếc áo sơ mi ngắn không tay lấm tấm vài vết bẩn trông khá buồn cười. Một chiếc khăn quàng cổ buộc trùm lên mái tóc của cô, và không có một dấu vết trang điểm nào trên gương mặt cô cả. Rõ ràng là cô đã không ngủ và không tắm rửa chút nào.

Thật khôi hài, anh nghĩ khi một tiếng tung tung nảy lên trong ngực anh. Chưa bao giờ anh thấy cô đẹp hơn lúc này.

“Anh làm gì mà dậy sớm thế này?” Cô hỏi.

“Anh đến để giúp một tay.”

Môi cô cong lên nở một nụ cười mệt mỏi. “Em quá tuyệt vọng nên không muốn bác bỏ lời đề nghị của anh. Anh muốn xắt rau quả hay là tham gia xử lý vụ chocolate?”

“Anh sẽ làm rau.”

Anh tự sắp xếp vị trí cho mình trong nhà bếp. Madison đưa cho anh một con dao vừa tầm và bỏ ra vài phút hướng dẫn anh cách cắt rau quả sao cho thật đúng. Anh không biết là có một cách cắt nào đó lại sai. Trong khi John Lennon hát khúc nhạc chiều, anh đã cắt đủ số hành có thể làm cho cả một đội bóng bầu dục khóc nức nở và rồi sau đó bắt tay vào món cà. Thật kỳ lạ, nhìn phía bên trong của những quả cà trông còn kỳ cục hơn rất nhiều.

Katie di chuyển quanh nhà bếp như một vị Tổng tư lệnh đang đi giám sát các phân đội của mình. Cô đến những nơi nào xảy ra trục trặc và liên

tục gọi điện từ chiếc điện thoại di động. Cô không hề tỏ ra nản chí, không hề quát nạt bất cứ ai, không hề đánh mất sự tự tin của mình. Sự ngưỡng mộ của anh như tăng lên thêm vài bậc và sự cuốn hút của cô đối với anh ... ồ, thực ra thì lúc nào nó cũng đã khá cao rồi.

Vào lúc tám giờ mười lăm Dora đến cùng với đồ ăn sáng cho tất cả mọi người. “Bánh bagel, pho mát kem, cà phê, và salad trái cây.” Bà kêu lên ngay khi bước vào trong nhà bếp và theo sau là hai trong số những nhân viên của hãng luật. “Tôi cho là tất cả mọi người đều quá bận rộn nên quên mất chuyện ăn uống rồi.”

Những tiếng thở hắt ra biết ơn trộn lẫn cùng tiếng nhạc. Zach bước về phía thư ký của mình, nhưng Katie đã nhanh chân hơn anh.

“Bà thật là một vị cứu tinh.” Cô nói và nhận lấy một túi bánh bagel rồi phân phát vòng quanh. “Vây xung quanh chúng tôi toàn là đồ ăn và không có gì để chúng tôi có thể dùng làm đồ ăn sáng cả.”

“Chúng ta có thể ăn ravioli.” Zach đùa.

Katie phát mạnh vào anh. “Cái đó dành cho buổi tối nay. Anh không biết là tất cả những bữa tiệc tuyệt vời nhất đều phải có món nướng và pasta à?”

Có một chút vẻ sợ hãi phảng phất trong giọng nói của cô. Zach bước lại gần và vòng tay quanh người cô. “Em làm mọi thứ rất tuyệt.” Anh thì thầm vào tai cô. “Bữa tiệc sẽ diễn ra mà không có một trục trặc nào. Chỉ cần tự nhủ với bản thân là vào giờ này ngày mai, mọi chuyện đã qua rồi.”

Trước khi cô có thể trả lời, cánh cửa chính dẫn vào nhà bếp lại mở ra. Một người phụ nữ cao ráo, tóc đen, béo ú bước vào. Cô ta xách theo một chiếc túi giấy nhỏ và giơ lên vẫy mọi người.

“Xin lỗi vì em đến muộn.” Cô ta nói. “Em không kiểm tra tin nhắn. Em xin lỗi, Katie. Nhưng em có đem theo dao tỉa trái cây. Chị muốn em làm gì bây giờ?”

Máy CD chọn đúng lúc đó để chuyển sang một đĩa nhạc khác, vì vậy căn phòng bếp tự dưng im lặng tuyệt đối. Tất cả mọi người đều trở mắt nhìn người mới đến.

Cô ta cũng trừng mắt nhìn lại.

“Katie!” Cô nàng lên tiếng vẻ thiếu kiên nhẫn. “Em đây mà. Lúc em phát hiện ra là có tin nhắn thì em đã ăn vận để chuẩn bị đi thực nghiệm rồi.”

Katie há hốc miệng. “Francesca?”

Zach trở mắt. Francesca? Em gái của Katie? Cô em gái xinh xắn, mảnh mai của Katie?

“Đó là bộ đồ vest béo ú.” Brenna nói, đứng dậy và túm lấy một chiếc bánh bagel. “Nó có thể tháo những phần thịt thừa ra. Không phải điều đó chỉ làm ta muốn tặng cho nó một cái hay sao?”

Francesca phớt lờ cô chị sinh đôi. “Để em tỉa hoa lá bày trên các món ăn cho.”

Katie lắc đầu. “Okay, tuyệt lắm. Chị không quan tâm trông em như thế nào. Em là một vị cứu tinh. Bọn chị cần càng nhiều đồ tỉa càng tốt. Để chị sắp xếp chỗ làm việc cho em.”

Zach nhìn theo khi hai người họ bước đi. *Francesca đó ư?*

Brenna ghé lại gần. “Nó tham gia một lớp tỉa hoa lá để bày biện thức ăn. Chân thành mà nói, em nghĩ là nó tham gia tất cả các lớp thủ công mà loài người biết đến. Ý em là, con bé có thể thêu đăng ten.”

Zach không biết việc đó là việc gì, nhưng rồi anh không muốn biết. Anh nhìn chăm chăm vào chiếc quần thụng và chiếc áo sơ mi, rồi bộ tóc giả màu nâu mà hắn là đã bị quăng đi từ vài năm trước, rồi lại nhớ đến chuyện Francesca xuất hiện với vẻ ngoài toàn những hình xăm. Tại sao một con người bình thường lại có thể làm những thứ tương tự như thế nhỉ?

“Hắn là có điều gì đó không ổn với cô ấy.” Zach nói trước khi anh kịp ngăn mình lại.

Brenna đưa cho anh một chiếc bánh bagel. “Anh biết không, em cũng đã nghĩ y hệt như thế trong nhiều năm rồi.”

Những vị khách đầu tiên có mặt ngay trước bảy giờ. Trong một giờ đồng hồ cuối cùng Katie đã đi một vòng quanh vườn và hai phòng phiêu vũ để kiểm tra lại lần chót tất cả những công đoạn chuẩn bị. Đội ngũ nhân viên phục vụ đã xuất hiện nhanh chóng lúc bốn giờ, và đội nhạc công theo sau vào lúc năm rưỡi. Lúc này một số nhóm nhỏ đang chơi nhạc ở những góc ngách và hốc tường khác nhau, trong khi đội phục vụ mặc đồng phục chuyển champagne, rượu khai vị ra và giải thích về thực đơn của bữa tối cho các vị khách.

Mặc dù rất muốn kiểm tra mọi thứ lại một lần cuối cùng nữa, nhưng Katie cũng đã quyết định rời bỏ chiếc cặp táp và đóng hồ sơ của mình. Thay vào đó cô nhớ kỹ mọi việc ở trong đầu, tạm quên đi những bóng đèn nhấp nháy, việc trang trí hoa hòe và việc nổi lửa dưới những chiếc vĩ nướng.

Có thể, chỉ có thể thôi, tất cả những thứ này rồi sẽ diễn ra tốt đẹp cả. Lần đầu tiên kể từ chín giờ sáng ngày hôm qua, cô cho phép bản thân mình thanh thản hơn một chút.

Cô nghe tiếng bước chân trên đường mòn lát đá, nhưng trước khi cô có thể quay lại, ai đó đã nhẹ nhàng giữ lấy cánh tay trần của cô và đặt một nụ hôn lên phía sau cổ cô. Một cơn rung mình chạy dọc xuống sống lưng, cô mỉm cười khi Zach luồn một cánh tay vòng quanh người cô và kéo cô lại gần.

“Anh đi tìm em khắp nơi.” Anh nói và khẽ liếc nhìn cô. “Với vai trò là một người được coi là bạn hẹn của anh thì em đã lẩn tránh anh đấy.”

“Không hề. Em đã nói với anh là em phải làm việc rồi mà.”

Anh mỉm cười. “Và anh đã nói với em là anh thích ngắm nhìn.” Anh nháy mắt. “Nhưng điều đó để sau đi.”

Anh lùi lại và nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới. “Em rất xinh đẹp. Không phải là anh ngạc nhiên về chuyện đó. Em đã chuyển từ phong cách ‘*chuyên nghiệp nhay bén*’ sang ‘*gây choáng váng*’ một cách rất ấn tượng.”

“Cảm ơn anh.” Cô nheo mắt nhìn bộ vest tuxedo của anh. “Anh nhìn cũng rất bảnh bao. Cổ điển, nhưng thanh lịch.”

“Anh đã cố.”

Cô cho phép mình dựa vào anh một lát. Sự mệt mỏi như muốn nhấn chìm cô, nhưng cô nhất quyết không chịu đầu hàng. Không cho đến khi bữa tiệc kết thúc. Lúc đó cô có thể nằm bẹp dí trong một vài ngày và sẽ cố gắng hình dung ra làm thế nào cô đã có thể xử lý được hết tất cả chuyện này. Đó là giả sử như cô xử lý được.

“Anh vừa ở khu phía trước khách sạn vào đây.” Anh nói và kéo cô về một trong những quầy bar được dựng lên phía dưới một gốc cây to. “Có một hàng xe limo nối đuôi nhau bao quanh khách sạn.”

Cô đưa một tay lên chặn ngang bụng. “Em biết điều đó thực sự rất tuyệt, nhưng nó không giúp em hết căng thẳng được.”

“Em làm mọi thứ rất tuyệt. Sẽ không ai cần phải biết là đã có rắc rối xảy ra.”

“Uh-huh.” Cô lấy một ly soda. “Giờ là lúc em phải nói với anh về chuyện nội Tessa cứ khẳng khẳng đòi được tự mình phục vụ món ravioli chiên của nội. Nội không muốn tin tưởng giao việc đó cho bất cứ ai. Thậm chí trong lúc chúng ta nói chuyện thì nội đã đang cầm trịch ở một trong những chiếc lều đầu kia rồi. Giờ, nếu điều đó không làm cho anh run rẩy vì sợ hãi, thì có nghĩa là anh mạnh mẽ hơn em rất nhiều.”

“Nội sẽ ổn thôi.”

“Em hi vọng thế.”

Anh dẫn cô đi về phía phòng khiêu vũ chính. “Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra là gì?”

“Đừng hỏi.” Cô nói với anh. “Em thậm chí còn không muốn nghĩ về điều đó.”

Họ nói chuyện thêm một vài phút nữa trước khi Zach nhìn thấy một vài khách hàng mà anh cần phải nói chuyện. Katie xin cáo lui để cô có thể kiểm tra công việc.

Khi cô bước về phía nhà bếp, cô nhìn thấy mình qua một trong những tấm gương của phòng khiêu vũ. Chiếc váy dài màu đen không tay của cô đủ sang trọng để phù hợp với bữa tiệc, nhưng cũng không quá phô trương để cô cảm thấy bị lạc lõng. Với sự hỗ trợ của mười bảy chiếc ghim cài và đủ lượng keo xịt tóc để có thể sơn kín thân một con tàu chiến, cô đã có thể siết chặt mái tóc trên đầu theo phong cách búi lộn trông khá thanh lịch và hơi đặc biệt. Cô đã dặm thêm hai lớp phấn mắt để giấu đi quầng thâm quanh mắt do hậu quả của việc không hề ngủ nghỉ gì trong suốt hơn ba mươi sáu giờ qua.

Nhìn xuyên qua căn phòng cô thấy ba má cô đang nói chuyện với một ngôi sao hài kịch trên TV và vợ ông ta. Ở một nơi nào đó trong cái đám đông ngày càng nghìn nghịt kia Francesca rất có thể đang làm tan nát những trái tim của những người đàn ông (giả sử như em cô chịu ăn mặc như bình thường) và Brenna hẳn là đang nếm thử món rượu vang mà cô đã đặt. Mặc dù Zach đã mở rộng lời mời cho toàn bộ gia đình cô, nhưng cô đã nghiêm khắc yêu cầu họ không được tham gia vào bữa tiệc cao cấp, không lân la để mắt đến những chiếc vòng kim cương gì cả.

Ở trong nhà bếp, cô thấy một đồng hồ hỗn độn trong vòng kiểm soát được. Những chiếc xe lăn chứa đầy khay đã được đưa vào vị trí. Trong lúc cô đứng nhìn thì những nhân viên trong đội phục vụ đứng xếp hàng để nhận lấy những chiếc khay đó đem đến phân phát cho những quầy

nướng khác nhau. Mia đã giữ vị trí ở một trong những lều chứa đồ ăn tráng miệng, ở đó không nghi ngờ gì cô bé sẽ quyến rũ tất cả mọi người tham gia vào việc “chăm mút” bằng một nụ cười hấp dẫn.

Cô bắt chéo hai ngón tay và thầm cảm ơn Chúa, bằng một cách nào đó mà cơn thảm họa dường như đã được xua đi.

Ba giờ sau đó, bữa tiệc dường như diễn ra khá tốt đẹp. Katie đi tuần tra xuyên qua phòng khiêu vũ nhỏ và nhìn thấy những vị CEO cùng những nhà triệu phú đang chơi trò câu những đồ trang sức rẻ tiền hoặc cố gắng quăng vòng để tìm cơ hội tham gia vào một chuyến trượt tuyết. Cô nhăm nhón xem còn bao nhiêu phần quà còn lại, rồi cho rằng sẽ còn đủ quà cho phần đấu giá ngẫu hứng sau đây.

Zach bắt được cô ở ngay ngưỡng cửa.

“Em thế nào rồi?” Anh hỏi.

“Tốt.” Cô sẽ không đề cập đến sự thật là mặc dù đôi giày của cô trông rất có phong cách, nhưng nó không hề được thiết kế dành cho sự thoải mái. Sau buổi tối hôm nay cô có thể sẽ phải đi cà nhắc trong suốt quãng đời còn lại, nhưng ít nhất cô cũng biết rằng mắt cá chân của cô trông vẫn rất thanh thoát.

“Có chuyện mà em nên chứng kiến tận mắt.” Anh nói, rồi đỡ lấy tay cô và dẫn cô đi ra phía sau vườn.

“Em có nên hồi hộp không?” Cô hỏi.

“Điều đó tùy thuộc vào em.”

Anh dẫn cô về phía chiếc lều màu xanh nhạt được chiếu sáng bởi vài chiếc đèn chiếu. Tim cô như rút ra khỏi lồng ngực. “Nội đang làm gì thế?”

Zach bật cười. “Đang làm những điều kỳ diệu.”

Katie cảm kích những lời nói tử tế của anh, nhưng cô không cảm thấy thuyết phục. Càng chắc chắn hơn khi họ bước vào lều, cô nghe thấy tiếng nội Tessa đặt câu hỏi. “VẬY, anh bạn trẻ, anh làm gì để sống?”

‘*Anh bạn trẻ*’ trong câu hỏi đó là một người hằn đã ngoài năm mươi và mặc một bộ đồ complet có trị giá gần tương đương với GNP của bang Nebraska. Katie nhăn mặt. Khuôn mặt nhăn nhó của cô chuyển thành một tiếng rên khi ‘*anh bạn trẻ*’ đó trả lời. “Tôi điều hành một xưởng phim.”

Nội Tessa nheo mắt lại. Katie chuẩn bị sẵn tinh thần để can thiệp vào nếu bà nội cô bắt đầu xổ ra một bài diễn văn đả kích những bộ phim dán nhãn hạn chế với quá nhiều sex và từ ngữ tục tĩu.

Thay vào đó nội chồm về phía quầy và mỉm cười. “Vậy hãy nói cho tôi biết, tại sao lại không còn những ngôi sao như Sophia Loren nữa? Cô ấy thật xinh đẹp, thậm chí là cả bây giờ. Giới trẻ ngày nay – họ không giống cô ấy một chút nào cả.”

Vị giám đốc điều hành xưởng phim trượt lên trên một chiếc ghế đẩu phía trước quầy và gật đầu với vẻ nghiêm túc. “Tôi đồng ý. Những ngôi sao trong thời kỳ ngày xưa có một cái gì đó thực sự rất đặc biệt.”

Nội Tessa sử dụng hai cái kẹp để gấp một ít ravioli chiên vào một chiếc đĩa, rồi múc một ít sốt marinara vào trong một chiếc tô nhỏ. Nội đưa cho người đàn ông đó cả hai. “Tôi nhớ như in lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy trong một bộ phim. Cả Cary Grant nữa, anh ấy thực sự rất rất đặc biệt. Không phải người Italy, dĩ nhiên rồi, nhưng vẫn là một người đàn ông rất đẹp trai.”

Zach kéo Katie ra khỏi lều. “Nội đã làm việc đó suốt cả buổi tối.” Anh thì thầm vào tai cô. “Không có sự khác biệt gì giữa các vị khách là người đến từ đội dọn vệ sinh hay những nhà tỷ phú, với ai nội cũng có điều gì đó để nói và họ mê mẩn nội. Mọi chuyện ở đầu này còn tuyệt hơn.”

Họ bước về phía một trong những chiếc lều chứa đồ trắng miêng. Katie gần như đã không còn cảm thấy lo nghĩ gì nữa thì bỗng nghe thấy đoạn điệp khúc bài *'Irish Rover'* với một giọng rất to và có vẻ hơi say xỉn trôi giạt đi trong đêm. Cô nuốt khan một cách khó nhọc.

“Ngoại M đã uống whiskey, đúng không?” Cô thì thảo hỏi nhỏ, trong lòng đã biết trước câu trả lời.

“Ít nhất là một giờ vừa rồi.” Zach cười toe toét. “Tất cả mọi người đều tây tây hết rồi. Họ đang có một khoảng thời gian tuyệt diệu.”

Trước khi cô có thể hình dung ra là mình muốn làm điều gì, Zach lại dẫn đường cô. “Có một người muốn gặp em.” Anh nói.

“Em không chắc là em có thể chịu đựng thêm nữa.”

Đó là sự thật. Sự kết hợp giữa việc không được ngủ và sự căng thẳng khủng khiếp đang đánh gục cô. Thậm chí ngay cả khi họ bước xuống trên một trong những con đường có ánh sáng nhấp nháy của những bóng điện, cô cũng có thể cảm thấy não của cô đang tan rã dần dần.

“Ngay ở đây thôi.” Anh nói.

Họ bước vào một khu vực riêng tư được tạo nên bởi những hàng dâu được cắt tỉa cẩn thận và những thân cây cao. Một vài đôi đang ngồi quanh một chiếc bàn lớn. Khi Zach và Katie xuất hiện, một người đàn ông đứng dậy rồi quay lại giúp cô vợ đang mang bầu của mình đứng lên.

“Xin chào.” Người phụ nữ nói và nặng nề bước tới. “Cô hẳn là Katie. Tôi là Sara.” Chị ta vỗ vỗ vào bụng mình. “Như cô thấy đấy, tôi không hề giả trang mấy thứ bầu bí này để thoát khỏi việc chuẩn bị tiệc tùng cho ngày hôm nay.”

Katie có lẽ đã lẩm bẩm một câu chào hỏi gì đó, nhưng cô không thể nhớ được chính xác là gì. Người phụ nữ đó trông bụng to như thể là đang mang bầu cả một đội bóng rổ vậy. Liệu có thực sự là chỉ có hai đứa bé ở trong đó không?

John lắc đầu. “Một bữa tiệc kỳ diệu.” Anh ta nói. “Đơn giản là kỳ diệu. Chúng tôi đã không nghe thấy gì khác ngoài những lời khen ngợi.”

“Đó là sự thật.” Sara nói. “Tôi mê mẩn tất cả những đồ nướng và món ravioli chiên đó. Tôi không muốn nghĩ về lượng calories, nhưng cô phải lấy cho tôi công thức làm món đó, nó thật tuyệt diệu.”

Chị ta gạt đầu với chồng mình, và John kéo Zach ra một bên. Sara trông tay vào cánh tay Katie và kéo cô lại gần. “Tôi đang tự hỏi,” chị ta nói với vẻ tin tưởng, “không biết cô có tổ chức những sự kiện nhỏ hơn không? John và tôi đang muốn tổ chức một buổi lễ ra mắt cho hai đứa bé, và tôi rất rất muốn cô sẽ lên kế hoạch chuyện đó hộ tôi.”

Chương 19

Vị khách cuối cùng ra về ngay trước hai giờ sáng, và đến ba giờ kém mười lăm thì đội ngũ nhân viên cũng không còn lại người nào. Katie ngồi tại chiếc bàn kê cạnh cửa nhà bếp và liên tục bấm những con số trên chiếc máy tính cá nhân của mình. Vấn đề là cô quá mệt mỏi đến mức không thể nhìn rõ kết quả cuối cùng. Cô lác mắt nhìn, rồi nguệch ngoạc viết lại một con số.

Con số đó trông có vẻ quá lớn, vì thế cô bấm lại các phép tính. Kết quả không hề thay đổi. Nếu đôi mắt lơ đãng của cô đang đọc đúng mọi thứ,

nghĩa là bữa tiệc quyền góp đã thu lại doanh số gấp 30% so với mức mong đợi.

“Wow,” cô thốt lên, hoàn toàn kiệt sức nhưng vô cùng thoả mãn. Cô có cảm giác là cuộc đấu giá cho những món quà đặc biệt hẳn là đã đẩy các vị khách đi quá giới hạn của họ. Thực ra thì cái sự kiện cuộc đấu giá đó diễn ra sau khi ngoại M đã cố hết sức để làm cho tất cả mọi người trở nên say mèm cũng đã góp phần làm cho họ không cảm thấy đau lòng lắm.

Để hoàn thiện hơn cho buổi tối hôm nay, cô đã có mười bốn danh thiếp nhét trong cái túi bằng sa tanh nhỏ nhắn nhưng rất trang nhã của cô. Cô đã được hỏi về chuyện lên kế hoạch cho tất cả mọi thứ từ lễ cưới cho đến buổi lễ khai trương nhà hàng. **Trung tâm Tổ chức Sự kiện** đã được đưa lên một đẳng cấp mới.

Cô tự cho phép mình mơ mộng một chút về chuyện tuyển mộ thêm đội ngũ nhân sự lớn hơn, mở những văn phòng mới, và một trung tâm giữ trẻ tại chỗ, rồi cô bỗng nhận ra rằng hai chân của cô không chỉ tê rần mà chúng còn đang hấp hối. Cô xoay xở để có thể tháo đôi giày ra. Thật không may sự đau đớn không hề biến mất, nhưng điều đó không có gì đáng ngạc nhiên cả. Những gì cô cần lúc này là mò mẫm được ra đến xe của mình và lái về nhà. Khi đã về đến đó rồi cô có thể ngã gục. Dĩ nhiên, điều đó có nghĩa là sẽ phải bước bằng chân ra khỏi khách sạn, và đó không phải là một điều mà cô muốn làm lúc này. Nhưng trước khi cô có

thể tự đẩy mình vào tình trạng điên cuồng và cố gắng cử động thì Zach đã bước vào trong phòng khiêu vũ và tiến về phía cô.

“Em đã định về chưa?” Anh hỏi.

“Chắc chắn rồi. Ngay bây giờ.” Cô đưa cho anh một giờ tẩy mà cô đã nguyệt ngoạc các con số trên đó. “Nếu em vẫn còn có thể cộng trừ chính xác thì bữa tiệc quyên góp là một thành công vang dội.”

“Anh đã biết điều đó rồi. Đi nào.”

Anh thu dọn lại đám giấy tờ, giày và túi xách của cô, rồi kéo cô đứng dậy. Cô nhăn nhó và rồi họ bước về phía cửa.

“Em quá mệt rồi không lái xe được nữa đâu.” Anh nói. “Anh sẽ đưa em về nhà. Chúng ta sẽ tính chuyện lấy xe của em vào ngày mai.”

“Okay,” Cô lẩm bẩm bởi vì lúc này việc tranh cãi đối với cô là quá sức. “Quản lý khách sạn thật vô cùng tử tế khi đồng ý cho gia đình em ở lại đêm nay.”

“Anh chắc chắn là anh ta rồi sẽ phải hối hận về điều đó cho mà xem. Lần cuối cùng anh nhìn thấy thì anh ta và ngoại M đang uống rượu với

nhau trong quầy bar. Anh đoán là đến sáng mai, anh ta sẽ ước gì anh ta đã chết, trong khi ngoại M sẽ cười khúc khích trên suốt quãng đường về nhà.”

Katie mỉm cười khi tưởng tượng ra cảnh tượng đó. “Em thực sự có một gia đình thật tuyệt vời.”

“Đúng thế.” Anh liếc nhìn cô. “Họ đã bỏ qua hết cho em.”

“Em biết.”

“Em có ngạc nhiên không?”

Cô nghĩ đến cú điện thoại mà cô đã gọi và chuyện má cô đã không hề do dự. “Trong lúc em bấm số gọi về nhà, em phải thừa nhận với anh là em sợ muốn chết. Nhưng khi nghe thấy giọng má cất lên, em biết má sẽ làm tất cả những gì má có thể. Họ là gia đình của em.” Cô liếc nhìn Zach. “Như anh và David là một gia đình vậy.”

“Có điều gia đình em ấm ì hơn.”

Họ bước ra phía trước khách sạn, ở đó người phục vụ đang chờ cùng với xe của Zach. Katie trèo vào bên trong, thắt dây an toàn, rồi cuộn tròn trên ghế ngồi và tựa đầu vào cửa sổ xe.

“Em nghĩ rằng bữa tiệc hôm nay thực sự rất tuyệt.” Cô nói về ngôi ngủ. “Em đã làm việc rất tốt.”

Zach bật cười và nổ máy xe. “Anh đồng ý. Anh sẽ rất vui lòng viết bất cứ lời giới thiệu nào mà em thích cho công ty em.”

“Okay.” Cô thở dài. “Em chưa bao giờ làm vụ nào lớn như vụ này. Lúc đầu em đã hơi hoảng sợ, nhưng rồi em cũng thành công trong việc tìm ra cách để chuẩn bị mọi thứ. Nhưng khi Jerome gọi cho em, em nghĩ là em sắp chết đến nơi rồi. Em có thể nhìn thấy toàn bộ sự nghiệp của em đang bị ném vào lên trên một ngọn lửa.”

“Giờ em không cần phải lo lắng về chuyện đó nữa.”

“Em đoán là không.”

Cô không biết là họ có tiếp tục nói chuyện không, và cô cũng không nhớ là họ đã nói gì nếu như họ có nói chuyện. Phút trước sau khi họ rời khỏi khách sạn thì phút sau họ đã đang rẽ vào lối vào nhà cô rồi. Trước

khi cô có thể tự mình mở cửa xe (chính xác thì kể từ khi nào việc mở cửa xe lại trở nên quá rắc rối như thế chứ?) thì Zach đã đi vòng sang và giúp cô ra ngoài. Nhưng thay vì để cô bước về phía cửa nhà, anh nhắc cô lên và bế cô đi về hướng đó. Sự kết hợp giữa cảm giác trôi bồng bềnh và buồn ngủ làm cho đầu cô quay cuồng. Katie quàng tay ôm lấy cổ Zach và hít vào mùi vị của anh. Anh chàng này đủ thông minh để mò mẫm tìm chìa khoá trong túi xách của cô, bởi vì cửa nhà mở ra mà cô không cần phải làm gì cả.

Cô tự mỉm cười với mình. Cô thích chuyện Zach là người tháo vát. Cô thích rất nhiều thứ ở anh. Cô...

“Cảm ơn em.” Anh nói khi lắc hông đẩy cánh cửa đóng lại, rồi từ từ hạ cô xuống sàn.

“Gì cơ?”

“Em đã nói anh tháo vát.”

Cô chớp mắt. “Em không thực sự nói to tất cả những thứ đó lên, đúng không?”

“Anh không biết tất cả những gì em đang nghĩ trong đầu, nhưng em có nói chuyện anh là người tháo vát và rằng em thích điều đó ... cùng với nhiều thứ khác. Có muốn nói về những chi tiết không?”

Cô khúc khích cười. “Không đời nào.”

“Nhưng anh rất thích khi nghe em khen anh.”

“Đó là bởi vì anh luôn là trung tâm trong cái vũ trụ riêng của anh.”

“Chắc chắn rồi. Đó là một trong những đặc điểm quyến rũ của anh.”

“Quyến rũ? Anh ư?”

“Em ngưỡng mộ anh.”

Cô được cứu khỏi câu trả lời bằng nụ hôn của anh. Cũng tốt, vì cô thực sự ngưỡng mộ anh. Làm sao có thể không cơ chứ?

Hoá ra anh lại khá hơn rất nhiều ngoài việc chỉ có một gương mặt đẹp. Anh không chỉ thông minh, thành đạt và là một người cha tuyệt vời, anh còn rất ấm áp và biết quan tâm. Bên dưới bộ da cá mập đó là một trái

tim của một người đàn ông tử tế đích thực, mặc dù Zach sẽ nổi cơn thịnh nộ nếu anh biết rằng cô nghĩ về anh như thế.

Cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, cô sẽ luôn nhớ chuyện anh đã đứng về phía cô trong chuyện với gia đình cô như thế nào, rồi sau đó anh đã có mặt ở đây như thế nào, anh đã quan tâm đến cô ra sao.

Nụ hôn càng sâu hơn và tất cả những suy nghĩ mạch lạc như biến mất. Sự mệt mỏi của cô cũng nhạt đi như thể nó chưa hề tồn tại, chỉ để lại nỗi khao khát đang dần tăng lên. Các ngón tay của cô siết chặt trên đầu anh, cảm thấy sự mềm mại mát lạnh của mái tóc của anh. Nhịp tim của họ dường như đang đập thình thịch với một nhịp điệu ham muốn đòi được giải tỏa. Ngực cô căng lên, và cô cảm thấy sự nhức nhối ẩm ướt đầy khát khao dâng lên giữa hai đùi cô.

Tất cả những cảm giác đó ồa đến trong khi anh vẫn chưa hề làm gì kích thích cô. Cô có cảm giác rằng nếu như anh làm điều gì đó như chạm vào làn da trần của cô thì hẳn là cô sẽ thực sự tan ra thành từng mảnh.

“Katie!” Anh lẩm bẩm rồi nhấm nháp môi dưới của cô. Môi anh mềm mại lần xuống thấp hơn, lướt qua quai hàm cô, rồi di chuyển về phía tai cô. Anh liếm láp khu vực nhạy cảm phía dưới dái tai cô, làm cô đeo cứng lấy anh và quên mất nhu cầu cần thở.

Anh lần theo phía bên ngoài tai cô, làm cô cảm thấy vừa nhồn nhột vừa thích thú, rồi anh lại quay trở lại miệng cô và mạnh bạo chiếm hữu mà không hề báo trước. Anh chiếm lấy cô bằng những nụ hôn thật sâu, thật đam mê kích thích cô đáp trả với sự nhiệt tình không kém. Lưỡi cô vuốt ve cuốn lấy lưỡi anh và đòi hỏi anh mỗi khi anh lùi lại.

Có một lúc nào đó cô đã nhớ đến việc phải thở, bởi vì khi anh chấm dứt nụ hôn, cô nhận ra mình đang thở hổn hển.

Sự kích thích như lấp đầy trong cô. Ở tất cả những nơi họ chạm vào nhau, cô đều cảm thấy ham muốn nhiều hơn nữa. Cô cảm thấy anh rắn chắc và chỉ muốn luồn tay cô vào giữa họ để cô có thể chạm vào anh. Cô muốn trần truồng, trên giường, làm tình với anh. Cô muốn đêm nay sẽ kéo dài không bao giờ chấm dứt.

“Nghe này,” Anh nói và ôm gương mặt cô trong lòng bàn tay rồi nhìn sâu vào trong mắt cô bằng đôi mắt xanh biếc sâu thẳm của mình. “Đây là lúc anh dừng lại để em có thể nói với anh rằng em quá mệt mỏi?”

Cô cũng nhìn anh không chớp mắt. “Em không mặc chút đồ lót nào cả.”

Ngay lập tức đồng tử của anh giãn ra và hơi thở của anh như bị mắc nghẹn lại ở cổ họng.

“Kiểm tra xem.” Cô nói vẻ hững hờ, rồi xoay ra khỏi vòng tay của anh và tiến về phía phòng ngủ. “Thực ra em có mặc đồ lót, nhưng em tin là anh sẽ biết phải làm gì với nó.”

Katie lăn tròn và chớp chớp mắt nhìn đồng hồ. Mắt cô đã tập trung, nhưng đầu óc cô vẫn còn do dự không thể tin được. Một giờ ba mươi ư?

Cô liếc nhìn về phía cửa sổ và nhìn thấy ánh sáng mặt trời rực rỡ. Cô đã ngủ đến tận một giờ ba mươi chiều ư?

Cô nằm ngửa ra và nhìn chằm chằm lên trần nhà, suy nghĩ đến chuyện cô đã không ngủ mãi cho tới gần ba giờ. Thực ra cô vẫn còn khá mệt, nhưng theo hướng tích cực, theo kiểu nói-về-vài-giờ-đồng-hồ-làm-tình-vô-cùng-cuồng-nhiệt. Môi cô nở một nụ cười. Cô quay sang và đặt một tay lên phía bên giường trống nơi Zach đã ở đó. Hơi ấm cơ thể anh đã biến mất khỏi tấm ga trải giường một lúc lâu rồi, nhưng mùi vị của anh vẫn còn nấn ná ở đó. Cô liếc lên chiếc gối của anh và nhìn thấy một mảnh giấy ở đó. Cô vội túm lấy và mở ra đọc.

“Hey, thiên thần của anh. Em cần phải nghỉ ngơi, vì vậy anh không muốn đánh thức em dậy khi anh rời đi sáng nay. Hãy gọi cho anh ở văn phòng khi em tỉnh dậy. Cảm ơn em vì buổi tối hôm qua. Hôm nay anh sẽ có một khoảng thời gian dài dằng dặc cần phải tập trung làm việc. Thay vì nghĩ đến các khách hàng, anh sẽ nghĩ về em.”

Cô bật cười nhẹ nhàng, trong lòng cảm thấy vô cùng dễ chịu. Nhớ lại lần đầu tiên khi cô gặp Zach, cô đã nghĩ anh là một tay chơi. Một anh chàng không có trái tim, ích kỷ, cợt nhả lung tung. Cô không thể nào sai hơn nữa về anh.

Anh là tất cả những gì mà cô hằng ao ước. Anh là...

Katie bật dậy và há hốc miệng. *Tất cả những gì mà cô hằng ao ước?* Như là... như là... Cô lại ngã ngửa ra giường và kéo chăn trùm qua đầu. Không thể nào. Cô không thể nào yêu Zach được. Điều này là không thể. Nó thật điên rồ.

Cô là một cô nàng lãng mạn đã từng một thời chấp nhận hôn một con ếch với hi vọng sẽ gặp được vị hoàng tử của mình cưới trên lưng một con ngựa trắng. Cô vẫn còn giữ tấm thiệp Valentine đầu tiên mà cô đã nhận

được từ một cậu bạn trai. Cô tin tưởng vào những trái tim, vào những bông hoa trong khi Zach không hề là thứ gì liên quan đến những điều đó.

Ngoại trừ chuyện khi toàn bộ gia đình cô cùng nhau quay lưng lại với cô thì anh đã ở đó vì cô. Cô có thể không đồng ý với những thủ đoạn của anh, nhưng anh quyết tâm ngăn chặn con trai anh không đi vào con đường mà anh thấy trước là sai lầm. Anh là người tàn nhẫn, đúng thế, nhưng anh cũng là người biết cho, biết quan tâm và chết tiệt thật, cô đã đổ anh quá nặng rồi.

Trong tất cả những năm chờ đợi *‘người trong mộng’* đã qua - một anh chàng lý tưởng, một người đàn ông làm cho cô có thể nghe thấy tiếng chuông vang lên - tối qua cuối cùng cô đã nghe thấy ít nhất là một đến hai tiếng leng keng.

Katie kéo chăn ra khỏi mặt và đọc lại mảnh giấy của anh. Cô phải gọi cho anh và chắc chắn là cô sẽ không nói gì cả. Sẽ có tác dụng gì khi nói ‘Chào Zach. Đêm qua thật tuyệt, à nhân tiện, em yêu anh.’ chứ? Đúng thế, tuyệt. Đó khó có thể là một kế hoạch hay ho.

Cô sẽ không nói gì cả, cô tự nhủ. Cô sẽ xử sự hoàn toàn bình thường và giữ những thông tin cá nhân của mình cho chỉ riêng bản thân cô.

Cô nghĩ đến trường hợp thú nhận sự thật với anh và cho anh cơ hội để phản hồi lại một cách tử tế. Đó có lẽ là sự lựa chọn của một người trưởng thành. Nhưng vấn đề là cô không hề có chút cảm giác trưởng thành và mạnh mẽ nào vào ngay lúc này.

Bốn tháng trước cô hẳn là sẽ nói tình cảm trong con người Zach Stryker chỉ bé bằng con muỗi mắt, rằng anh không có hứng thú với bất kỳ ai ngoài bản thân anh, và rằng cô sẽ không bao giờ gục ngã trước một anh chàng như thế. Cô đã sai trong tất cả những nhận định đó. Nhưng liệu cô có sai trong chuyện anh muốn những thứ mà cô cũng muốn không? Liệu một luật sư ly dị luôn có thái độ hoài nghi có thể nào bằng cách nào đó tin tưởng vào cuộc sống hạnh phúc mãi mãi về sau, vào hôn nhân, vào con cái hay không? Liệu cô có ý nghĩa nhiều đối với anh hơn là một món gia vị trong tuần, hay anh sẽ quay lưng bước ra khỏi cuộc đời cô giống như anh đã từng rời bỏ tất cả những người phụ nữ khác?

Quá nhiều câu hỏi, cô nghĩ, và không có một câu trả lời nào trước mắt.

Sau khi ngồi dậy, cô tròng vào chiếc váy ngủ và liếc qua mảnh giấy nhắn tin của anh. Cô lướt nhẹ ngón tay trên chữ ký của anh, và rồi với lấy điện thoại. Dora nhắc máy ngay hồi chuông đầu tiên. “Văn phòng Zach Stryker.”

“Chào Dora, là Katie đây.”

“Chào! Cô thế nào rồi? Cô sẽ không tin được chuyện gì đang xảy ra ở đây đâu. Máy điện thoại có lẽ sắp phát điên lên rồi. Tất cả mọi người đều gọi điện tới. Họ mê mẩn bữa tiệc, đồ ăn và hai bà của cô. Tạp chí In Style muốn có công thức làm món ravioli cho một chuyên mục mà họ đang thực hiện. Những cộng sự thì sợng điên người về số tiền thu được, còn tôi thì đã phải ngăn chặn một núi các cuộc gọi từ hàng tá người muốn liên lạc với cô để thuê cô lên kế hoạch tổ chức cho sự kiện sắp tới của họ.”

Đầu Katie xoay vòng vòng. “Tôi không thể tin được.”

“Tốt hơn hết là bắt đầu tin đi. Tôi nghĩ cô sẽ cần phải có một đội ngũ nhân viên đông hơn. Nhân đây tôi muốn hỏi, liệu làm việc cho một nhà tổ chức sự kiện có thú vị hơn là làm việc cho một luật sư không nhỉ?”

Katie bật cười. “Zach sẽ giết tôi nếu tôi cướp bà khỏi tay anh ấy.”

“Chỉ là giữa tôi và cô thôi nhé, tôi sẽ không rời khỏi đây, nhưng tôi có thể ám chỉ này nọ, chỉ là để làm cho cậu ta khiên tốn hơn một chút.” Dora khúc khích. “Nói về Quý ông đó, cậu ta đang chờ điện thoại của cô đấy, tôi sẽ nổi máy ngay đây.”

“Cảm ơn bà.”

Một tiếng click vang lên, rồi Zach xuất hiện ở đầu dây bên kia.

“Vậy là cuối cùng em cũng đã thức dậy?”

“Đại loại thế. Em tỉnh rồi, nhưng vẫn còn mệt.”

“Sẽ phải mất vài ngày thì em mới quay trở lại tình trạng bình thường được.” Anh hơi hạ giọng xuống một chút. “Em cảm thấy thế nào?”

“Tốt.” Cô mỉm cười. “Tuyệt. Em đã đọc tin nhắn của anh.”

“Anh không muốn rời khỏi đó mà không nói điều gì, nhưng anh ghét chuyện phải đánh thức em dậy. Trong quá khứ chúng ta đã có tiền lệ về chuyện bỏ trốn sau khi quan hệ với nhau rồi. Ồ, chờ đã. Chỉ có em đã làm điều đó thôi.”

Cô bật cười. “Cảm ơn vì đã nhắc nhở em. Vậy là anh không phải là loại người có thể quên đi và tha thứ? Điều đó làm em ngạc nhiên đấy.”

“Ồ, anh tha thứ, nhưng anh không quên cho đến khi anh đòi lại được hết những phí tổn mà anh đã phải chịu vì chuyện đó.”

“Đúng là anh.”

“Thủ đoạn? Anh biết.”

“*Hết thuốc chữa* mới là điều em nghĩ đến nhiều hơn. Công việc thế nào?”

Anh khúc khích. “Anh không có chút ý tưởng nào. Đáng lẽ anh nên ở lại trên giường với em. Anh sẽ không làm xong cái gì ở đây cho xem.”

Sự thú nhận của anh làm cô cảm thấy phía bên trong cô run rẩy. “Thật chứ?”

“Chắc chắn rồi. Em làm anh mất tập trung.”

Cô cũng có thể nói như thế về anh. Cơ thể của Katie vẫn còn rần rật vì khoái cảm thậm chí là vài giờ sau cuộc làm tình. Zach đã làm những thứ cho cô và với cô làm cho cô có cảm giác như mình là một nô lệ tình dục hơn là một đối tác cùng giường.

“Thay vì cố gắng làm việc trong tình trạng gà gật, em đã tự cho phép em và nhân viên của em nghỉ ngày hôm nay.” Cô nói. “Bởi vì đây là kỳ nghỉ cuối tuần đầu tiên của em trong nhiều tuần qua, nên em sẽ quay về

trang ấp chiều nay. Bọn em sẽ có lễ hội xâu chuỗi. Anh có muốn đến tham gia không? Anh sẽ không phải thực sự xâu hạt nếu như anh không muốn.”

“Em đi guốc vào bụng anh rồi đấy.” Anh đùa. “Không phải về vụ xâu hạt mà về kỳ nghỉ cuối tuần. Thế là anh nhận được lời mời chính thức cho anh và David rồi nhé. Việc đầu tiên hai bố con anh làm sáng mai là sẽ lái xe về trang ấp.”

“Tuyệt. Em mong gặp lại anh ở đó.”

“Anh cũng thế. Và nếu như em ghé mắt nhìn ra trước nhà, em sẽ thấy xe của em đang chờ ở đó. Chìa khoá để ở dưới tấm thảm chùi chân ở phía trước nhà.”

Cô siết chặt hơn ống nghe điện thoại trong khi trái tim cô kêu lên một tiếng ping vui sướng. “Anh làm hết những thứ rắc rối này vì em ư?”

“Rõ là thế rồi. Anh lấy chìa khoá khi rời khỏi đó sáng nay và gọi người đem xe về. Đây, đây là L.A. Em không thể không có xe.”

Katie thở dài. Zach có thể không có một con ngựa trắng, nhưng anh vẫn có phong thái đỉnh đặc của một vị hoàng tử.

“Em phải trả anh về với công việc thôi.” Cô nói.

“Đúng thế. Anh có thể đọc đồng hồ sơ này lần thứ ba và xem xem liệu khả năng tập trung của anh có thể quay trở lại được không, ít nhất giờ thì anh cũng đã nghe được giọng nói của em rồi. Katie?”

“Vâng?”

“Tôi qua thực sự rất đặc biệt đối với anh.”

Thật kỳ cục, mắt cô như thể nóng bừng lên. “Với em cũng thế. Không chỉ là chuyện làm tình, mà là cái cách anh để ý đến em. Điều đó có ý nghĩa rất nhiều.”

“Anh đã muốn chăm sóc em. Sợ chứ?”

“Anh biết rồi đấy. Hẹn gặp lại anh ngày mai.”

David ngủ quá giấc buổi sáng hôm sau, điều đó không có gì bất thường, nhưng lần đầu tiên trong nhiều năm qua nó làm Zach cảm thấy lo lắng. Anh ngồi trên chiếc giường bé xíu của con trai mình trong phòng Ký

túc xá mà thẳng bé ở chung với một sinh viên năm thứ nhất khác và chờ đợi trong khi David tắm táp trong suốt hai mươi phút. Cuối cùng thì cậu cũng đã sẵn sàng, với chiếc túi ngủ và một chiếc ba lô đầy những sách vở.

“Con có rất nhiều bài về nhà.” David lầm bầm khi trượt vào ghế trước trong chiếc BMW của Zach. “Con có một tiểu luận đến hạn vào tuần tới và kỳ thi trong ba tuần nữa.”

Zach lái xe ra khỏi bãi đỗ. “Bố chắc là Mia cũng phải chịu áp lực tương tự. Hai đứa có thể học chung với nhau.”

David không nói gì cả, thay vào đó cậu nhìn chăm chăm ra ngoài cửa xe, trông có vẻ ủ rũ.

Zach cau mày. “Nghe này, nếu con không muốn đến trang ấp nhà Marcelli, thì con không phải đi đâu.” Anh sẽ cảm thấy rất vui vẻ trả David về Ký túc xá và tự mình tiếp tục đi đến đó một mình.

“Không phải như thế.” David nói và sụm người xuống trong chỗ ngồi. “Chỉ là có quá nhiều thứ diễn ra.”

“Có muốn nói về chuyện đó không?”

David nhún vai, điều đó có thể là có, không, hoặc có thể.

“Có phải về chuyện học hành không?”

Lại một cái nhún vai nữa.

“Về Mia?”

“Bọn con ổn cả.”

Câu nói của David là rõ ràng, nhưng giọng nói sững sờ của cậu lại nói lên điều ngược lại. Liệu đó có phải là về cô bé tóc đỏ? Liệu có phải David và Mia đang cãi nhau?

“Có lý do nào mà Mia không muốn về cùng chúng ta không?”

“Cô ấy về từ hôm qua, sau bữa tiệc quên góp.” David liếc nhìn anh. “Thế bữa tiệc ấy thế nào? Mia nói điều gì đó về chuyện tất cả mọi người bị ốm. Có phải giống như kiểu họ bị quăng lên sàn nhảy không?”

Zach chấp nhận chuyện thay đổi chủ đề câu chuyện. Khi con trai anh đã sẵn sàng để nói chuyện thì anh cũng sẵn sàng.

“Khách khứa thì ổn cả.” Anh nói. “Thay vào đó đội nhân viên nhà bếp lại nôn mửa mặt xanh mặt vàng.” Rồi anh giải thích chi tiết cho David.

Cậu bé cau mày. “Làm thế nào mà không ai gọi con đến giúp nhỉ? Con có thời gian rồi mà.”

“Bố không biết.” Zach thừa nhận. “Katie có số của con không? Có lẽ cô ấy nghĩ là Mia sẽ cho con biết.”

“Con đoán thế.”

Cậu không nói gì thêm nữa. Sau vài phút cậu chồm về phía trước và mở radio. Cậu nhấn cái nút ngoài cùng bên trái trên bảng điều khiển, rồi tiếng nhạc đồng quê âm ỉ tràn ngập trong xe. Zach cười gằn. Anh và con trai mình đều là fan của thể loại nhạc đồng quê, mặc dù họ thà rút hết móng chân còn hơn là thừa nhận điều đó.

Một bài hát Montgomery Gentry giật cục cất lên làm cả hai người họ cùng hát rống lên theo. Khi họ hòa vào làn đường cao tốc, Zach mở mui xe và David kích hoạt âm thanh nổi. Sẽ không còn nhiều quãng thời gian như thế này nữa, Zach nghĩ trong khi họ hướng về phía Bắc. David có cuộc sống của nó, có sở thích của nó. Sớm thôi nó sẽ không còn về nhà vào mỗi đợt nghỉ nữa. Nó sẽ có cuộc sống riêng của mình, và anh có cuộc

sống riêng của anh. Trước đây anh chưa bao giờ nghĩ nhiều về cuộc sống sau khi David đã trưởng thành. Có quá nhiều sự điên rồ ngày qua ngày làm anh phân tâm. Nhưng giờ khi khoảng thời gian đó đang dần trôi đến rất nhanh, và cuộc sống của Zach cũng không còn quá bận rộn như trước đây nữa, anh cảm thấy lòng ham muốn mãnh liệt về một thứ gì đó khác nữa. Một thứ gì đó ... có ý nghĩa.

Zach khịt mũi. Đúng thế, có ý nghĩa. Điều đó và một miếng taco nhân đậu phụ sẽ làm anh cảm thấy cuộc đời thật tươi sáng.

(Taco: một món ăn truyền thống của Mexico bao gồm một lớp bánh mỏng làm từ ngô hoặc lúa mì được gấp hoặc cuộn lại, phía bên trong có nhân – nghe như kiểu bánh xèo của ta. Nhân của taco có thể có nhiều loại khác nhau: thịt bò/bê, thịt cừu, hải sản, rau hoặc phô mát. Hình minh họa:

)

Anh gạt sự bồn chồn lo lắng kỳ quặc đó ra khỏi đầu và tập trung vào việc lái xe.

Không khí buổi sáng thật ấm áp và hoàn hảo. Một kiểu thời tiết tháng Sáu làm cho bầu trời xanh ngắt trông như hình ảnh trên màn hình máy tính có độ phân giải cao. Anh cẩn thận không đi nhanh hơn giới hạn tốc độ bảy dặm một giờ bởi vì nhận một tấm vé phạt lúc này sẽ chỉ làm anh đến khu trang ấp chậm hơn mà thôi. Thậm chí ngay lúc này đây anh đã cảm thấy mình muốn có mặt ở đó ngay lập tức. Anh muốn gặp hai bà, Colleen và Marco, và thậm chí là cả ông nội Lorenzo nữa. Anh muốn ngắm nhìn cánh đồng nho và khám phá những thay đổi so với lần trước anh đến đó. Nhưng phần lớn lý do là anh muốn ở cạnh Katie.

Anh không thể gạt cô ra khỏi đầu óc của mình và không nhớ được lần cuối cùng anh không thể quên một người phụ nữ là lúc nào. Anh đã quan hệ tình dục rất nhiều trong vòng mấy năm vừa qua, nhưng không có mối quan hệ nào lại ... gần gũi thân thiết như thế. Ở bên cạnh cô anh cảm thấy khác hẳn – tuyệt vời hơn hẳn. Cô làm anh cười. Cô làm anh nhìn thấy những viễn cảnh và thấy một tương lai. Điều đó đáng lẽ phải làm anh bỏ chạy càng xa càng tốt mới phải. Anh sẵn lòng thừa nhận là điều đó làm anh sợ chết khiếp, nhưng vẫn chưa đủ để làm anh bỏ chạy. Vậy nếu anh không bỏ đi thì anh sẽ phải làm gì?

Anh và David đến khu trang ấp ngay trước buổi trưa. Khi anh đỗ xe bên hông ngôi nhà ba tầng, Mia đã đang đứng chờ trên hiên trước.

“Hai người đây rồi!” Cô nói và nhún nhảy bước xuống những bậc thềm về phía chiếc xe.

David trèo ra ngoài. Zach chờ Mia lao vào vòng tay của thằng bé, nhưng thay vào đó họ chỉ đứng đó và nhìn nhau chăm chăm. Theo một cách nào đó, sự căng thẳng làm cho giây phút đó dường như thân mật hơn là một nụ hôn, và Zach quay đi để hai đứa được riêng tư. Anh bước vòng qua chiếc xe tải, David và Mia đã hoàn thành cái thứ im lặng kiểu Thiên mà chúng đã làm và bước tới cùng anh.

“Tất cả mọi người đều đang ở trong nhà.” Mia nói. “Chú chỉ cần vào đó thôi. Họ đang nói về bữa tiệc quyên góp và rằng họ cảm thấy nó thú vị ra sao. Có thật là ngoại M đã làm cho tất cả mọi người say xỉn không?”

“Không phải tất cả.” Zach nói với cô. “Một số người trốn thoát được.”

“Cháu rất tiếc vì đã bỏ lỡ màn đó.” Cô nói, rồi túm lấy tay David. “Đi nào, đi dạo một chút đi.”

David để cho mình bị dẫn đi, để lại Zach trèo lên các bậc thềm một mình. Cánh cửa đã mở sẵn, vì thế anh cứ bước thẳng vào và đóng nó lại sau lưng. Khi đã vào đến bên trong, anh đặt túi hành lý xuống rồi bước vào theo hướng phát tiếng nói để đến phòng khách. Tất cả những người

phụ nữ trong gia đình đều đang ngồi cùng nhau khâu vá. Hai bà có ở đó, cùng với Colleen, Francesca (lần này thì trông hoàn toàn bình thường) và Katie. Chỉ có Brenna là vắng mặt. Cả Mia nữa, lúc này đang đi dạo cùng với David.

Anh nhìn thấy đồng hoa đăng ten đã hoàn thành trong những cái túi đặt bên cạnh chiếc bàn trà và những hộp đựng các loại hạt đang chờ được khâu. Đã có lúc - cách đây không quá lâu - anh đã nhìn thấy những người phụ nữ này cũng đang làm những công việc như thế này và nghĩ rằng họ là những con nhện đang giăng bẫy con trai anh. Nhưng bây giờ anh nhận ra anh đã sai. Họ không phải là những con nhện và đây không phải là một tấm mạng nhện. Thay vào đó mỗi một mũi khâu tập hợp lại với nhau tạo nên một phần của một tấm lưới an toàn.

Giá như lúc này là một lúc khác, giá như David đã lớn hơn, sẵn sàng hơn, trưởng thành hơn, Zach sẽ không thể nào đòi hỏi một gia đình thông gia tuyệt vời hơn thế này. Anh sẽ cho rằng anh và con trai anh may mắn cực kỳ khi có thể trở thành thành viên trong cái gia đình kỳ diệu này. Nhưng David vẫn chưa đáp ứng được những yêu cầu đó. Zach yêu con trai mình nhiều đến mức nào thì anh cũng nhìn thấy rõ ràng những sai trái của nó nhiều đến mức đó. Cuộc hôn nhân này đã được định trước là sẽ thất bại và rồi lúc đó tất cả những lời buộc tội sẽ đổ lên đầu David.

“Chào các quý bà quý cô.” Anh thoải mái lên tiếng rồi tìm chỗ ngồi xuống.

“Zach!” Những người phụ nữ đón chào anh. Katie thoáng mỉm cười với anh rồi cúi đầu xuống.

“Đi đường thế nào?” Colleen hỏi. “Anh có đem David đi cùng không?”

Anh ngồi lên một chiếc ghế tựa và duỗi thẳng chân ra trước mặt. “Chuyển đi ổn cả. Và có, David đang ở đây. Nó và Mia đang đi dạo.”

“Cậu có đói không?” Nội Tessa hỏi. “Chúng ta sẽ ăn trưa trong vòng một giờ nữa, nhưng nếu cậu muốn có chút gì đó...”

Anh vờ tay vỗ nhẹ vào bàn tay nhăn nheo của bà. “Tôi có thể chờ mà. Tôi không muốn bất cứ thứ gì làm hỏng thói phàm ăn của tôi đâu.”

Francesca nhặt bông hoa đăng ten đang làm dở của Mia lên. “Có muốn giúp chút không?”

Anh cười gằn. “Không.”

“Em cũng không.” Cô thở dài. “Khâu vá thực sự không phải năng khiếu của em. Thực tế thì em đã phá hỏng một cái máy may khi em tham gia cái lớp khâu vá đó. Em vẫn nói với Katie là em liên tục châm vào ngón tay mình, em bị chảy máu khắp nơi.”

“Chị có thể giặt vết máu đi dễ dàng hơn nhiều so với chuyện chị tự khâu tất cả các thứ một mình.” Katie trả miếng mà không hề lộ một mũi kim nào.

“Vây là chiếc váy đã gần như hoàn thành rồi?” Anh hỏi, trong lòng không chắc là anh có muốn biết hay không.

Katie liếc nhanh qua anh. “Đừng có hỏi về chuyện đó. Em sẽ chuyển sang tâm trạng hoảng sợ ngay đấy.”

“Thiệp cưới sẽ xong bất cứ lúc nào.” Colleen nói với Zach. “Tôi nhớ là Mia đã nói chúng ta có danh sách mời của anh rồi. Chúng ta sẽ gửi thiệp mời đi trong tuần tới. Ngày xưa thiệp cưới phải được gửi đi sáu tuần trước lễ cưới, nhưng giờ mọi người nói rằng chỉ cần một tháng là đủ.”

“Brenna đâu?” Anh hỏi.

Nội Tessa cau mày. “Nó nói là nó phải đi Santa Barbara, nhưng không nói là để làm gì. Nó sẽ quay về vào giờ ăn trưa.”

Katie đứng dậy. “Trời quá đẹp không nên ở trong nhà. Con sẽ bắt chước Mia đưa Zach đi dạo một chút. Bọn con sẽ quay về trong vòng một giờ.” Cô liếc nhìn anh. “Nếu anh đồng ý.”

Anh đã không được ở một mình với cô kể từ tối thứ Năm.

“Ý tưởng tuyệt vời.” Anh nói và đứng dậy.

“Vui vẻ nhé.” Colleen nói mà không hề rời mắt khỏi những mũi khâu.

Khi họ đã ra đến ngoài cổng vòm, Zach kéo Katie lại gần và nhẹ nhàng hôn cô. Cô đáp lại, ôm lấy anh và thở dài. “Thật tốt khi được gặp lại anh.” Cô thừa nhận.

“Anh cũng thế. Anh nhớ em.”

Họ nhìn nhau không chớp mắt. Đột nhiên Zach muốn nói nhiều hơn nữa, mặc dù anh không biết sẽ nói gì. Anh cũng muốn đưa cô lên thềm và làm tình với cô, điều đó rõ ràng là không thể. Thay vào đó, anh nắm lấy tay cô và bắt đầu bước xuống các bậc thềm.

“Em nghĩ là họ sẽ bắt đầu bàn tán về chúng ta ngay lập tức hay họ sẽ mào đầu trước đã?” Anh hỏi.

“Nhiều nhất là năm phút.” Cô nói và bật cười. “Em bị giằng xé giữa chuyện dẫn anh đi dạo như đã hứa và quay lại trốn đâu đó để nghe trộm.”

“Anh có cảm giác là câu chuyện đó sẽ làm cả hai chúng ta xấu hổ. Hãy đi dạo thôi.”

“Okay. Anh đã nhìn thấy nhà nệm thử chưa?”

“Chưa.”

“Vậy hãy tới đó.”

Khi họ bước theo một con đường mòn vòng về phía trái ngôi nhà, Zach cố gắng phân tích xem vì sao anh không cảm thấy phiền lòng về chuyện em gái, mẹ và hai bà của Katie đang bàn tán về hai người họ. Thường thì anh không thích người khác nói sau lưng về chuyện riêng của anh, nhưng lần này lại khác, nhưng không phải vì thế mà anh có thể giải thích được vì sao. Cho đến giờ chỉ cần ở bên cạnh Katie trong một ngày đẹp trời như thế này đối với anh là đủ rồi.

Họ tản bộ qua nhiều mẫu đất trồng nho, rồi lại quay lại. Ở phía trước khoảng một dặm anh nhìn thấy một tòa nhà hai tầng, vây xung quanh là những mảnh vườn rất ấn tượng. Hàng tá xe hơi đang đậu ở phía trước và bên hông nhà. Rõ ràng đó là khu vực trưng bày rượu vang của nhà Marcelli.

“Sao im lặng thế?” Anh hỏi cô.

“Em vẫn hơi mệt.” Cô thừa nhận. “Và em có rất nhiều thứ phải suy nghĩ trong đầu.”

“Vậy là em đang nghĩ về anh?”

Cô quay sang anh và phát mạnh vào cánh tay anh. “Anh không phải là trung tâm của vũ trụ đâu.”

“Anh là trung tâm trong vũ trụ của em.”

Cô đảo tròn mắt. “Anh và cái tôi đó của anh. Thật là kỳ lạ khi anh vẫn còn chỗ cho những người khác trong cuộc đời của anh.”

Anh lấy vai mình hích vào vai cô. “Thôi nào. Em cảm thấy ấn tượng bởi anh, anh có thể thấy điều đó.”

“Không đời nào.”

Anh cười thích thú. “Katie, em thật kỳ diệu và còn rất nhiều thứ khác nữa, nhưng em nói dối tệ khủng khiếp. Hơn nữa, em đã để ý đến anh kể từ lần thứ hai chúng ta gặp nhau. Đừng quên chuyện em đã nói với gia đình em là anh rất nóng bỏng.”

Cô dừng lại giữa đường, rút tay lại, và lờ mắt nhìn anh. “Thứ nhất, em đã nói với anh rồi – em chưa bao giờ dùng từ nóng bỏng. Thứ hai, anh không nóng bỏng được như thế đâu. Thứ ba, lý do duy nhất mà em đã đề cập đến anh trước toàn bộ gia đình em là vì họ cứ tra tấn em về chuyện không có bạn trai. Em đã giả vờ là bị anh cuốn hút để họ buông tha em ra và em có thể có một kỳ nghỉ cuối tuần thật thoải mái. Khuyết điểm duy nhất trong cái kế hoạch đó là tự nhiên anh lại xuất hiện mười phút sau đó.” Cô chống hai tay lên hông và nheo nheo mắt. “Anh có hiểu được bất cứ điều gì trong chuyện này không?”

Sự cău kỉnh cháy lên trong đôi mắt màu nâu của cô. Sự bực bội làm hai má cô đỏ bừng lên. Nhưng bên dưới vẻ bề ngoài nhăn nhó đó là sự thích thú và cảm giác yêu thương. Anh nhìn thấy điều đó trong cái cách mà khóe miệng cô khẽ khàng cong lại.

Cô thật xinh đẹp. HÀi hước. Thông minh. Một người tình tuyệt vời.
Một người phụ nữ tuyệt vời.

Anh cười toe toét. “Không.” Anh nói và vòng cánh tay quanh người cô.
“Em ngưỡng mộ anh. Giờ hãy đến nhà thử rượu và em có thể mua cho
anh cái gì đó để uống.”

Chương 20

“Thử cái này xem.” Katie nói và rót rượu ra từ một cái chai khác. “Đó
là vang table, điều đó có nghĩa nó là loại vang pha. Người ta pha lẫn giữa
loại Cabernet Sauvignon và Merlot, cùng với một ít Cab Franc thêm vào
theo sở thích.”

Zach nhấp thử chỗ rượu mà cô đưa cho anh. “Anh rất thích loại này. Anh vẫn thích loại Cabernet Sauvignon nguyên chất nhất, nhưng thứ này sẽ rất tuyệt cho những bữa tối thông thường.”

Cô bật cười. “Em sẽ nhớ để nói điều này với ông nội. Thử nghĩ đến chuyện một chút vang table dùng cho những bữa tối thông thường này bán với giá hai mươi lăm đô la một chai xem, em chắc chắn nội sẽ sững phát điên với cách định giá của anh.”

Zach nhăn nhó. “Okay, vậy là anh đã sai.”

Cô ghé sát vào anh. “Không có gì là sai cả, chỉ là sở thích cá nhân thôi. Thành thật mà nói, em là một người thích uống vang trắng, đó là một sự báng bổ trong gia đình này. Khi Brenna phát hiện ra điều đó, nó đã dọa là sẽ không bao giờ nói chuyện với em nữa.”

Katie mỉm cười trong khi nói và đôi mắt màu nâu nhạt của cô lấp lánh vẻ vui thích. Cô để xoa mái tóc dài và mượt. Cô thật xinh đẹp, đột nhiên anh nghĩ đến điều đó.

Anh bước tới chỗ mấy cánh cửa kính hình vòm. Một bãi cỏ được cắt tỉa cẩn thận trải dài khoảng sáu mươi hay bảy mươi feet. Ở phía cuối xa xa có hai người phụ nữ đang đứng trên hai chiếc thang đôi để trang trí

một cái ban công. Những chiếc ghế tựa màu trắng đã được sắp thành hàng.

“Đám cưới ư?” Anh hỏi khi Katie bước đến đứng bên cạnh anh.

“Đúng thế. Những đám cưới diễn ra ở đây trong suốt mùa xuân và mùa hè. Phía trên các bậc thềm đằng kia là một dãy phòng được dùng để tổ chức tiệc cưới. Nếu việc đón tiếp được tổ chức ở đây thì có nghĩa là nó sẽ phải sắp xếp ở bên ngoài, nhưng trong thời tiết tháng Sáu thì chuyện đó thường không phải là một vấn đề gì.” Cô liếc nhìn anh. “Tổ chức như thế khá là lãng mạn.”

Anh nhún vai. “Những đám cưới trong gia đình thì được tổ chức ở đâu?”

“Trong khu vườn riêng.” Cô cụp mắt xuống.

Anh không biết cô đang nghĩ điều gì, nhưng anh cảm thấy dường như cô không thoải mái lắm. Chủ đề về cuộc đính hôn giữa David và Mia vẫn là một chủ đề nhạy cảm trong những lần nói chuyện giữa hai người họ. Cũng đã đến lúc họ cần phải hiểu và thông cảm với nhau rồi.

“Hai đứa nó không thể kết hôn.” Anh nói thẳng thừng. “Ngay cả nếu như Mia đã sẵn sàng thì David vẫn chưa- ít nhất là trong một thời gian dài nữa.”

Katie thở dài. “Em biết.”

Anh đã phác thảo ra trong đầu một bài diễn văn thuyết phục mang tính chiến lược, nhưng câu trả lời cam chịu của cô đã đẩy anh vào thế hoàn toàn bất ngờ.

“Em biết gì?”

“Rằng anh đã đúng. Lần đầu tiên khi anh nói với em về sự lo lắng của anh, em đã không muốn tin anh nhiều thế nào thì giờ đây em lại nghĩ đến những điều đó nhiều thế ấy. Em đã quan sát Mia và David khi hai đứa nó ở bên nhau. Lúc ban đầu chúng rất hạnh phúc, nhưng có điều gì đó đã thay đổi. Em không biết liệu chúng có cãi nhau không hay liệu con bé có phát hiện ra chuyện về Julie không hay là chuyện gì khác. Nhưng em đoán là lý do gì thì cũng không phải là vấn đề.”

“Em đồng ý với anh ư?”

Cô mỉm cười. “Đó có phải là tất cả những gì anh muốn không?”

“Đó là phần quan trọng nhất.”

“Zach! Chúng ta đang nói đến hạnh phúc tương lai của em gái em và con trai anh. Không lẽ điều đó không quan trọng hơn chút nào so với sự đồng ý của em đối với anh hay sao?”

Anh cân nhắc câu hỏi của cô. “Điều đó chiếm vị trí thứ hai ngay sau đó. Đi nào.” Anh mở một trong những cánh cửa kính và kéo cô ra ngoài.

Cô tựa vào người anh. “Giờ thì sao?”

“Giờ chúng ta đi nói chuyện với Mia và David.”

“Anh có nghĩ là hai đứa nó sẽ nghe theo không?”

“Anh không biết. Nếu David trở nên bướng bỉnh thì nó sẽ tung hô hết tất cả. Mia thì thế nào?”

Katie nhún vai. “Nó ghét phải thừa nhận là nó đã phạm phải sai lầm, nhưng em không nghĩ là nó sẽ sẵn sàng kết hôn chỉ để chứng minh rằng mình đã đúng. Em đồng ý là chúng ta nên nói chuyện với hai đứa nó. Nếu chúng ta tỏ ra hợp lý và lý trí...”

“Ồ, thế nghĩa là anh sẽ là người phải lên tiếng.” Anh nói, cắt ngang câu của cô.

Cô lườm anh. “Nhớ nhắc em quăng anh vào thùng lên men khi chúng ta quay trở lại nhà đấy.”

“Em và đội quân của em ư?”

“Em có thể trở nên mạnh mẽ.”

Anh hôn lên đỉnh đầu cô. “Chắc chắn là em có thể rồi, Katie. Mạnh mẽ và độc ác.”

“Đúng thế đấy.”

“Uh-huh. Vậy là chúng ta có một kế hoạch?”

“Đúng vậy. Chúng ta sẽ dồn đôi uyên ương mất cảnh giác vào tường rồi bắt chúng quy phục.” Cô mỉm cười. “Em sẽ ra tay trước.”

“Nếu em nhất định thế.”

“Anh có đồng ý như thế không? Hai chúng ta cùng nhau nói chuyện với hai đứa nó?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Điều đó làm anh ngạc nhiên. Anh luôn luôn làm tất cả mọi việc một mình, đặc biệt là với sự tôn trọng con trai anh. Anh phải thừa nhận rằng sau mười tám năm làm một người cha đơn thân thì việc có một người chia sẻ mọi thứ với mình thật là tuyệt.

“Thế mọi chuyện sẽ kỳ quặc đến thế nào nếu anh bị sét đánh trên đường lên vào phòng em tối nay?” Anh hỏi khi họ trên đường quay trở lại ngôi nhà chính.

Katie nhướn mày. “Gee, gần như là toàn bộ đại gia đình của em sẽ ở chung dưới một mái nhà với anh, bao gồm cả người ông nội đang vô cùng cau có nữa. Và cũng đừng quên là em có hai bà thường lượn lờ quanh những chiếc giường một cách nhanh chóng và dễ dàng. Sét đánh là thứ nhẹ nhàng nhất mà anh cần quan tâm.”

Anh cân nhắc về tình trạng lúng túng khi bị bắt gặp – theo đúng nghĩa đen – trong tình trạng quần bị tụt xuống tận gót chân. “Thôi được. Anh sẽ nằm yên ở phòng của mình vậy.”

Cô cười toe. “Em đoán là anh sẽ nói thế. Vì thế em sẽ lên vào phòng anh.”

Họ bước vào nhà hai mươi phút sau đó và nhìn thấy cả nhà đang trong một tình trạng hỗn loạn. Nội Tessa đang khóc sụt sụt, Colleen thì liên tục trấn an là rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi, trong khi ngoại M thì đang rót ra một thứ đồ uống nào đó. Mia thì tùm lại với một ai đó đang ngồi trên một chiếc ghế tựa.

“Là Brenna.” Mia nói, trông có vẻ buồn cười nhiều hơn là phiền muộn.

“Nó bị tai nạn xe hơi à?” Katie hỏi ngay lập tức. “Nó có sao không?”

Mia đảo tròn mắt. “Chị ấy đi Santa Barbara để cắt tóc.”

Zach chờ nghe phần còn lại của câu chuyện, như là ở Santa Barbara Brenna đã bị tấn công hay là chí ít cũng bị bắt trong một vụ cướp ngân hàng, nhưng không có thêm thông tin gì nữa cả.

“Và?” Anh hỏi.

Mia lắc đầu. “Chuyện là thế thôi. Chị ấy cắt tóc.”

“Chú vẫn chưa hiểu.”

Katie vỗ vào tay anh. “Em biết. Cố gắng như không nghe thấy gì đi. Anh sẽ không bao giờ hiểu được đâu và cố gắng hiểu chuyện này chỉ làm anh bị mắc chứng đau nửa đầu thôi.” Cô liếc nhìn Mia. “Mọi người đã vượt qua được chuyện em nhuộm tóc highlight đấy thôi.”

“Đúng thế, nhưng em là kẻ nổi loạn. Brenna thì sắp ly dị. Làm thế nào mà chị ấy có thể lọt vào mắt anh chàng nào đó nếu chị ấy cắt tóc ngắn chứ?”

Katie rên lên và bước về phía gia đình mình. Zach có cảm giác như anh vừa bước vào một hành tinh khác. Vậy là Brenna đã cắt tóc? Nếu không ai thích mái tóc đó, không phải là chỉ cần để cho nó mọc dài trở lại là xong sao?

“Đủ rồi đấy.” Brenna nói và đứng dậy. Mái tóc dài của cô đã biến mất, thay vào đó là một mái tóc ngắn đến ngang cằm.

Zach quan sát cô, cô có khuôn mặt đầy đặn hơn các chị em của mình và một đôi mắt to. Bằng một cách nào đó mà mái tóc ngắn đã tôn lên những ưu điểm của gương mặt cô, làm cô trông quyến rũ hơn.

“Tôi thích mái tóc này.” Anh nói trước khi kịp ngăn mình lại.

Katie và Mia nhìn anh với vẻ gì đó như là thương hại, nhưng hai bà và Colleen thì ngay lập tức quay sang anh.

“Vẻ lộng lầy hoàn thiện của con bé đã biến mất.” Nội Tessa nói trong lúc lau nước mắt.

Ngoại M thở dài và nhấp một hớp từ ly đồ uống của mình. “Đó là một mái tóc rất dễ thương.”

Colleen đơn giản là chỉ làm bầm điều gì đó về ‘đàn ông’.

Mia ghé lại gần. “Và chú trông cũng rất sáng sủa.” Cô thì thầm vào tai anh. “Giờ thì chú gặp rắc rối rồi.”

“Trước đây cô ấy rất hấp dẫn và giờ cô ấy vẫn hấp dẫn.” Anh khẳng định, phớt lờ cái cảm giác mình đang bị rơi vào trong một chiếc hầm và sẽ bị giam giữ ở đó mãi mãi.

Brenna thở dài. “Okay, đủ rồi đấy tất cả mọi người. Con đồng ý với Zach. Con thích mái tóc này. Nếu con quyết định là con không thích nó thì con sẽ nuôi nó dài ra. Ngoài ra, con không có giới hạn gì về kiểu tóc của mình cả. Mọi người hiểu chứ?”

Ngoại M và Colleen gật đầu, còn nội Tessa khịt mũi.

Brenna lăm bắm điều gì đó trong cổ họng, rồi túm lấy cánh tay của Zach và kéo anh về phía hành lang. “Con phải nói chuyện riêng với luật sư của con.” Cô nói vọng lại. “Sẽ mất khoảng mười phút. Chừng đó sẽ đủ thời gian cho mọi người bình tĩnh lại sau cơn shock và hoàn thành nốt việc chuẩn bị bữa trưa.”

Hai người họ bước vào thư viện và cô sập cánh cửa đóng sầm sau lưng họ.

“Gia đình,” Cô nói với vẻ cáu kỉnh. “Thi thoảng em chỉ muốn bỏ chạy thật xa và không bao giờ quay trở lại nữa.”

“Cô không thực sự nghĩ thế đâu.” Anh nói và quan sát cô. Có một điều gì đó khác biệt ở Brenna ngày hôm nay. Điều gì đó không liên quan gì đến mái tóc mới cắt của cô. Như thể là cô có một sức sống và mục đích mới.

“Đúng là em không nghĩ thế thật.” Cô thừa nhận và ngã người xuống một trong những chiếc sofa bọc da. “Em yêu tất cả bọn họ và sẽ cảm thấy rất mất mát nếu không có họ ở bên. Nhưng thi thoảng họ thực sự làm em phát điên lên được.” Cô vuốt mái tóc ngắn cũn lỏm chớm của mình. “Đây là một trong những lần như thế.”

Anh ngồi xuống trên một chiếc ghế sofa khác. “Có thể hiểu được. Vậy là cô thực sự có chuyện muốn nói với tôi hay là cô chỉ cần trốn thoát khỏi đó thôi?”

“Không, em thực sự có chuyện muốn bàn. Khi anh gọi cho em để thông báo luật sư của Jeff đã chính thức liên hệ để rút lại yêu cầu liên quan đến chuyện thừa kế nhà máy rượu, anh đã bảo em suy nghĩ về chuyện em muốn gì từ Jeff.”

“Cô đã nghĩ ra một danh sách những đòi hỏi rồi à?”

“Đúng vậy, nhưng rất ít trong số chúng là hợp pháp. Và bởi vì em đã vượt qua giới hạn của luật pháp với trò mạo hiểm thu băng, nên em sẽ không cố gắng thử lại điều đó một lần nữa.”

“Nhưng việc thu băng Jeff đã thực sự có tác dụng.”

Brenna vuốt vuốt phía đuôi tóc và nhún vai. “Em đoán thế.”

“Hắn đã lùi bước. Không phải đó là những gì cô muốn sao?”

“Chắc chắn rồi. Chỉ là...” Cô lại nhún vai lần nữa. “Katie đã nói đúng.”

“Về chuyện gì?”

“Francesca. Em cần nó giúp đỡ và em rất vui khi có được cuộn băng đó, nhưng nghe chồng mình nói rằng hắn muốn làm tình với con bé không làm em cảm thấy thoải mái một chút nào.”

“Tôi rất tiếc.”

“Không phải anh là người đã nói những điều như thế. Em biết Francesca sẽ không bao giờ làm gì với hắn ta cả, nhưng điều đó vẫn làm em cảm thấy ghê tởm.” Cô lắc đầu. “Những thứ đó không phải là chuyện

của anh. Mục đích chính của cuộc nói chuyện này là em muốn nói với anh rằng em không có một danh sách đòi hỏi nào cả. Tất cả những gì em muốn từ Jeff chỉ là khoản bồi hoàn cho khoản tiền mà em đã phải bỏ ra để hẵn hoàn thành khóa học của mình. Anh đã cho em xem cái biểu đồ đó trước đây rồi, nhớ không?”

Anh gật đầu. “Luật của bang có một lịch trình về chuyện đó.”

“Vậy thì ổn rồi.”

“Tôi có thể đòi cho cô nhiều hơn.”

“Cảm ơn anh, nhưng em thủ đoạn như thế cho một cuộc ly dị là đủ lắm rồi. Hơn nữa, nếu em quyết tâm đổ máu vì chuyện này thì điều đó có nghĩa là em vẫn còn đặt quá nhiều sự quan tâm vào mối quan hệ của bọn em. Toàn bộ tình huống này làm em buồn bã, giận dữ và thất vọng, nhưng em muốn bước tiếp. Hẳn ta không còn ý nghĩa vì với em nữa. Em muốn xử sự thế nào để chứng minh điều đó là sự thật.”

“Đó là quyết định của cô.” Anh nói với cô. “Tôi sẽ làm chính xác như những gì cô yêu cầu.”

Cô mỉm cười. “Giờ anh thấy chưa? Nếu Jeff xử sự giống anh hơn thì cuộc hôn nhân của bọn em có lẽ đã thành công.”

“Đừng có ước mong những điều thần kỳ. Tôi chỉ sẵn sàng đồng ý bởi vì tôi làm việc cho cô thôi.”

Nụ cười của cô trở nên tươi tỉnh hơn. “Vậy bí quyết là chỉ cần trả tiền cho ai đó để họ làm chồng em và rồi anh ta sẽ làm chính xác như những gì em yêu cầu?”

“Đại loại là thế.”

Sau khi nói chuyện với Brenna, Zach bước ra khỏi thư viện và thấy Katie đang chờ anh. Họ đã đồng ý là sẽ cố gắng thuyết phục Mia và David trước giờ ăn trưa.

“Hai bà thông báo bữa trưa đã sẵn sàng rồi.” Cô nói. “Chúng ta phải làm việc này sau thôi.”

“Anh không muốn chờ.”

“Bởi vì anh muốn những gì anh muốn khi anh muốn điều đó?”

“Đại loại thế.” Anh muốn tiến hành cho xong cuộc nói chuyện đó, anh muốn biết chắc rằng cuộc đính hôn sẽ được hủy bỏ.

“Đã đến giờ ăn trưa rồi.” Cô nhắc anh. “Ăn trưa thì mất bao nhiêu thời gian đâu chứ? Hơn nữa, hai đứa nó đã đính hôn rồi. Điều tệ nhất có thể xảy ra là gì?”

Anh không có câu trả lời cho câu hỏi đó, nhưng có điều gì đó trong thâm tâm anh nói với anh rằng thời gian là rất quan trọng. Nếu anh phải chờ đợi quá lâu, tình huống sẽ trở nên không thể cứu vãn được nữa.

Cô túm lấy cánh tay anh. “Nghe em này, Zach. Hãy nhìn vào mắt em và nghe thật kỹ đây. Anh phải chờ. Anh không thể nói chuyện này trong bữa ăn trưa được, không thể khi mà có gia đình em ở đây. Thứ nhất, những tiếng hét la ầm ĩ sẽ làm chúng ta không tập trung vào việc chính được. Thứ hai, chuyện này sẽ trở nên vô cùng kinh khủng. Anh có nhớ chuyện gì đã xảy ra khi em chọc giận mọi người lần trước không? Chuyện này thậm chí còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.”

“Em nói đúng.” Anh nói.

Cô không có vẻ vì là đã bị thuyết phục. “Không hiểu sao em không thấy tin anh. Anh hứa là anh sẽ chờ để nói chuyện riêng với hai đứa chúng nó chứ?”

Anh cúi xuống và phủ môi anh lên môi cô. Brenna bước ra khỏi thư viện đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng đó.

“Tìm một phòng nào đó đi.” Cô nói với họ và nhăn nhở cười.

Katie tựa người vào Zach. “Chỉ cần một căn phòng nếu như có lười.”

“Kính quá. Đừng có nói những chuyện kiểu như thế với em.” Brenna rùng mình. “Ít nhất là khi có Zach đứng đây. Làm thế nào em có thể hỏi những câu hỏi thực sự hay ho chứ?”

“Anh sẽ đi.” Zach nói và bước về phía phòng ăn. “Hai người sẽ phải nói chuyện này sau lưng anh thôi.”

“Đồ con gà.” Brenna gọi với theo sau lưng anh.

Katie nhìn anh bước đi, rồi quay lại nhìn cô em gái. “Em ổn chứ?”

“Em ổn. Em do dự khi phải thực sự thừa nhận điều này, nhưng chị đã nói đúng về chuyện thu băng Jeff. Francesca đã lấy được thứ mà bọn em cần, nhưng em cảm thấy rất kinh tởm về chuyện đó.”

“Chị không muốn điều đó xảy ra.”

“Em biết. Chị đã cố gắng để bảo vệ em, nhưng nào em có nghe.”

“Thấy chưa. Giá như em để chị điều khiển cuộc đời em, mọi việc sẽ xảy ra êm thấm hơn.”

Brenna nhướn mày lên. “Bởi vì cuộc đời của chị quá hoàn hảo ư?”

Katie cảm thấy ngạc nhiên trước câu hỏi đó. “Mọi việc đang diễn ra thực sự ổn mà.”

“Thật thế ư? Vậy mọi chuyện với Zach thế nào?”

“Chị chỉ...” Cô hắng giọng. “Bọn chị...” Thở sâu, cố gắng lần nữa. “Mọi chuyện ổn cả.”

“Uh-huh. Vậy là chị vẫn không có ý tưởng nào về chuyện mối quan hệ này sẽ đi đến đâu.”

“Không hề.”

“Và chị quá sợ hãi nên không dám hỏi.”

“Chính xác.”

“Ha! Thế mà chị muốn điều khiển cuộc đời em. Em nghĩ là không đâu.” Brenna khoác tay chị gái mình và kéo Katie về phía nhà bếp. “Vậy chính là anh ấy?”

Katie vẫn chưa sẵn sàng để thừa nhận điều đó. “Có lẽ.”

“Tiếng chuông?”

“Một âm thanh leng keng yếu ớt.”

Brenna siết chặt cánh tay cô. “Miễn sao nó không trở thành tiếng chuông báo động là được.”

Ăn trưa với gia đình Marcelli là một sự kiện không đến nỗi trang trọng và khá thân mật. Có ít rượu vang hơn là bữa tối, nhiều pasta hơn, và đủ salad để có thể làm cho cả một bầy động vật ăn cỏ có thể run rẩy trong trạng thái ngây ngất.

Zach được xếp ngồi phía bên trái nội Tessa và bên phải Colleen, Katie ngồi đối diện với anh. Mặc dù anh muốn bữa trưa nhanh chóng kết thúc để anh có thể nói chuyện với Mia và David, nhưng anh cũng không thể nào phàn nàn về cách sắp xếp này.

Sau khi thức ăn đã được chuyển quanh bàn và hai bà đã nhất quyết rằng tất cả mọi người sẽ phải ăn nhiều hơn là lượng vừa đủ, chủ đề nói chuyện bắt đầu chuyển sang bữa tiệc quyên góp vừa qua.

“Chúng ta rất tự hào về con, Katie.” Marco nói với cô con gái lớn của mình.

Katie mỉm cười. “Cảm ơn ba. Hàng tuần liền quần quật làm việc và chuẩn bị cuối cùng suýt bị hủy hoại bởi một món cá. Nghĩ về chuyện đó vẫn thật đáng sợ. Nhưng toàn bộ gia đình đã bỏ qua cho con.”

Nội Tessa phẩy tay bác bỏ câu nói của cô. “Chúng ta nấu một chút, nói chuyện một chút, con mới phải làm công việc vất vả.” Một cùi chỏ thúc

vào cạnh sườn Zach. “Một phụ nữ trẻ thông minh, thành đạt.” Nội Tessa gật đầu vẻ hiểu biết. “Thật ngạc nhiên là không ai tóm lấy con bé.”

Katie khẽ nhắm mắt lại và lẩm bẩm điều gì đó trong cổ họng. Zach không nghi ngờ gì về chuyện những lời chính xác của cô hẳn sẽ làm cho nội Tessa phải lôi chuỗi tràng hạt của mình ra. Anh cố gắng nín cười.

“Đúng là ngạc nhiên.” Anh đồng ý.

Katie mở mắt ra và lườm anh. Anh có thể đọc được ý nghĩ của cô – cô muốn biết anh đang làm cái quái quỷ gì thế, sao lại tung hứng với bà nội của cô như thế.

Anh nháy mắt.

“Một người đàn ông không nên sống độc thân mãi mãi.” Nội Tessa nói với anh. “David đã đi học đại học rồi. Ngôi nhà rộng rãi của cậu hẳn là khá trống vắng.”

Zach nhướn mày. “Em đã kể với mọi người về ngôi nhà của anh rồi à?” Anh hỏi Katie.

Cô mở miệng ra, rồi lại ngậm lại. Ánh mắt lờm lờm của cô đã trở nên chết chóc. “Không hề có một lời nào.”

“Nhưng em đã ở đó khá nhiều thời gian rồi còn gì.”

“Làm gì có chuyện đó!”

Anh liếc nhìn quanh bàn ăn – tất cả mọi người đang quan sát họ với vẻ thích thú. “Ồ.” Anh nói, nghe như thể anh vừa mới phát hiện ra tất cả mọi chuyện. “Em không định cho mọi người biết.”

“Zach, anh đang làm gì thế?”

Anh cười toe toét. “Làm cho em lúng túng.”

Anh thích thú khi trêu chọc cô, làm xáo động khả năng vô cùng tự chủ mà cô thường có. Anh thích chuyện anh có thể chọc tức được cô. Anh thích cái hướng mà cuộc nói chuyện này sẽ dẫn tới. Quỷ tha ma bắt! Anh thích cô.

Có cái gì đó cọ vào chân anh. “Không phải là em đang cố gắng gác chân em lên đùi anh đấy chứ?” Anh hỏi.

Katie nhảy dựng lên. “Em đang cố gắng đá anh đấy.”

“Katie con yêu, nếu con cố làm Zach chú ý đến con, con nên hành động một cách có mục đích.” Ngoại M nói và nháy mắt.

Katie gật đầu. “Bà ngoại em nghĩ rằng em nên đá anh.”

“Có chuyện gì với hai người thế?” Mia hỏi.

Brenna chồm về phía cô em gái út. “Em quá bận rộn với niềm hạnh phúc vĩnh hằng của mình nên em đã không hề để ý đến xung quanh. Bố chồng tương lai của em đã có động thái với chị gái em rồi đấy.”

Mắt Mia mở lớn. “Zach? Thật chứ?”

“Chú sẽ không nói là động thái.”

“Thế chú sẽ nói gì?” Mia hỏi.

Zach nâng ly vang của mình lên. “Bữa trưa thật tuyệt.”

Hai bà cười toe toét, Katie rõ ràng là vẫn muốn giết chết anh, ông nội Lorenzo đang nhìn anh với vẻ dò xét, và David có vẻ choáng váng. Rõ ràng Mia không phải là người duy nhất không phát hiện ra những tia lửa phát ra giữa Katie và anh.

Colleen cảm thấy tội nghiệp họ và quay sang hỏi Brenna về một khu vực cụ thể nào đó trong cánh đồng nho. Ông nội tuyên bố quan điểm của mình về chủ đề đó. Marco nói chuyện với cô con gái út. Zach quan sát Katie và nhận ra rằng lúc nào đó khi anh không ngắm nhìn cô, trong lòng anh lại bắt đầu cảm thấy quan tâm.

Không chỉ là về cô, anh nghĩ trong khi anh liếc nhìn quanh bàn ăn. Tất cả bọn họ. Họ không hoàn hảo, nhưng họ là những người tốt. Anh thích thú với cảm giác bị sở hữu. Họ đã chấp nhận anh và đón chào anh. Cảm giác đó thật ... tuyệt.

Một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng cắt ngang cuộc nói chuyện. Colleen cáo lỗi và đi ra mở cửa. Bà quay lại, trên tay cầm một chiếc hộp lớn.

“Đó là Milly đến từ văn phòng. Người ta giao những thứ này đến và cô ấy biết tất cả chúng ta đang chờ.” Bà mỉm cười vẻ vui sướng. “Thiếp mời! Marco, đưa em con dao.”

Bà đặt chiếc hộp trên một chiếc ghế trống, rồi cầm lấy con dao chông bà đưa cho và cắt dải dây buộc. Zach liếc nhìn Katie, cô lắc đầu. Anh biết rằng cô đang cố gắng nói với anh là *'không phải bây giờ'*. Không phải trước mặt toàn thể gia đình thế này.

“Ồ, đẹp quá.” Colleen nói khi bà lôi ra một chồng thiệp nặng trĩu được dập nổi. “Thật đáng yêu và trang nhã.”

Bà đưa cho chồng mình một tấm thiệp, Marco chuyển lại cho nội Tessa, rồi ông lại chuyển một tấm nữa cho Mia. Thay vì xem những gì được viết trong thiệp hay là hình ảnh trên đó, Zach quay sang nhìn Mia và David. Con trai anh liếc nhìn tấm thiệp mời, rồi nhìn sang Mia. Mắt cậu tối lại và miệng cậu nhếch ra thành một đường thẳng. Vẻ mặt chịu đựng y hệt như thế của Mia làm ruột Zach quặn lại.

Quý tha ma bắt! Anh không cần phải chia cắt hai đứa nó. Chúng đã tự làm điều đó rồi.

Rõ ràng anh không phải là người duy nhất quan sát hai đứa. Ngoại M cầm lên một tấm thiệp mời. “Có chuyện gì không ổn à, con yêu?” Bà hỏi. “Con dường như không vui.”

“Chúng thật dễ thương.” Mia nói và cựa quậy trên ghế.

“Tại sao không nói cho họ nghe sự thật đi?” Zach nói.

Mia nhìn anh, mắt cô bé mở to. “Cháu kh-không biết ý chú là gì.”

“Ta nghĩ cháu biết. Đã đến lúc rồi, Mia. Tình huống này sẽ chỉ làm cho mọi chuyện phức tạp hơn thôi. Hai đứa muốn nói chuyện này sau khi ba trăm tấm thiệp mời này đã được gửi đi hay sao?”

“Zach,” Katie cảnh cáo, “Làm ơn đi.”

Anh biết cô nói đúng, anh biết anh nên chờ. Nhưng anh không thể. Không khi mà cả David và Mia đều trông có vẻ khổ sở và mắc kẹt như thế này.

“Nếu hai đứa đã đủ lớn để có thể kết hôn, thì hai đứa cũng đã đủ lớn để thừa nhận rằng mình đã dối ý về chuyện kết hôn đó.” Anh nói với đôi trẻ. “Hãy đứng dậy và nói với toàn bộ gia đình rằng hai đứa con đã không còn đính hôn nữa đi.”

Chương 21

Mia cúi gầm mặt, còn David trông như thể muốn bò xuống dưới gầm bàn. Năm tay của ông nội Lorenzo đập ầm xuống mặt bàn bên cạnh chiếc đĩa của ông.

“Cậu đang làm gì thế?” Ông già hỏi, giọng ông như vút cao lên với mỗi từ phát ra.

“Đang đảm bảo rằng đây là những gì David và Mia thực sự mong muốn.” Zach nói.

Hai hàng lông mày dày thịch của ông nội Lorenzo nhú sát lại với nhau. “Cậu đang cố gắng chia cắt chúng ư?”

“Tôi không cần phải làm thế. Chúng đã tự mình đưa ra quyết định đó.”

“Anh sao cơ?” Colleen hỏi, mắt nhìn Zach chăm chăm về ngò vực.

Katie lắc đầu. “Em đã cảnh cáo anh rồi.” Cô lăm bắm ngay trước khi cảnh náo loạn ầm ĩ nổ ra xung quanh bàn ăn.

“Đang xảy ra chuyện quái quỷ gì thế?” Lorenzo gắng hỏi.

“Mia, chuyện này là thế nào?” Marco cũng lên tiếng cùng lúc.

“Tất cả chúng ta phải bình tĩnh lại.” Nội Tessa nài nỉ.

“Bình tĩnh ư?” Giọng Colleen vọng lại. “Thiệp mời đã ở đây hết rồi.”

“Chuyện này xảy ra từ khi nào?” Brenna hỏi.

“Không có thời gian để gào thét lên thế đâu.” Ngoại M cảnh báo.

Katie vói lấy ly rượu của mình, trong khi Zach quan sát cảnh tượng xung quanh.

“Anh không muốn hai đứa nó lấy nhau ư?” Colleen hỏi anh rồi đứng dậy. “Zach, tôi không hiểu được.”

Zach cũng đứng dậy. “Ngay từ ban đầu tôi đã nghĩ cuộc đính hôn này là một sai lầm. Mia là bạn gái đầu tiên của David. Cả hai đứa nó còn quá trẻ để có thể ổn định cuộc sống. David vẫn còn hai năm trên ghế trường đại học nữa, trong khi Mia lại muốn đến Georgetown.”

Anh liếc nhìn Mia và David, cả hai đứa đều trông rất khổ sở. Ông nội Lorenzo gầm lên yêu cầu mọi người giữ im lặng. Ông trừng mắt nhìn Zach. “Cậu đến với gia đình chúng tôi. Chúng tôi mở rộng vòng tay đón chào cậu, nhưng cậu không phải là người như vẻ bề ngoài của cậu. Cậu là kẻ phản bội, là một kẻ cắp.”

Zach nhận ra tràng đả kích đã bắt đầu, anh chuẩn bị sẵn sàng tinh thần cho một sự tấn công ồ ạt.

“Ông không thể ra lệnh cho tôi,” Anh nói với ông, “Tôi quan tâm lo lắng cho con trai tôi cũng nhiều như ông quan tâm lo lắng cho gia đình ông. Lần trước Katie đã nói đúng. Ông đưa ra những quan điểm phiến diện và rồi ông hi vọng tất cả mọi người phải làm theo quan điểm đó, tuân phục quan điểm đó, không xem xét gì đến chuyện quan điểm đó có hợp lý hay không. Ông không tôn trọng những ý kiến khác nhau của từng cá nhân. Ông muốn những gì ông muốn, chứ không phải những gì họ muốn. Nếu họ đồng ý với ông thì họ là người thông minh. Còn nếu họ không đồng ý với ông, ông liền chỉ trích họ. Đó không phải là cách điều hành gia đình, đó là dọa nạt ức hiếp người khác.”

Hàng loạt tiếng thở hắt ra từ phía những người trong gia đình.

Má Lorenzo đỏ bừng bừng. Ông lẩm bẩm điều gì đó bằng tiếng Italy rồi đứng phắt dậy. “Anh không được chào đón ở đây nữa. Anh là một con rắn độc và chúng tôi không tha thứ cho loại người như anh.”

“Sự thật là,” Zach nói, “tất cả mọi người ngồi quanh bàn này đều có thể nhìn thấy David và Mia đang rất khổ sở, nhưng các người không quan tâm đến điều đó. Việc có thêm người thừa kế đối với các người là quan trọng hơn hạnh phúc của chính con gái, cháu gái các người.”

“Con bé là một đứa trẻ. Nó biết gì về chuyện cái gì là đúng chứ?”

“Nếu nó là một đứa trẻ, chưa cha,” Marco nói, “vậy thì nó vẫn còn quá trẻ để có thể kết hôn lúc này.”

Zach cảm thấy ngạc nhiên vì sự hỗ trợ không mong đợi đó.

“Cút ra ngoài!” Lorenzo gầm lên. “Cả hai người!”

Marco lắc đầu. “Luôn luôn là quyết định của cha, đúng không? Loại bỏ những người không đồng chính kiến, rồi cha sẽ sớm phải sống một mình ở nơi đây thôi.”

Colleen túm chặt lấy tay chồng. “Đúng thế.”

“Đúng vậy. Ông không được nói với bố cháu như thế.” David nói và đứng dậy. “Ông ấy nói đúng. Ông bắt Mia và các chị phải làm chuyện này chuyện kia, nhưng ông không hề lắng nghe những gì mà họ muốn.”

Mia nắm lấy cánh tay David. “David đang nói sự thật, ông nội. Tại sao ông nội không thể thấy điều đó?”

Lorenzo phớt lờ cháu gái và quay sang David rồi cau mày lại. “Nếu cậu bảo vệ cho cha cậu, vậy thì cậu có thể đi với anh ta.”

“Được thôi. Cháu sẽ đi.” David nhìn qua phía bên kia chiếc bàn và nhún vai. “Bởi vì bố đã đúng. Con vẫn chưa sẵn sàng để kết hôn, cả Mia cũng thế. Bọn con không còn đính hôn nữa, bọn con vừa chia tay ngày hôm qua. Bọn con chỉ là chưa muốn nói với ai về chuyện này.”

Lại nổi ra một cảnh tượng náo loạn ầm ĩ khác. Zach phớt lờ tất cả, anh nhìn con trai mình và gật đầu, cảm thấy tự hào vì cuối cùng David đã biết đối mặt.

“Con cảm thấy ổn chứ?” Zach hỏi.

“Chuyện chia tay hay làm cho mọi người phát điên lên?”

“Họ phát điên lên vì bố, chứ không phải con.”

David mỉm cười vẻ ỉn rữ. “Con nghĩ điều đó đã thay đổi rồi.”

Zach không quan tâm đến chuyện đó. Điều quan trọng đối với anh là giữ cho David được an toàn. Đó là tất cả những gì anh từng mong muốn. Giờ con trai anh đã có cơ hội trưởng thành và tìm ra điều mà nó muốn làm cho cuộc sống của mình mà không phải cộng thêm vào trách nhiệm đối với một gia đình nhỏ.

Katie nhìn Mia. “Đó là lý do vì sao em không xuất hiện trong buổi thử váy, vì em đã suy nghĩ lại về cuộc đính hôn này. Chị lại nghĩ rằng em nổi cáu với chị vì chuyện ở nhà lần trước.”

Mia bước lại và ôm chầm lấy cô. “Không đời nào. Em biết chị chỉ muốn em được hạnh phúc.”

“Hạnh phúc?” Lorenzo hỏi. “Hạnh phúc khi con sẽ không kết hôn nữa ư?”

Mia đảo tròn mắt. “Ông nội à, nội sẽ phải vượt qua chuyện này thôi.”

Ông già trừng mắt nhìn cô.

Zach nhìn quanh một lượt tất cả bọn họ. “Tôi xin lỗi” Anh cất cao giọng để át đi tất cả những tiếng xôn xao. “Tôi không muốn bất cứ ai bị tổn thương.”

“Anh quan tâm gì đến chúng tôi chứ?” Lorenzo nói. “Anh chỉ quan tâm đến bản thân anh thôi.”

“Ông sai rồi.”

“Cút ra ngoài.”

“Không, đừng.” Katie nói. “Sẽ không ai phải đi đâu và sẽ không ai bị ném ra khỏi gia đình này thêm nữa.”

Zach lắc đầu. “Em chỉ phí thời gian thôi. Ông ấy sẽ không thay đổi đâu.”

Lorenzo chỉ tay vào cô. “Con sẽ không liên quan gì đến anh chàng này nữa. Không bao giờ. Anh ta sẽ không được chào đón ở đây.”

“Ông nội...” Cô bắt đầu.

Zach cắt ngang cô. “Đừng bận tâm, không đáng đâu.”

“Anh không thể chỉ bỏ đi như thế.” Cô nói.

“Chắc chắn là anh có thể rồi. Điều đó sẽ giúp làm cuộc tranh cãi này kết thúc sớm hơn.”

Anh bước về phía cửa.

Katie nhìn anh bước ra. Tim cô như thắt lại khi anh bước xuống hành lang, rồi rẽ ra ngoài và biến mất khỏi tầm mắt của cô. Cô không thể nào đổ lỗi cho anh vì anh không muốn trở thành một phần trong cái tình huống náo loạn lúc này. Anh sẽ không bao giờ là người dành cho gia đình,

và gia đình của cô thì lại có thể thách thức được cả tính kiên nhẫn của một vị thánh. Quay lưng bỏ đi hoá ra lại là điều hợp lý. Anh ...

Cô thở hắt ra. Anh đã bỏ đi. Đó là những gì Zach đã làm trong những mối quan hệ của anh, và anh vừa mới rời khỏi cô.

Anh đã đi. Suy nghĩ đó cứ lặp đi lặp lại không ngừng. Cô muốn chạy theo anh, nhưng cú shock đã làm cô chôn chân tại chỗ.

Cô yêu anh và cô chưa hề nói điều đó với anh. Làm sao cô có thể đổ lỗi cho anh vì chuyện anh đối xử với cô như tất cả những người đàn bà khác khi mà cô chưa bao giờ nói với anh về cảm giác của cô chứ?

Ông nội Lorenzo quay sang Mia. “Có chuyện gì không ổn với con thế? Một lần nữa, như các chị của con, con đã làm ta thất vọng. Ta không có đứa cháu gái nào cả.”

Đó là giọt nước làm tràn ly đối với Katie. Cô quăng chiếc khăn ăn lên bàn và đứng dậy. “Mẹ kiếp, đủ rồi đấy.”

Hai bà há hốc miệng và ông nội của cô gần như nổ tung lên vì tức giận. Nhưng ba má cô lại bước tới cạnh cô và gật đầu ra hiệu cho cô tiếp tục. Cô

hít vào một hơi và chuẩn bị sẵn tinh thần cho cơn bão sắp xảy ra. “Hãy để yên cho Mia.” Cô nói với ông nội.

“Cô sẽ không nói chuyện với ta theo kiểu đó, ta là người lãnh đạo cái gia đình này.”

“Đúng thế, có lẽ thế. Và nội biết gì không? Nội đã làm việc đó rất tồi. Nội đang cố gắng để đạt được những gì nội muốn mà không xem xét đến điều gì sẽ đem đến hạnh phúc cho bọn con. Nội có thể thành thật nói với con rằng chuyện Mia cưới một người mà nó không yêu là mơ ước của nội dành cho nó không?”

“Một trong những đứa cháu của ta phải kết hôn và sinh ra những đứa con.”

“Vì sao? Vì sao bọn con phải làm điều đó? Bởi vì điều đó sẽ làm cho bọn con được mãn nguyện hay sao? Không. Bởi vì đó là điều nội muốn. Nếu nội muốn có trẻ con trong gia đình này đến thế, vậy thì hãy đi nhận nuôi vài đứa đi.”

“Đúng vậy.” Brenna nói, đứng dậy và bước đến bên cạnh chị gái mình.

Lorenzo quay sang cô. “Cẩn thận đấy. Chỗ ở của con trong cái nhà này là chưa chắc chắn đâu.”

“Vì sao?” Brenna hỏi. “Nội điều hành mọi thứ bằng nỗi sợ hãi, chứ không phải bằng tình yêu. Đó là những điều mà nội muốn hay sao?”

Katie nắm lấy tay em gái mình và siết chặt, rồi quay lại với ông nội của cô. “Nội nên cảm thấy tự hào vì Mia. Nó mới chỉ mười tám tuổi đầu, nhưng nó đã đủ khôn lớn để biết được là nó muốn và không muốn điều gì trong cuộc sống. Nó cũng đủ dũng cảm để đứng trước mặt tất cả mọi người mà nó yêu mến và nói không, mặc dù điều đó sẽ làm gia đình nó thất vọng. Con không thể tin được là nội sẽ ép buộc nó phải làm điều gì đó mà rõ ràng là không đúng đối với nó. Nội nên ăn mừng sự trung thực của nó, bởi vì nó đã nói sự thật. Và đó là một điều mà con đã không thể làm được trước kia.”

Katie không có ý định nói ra điều đó, bằng một cách nào đó mà lời nói cứ trôi tuột ra, và đột nhiên chúng tự mình trở nên sống động. Cả căn phòng bỗng dưng yên lặng trong khi tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào cô.

Vậy là đến lúc rồi ... sau tất cả những năm vừa qua. Cơ hội để cô có thể trở nên trong sạch. Đã bao nhiêu lần cô tự hỏi liệu cô có dám lên tiếng

hay không? Có một điều chắc chắn – cô chưa bao giờ hình dung mọi chuyện sẽ diễn ra theo cách này.

Cô quay sang ba má mình. “Con xin lỗi.” Cô lặng lẽ nói, cố gắng không nghĩ đến chuyện cô sắp thú nhận sẽ làm cho họ thất vọng nhiều đến chừng nào. “Con không có ý định nói dối, nhưng con không có đủ dũng khí để nói với ba má sự thật.” Cô hít vào thật sâu. “Greg không phải là người hủy bỏ cuộc đính hôn của bọn con mười năm về trước. Chính con đã làm điều đó.”

Má cô há hốc miệng. Ba cô trông như thể vừa bị cô đánh trúng. Nhưng Katie không rút lui. Đây là cơ hội của cô để có thể nói ra hết tất cả mọi thứ.

“Hồi đó khi lễ cưới càng đến gần, con lại càng cảm thấy hoảng sợ. Con không thể ngủ hoặc ăn uống gì, con như bị cơn sợ hãi tấn công, và từ tận trong thâm tâm con biết rằng con không muốn kết hôn với Greg. Con không thể tưởng tượng được đến chuyện sẽ phải trải qua cả một tuần bên cạnh anh ấy, chứ đừng nói đến cả một đời. Nhưng đã có quá nhiều thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng. Lễ cưới đã được lên kế hoạch, thiệp mời đã được gửi đi. Con biết nếu con nói với mọi người, mọi người sẽ cố gắng thuyết phục con rằng đó chỉ là hội chứng hoảng sợ tiền hôn nhân.”

Cô dừng lại và giơ tay quệt lên má. Chỉ đến khi chạm vào lớp ẩm ướt ở đó cô mới nhận ra là mình đang khóc. Cô không hề rời ánh mắt khỏi ba má mình. “Vì thế con chia tay Greg mà không nói gì với mọi người cả. Khi anh ấy nói anh ấy muốn nhập ngũ và rồi lên đường ngay vào ngày hôm sau, con đã lợi dụng chuyện đó cho mục đích của mình. Con đã nói dối.”

Má cô cũng bắt đầu khóc theo cô. “Katie, ba má không bao giờ muốn con kết hôn với người mà con không yêu. Con có thể nói với chúng ta sự thật mà.”

“Con không đủ mạnh mẽ, và con sợ ba má sẽ không còn yêu con nếu ba má biết chuyện gì thực sự đã xảy ra. Con không định làm việc ở nhà máy rượu. Con không kết hôn và không có con cái. Con cảm thấy con như một người thất bại. Mia không như thế, nó là một người dũng cảm.”

Đột nhiên Mia ôm chầm lấy cô. Rồi ba má họ cũng tham gia vào đám đông đó. Katie cảm thấy cạn kiệt, nhưng cũng nhẹ nhàng một cách kỳ lạ, như thể gánh nặng cô đã mang trên vai trong nhiều năm qua cuối cùng cũng đã được cất đi.

“Chúng ta yêu con.” Ba cô thì thầm. “Cho dù có chuyện gì xảy ra, Katie. Con phải biết điều đó.”

Cô gật đầu vì lúc này cô cảm thấy thật khó khăn để có thể lên tiếng. Marco vuốt mái tóc của Mia. “Nếu con cảm thấy chắc chắn về chuyện với David thì ba cũng thấy không sao.”

“Nhưng với ta thì không được.” Lorenzo lên tiếng. “Các người điên hết rồi.”

Marco thẳng người lên. “Cha biết gì không, thưa cha? Hãy vượt qua chuyện này đi. Cha đã điều hành cái gia đình này bằng nắm tay sắt kể từ khi ông nội mất. Con nhớ khi con còn nhỏ, con đã nghe cha nói chuyện với mẹ về ông, về chuyện ông đã kiểm soát mọi việc như thế nào, về chuyện ông ức hiếp mọi người ra sao. Cha ghét ông cũng nhiều như cha yêu ông, nhưng rồi cha lại trở nên giống ông y hệt.”

Cả căn phòng im lặng. Katie ngẩng mặt lên nhìn ông nội mình. Mặt ông trắng bệch, rồi ông ngồi phịch xuống ghế.

“Điều đó không đúng.” Ông lẩm bẩm. “Cha ta là một người tàn nhẫn, khắc nghiệt.”

Nội Tessa với tay nắm lấy bàn tay ông. “Lorenzo, ông là một người cha tốt, một người chồng tốt.”

Chỉ trong vòng vài giây trông ông như già đi thêm hai mươi tuổi. Cổ họng Katie thắt lại khi cô thấy làn da ông trở nên xám xịt. Đôi vai rộng của ông như co lại.

“Tất cả các người đều chống lại ta.” Ông thì thầm.

“Cha, mọi chuyện không đến nỗi bi đát như thế.” Marco nói.

Brenna khụt khịt. “Đúng thế, ông nội. Bọn con thực sự yêu quý nội, nhưng đôi khi nội là một nốt nhọt khổng lồ trên móng.”

Brenna vội đưa tay lên bịt miệng, Katie hít một hơi thật sâu, nội Tessa với tay cầm lấy chuỗi tràng hạt. Ông nội Lorenzo quay sang Brenna, rồi sự sống quay trở lại trên gương mặt ông dưới dạng những vết loang lổ đỏ bừng bừng.

“Con vừa nói gì?”

Brenna hắng giọng. “Nội thực sự có thể trở thành một nốt nhọt trên móng.”

Katie chuẩn bị tinh thần cho một tràng chửi rủa, nhưng thay vào đó cô nghe thấy một âm thanh kỳ cục. Gần như là một tiếng nghẹn. Cô chớp mắt. Miệng ông nội cô há ra, ông đang ... phá ra cười. Cười ư?

Cô và Brenna quay sang nhìn nhau, rồi quay lại nhìn ông.

“Cha?” Marco hỏi với vẻ thận trọng.

Ông nội Lorenzo vỗ sầm lên bàn. “Ta ước gì ta đã có thể nói với cha ta như thế.” Ông nói, vẫn còn cười khoái chí. “Tốt. Ta là một nốt nhọt trên mông, nhưng ta vẫn là người điều hành cái gia đình này. Con, Mia!”

Mia nhảy dựng lên. “Vâng, thưa nội?”

“Sẽ không có đính hôn gì cả cho đến khi con cảm thấy chắc chắn, và có lẽ là lớn hơn chút nữa.”

Cô nuốt khan. “Okay.”

“Brenna?”

“Uh-huh?”

“Không được gọi ta bằng những cái tên như thế nữa.”

“Katie nói đúng. Đã đến lúc dừng cái việc ném mọi người ra khỏi nhà này rồi.”

Ông cau mày. “Đó là một trong số ít những thú vui mà ta có ở cái tuổi này.”

“VẬY hãy tìm một sở thích khác.”

Ông cười gằn và giang rộng hai tay. Brenna lao về phía ông và hai ông cháu ôm chầm lấy nhau. Katie nuốt khan, biết rằng cô là người tiếp theo. Cô có cảm giác mình như Dorothy, đang sắp sửa phải đối mặt với Oz vĩ đại và quyền lực.

Và đúng thế, ông nội cô thả Brenna ra và quay về phía cô. “Con phải nói gì để biện hộ cho mình đây?”

Tất cả những người khác đã trở nên can đảm, vì vậy cô cho rằng mình cũng phải thôi cái trò khóc lóc rên rỉ đi thôi. “Tốt hơn hết nội nên vượt qua cơn điên với Zach, bởi vì con yêu anh ấy.”

Phải mất cả tiếng đồng hồ cho lời tuyên bố và sự yên lặng choáng váng đó, cô nghĩ khi tất cả mọi người trở mắt nhìn cô.

Cô nhún vai. “Đó là sự thật. Con không biết anh ấy nghĩ thế nào về con, nhưng chỉ cần chúng ta giải quyết xong việc ở đây, con sẽ đi tìm anh ấy và hỏi anh ấy. Nếu có cơ hội cho chúng con, thì con muốn nắm lấy cơ hội đó.”

“Con yêu nó?” Ông già gầm lên.

Cô gật đầu. “Hoàn toàn.”

“Chị ấy nghe thấy tiếng chuông.” Brenna bổ sung một cách có ích.

“Thằng con hoang đó. Thằng...”

“Một anh chàng tử tế kỳ diệu mà ông sẽ sững phát điên khi có ở trong gia đình.”

Katie há hốc miệng và quay ngoắt lại khi nghe thấy giọng nói của Zach. Anh đứng trên ngưỡng cửa phòng ăn, thoải mái tựa lưng vào khung cửa. Cô không thể tin được điều đó. Ôi, Chúa ơi. Anh đã nghe được những gì rồi?

Brenna lấy lại bình tĩnh trước và lên tiếng hỏi hộ cô. “Anh đã đứng đó bao lâu rồi?”

“Một lúc. Tôi đã đi được nửa đường ra đến chỗ đậu xe thì bỗng nhận ra tôi không muốn bỏ đi. Lần này thì không.” Anh đứng thẳng lên và bước về phía Katie. “Em đã đứng lên vì anh.”

Cô nuốt khan và gật đầu. Anh đã nghe tất cả mọi thứ? Ngay cả câu cô tuyên bố về tình cảm của mình? Và anh vẫn không bỏ chạy đến Montana?

Cô cảm thấy hi vọng, xấu hổ, phấn khích, và hoảng sợ.

Đôi mắt màu xanh của anh thăm lại với một sự xúc động mà cô không thể đọc được. “Em nói với cả gia đình em rằng em yêu anh.”

Cô lại gật đầu lần nữa.

“Em không nghĩ là em nên nói với anh điều đó trước hay sao?”

Cô cắn môi dưới của mình. “Em định sẽ gọi di động cho anh ngay khi bọn em xong việc ở đây.”

Anh chạm vào má cô. “Anh đã có một kế hoạch lớn khi anh gặp em, Katie Marcelli. Anh đã định sử dụng em vì mục đích của anh.”

“Em biết.”

“Anh thậm chí còn không hề tể nhị về chuyện đó.”

“Anh không tể nhị trong rất nhiều thứ.”

“Em không phải là những gì anh mong đợi.”

Cô cảm thấy một chút sự tin của mình đã quay lại. “Bởi vì em đã không nhượng bộ trước những yêu cầu của anh? Bởi vì em đã đương đầu với anh?”

“Vì những điều đó và vì em đã giăng bẫy anh.”

“Gì cơ? Khi nào?”

“Khi em làm cho anh yêu em. Anh không tin tưởng vào các mối quan hệ, nhớ không? Anh không tin tưởng vào chuyện hạnh phúc mãi về sau hay là mãi mãi, hoặc thậm chí chỉ là đến sáng hôm sau.”

Cổ họng cô thắt lại, nhưng theo chiều hướng tốt. Cô bắt đầu run rẩy.
“Zach...”

“Nhưng anh tin vào chúng ta. Em và anh.” Anh mỉm cười. “Em có thật sự nghe thấy tiếng chuông khi chúng ta ở cùng nhau không?”

“Có.” Cô thì thầm.

“Anh không phải là một hiệp sĩ trên một con ngựa trắng. Anh chỉ là một gã luật sư cứng đầu. Hoài nghi, bướng bỉnh, lúc nào cũng làm theo ý mình.” Vẻ mặt anh trở nên dịu dàng hơn. “Nhưng anh yêu em. Anh muốn sống nốt quãng đời còn lại của mình với em.”

Katie lao vào vòng tay anh. Zach ôm lấy cô và kéo cô lại thật gần. “Em cũng yêu anh.” Cô thì thầm ngay trước khi đôi môi anh chiếm lấy môi cô.

“Chuyện này thật lãng mạn.” Brenna nói và nhặt lên một tấm thiệp mời. “Mọi người biết không, chúng ta vẫn có thể sử dụng những cái này. Chúng ta có thể xóa tên David và Mia đi và chèn vào đó tên của Zach và Katie.”

Ngay khi đó một phụ nữ đang mang bầu bước vào trong phòng. “Chào tất cả mọi người. Con đã lỡ mất chuyện gì thế?”

Brenna trở mắt nhìn cô em sinh đôi của mình và lắc đầu. “Có chuyện gì không ổn với em thế?”

Francesca giơ hai tay lên trời. “Gì cơ? Em đang làm việc mà.”

“Cái này không phải là chuyện học hành, nó là bệnh hoạn. Em cần phải theo một chương trình mười-hai-bước mới được.”

(Twelve-step program: là một tập hợp các nguyên tắc hướng dẫn đưa ra một quy trình các hành động để con người có thể phục hồi từ các vấn đề liên quan đến nghiện ngập, bị cưỡng bách hoặc các vấn đề hành vi khác.)

“Em không nghe thấy chị nói gì.” Francesca nhìn về phía Katie và Zach. “Họ đang hôn nhau.”

“Họ sẽ cưới nhau.” Brenna nói.

“Wow. Tuyệt thật. Có chuyện gì xảy ra thế?”

“Ba phát hiện ra họ ngủ với nhau và dọa Zach bằng một con dao quắm.”

“Chị nói dối.” Francesca nhón lấy vài quả nho từ trong đĩa salad hoa quả. “Katie, em thực sự rất mừng cho chị.”

Katie, vẫn đang còn bị cuốn đi trong nụ hôn của Zach, giờ tay vẫy cô em gái của mình.

Brenna nhìn cô em sinh đôi của mình cười nhả nhở. “Em biết chuyện này có nghĩa là gì mà, đúng không? Ta sẽ phải may một chiếc váy khác.”

Francesca vỗ lên chiếc bụng bầu của mình. “Trong điều kiện tế nhị của em thì không.”

Chia sẻ Ebooks : <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>